

සංජීවන අප්‍රභූතම
SANGEETHANA ATULUGAMA

දෙවන

සහ

සෙවන

Deemi saba Deemi

- * අරුත්දීකා
- * සිහින මන්දිර
- * කළුළු කැටයම්
- * සෙනෙසාලියා දෙවොලකි
- * මමයි ඒ සඳු සාමි
- * මංගුලා නොවූ සමනලියක්
- * හිසල නෙත් (මුද්‍රණයේ)
- * නාඨන් වැනිලිහිනි
- * වසුන්දරා
- * සුවඳ පොදුක්

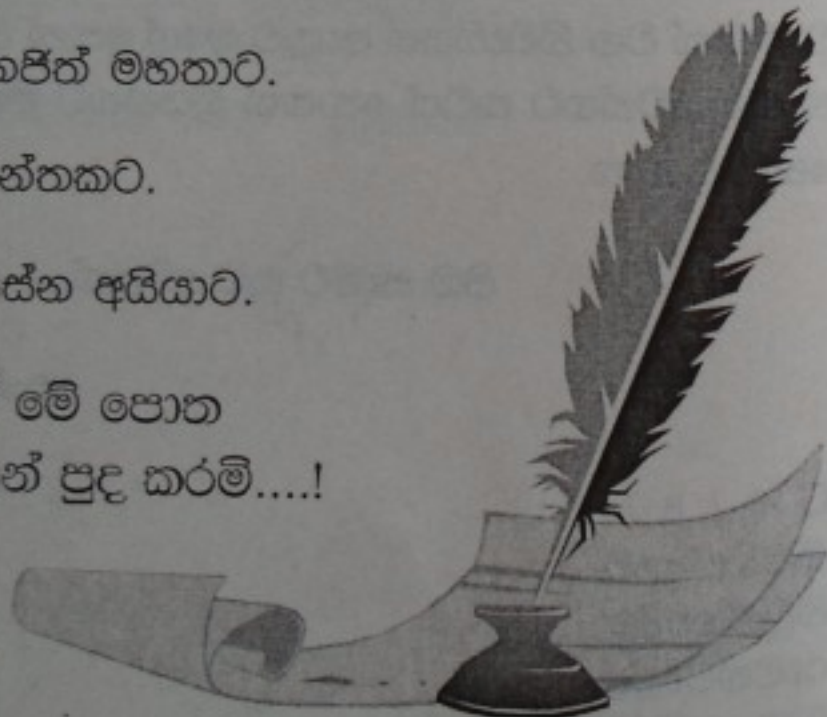
‘දෙවිමි සහ සෙවිමි’

සංජීවනී අටුළුගම

(දෙවිමි සහ සෙවිමි නවකතාව ඇසුරින් කරන කවර නිර්මාණයකදී හෝ කවරාකාර අත්දැකීම්
පිළිබඳව හැඟීමේදී හෝ සර්වත්‍ර සංජීවනී අටුළුගම ගේ පූර්ව අනුමැතිය ලිඛිතව ලබාගත යුතුය.)

- ★ මා යන ගමනට දිරිය ශක්තිය වූ ඔබ සැමට.
- ★ ඉමාම් ප්‍රකාශන අධිපති විමල් දිසානායක මහතාට හා සුවිත්‍රා ප්‍රියදර්ශනී මහත්මියට.
- ★ ඉමුලාන ස.ණ.ස. සමිතියේ ගරු සභාපති,
ටී. ආර්. ගුණසේකර මහතා ඇතුළු කාර්ය මණ්ඩලයට.
- ★ මගේ නම ලේඛන කලාවට හඳුන්වා දුන්
තාරා ප්‍රකාශන අධිපති තරංගා දිසානායක මහත්මියට
හා ඉරෝෂ් මහතාට.
- ★ පොතක් කරන්නැයි නිතර කරදර කරනා
විත්‍රානි පීරිස් මහත්මියට.
- ★ මා පසුපස සිට යෝධ ශක්තියක් වූ
දිනුෂා විරාජනී මහත්මියට.
- ★ විහංග නයනපිත් මහතාට.
- ★ ආදරණීය චින්තකට.
- ★ රවින්ද්‍ර පියසේන අයියාට.

ඔබට මේ පොත
බැතියෙන් පුද කරමි.....!

කිරිවන්දල

පන්සල් භූමිය වෙනදා තරම් නිසංසල නැත. ඒ, අද පසළොස්වක පොහොය දවසක් වූ නිසාය. පන්සල් භූමිය පුරා එකම හිස්ගොඩකි. ඒ උදේ පාන්දර සිල්ගත් ඇත්තන් සහ බුදුන් වැදීමට එන මහ සෙනගත් නිසාය. ඒ කලබලකාරී පරිසරය තුළ සන්සුන් ගමනින් ඇවිද යන එක් රුවක් දෙස, අම්මා එනතුරු බෝමලුවේ පසෙක ඉඳගෙන සිටි ගගන බලා සිටියේය.

සුදු ඇඳුමින් ඔපවත් වූ සුසුදු වතත්, පිට මැද දිග හැලුනු තනිකරලට ගෙන දිග කොණ්ඩයත් ඔහුගේ සිතේ ඇය යළි යළිත් දැකීමේ ආශාවක් උපන්නේය.

ඇ ඇවිද ගියේ බණ්ඩුව ඇති පැත්තටය. එහි සිටින්නේ සිල් ගත් ඇත්තන්ය. ඇයගේ කවුරුන් හෝ සිල් ගන්නට ඇත. ඇයත් මෙහි එන්නට ඇත්තේ තමා මෙන් සිල්ගත් සිය මව රැගෙන යාමට වන්නට පුළුවන. ඇ සෙනඟ අතරින් නොපෙනී ගිය පසු ගගනගේ සිතේ වූ ආශාව වැඩෙන්නට විය. තම සිත බෙහෙවින් සසල කළ රුව යළිත් දකින්නට සිතා ගගන හිඳගෙන උන් තැනින් නැගිට බණ්ඩුව ඇති පැත්තට ඇවිද ගියේය. ලොකු හාමුදුරුවන් සිටියේ සිල් පවාරණය කරවමිනි. ගගන සිතුවා නිවැරදිය. බණ්ඩුව පසෙකින් වූ වැලි මලුවේ ඉඳගෙන ඇය බලා සිටියාය. ඇ අසල වෙන කිසිවෙකුත් සිටියේ නැත. සිතට දිරිගත් ඔහු, ඇය සිටි

අසලින් හිඳ ගත්තේය. දැනුනකට සමවැදුනාක් මෙන් විසල් බෝරැක දෙස බලා සිටිනා ඇය දෙස ගගන බලා සිටියේ සිත නොතේරෙන හැඟුම් වලින් උතුරා පිටාර යද්දිය. මේ මෙතෙක් තම සිත තුළ සඟවාගෙන සිටි රුව නොවේදැයි ගගනට සිතුවිණි. ඒ සිහින කුමාරිය මිහිපිටට පැමිණ ඇත්තේ අදය. ඇයත් සමග දොඩන්නට, සිතට පැමිණි ආශාව ඔහුට පාලනය කර ගන්නට නොහැකි විය. ඒ, මේ අවස්ථාව යළිත් කෙදිනකවත් ළඟානොවෙතැයි ඔහුගේ සිතේ බියක් ඇති වූ නිසාය.

එක්වරම ඔහුගේ මතකයට නැගුනේ අම්මා මෙවර ඔහුව මව්බිමට කැඳවූ විශේෂිත වූ කාරණාවක් නිසා බවය. ඒ ඔහුට මනමාලියක සෙවීමේ වගකීම ඇය සියතට ගෙන තිබුණු නිසාය. පවුලේ වැඩිමල් දරු දෙදෙනා ඔවුන්ට රිසි පරිදි විවාහ ජීවිත වලට එළඹියද ඇය ආශා වූයේ පොඩි පුතුගේ මනාලිය තම කැමැත්තට අනුව තෝරා දිය යුතුය යන්නයි. ඊට වඩාත්ම බලපෑ කාරණාව වූයේ ගගන තවමත් පෙම්වතියක සොයා නොගෙන තිබීමය. සහෝදරයා හා සහෝදරිය ඒ ගැන විමසද්දී ගගන සෑම විටම පැවසුවේ මට උවමනා කෙනා තවම මුණ නොගැසුන බවයි. අම්මා මෙවර ඔහු වෙනුවෙන් මනමාලියන් කිහිප දෙනෙකුම බැලීමට යාමට සූදානම් කරගෙන තිබුණි. ගගන ඊට කැමැත්ත ප්‍රකාශ කළේ හෝ විරුද්ධ වූයේ නැත.

සිත සිතා ඉන්නට කලක් නොවේ. ගගන ඉක්මන් වෙන්නට සිතුවේය. තම ජීවිතයේ කිසිම දෙයකට මෙතරම් ඉක්මන් නොවූ ගගන මේ නාඳුනන එහෙත් නාඳුනන බවක් සිතට නොදැනුනු සිහින කුමාරිය දෙස බැලුවේය. ඇයට පසුපසින් ඉඳගෙන සිටි ගගන වටපිට බලා නැගිට ඇය අසලින් හිඳගත්තේය. හිත දුරක ගොස් සිටි නිසා දෙවිමිට ඔහු හිඳගත් බවක් දැනුනේ නැත.

"බලාගෙන ඔහොම ඉන්නෙ සෝවාන් වෙයි..."

මුවපුරා ඇඳුනු සිනහවෙන් ගගන පවසද්දී ඇය තිගැස්සුණාය. කවදාවත් දැක නැති මේ තරුණයා තමා අසල හිඳගෙන සිටියා

පමණක් නොව පැකිලීමකින් තොරව කතා කිරීමද දෙවිමිගේ සිතට පුදුමයක් එක්කර තිබුණි. ඔහුගේ විලාසයට ඇයගේ මුවට සිනහවක් නැගුණේය. ඒත් බුරුලක් පෙන්වන්නට ඇයට සිතුවේ නැත.

"මං සෝවාන් වුණාට ඔයාට ප්‍රශ්නයක් නැහැනේ..."

යුවතියගේ වතේ අමනාපයක් පැතිර ගිය බව දුටුවද ඇය මේ තරම්වත් තමා සමග කතා කිරීම ගගනගේ සිතට සතුටක් විය. ඒ සතුට ඔහුගේ සිතට ඇයත් සමග කතා කරන්නට රුකුලක් දුන්නේය.

"ප්‍රශ්නයක් තියෙනවනේ... ඒකනේ බලාගෙන ඉන්න බැරි නැත මං ඔයාට කතා කළේ ඇත්තටම බයට..."

සඟවා ගන්නට තැත් කළ සිනහව උතුරා පිටාර ගැලුවේ දෙවිමි රතු කරවමිනි.

"මං ගගන... ඉන්නේ පුවක්පිටියෙ. ළඟදි රට ඉඳන් ආවේ. අම්මා සිල් ගන්න ආවා.. මං එක්ක යන්න ආවා... ඔයා..."

මොහුගෙන් ගැලවිල්ලක් නැති වග දෙවිමිට වැටහුණි. මෙතෙක් දවස් සිදුවූයේ වෙනත් දෙයකි. තමා සමග කතා කරන්නට එන කොල්ලන්ට ඇය බොහෝ අවස්ථාවල කළේ බැණ වැදීම පමණකි. ඒ සිතට වූයේ කුමක්දැයි ඇයට සිතාගත නොහැකි විය. ඒත් මේ අනවශ්‍ය කතාබහ අඳුනන කවුරුන් හෝ දුටුවහොත් විසුමක් නොවන වග දැනගත් දෙවිමි හිඳගෙන සිටි තැනින් නැගී සිටියාය. ගගනගේ සිත පැරුනේ ඇය මෙනතින් පැන දුවතැයි බියවූ නිසාය.

"සොරි මං ඔයාට අනවශ්‍ය කරදරයක් වුනා නම්... ඒත් මං, මං ගැන කිව්වේ ඇත්තට. ඒ වගේම මට ඔයා ගැන දැනගන්නත් ආසයි..."

ගගන කියවාගෙන ගියේ අවංකවමය.

මේ අතර සිල්පචාරනය කරන ලද ඇත්තත් බණ මඩුවෙන්

පිටතට එන්නට විය. වරක් ඔහුගේ දුක්ඛර බැල්මට හුසුපු දෙවිමි
යළිත් පසුපස නොබලාම බණ්ඩුව තුළට ගියේය.

හිඳගෙන සිටි නැතින් නැගී සිටි පියවනි භාමිනේ වටපිට
බැලුවේ කිසු පරිදි මිණිබිරිය ඇවිත් ඇත්දැයි සිතමිනි. ඇයගේ
සිතුවිල්ල නිවැරදි වුයේ තමා අසලට පැමිණි දෙවිමි දැකීමෙනි.

"පුතා ආවද...? හොඳටම හවස් වුණා. යමු එහෙමනං..."

දෙවිමි ආත්තම්මා අතේ වු බෑගය සියතට ගත්තාය. ඇය
වටපිට බැලුවේ බියෙනි. සිත සසල කළ බව සැබෑය. එත් තම
ජීවිතය පිළිබඳ තනි තීරණයක් ගැනීමට ඇයට කිසිසේත් පුළුවන්
කමක් නැත. ඒ අප්පච්චිගේ හැටි දන්නා නිසාය. අප්පච්චි කිව්වොත්
කිව්වාමය. වටපිට බලද්දී එක් කාන්තාවක් අසල කතා කරමින්
තමාදෙස බලා සිටිනා ඒ රුව ඇයගේ දෑසට හසුවිය. ඒ බැල්ම
දුක්ඛර විය. ඔහු කළේ බොරුවක් නොවේයැයි ඇයගේ ගැහැණු
සිතට තේරුම් ගියද ඇයට කළහැකි දෙයක් නොවීය. මද සිතහවක්
මුවහට නැගුනේ ඔහු වෙනුවෙන්මය. ඇ ඒ සිතහවත් රැකගෙන
ආත්තම්මා සමග බණ්ඩුවෙන් පිටව ගියාය.

"පුතා... ලොකු හාමුදුරුවන්ට කතා කරලා යමු.. මං කිව්වා
පුතා ආවා කියලා.."

අම්මා ගෙනා යෝජනාව ඉවතලන්නට ගෙනට නොහැකි
විය. ඒ ඉල්ලීම නිසා ඒ රුව යළිත් දැකගන්නට සිතට නැගුණු
සිතුවිල්ල උපන් ගෙයිම වළලන්නට ඔහුට සිදුවිය.

ගගන දහම් පාසල් ආ කාලයේ සිටම ලොකු හාමුදුරුවන්
හඳුනයි. එකල තරුණ හාමුදුරුනමක් වු තෙරණුවන් දැන් පන්සලේ
ලොකු හාමුදුරුවන්ය. දහම් පාසල් ජීවිතය ගගනගේ ජීවිතයට
අලුත් ආලෝකයක් ගෙනාවේ ඔහු සමාජය තුල යහපත් තරුණයකු
ලෙස හැඩගැසීමට මේ පින්වත් භූමිය උපකාරී වු නිසාය.

ආවාස ගෙය තුළට වඩින්නට සිතූ තෙරණුවන් මොහොතක්

නතර වුයේ වසර දෙකකට පසුව දුටු තරුණයා දෙස සිතහ
සෙමින් බලමිනි.

"මට අම්මා කිව්වා ගගන මහත්තයා ආවා කියලා... ඉතින්
කොහොමද දරුවෝ..."

"හොඳින් ඉන්නවා හමුදුරුවනේ..."

එසේ කී ගගන උන්වහන්සේගේ දෙපා අල්ලා වැන්දේය.

"සුවපත් වේවා..."

"මං නිදහස් වෙලාවක එන්නම් හාමුදුරුවනේ... හාමුදුරුවන්ට
මං පොත් පත් කිහිපයකුත් ගෙනවා. අද කලබලකාරී දවසක් නිසයි
මං ගෙනාවේ නැත්තේ..."

"හා හොඳයි. නිදහස් වෙලාවක එමු එහෙනම්... උපාසකම්මට
මහන්සින් ඇතිනෙව.. එහෙනම් ගිහින් එන්න..."

ලොකු හාමුදුරුවන්ගේ අවසරයෙන් අම්මාත් රැගෙන ගගන
ඉක්මනින් වාහනයට පැමිණියේ ඇ ගිය මගක් දැක ගන්නට ඇත්තම්
යයි සිතමිනි. ඒත් බසයක නැගුනු දෙවිමි ආත්තම්මා සමග තල්දුවට
ගිය බව ගගන දන්නේ නැත. ගගන ගියේ ඇය ගිය දිසාවට
විරුද්ධ දිසාවටය.

නිවසට ගිය සැනින් ඇගපත දොවාගත් දිසාසේකර මැණිකේ
මදක් වෙහෙස නිවා ගත්තාය. දැන් ඇයට එකම ඉරියව්වෙන්
හිඳගෙන සිටීමද අපහසුය. වයසට යනවිට එන කැක්කුම් ගැන ඇ
කරදර නොවුණද ඇගේ සිතට ඇති එකම බය නම් පොඩිපුතු
ගැනය.

"මැණිකේ මං බෙලිමල් තැම්බුවා. ගේන්නද...?"

කාමරයට එබුනු නන්දා විමසුවාය.

"හා... ගෙනෙන්නො නන්දො... පුංචි මහත්තයටත් අහන්න

“නැ... කියලා, කෝ පුංචි අක්කා නිදිද...?”

“නැ... බුදුන් වදිනවා...”

එසේ කී නන්දා කාමරයෙන් පිටව ගියාය.

ගෙන නොමැති විට නිවස තුළ ඇත්තේ අඳුරු පාලු බවකි. ඔහුගේ කටහඬින් මුළු නිවසම පිරී යන බව දිසාසේකර මැණිකේ දනියි. ඔහුත් නොමැතිව මෙහෙකාරියත්, රියදුරාත්, තම විවාහ නොවූ වැඩිමහල් සොයුරියත් සමග ගෙවන ජීවිතය ඇයට එපා වී තිබුණි. ස්වමියා මියගියේ ගගන උසස් පෙළ විභාගය කරන සමයේය. එවකට වැඩිමහල් පුතුන්, දියණියත් විවාහ වී අවසන්ය. එය ඇගේ සිතට මහත් අස්වැසිල්ලක් විය. පොඩිපුතා නිවසට පැමිණි පසු ගෙවන්නේ පාලු, හුදකලා ජීවිතයකි. එය දැන් දැන් දිසාසේකර මැණිකේගේ සිතට ඔරොත්තු නොදේ. මෙවර නම් ඔහුව යළිත් රට යවන්නේ නැතැයි ඇය තීරණය කර අහවරය. ඒත් ගගන පැමිණියේ සේවා ස්ථානයෙන් ඉල්ලා අස්වී නොවේ. අම්මා එන්නට කිව්වේ විවාහ විමට බලකිරීමට බව ගගන දැන සිටියද එය ස්ථිරව විසඳේදැයි ඔහු නොදන්නා කරුණකි. යම් හෙයකින් විවාහය ස්ථිර වුවහොත් ඔහුට රැකියාවෙන් ඉල්ලා අස්වීමට තවත් වසරක කාලයක් එහි සිටිය යුතුය. ඒ ඔහු වසර කිහිපයකට එහි සේවය කරන්නට අත්සන් කර තිබුණ නිසාය.

ගගන කාමරයට ගොස් කල්පනා කරන්නට වූයේ අද හමුවූ අඳුරු යුවතිය පිළිබඳවය. යළිත් ඇයව කිසිදිනක හමුවන්නේ නැත. සිතට නැගෙන්නේ දුක්බර සිතුවිලි විය. සිතට නොගැළපෙන කරදරකාරී යුවතියත් ඔහුගේ ආශ්‍රයට ඕනෑ තරම් පැමිණ තිබේ. ජීවිතය පුදුමාකාර යැයි ගගනට සිතෙයි. තම සිත්ගත් යුවතිය තමා සම්පයේ සිටියේ විනාඩි කිහිපයක් පමණි. ලංකාවට පැමිණි පසු ගගනට ආශ්‍රය කිරීමට සිටියේ කලන මිතුරෙක් වූ මාලිංග පමණකි. ඔහු කැගල්ල ප්‍රදේශයේ ජීවත් වූ නිසා ගගන පැමිණිවිට ඔහුව හමුවීමට නිතර එහි යයි. තවමත් අවිවාහකයෙක් වූ ඔහු තමාගේම තේ වත්තක් පවත්වාගෙන යයි. තමාගේම කියා ව්‍යාපාරයක්

පවත්වාගෙන යාමට ගගනගේද කැමැත්තක් ඇත. ඔහු මෙතෙක් දවස් මුදල් රැස් කලේද ඒ අරමුණෙනි. කුමක් කරන්නේදැයි ඔහු තවමත් සැලසුම් කර නැත. සැලසුම් කරන්නේ තවත් වසරක් රැකියාව කර පැමිණි පසුවය.

“පුංචි මහත්තයා...”

නන්දාගෙ කටහඬින් ගගන පියවි ලොවට පැමිණියේය.

“එන්න නන්දාවතී...”

නන්දාවතී එහි ගියේ බෙලිමල් වීදුරුවක් හා පිරිසයක තබන ලද හකුරු කැල්ලකුත් රැගෙනය.

“පුංචි මහත්තයාටත් බෙලිමල් ගෙනාවා...”

“ඔහෙන් තියන්න නන්දාවතී... මං වොෂ් එකක් දාගෙන එන්නම්...”

“ඉක්මනට බොන්න... නැත්නම් නිවෙයි.. නිවුනට පස්සෙ රහ නැ...”

පුංචි කාලයේ මෙන් තාමට දැනමුතුකම් දෙන නන්දාවතී ගැන ගගනගේ සිතේ උපන්නේ කරුණාවකි. ඇය පිටව ගිය පසු ඔහු කම්සය ගලවන්නට විය.

* * * * *

පියවතී හාමිනේත්, දෙවිමිත් නිවසට යන විට රාත්‍රී හතට ආසන්නව තිබුණි.

ප්‍රියංකා මග බලා සිටියේ අම්මාත්, සොයුරියගේ දියණිය වූ දෙවිමිත් පැමිණෙන තුරුය. රැ බෝවී තිබුණ නිසා ඇය ගේට්ටුව අසළට ගියේ පුංචි පුතුන් වඩාගෙනය. ඇත දුරක සේවය කරන ස්වාමියා නිවසට පැමිණෙන්නේ සති අන්තයේය. සතියේ මැද දිනක පෝය යෙදි තිබුණද ඔහු පැමිණියේ නැත. නිවසේ සිටින්නේ

වැඩිහිටි කාන්තාවන් දෙදෙනෙකුත් දෙවිමිත්, කුඩා සඳුරුන් පමණය. දෙවිමි රැකියාවක් කළේ නැත. උසස් පෙළ විභාගය සමත් වුවද විශ්ව විද්‍යාල ගමනට ඇය සුදුසුකම් ලැබුවේ නැත. ඇයට අවශ්‍ය වූයේ රැකියාවක් සොයා ගැනීමටය. ඒ සඳහා ඇය පරිගණක අධ්‍යාපනය ලබමින් සිටියි. මවත්, පියාත් තමාගේ ජීවිතයට එතරම් බලපෑම් නොකරන බව දෙවිමි දනියි. තම ජීවිතයෙන්, සිතෙන් බොහෝ ඇත දෙමව්පියන් දෙදෙනා ගැන ඇගේ සිතේ, තරහක් හෝ කලකිරීමක් උපන්නේ නැත. ඒ ආත්තම්මාත්, පුංචිත් තමාට උවමනාවටත් වඩා සෙනෙහස පාන හෙයිනි. ඇයට මවක වූයේ අම්මා නොව පුංචිය. පුංචිට ඇය ළංවූයේ මවකට ලංවන දියණියක සේය. අම්මාත් දෙවිමිත් පාර දිගේ පැමිණෙන විට ප්‍රියංකාගේ සිතට සැනසුමක් දැනුණේය.

"මං මේ බයේ හිටියේ තව නැත්තේ මොකද කියලා..."

ප්‍රියංකා මුවගට සිනහවක් නගා ගනිමින් මවත් දෙවිමිත් දෙස බැලුවාය.

"බස් අඩුයි පුංචි... ආත්තම්මාගෙ කකුල් රිදෙන නිසා හිමිත් ආවේ. හන්දියේ ත්‍රිවිලර් එකක් වත් නැ..."

දෙවිමි ඉස්සර වුවාය.

"හරි මහත්සියයි... දවසම ඉඳගෙනානේ.. මගේ කකුල් හිරිවැටිලා වගේ..."

පියවති හාමිනේ ගෙයි පඩි නැග්ගේ කෙදිරි ගාමිනි.

"මං කේතලේ ලිපේ තිබ්බා... දෙවිමි මල්ලි ගන්නකො. මං තේ හදන්නම්..."

"කමක් නෑ පුංචි... බස්වල ඇවිත් දාඩිය.. මට මහත්සි නෑ.. මං හදන්නම්..."

ගමනක් ගොස් ඇවිත් ඇඟපත සෝදාගෙන මිස දෙවිමි,

මල්ලි අතට ගන්නේ නැත. පුංචි දරුවන්ට ඉක්මනින් ලෙඩරෝග සැදෙන්නේ විෂබීජ යාම නිසා බව දෙවිමි දනියි. ඇ ඒවා ඉගෙන ගත්තේ පුංචිත් සමග ළමා සායනයට යන නිසාය.

* * * * *

ඇඟපත සෝදාගෙන සැහැල්ලු ගවුමකින් සැරසුනු පියවති හාමිනේ හාත්සි පුටුවේ හිඳගත්තාය. ඇය අසලින් බිම ඉඳගත් දෙවි මි කුඩා තෙල් කුප්පියෙන් අත්ලට තෙල් බිඳු කිහිපයක් දමා අත්තම්මාගේ දෙපා පිරිමදින්නට විය.

"අම්මේ දවල් අක්කා කතා කළා..."

පුතුව නිදිගත්වා මවත්, දෙවිමිත් අසලට පැමිණි ප්‍රියංකා මවට නුදුරින් පුටුවක හිඳගනිමින් පැවසුවාය.

"ඇයි හදිසියේ..."

"සෙවිම් බලන්න මනමාලයෙක් එනවලු..."

පියවති හාමිනේ දියණිය දෙස බැලුවේ දෑස් මහත් කරගනිමිනි.

"මොනවා..."

ප්‍රියංකාගේ තෙත් දිවහියේ දෙවිමි වෙතය. සෙවිම්, දෙවිමිගේ නිවුන් සොයුරියයි. එකම වයසේ සිටි සෙවිමිත්, දෙවිමිත් අතර මෙතරම් පරතරයක් තැබුවේ ඔවුන්ගේම දෙමව්පියන්ය. දෙවිමිගෙන් මෙය රහසක් කර ගන්නට ප්‍රියංකා මුලදි සිතුවත් මේ සියල්ල සඟවාගෙන ඉන්නට පුළුවන් දේවල් දෑයි ඇයටම සිතූනි.

"හැමදේම හොයලා බලලාද අපට කියන්නේ...?"

පියවති හාමිනේ එසේ කියා කල්පනාවට වැටුණාය. කුසයෙන් නොදැරුවත් තමාත්, දියණියත්, දෙවිමිට කිසිදු අඩුවක්, පාඩුවක්, දුකක් කණගාටුවක් ඇති වෙන්නට කිසිදාක ඉඩ තැබුවේ නැත.

වැඩිමහල් දියණියට අවසානයේ හමුවූයේ නිවුන් දරුවන්ය. ඒ වනවිටත් නිවසේ පිරිමි දරුවකුත්, ගැහැණු දරුවකුත් සිටියහ. ළමුන්ගේ කටයුතු කරගැනීමේ අපහසුව නිසාම දෙවිමි මාස තුනක කාලයක සිට භාරවූණේ පියවහි භාමිනේටත්, ප්‍රියංකාටත්ය. මාස තුනේ සිට ඇයගේ කුස පිරවූයේ පිටි කිරි වලිනි. පියවහි භාමිනේට කුඩා දරුවා ආහාර වලට පුරුදු කරන්නට සිදුවිය. දෙවිමි මේ කතාබහට නිහඩවම සවන් දුන්නය. ඇයට දුකක් දැනුනේ නැත. මේ තමාට හිමි ජීවිතයයි. සෙවිමි තමාට වඩා වාසනාවන්ත යැයි හෝ තමා අවාසනාවන්ත යැයි ඇය කිසිදිනක සිතුවේ නැත. ඒ ඇයට සෙනෙහස නොඅඩුව ලැබෙනා නිසාය. සෙවිමි බලන්න මනමාලයෙක් එනවා යැයි කිවු විට දෙවිමි තිගැස්සුනේ සවස පන්සලේදී වූ සිද්ධිය මතකයට නැගුනු නිසාය. 'ගගන' ඒ නම ඇයට හොඳින්ම මතකයේ තිබුණේ ඒ රුව ද ඇයගේ සිත සසල කළ නිසාය. ඒ රුව සිතට සමීප රුවකි. වරක් බැලූවිට තවත් වරක් දකින්නට ආශාවෙන තරමට කඩවසම් රුවකි. සිතට දුකක් නැගුනේ පළමු හමුවීම සදාකාලික සමුගැන්මකට ලක්වූ නිසාය. මහා සුසුමක් ඇයගේ මුඛින් පිටවෙද්දී පියවහි භාමිනේත්, ප්‍රියංකාත් තිගැස්සී බැලුවේ දෙවිමි දෙසය. ඇයට මෙලොව ගැන කිසි නිනව්වක් නැතිය. අත්තම්මාගේ දෙපා පිරිමදිමින්ම ඇය සිටියේ ඇත ලොවකය. මේ කිසිත් නොදත්, වැඩිහිටි කාන්තාවන් දෙදෙනා හිතුවේ දෙවිමි හිල්ලුවේ සිතට දුකක් සිතූන නිසා බව දැනෙන්නේය. පියවහි භාමිනේ තවත් ඒ ගැන කතා නොකරන්නේ යැයි යන බැල්මෙන් ප්‍රියංකා දෙස බැලුවාය.

හිතා ලේලියත්, සෙවිමි දියණියත් සමඟ නිවස කලඑළි කළාය. අලුත් දොර ජනෙල් රෙදි දමා ලා කහ පැහැයෙන් පින්තාරු කල බිත්ති නිවසට අමුතු එළියක් ගෙන දී තිබුණි. ගාමිණී ද මේ කටයුතු වලට හවුල් වූයේ ඉතා කැමැත්තෙනි. ඔහුට අවශ්‍ය වූයේ පැමිණෙන තැනැත්තන්ට තමාගේ තත්වය අඩුවක් නොකර පෙන්වීමටය.

නිවසේ සියල්ලන් සතුටින් මේ වැඩ කටයුතු වල යෙදුනද සෙවිමි සිටියේ හිත ලොවකය. ඉතාමත් සාමකාමී සමගි සම්පන්න

මේ නිවස තුල නොබෝ දිනකින් මහා කුණාටුවක් හමන බව ඇය හොඳටම දන්නා කරුණකි. තම කැමැත්තට, ආශාවට ඉඩ නොදෙන දෙමව්පියන් ගැන ඇගේ සිතේ ඉපදී තිබුණේ වෛරයකි. තම පෙම්වතා දුප්පත්, උගත් තැනැත්තෙක් වීම ඔහුව මේ නිවැසියන් ප්‍රතික්ෂේප කර තිබුණි. පියා නොමැති නිවසක වැඩිමහල් දරුවා වූ රාජිත විශ්ව විද්‍යාල අධ්‍යාපනය හදාරා දැනට සුළු රැකියාවක් කරන්නේ තවමත් ස්ථීර රැකියාවක් නොලද නිසාය. ඇයත් රාජිතත් අතර ප්‍රේමයකට අඩිතාලම වැටුණේ උසස් පෙළ අධ්‍යාපනය කරද්දී අමතර පංතියකට සහභාගි වෙද්දීය. සෙවිමි මෙතෙක් සිය දුප්පත් පෙම්වතා අත් නොහැරියේ ඔහුගේ උසස් ගතිගුණ නිසාය. ඔහුට බාල සහෝදරියන් දෙදෙනෙක් තවමත් අධ්‍යාපන කටයුතු වල නියැලෙන නිසා පවුලේ සියලු වගකීම පැවරී තිබුණේ රාජිතගේ කර මතය. අම්මාට ඇවිටිලි කල ද ඇයට අනුකම්පාවක් ලැබුණේ නැත. යම් හෙයකින් මේ මංගල්‍යය ස්ථීර වුවහොත් සෙවිමි සිතා සිටියේ අකමැත්තෙන් හෝ රාජිත සමඟ යන්නටය. රාජිත ඇයට දැඩි බලපෑම් නොකල ද තමාට පණ මෙන් පෙම්කරනා පෙම්වතියව අත් හරින්නට ඔහු කැමති වූයේ නැත.

"නංගි.. ඔයා හෙටත් ඉන්නේ ඔය විදියටමද..? බලන්න මුණ හැටි.. අම්මයි තාත්තයි අකමැති දෙයක් කරල ජීවිතයම දුක් විදින්න එපා ළමයෝ. මේ කටයුත්ත හරියනවා කියන්නේ ඔයාගේ පුරුවේ වාසනාවක්..."

වංචලාගේ කටහඬ නෑසෙන ඇතකට යන්නට සෙවිමිට අවශ්‍ය විය. ඇ දුවසා සිටියේ මනමාලයා පැමිණෙන තෙක් පමණි. ඒත් මුහුණින් බොරු සතුටක් පෙන්නන්නට ඇයට නොහැකි විය.

"මට සතුටක් නෑ අක්කේ මං හිටිය තත්වයට ඔයා පත්වුණා නම් ඔහොම කියන්නෑ..."

සෙවිමි, නෑනන්සිය දෙස බැලුවේද අමනාපයෙනි.

"මට තේරෙනවා නංගි. ඒත් නොලැබෙන දෙයක් වෙනුවෙන්

අඩලා පලක් නෑ. දන්නවනේ අම්මලගේ හැටි..."

වංචලා, සෙවිම්ගේ හිත හදන්නට කොතෙක් උත්සාහ කළද එය සාර්ථක වූයේ නැත. 'මං දන්නෑ ඕන එකක්. මහ මෝඩියක්, නැත්නම් මේතරම් වස්තු කන්දරාවක් තියෙන මනුස්සයෙක්ට අකමැති වෙයිද..?' වංචලා පිටව යන සෙවිම් දෙස බලමින් සිටුවාය.

* * * * *

හැන්දෑවේ පරිගණක පන්තියට ගොස් දෙවිම් පැමිණියේ හොඳටම තෙමීගෙනය. ඇයට කුඩය ගෙන යන්නට අමතක විය. වැස්ස පායන තුරු හන්දියට වී සිටියද පායන බවක් පෙනෙන්නට නොමැති තැන ඇය මහ වැස්සේම මහමගට ආවාය. දෙවිම් කුඩය ගෙන ගියේ නැති බව නොදත් ප්‍රියංකාත්, පියවතී භාමිනේත් ඇය එන පෙර මග පමණක් ඉස්තෝප්පුවට වී බලා සිටියාය.

මහ වැස්සේම ගේට්ටුව විවර කරගෙන එන දෙවිම් දුටුවිට දෙදෙනාගේම තෙත්වල ඇඳුනේ විමතියකි.

"දෙවියනේ මේ ළමයා කුඩේ ගෙනගියේ නැද්ද... බලන්නකො.. මේ වැස්සේ තෙමී තෙමී එන හැටි.."

ඉඳගෙන සිටි තැනින් නැගී සිටි පියවතී භාමිනේ ගෙයි ඉදිරි පසට ගියාය.

තෙමීමේ අනිසි ප්‍රතිඵලය වූයේ දෙවිමිට පසුදා හිසේ කැක්කුමක්, ලා උණ ගතියකුත් සෑදී තිබීමය. කොත්තමල්ලි පස්පංගුව, පෙනඬෝල් පෙති දෙකකුත් බී අහවරව ඇය දැස් පියාගෙන ඇඳට වැටුණාය.

උදේම ලොකු දුවගේ නිවසට යන්නට සූදානම් වූ පියවතී භාමිනේත්, ප්‍රියංකාත්, දෙවිම් අසලට ගියේ ඇගෙන් සමුගන්නටය.

"පුතේ..."

පියවතී භාමිනේ නිදා සිටි දෙවිමිගේ උරහිසට අත තැබුවාය. දෙවිම් තිගැස්සී දෑස් විවර කළාය.

"පුතේ අපි යන්න කියලා... නයනා නංගී එන්න හදන්නේ කිව්වා ඔයාගේ තනියට. අපි ඉක්මනින් එන්නම්. ඔයා නැගිටලා දවල්ට බත් ටික කන්න ඕන හොඳද?..."

දෙවිම් හිස වැනුවේ ඇඳේ සිටියදීමය.

"අපි යනවා පුතේ..."

ප්‍රියංකා ද දෙවිමිගෙන් සමු ගත්තාය. ඔවුන් දෙදෙනා ගමනට ත්‍රිරෝද රථයක් සූදානම් කරගෙන තිබුනේ බස්වල ගමන කරදරකාරී වීමත්, කුඩා දරුවාත් නිසාය. දෙදෙනාම මිදුලට පිවිසෙත්දී අසල්වැසි නිවසේ දියණියක් වූ නයනා ගේට්ටුව විවර කළාය.

"අතේ මේ දුව අපි එනකම්ම ඉන්න හොඳේ.. දෙන්නටම කන්න හදලා තියෙන්නේ. ඕන කමක් වූනොත් දුවගේ ගෙදරට කථා කරන්න හොඳද..?"

"හොඳයි අත්තමීමේ... බය වෙන්න එපා මං අක්කා එක්ක ඉන්නම්..."

නයනා ගෙට ගොඩ උන අතර, පියවතී භාමිනේත්, ප්‍රියංකාත් මිදුලේ ත්‍රිරෝද රථයට නැගුණහ.

* * * * *

රාජකාරී බහුල වීදි ගගනගේ ඉල්ලීම අහක දමන්නට බැරි තැන ඔහුගේ කලණ මිතුරා වූ මාලිංග ද ගගනට මනමාලියක් බැලීමට යන ගමනට එක්වූයේය. ගගනගේ සහෝදරයාත්, සහෝදරියත් ඔවුන්ගේ ස්වාමි භාර්යාවනුත් පැමිණ සිටියහ.

"මේ පාර වත් මෙයාට මේකට කැමති වෙන්න කියන්න... මාලිංග.. අපිටත් ඉවරයක් නෑ. මුට මනමාලියො හොයන්න ගිහිත්..."

ගගනගේ සොහොයුරා වූ අරවින්ද, මාලිංග අසලින් ඉදගන්නා ගමන් සොයුරාට සරදම් කළේය.

"ඒකට කරන්න දෙයක් නෑ... හිතට හරි නැත්නම් මට බෑ... මං අම්මටත් කියලා තියෙන්නේ..."

ගගන ඒ කතාවට මැදිහත් වූයේ සුදානම් ව පැමිණීමෙන් පසුවය.

"ඇත්තටම මල්ලි ඔයාට කවදාවත් ඔයාගේ හිතට හරියන කෙනෙක් මුණ ගැහිලා නැද්ද?..."

අරවින්දගේ බිරිඳ ගගනගේ නෑනා ද ඔවුන් අතරට පැමිණෙමින් විමසුවාය.

"හම්බ වුණා. ඇත්තටම හම්බ වුණා... මීට සතියකට විතර උඩදි..."

සාලය වටා රොක්වී සිටි සැවොම ගගන දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි.

"ඉතින් මොකද වුණේ..."

ගගනගේ සොයුරිය, සඳුනි මල්ලි දෙස බැලුවේ දෙනෙත් විසල් කර ගනිමිනි.

"පන්සලේදී අම්මව එක්ක එන්න ගියාම.. මං ළඟට ගිහිල්ලත් කතා කළා. ඒත් නමවත් කීව්වේ නෑ.. බයවෙලා වගේ හිටියේ... එයා ආත්තම්මා එක්ක ඇවිල්ල හිටියේ. ඊට වැඩිය කතා කරන්න බැරිවුණා. එයාලා ගියා. අපි ලොකු හාමුදුරුවොත් එක්ක කතා කරන්න තතර වුණානේ. ගිය දිනාවත් හොයාගන්න බැරිවුනා..."

ගගන පැවසුවේ සැබවින්ම දුක්බරවය. සාලයේ සිටි සැවොමට තේරුණ එක් කරුණක් නම් ගගන සැබවින්ම ඒ යුවතිය නිසා සිත සසල කරගෙන ඇති බවයි.

"ඉතින් සිම්පල්නේ ලබන පෝයටත් පන්සල් එයි. අපි හොයමු විස්තර..."

මාලිංග පැවසුවේ ගගනගේ අම්මා එන්දැයි විපරම් කරමිනි.

"ඒත් මල්ලි අම්මගේ හිතට හරි ගියේ නෑනොත්, අපිට ගැලපෙන්නේ නැති තැනක් උනොත් ප්‍රශ්නයක් නේද?..."

සඳුනි අක්කාගේ කතාවට ගගනගේ සිතේ නොරිස්සුමක් ඇතිවීද අම්මා එන බව දුටු නිසා ඉන් එහා ඔහුට යමක් කීමට නොහැකි විය.

"යමු යමු ළමයි... පරක්කු වුණා.."

විහිළු තහළු සතුටු කතාබහා මැද පිරිස රුවන් වැල්ලට පැමිණෙන විට උදෑසන නවයට ලංවී තිබුණි. මෙය මනාලියක් බලන්නට යන ගමනක් නිසා ඔවුන් එහි ගියේ තේ බීමෙන් පසු ආපසු පැමිණීමට බලාපොරොත්තුවෙනි. කපු මහතා කතා කරගත්තේ ඒ පරිද්දෙනි.

* * * * *

සෙවිම් සිටියේ බුම්මාගෙනය. අත්තම්මා ඇගේ හිස අතගැවද සෙවිම් ඇය සමගවත් සිනාසුණේ නැත.

"දුව ඔහොම ඉන්න එපා. ඒ අය ආවහම හිනා වෙලා ඉන්න. හොඳ නෑනේ. ගෙදරට එන අමුත්තොනේ..."

මේ වේලාවේ කාමරයට පැමිණියේ ගිතාය.

"අම්මේ කට්ටිය ආවා. අපි ඉස්සරහට යන්නම්. අම්මා දුවව බලන්න..."

සෙවිම්ගේ දෙපා වෙවිලන්නට විය. අපහසුවෙන් හෝ මේ අවස්ථාවට මුහුණ දෙන්නේ යැයි ඇය හිත හදාගත්තාය.

ව්‍යාපාරිකයකු වූ ගාමිණී අබේවික්‍රම ඉඩම්හිම වැවිලි කරුවෙකි. තේ, පොල්, රබර් වතු ගණනාවක අයිතිය ඔහු සතුව තිබුණි. මේ නිසා යස ඉසුරෙන් ඔහුට අඩුවක් තිබුණේ නැත. ඔහුට අවශ්‍ය වූයේ සිය බාල දියණියට ඇයට ගැළපෙන පවුල් තත්ත්වයක් හිමි නැතැතිත් කටයුත්තක් කර දීමය. පැමිණි අමුත්තන් ගාමිණී විසින් පිළිගත්තේ හරසරිනි.

"ඔන්න මහත්තයෝ මම කිව්ව කාන්ඩේ.. මේ මනමාල මහත්තයගේ අම්මා... පියා නම් නැහැ නොවැ.. මේ සහෝදරයයි සහෝදරියි එයාලගේ ගෙදර උදවියයි. මේ යාලු මහත්මයෙක්.."

කපු මහතා පැමිණ සිටි පිරිස හඳුන්වා දුන්නේය.

"හොඳයි හොඳයි. එහෙනම් හැමෝම ඉඳගත්ත නම්..."

දිසාසේකර මැණිකේ සුවපහසු අසුනක ඉඳගත්තේ වටපිටාවට තෙත් යොමුකර ගනිමිනි. ඉසුරින් පිරි දෙමහල් නිවස ඇයගේ සිත්ගත්තේය. නිවැසියනුත් කියන්නට තරම් වරදක් ඇතැයි ඇයට සිතුවේ නැත. සැවොම ඉඳගත් පසු ගාමිණී අබේවික්‍රම සිය නිවැසියන් හඳුන්වා දුන්නේය.

"මේ මගේ තෝනා... මේ පුතා. මේ ලොකු දුව.. මේ අයගේ තෝනයි මහත්තයි. මේ මගේ තෝනගේ නංගි..."

ප්‍රියංකා ද අමුත්තන්ට දැන් එක්කොට ආචාර කළාය. පියවනි හාමිනේ කුඩා මුණුපුරාත්, සෙවිමින් සමග ඇතුල් කාමරයේ විය. නිවසේ සිට මෙහෙකාරියන් දෙදෙනාද දොර රෙදි අතරින් එබිකම් කරමින් සාලයේ වූ අමුත්තන් දකින්නට උත්සාහ කළහ.

ආශිය තොරතුරු කතාබහෙන් දෙපිරිසේ අයටම දෙගොල්ලන් ගැන පැහැදිලිමක් ඇති විය. ඊළඟ වාරය වූයේ මනමාලිය බැහැ දැකීමයි. තේ පානයෙන් පසුව උදාවූයේ එම අවස්ථාවයි. සෙවිමි නැගී සිටියේ පියවි තත්ත්වයෙන් නොවේ. අම්මා දුන් බුලත්

හෙප්පුව අතට ගත් ඇය සාලයට ගියේ මරණයට කැපවූ සතෙක් වධකාගාරයට ගෙනයන ලෙසිනි. බිම බලාගෙනම බුලත් හෙප්පුව මනමාලයට දුන් ඇය අම්මා අසලින් හිඳගත්තා මිස හිස එසවුවේ නැත. ගිතා වරක් කාටත් රහසේ දියණියගේ උකුල කිණිත්තුවේ ඇයට නොරිදෙන පරිද්දෙනි. එවර සෙවිමි හිස එසව්වාය. ගගනට සිය දෑස් අදහාගත නොහැකි විය. ඔහුගේ මුවපුරා සිනහවක් විකසිත විය. ඔහු තමා අසල වුන් සහෝදරයාත්, මිතුරාත් දෙස බැලුවේ ගැහෙන සිතිනි. මෙය දෙවයේ පුදුමාකාර හමුවීමකැයි ඔහුට සිතුවේ තමා ඉදිරියේ වුන් මීට සතියකට පමණ පෙර සිය සිත සසල කල යුවතිය දැකීමෙනි.

"දුව හරි ලැජ්ජකාරියක් වගේ..."

"ඔව් දන්නැද්ද ගේ ඇතුලමනේ හැදුනේ... ඉගෙන ගත්තේ කැගල්ලේ. උදේ හවස ගියේ ගෙදර වාහනෙන්මයි. සමාජ ආශ්‍රය අඩුයි. රස්සාවකට යවන්නවත් මහත්තයගේ කැමැත්තක් නැහැ. මෙයාලට ඇති තරම් දෙවල් අපි සුදානම් කරලයි තියෙන්නේ..."

ගගනට මේ කිසිවක්ම නෑසුනේ ඔහු සිටියේ සතුවින් මුසපත්ව නිසාය. ඔහුට අවශ්‍ය වූයේ ඇයව තනිකරගෙන පෙරදා හමුවීම ගැන කතා කරන්නටය.

"මනමාල මහත්තයා නම් හොඳටම කැමති වෙලා වගේ. මුණ බැලුවහම ජේනවා..."

නොසිතූ මොහොතක කපු මහතා කිවූ දෙයින් ගගන තිගැස්සි වටපිටාව බැලුවේය. සැවොම ඒ කතාවට මහ හඬින් සිනාසුණහ.

"අපෙත් ඉතින් අකමැත්තක් නෑ..."

පියා එසේ කියත්දි සෙවිමිගේ සිත වෙව්ලුවේය.

"අද බොහොම කලබලකාරී දවසක් නේ. මේ දෙන්නට නිව් සැනසිල්ලේ කතා බහා කරන්න අපි වෙන දවසක ඉඩදෙමු නේද තෝන මහත්තයා..."

තාමිණි අබේවික්‍රම පැවසුවේ අවස්ථානෝවිතවය. මේ අවස්ථාවේ සෙවිලි අමුත්තන්ගේ සමාගමට යවන්නට ඔහු අදහස් නොකළේය. ඒ සෙවිලි තවමත් තමාගේ සුවච කිකරු දියණිය වී නැති හෙයිනි. ඇයගේ විලාසයට ඔහුගේ සිතේ බියක් එක් කළේ ඇය තම හිතුවක්කාරී අදහස් මනමාලයා ඉදිරියේ වුවද තබන්නට බැරි නොවේ යැයි සිතූණ හෙයිනි.

මනමාලියගේ පියාගේ අදහසට සැවොම එක් වුවද ගගනගේ සිතේ නම් ඇති වූයේ මද අමනාපයකි. ඔහුට අවශ්‍ය වූයේ මේ අනපේක්ෂිත අවස්ථාවේ ඇයත් සමඟ කතාබහ කර ඔහුගේ සිතේ වූ බලවත් සතුට ප්‍රකාශ කරන්නටය.

"එහෙනම් මහත්මයාලාත්, නෝනලාත් ඉක්මනින් තම තමන්ගේ අදහස් දෙගොල්ලන්ටම දැන ගන්න සලස්වන්නකෝ.. ඒ කතාබහ අනුව ඉදිරි වැඩකටයුතු යොදා ගන්න බැරියැ.."

සැවොම විසිර ගියේ සතුටු සිතිනි. ගගන මේ යුවතියගෙන් සමුගත්තේ වේදනාවෙනි. ඇය හිස ඔසවා වටපිටාව නොබැලූ තරම්ය. ඒ ගේ ඇතුළටම වී සිටි නිසා වන්නට පුළුවන. ඇය එදිනත් කතාබහට කැමැත්තක් දැක්වූයේ නැත. ඇ ඇසුරින්ම හොඳ ගතිගුණ ඇති යුවතිය කැපී ඔහුගේ තීරණය වී තිබුණි.

"හරි පුදුමයක් නෙ සිද්ද වුණේ. ඇත්තටම මට හිතා ගන්නවත් බැරිවුණා. දෙයියනේ හිතයක් වගේ..."

වැන් රථයට ගොඩවූ වහාම ගගන කෑගසා කීවේය.

"ඇයි ඇයි..?"

හැමෝම එකවර විමසුවේ ගගනගේ විලාසයෙන් පුදුමවිය.

"අයියා ඒ අර ගෑණු ළමයා... මං කිව්වේ..."

"මොනවා.."

ඒ හඬ පිටවූයේ කාගෙන්දැයි නිතරී නොවීය. මොහොතක් සැවොම ගල් වී බලා සිටිද්දී දිසාසේකර මැණිකේ කටහඬ අවදිකළේ ඒ එකක්වත් තෝරා බේරා ගැනීමට නොහැකි වූ නිසාය.

"මොකද ළමයිනේ. මොකක්ද වුණේ කියන්නකො.."

දිසාසේකර මැණිකේ බැලුවේ ලොකු පුතු දෙසය.

"අම්මේ අම්මා සිල් ගන්න ගිය දවසේ ඒ ළමයා අත්තම්මා එක්ක යන්න ඇවිත්. මල්ලි ළගට ගිහින් කතා කරලා... ඒත් ඒ ළමයා කතා බහට කැමති වෙලා නැ..."

"මොනවා පුතා... ඔයා මට කිව්වේ නැනේ..."

"කියන්න අම්මේ මෙහෙම හමු වෙයි කියලා හිතුවාද..? ඇරත් මං කලින් කිව්වා නම් මෙහෙම කෙනක්ට මගේ හිත ගියා කියලා අම්මා කැමති වේවි යැ.."

ගගන කියවා ගෙන ගියේ සතුටිනි.

"හරි හරි. දැන් හැමදේම හොඳින් සිද්ධ වුණා. දැන් තියෙන්නේ කැමැත්ත ප්‍රකාශ කරලා ඉක්මනට මේවා ඉවර කරලා දාන්න නැද්ද ආන්ටි.."

මාලිංග කියුවේ සැවොම කැමැත්ත පළ කළහ.

ගගනට නම් මෙය අදහා ගැනීමට තරම් නොහැකි විය. තමා මෙතරම් වාසනාවත්තයකු වේයැයි ඔහු කිසිවිටක සිතුවේ නැත. මෙතෙක් දවස් සැක සංකාවෙන්, පාලුවෙන් ගෙවී ගිය යුගය අවසානයැයි සිතෙද්දී මුලු ලොවම ගැනම ආදරණීය හැගීමක් ඔහුගේ සිතට දැනෙන්නට විය.

* * * * *

"සෙවිලි උඹ මගේ කීමට පිටින් යන්න ලැස්ති වෙන්න එපා..."

උම කැමති දේවල් කරන්න මේ තාත්තා ඉඩ දෙන්නේ නෑ.."

සෙවිමිගේ කාමරයට පැමිණි ගාමිණී අබේවික්‍රම ගුගුරුන්නට විය. ඇදේ මුනින් තලාවී සිටියි. සෙවිමි දෙතොල් කිටි කිටියේ පියා ගත්තේ පියා ගැන පමණක් නොව මුළු ලොවම ගැන උපන් චේතරයෙනි.

"ඔය තරම් හයියෙන් කැහහන්න එපා අනේ ඔයාව අසනිප වෙයි. අපි යමු යන්න.."

හෘදයාබාධයකින් පෙළෙන ස්වාමියා ගැන සිතේ බියක් ඇති වූයෙන් ගිතා ඔහුගේ අතකින් අල්ලා ගන්නාය.

"මේකිගේ මොන මුරණ්ඩුකමක් ගැවිලාද ගිතා. අනෙක් දරුවොත් හරි මේකින් හරි. අපරාදේ අපි අර කෙල්ල ගෙයින් පිටමත් කලේ. කාටවත් නැති කීකරු කමකින් ඒකී හැදුනා. මේකී යවලා ඒ කෙල්ල තියා ගන්නනම් මට සැනසීමෙන් මැරෙන්න තිබුනා..."

තමා එකල ගත කල අවිචේකි ජීවිතය නිසාම නිවසින් පිටමං කල දියණිය දැන් පිටස්තරයකු වී හමාරය. ඇය ගැන ඔවුන් සොයා බැලුවේ ඉතා අවම ලෙස බව ගිතා දනියි.

දෙවිමි හැදුනේ වැඩුණේ අත්තම්මාගේත් පුංචිගේත් ගතිගුණ අනුවය. තම බාල සොයුරිය ඇයට මවක වූවාය. ඉතා යහපත් ජීවිතයක් ගත කරනා දෙවිමි ගැන ගිතාගේ සිතේ දැන් ඇති වෙන්නේ ලෝභ කමකි. තමා එවැනි දරුණු තීරණයක් ගැනීමට පෙර දෙවරක් සිතුවා තම හොඳ යැයි ගිතාට දැන් සිතෙයි. වැඩිමල් දරු දෙදෙනා කුඩා නිසාත් නිවුන් දරුවන්ගේ වැඩකටයුතු අපහසු නිසාත් ගිතාට දෙවිමි නිවසින් පිටකිරීම සැනසිල්ලක් විය. එකල ඔවුන් මෙතරම් වත් පොහොසත් කම් ඇත්තවුන් ද නොවීය. ස්වාමියා ජීවිතය ජය ගත්තේද ඉතාමත් දුක් මහත්සියෙනි.

දෙන්නා දෙමහල්ලන් එක ඇදේ දෙපැත්ත බලා ගෙන කල්පනා කරන්නට විය.

* * * * *

පුතුගේ සතුටත්, මවගේ සතුටත් එකක්ම වූ නිසා මේ කටයුත්ත කල් දමන්නට ඔවුන්ට අවශ්‍ය නොවීය. මේ නිසා දිසාසේකර මැණිකේ පහුවදාම අබේවික්‍රම නිවසට කතා කළාය. දුරකතන ඇමතුම ගත්තේ ගිතාය. ගාමිණී නිවසින් පිටව ගොස් සිටියේය.

"මං මේ කතා කරන්නේ දිසාසේකර මැණිකේ. මේ ගිතා වෙන්න ඇති..."

"ආ ඔව්... ඔව්..."

"මහත්මයා ගෙදර නැද්ද..?"

"නෑ ගමනක් ගිහින්..."

"මම කතා කලේ ඔයාලා මේ ළමයින්ගේ කටයුත්තට මොකක්ද ගන්න තීරණේ බලන්න. අපි නම් බොහොම සතුටුයි.."

ගිතාගේ සිතට සතුටක් සේම දුකක්ද උපන්නේය. මේ අවස්ථාවේ දිසා සේකර මැණිකේ කතා කරා වි යැයි ඇය නිකමටවත් නොසිතුවාය. නමුත් ඇයගේ කතා බහට පිටුපාන්නට ඇයට නොහැකි විය.

"අපිත් කැමතියි. මං කියන්නම් කෝ මහත්මයා ගෙදර ආවම කතා කරන්න කියලා..."

"හා හොඳයි... එහෙනම් කතා කරන්න කියන්නකෝ..."

එසේ කී දිසාසේකර මැණිකේ දුරකතන ඇමතුම නිමා කළේය. දුරකථනය තබා අසල වූ පුටුවකට වැටුණු ගිතා කල්පනා කරන්නට වූවාය.

අම්මා දුරකථනයෙන් කරනා කතාබහ සෙවිම් ඉවසිල්ලේ අසා සිටියාය. ඒ ඇගේ කාමරයට විය. නිවසේ උඩුමහලේ ජීවත් වූයේ සෙවිමගේ එකම සොයුරාය. ඔහුත් ඔහුගේ බිරිඳත් විසූවේ එහිය. බිරිඳ සිටියේ දරුවකු ලැබීමට ආසන්නවය. මේ නිවසේ වැඩිමල් තැනැත්තිය වූයේ දියණියයි. ඇය විවාහ වී යටියන්නොට පැත්තේ විසූවාය. මේ නිවස සෙවිමගේ සොයුරාටය. බිරිඳටත් තමාටත් නිදහසේ ජීවත්විය යුතු නිසා අබේවික්‍රම මහතා පුතු වෙනුවෙන් උඩුමහල තැනුවේ එහි සියලු පහසුකම් ඔවුනට සලසා දෙමිනි.

උඩුමහලේ ඔවුන්ගේ වැඩ කටයුතු සඳහා වෙනම මෙහෙකාරියක් සිටි අතර පහළ සිටියේ වෙනත් මෙහෙකාරියකි. පවුලේ සාමූහික කටයුත්තකට ඇරෙන්නට ඔවුන් ආහාර පිසගත්තේ වෙන වෙනමය. එය සෑමගේ නිදහසට හේතුවුවක් විය.

මේ කටයුත්ත ස්ථිර වුවහොත් සෙවිම් සිතා සිටින්නේ නිවසට හොර රහසේ රාජිකත් සමග විවාහ වීමටය. මොනතරම් දුක් කරදර සිය ජීවිතය වටා තිබුණද සෙවිම් අතහරින්නට රාජිකට නොහැකිය. ඔහුද සිටියේ සියල්ලට සුදානම්නි. මේ කිසිත් නොදත් ගීතා තවත් වරක් දියණියක් සමග කතාබහ කිරීමට සිතා ඇගේ කාමරය ගියාය.

ඇදේ හාන්සි වී සිටි සෙවිම් මව පැමිණෙනවා දුටුවෙන් ඉරියව් මාරු කළාය.

"සෙවිම්..."

දියණිය අමතමින් ගීතා ඇගේ ඇදේ පසෙකින් හිඳ ගත්තාය.

"අරගොල්ලො කතා කළා... ඔයා මේකට කැමති වුණත් නැතත් දැන් තාත්තා තීරණයක් අරගෙන ඉන්නේ. ඒ අයගේ කිසිම වරදක් නෑ. ඒ දරුවන් බොහොම ප්‍රියමනාප කෙනෙක්. මේ වාසනාවට පයින් ගහන්න එපා සෙවිම්. ඔයාට දැන් මේකට එකඟ වෙන්නම වෙනවා. දන්නවනේ තාත්තගේ හැටි. අනික තාත්තගේ අසනීප ගැනත් හිතන්න... හිතුවක්කාර වෙන්න එපා...."

දියණියට තරවටු කල ගීතා කාමරයෙන් පිටව ගියාය. ඇගේ කැමැත්ත අකමැත්ත විමසීම හෝ ඇයට පින්සෙන්ඩුවීම දැන් ගීතා අත්හැර ඇත. ඒ පසුගිය කාලයම කල කැපවීම දියණිය විසින් දුහුවිල්ලකටවත් මායිම් නොකල නිසාය. දුක් මහන්සි වී හැදූ දරුවනුත්, නොකා නොබී හරි හම්බ කරගත් දේපලත් නැති නාස්ති වනවාට ගීතාත් කැමති නැත. තම තත්ත්වයට ගැලපෙන්නේ ඔවුන්ටත් වඩා උසස් අය මිය පහත් අය නොවේයැයි ඇය සිතා අහවරය.

තීරණය ක්‍රියාත්මක කළයුත්තේ කොතනින්දැයි සිතමින් කල්පනාකාරීව සිටි සෙවිම් කල්යල් බැලුවේ නිවසින් පිටවන මගක් සෙවීමටය. ගෙනයායුත්තේ මොනවාදැයි ඇය තීරණය කළේ බොහෝ කලක සිටය. සිය අධ්‍යාපන සහතිකත්, බැංකු පොතත්, රත්ත්‍රත් බඩුත් ඇය සිය අල්මාරියේ තැන්පත් කර තිබුණේ කාටවත් සැකයක් ඇති නොවන ලෙසය.

පියා තවත් නිවසට පැමිණ නැත. සෙවිම් මව සොයා ගියේ සිතේ කපටි කමක් තබාගෙනය. ගීතා සිටියේ කාමරයේය.

"අම්මා..."

කාමරයට පැමිණි දියණිය දෙස ගීතා බැලුවේ කුහුලිනි. පසුගිය දවස් කිහිපයේම ඇය නිවසේ කා සමගවත් වැඩිපුර කතා බහා නොකළාය. අහන දෙයකට පිළිතුරු දුන්නේ අකමැත්තෙනි. නිහඬව කාමරයට පැමිණි සෙවිම් මවගේ ඇදමත හිඳ ගත්තාය. රෙදි අස්පස් කරමින් සිටි ගීතා අමුත්තක් දැනුනෙන් ඒ කාරිය මොහොතකට නවතා දියණිය දෙස බැලුවාය.

"අම්මා... අම්මලගේ කැමැත්තට මං එකඟයි.."

ගීතා, දියණිය අසලට පැමිණියා නොව ඉහිලි ආවාය. ඇය දියණියව තුරුලට ගත්තේ සෙනෙහසින් උතුරා යමිනි. මේ දවස උදාවන තුරු සැමියාත්, තමාත්, නිවැසියනුත් පෙරුම් පිරුවා නොවේදැයි ගීතාට සිතුවාය.

"ඇති යාන්තම් මගේ දුටු මොලේ පැදුනා. ඔයා තේරුම් ගත්ත එක නම් ලොකු දෙයක් මං දැනගෙන හිටියා කොල්ල හරි ලස්සනයිනේ.. ඔයාගේ හිතට අල්ලන්නැති හොඳට..."

මවගේ තුරුලටවූ සෙවිම් ඇ කියන දේවල සිතට ගත්තේ නැත. කොල්ලා ලස්සන යැයි ඇයට මතකයක්වත් නොවුවේ ඇය ඔහු දෙස බැලුවේ යන්නමින් නිසාය. දෙමාපියන් රැවටීමට සිදුවීම පාපයක් වුවද තමාට කළහැකි කිසිවක් නැතිවග සෙවිමට වැටහී අවසානය. ඔවුන් තම කැමැත්තට ඉඩදිය යුතුය. විවාහ වී ජීවත් වන්නේ තමා නම් ඒ ජීවිතයට සිය කැමැත්තෙන් ඇතුලු වනවා විනා අකමැත්තෙන් ඇතුලුවිය නොහැකිය. දියුණුවීමට ප්‍රථම තාත්තා දුක්බර ජීවිතයක් ගතකර ඇත. එහෙම තැනැත්තා සිය අතීතය අමතක කර දුප්පත්කමට ගැරහීම වැදූ මව අමතකර කිරීමක් වැනි යැයි සෙවිමට සිතූනි. රාජ්‍යගේ සෙහෙනසට පිටුපාත්තට ඇයට කිසිදු හැකියාවක් නැත.

හිතා දුරකතනය වෙත ගියේ සතුටින් ඉපිලෙමිනි. ඇය ස්වාමියාගේ ජංගම දුරකථනයේ අංකය කැරකුවේ නොඉවසිල්ලෙනි. ගාමිණී ඇමතුමට සම්බන්ධ විය.

"ගාමිණී... ඔයාට සුභ ආරංචියක් කියන්න කතා කළේ.. දුටු අර කටයුත්තට කැමැති වුණා... ඔව්.. ඔව්.. කෙල්ලට දෑන් තේරෙනවා ඇති.. ඔව්.. හා හොඳයි.. ඉක්මනට එන්න.."

හිතා දුරකථන සංවාදය නිමා කර ඇවිදගියේ උඩුමහලටය. ඒ ලේලිය සොයාය. අම්මාගේ සතුව අඟියස සෙවිමට දුකක් නොසිතුවේ ඇය සිත ගලක් කොට තබා ගත් නිසාය.

* * * * *

පත්තරකරු පැමිණෙන තෙක් බලා සිටී දෙවිමි සති අන්ත පුවත්පත් කිහිපයක්ම මිලට ගන්නාය. අද අතුල බාප්පාත් නිවසේ සිටියි. මේ නිසා වූවි මල්ලියාගෙන් ගැලවුමක් ලැබීමට දෙවිමි සමත්විය. පත්තර කිහිපයත් රැගෙන ගෙට ගොඩවද්දී අතුල බාප්පා

ආලින්දයට පැමිණියේ සඳුරු මල්ලීන් වඩාගෙනය. ඔහු පසුපසින් පුංචිත් විය.

"මොකද මේ දෙවිමි පත්තර කඩිම ගෙනත්..."

අතුල සිනාසෙමින් දෙවිමි දෙස බැලුවේය.

"වේකන්සිස් තියෙනවද බලන්න බාප්පේ.."

පුංචි සිනාසෙමින් දෙවිමි අත වූ පුවත්පතක් අතට ගන්නාය.

"කෙල්ලට රස්සාවක් කරන්න ඕන කියන්නෙ. කම්පියුටර් ක්ලස් එකත් ඉවරනේ..."

එවර අතුල බැලුවේ ප්‍රියංකා දෙසය. දෙවිමි පුවත්පතත් රැගෙන කාමරයට ගියාය.

"ඇ ප්‍රියා... අක්කයි, අයියයි කැමතිද දෙවිමි රස්සාවකට යනවට..."

ප්‍රියංකා සුසුමක් හෙලා ස්වාමියා වෙතට හැරුණාය.

"එයාලට ගානක් නැතිවෙයි. තාම අපි කිව්වේ නෑ.. කිව්වත් මං හිතන්නෑ එපා කියයි කියලා... මේ කෙල්ල ඉන්න බවක් දන්නවා නම් අර ළමයට විතරක් මගුල් හොයයිද..?"

ප්‍රියංකා පැවසුවේ සෙමිනි.

"මහ පුදුම මිනිස්සුනේ. කෙල්ලට අප්පට් නැද්ද...?"

"ඒකීට ගානක්වත් නෑ. කියන්නෙම රස්සාවක් කරලා පුංචිටයි. ආත්තම්මටයි සලකන්න ඕන කියලා... පව් අභිංසකි.. රස්සාවක් කිව්වට හොඳ තැනකට මිසක් අම්මයි. මායි යවන්නේ නෑ.."

මවට නැති කැක්කුමක් පුංචි අම්මට තිබීම අරුමයක් නොවේ. මව වැදුවා පමණකි. හදාගත්තේ පුංචි අම්මාත්, ආත්තම්මාත්ය.

පසුදින උදයේම දෙවිමි සැරසුනේ හන්දියේ තැපැල් කන්තෝරුව වෙත යාමටය. ඒ තැපැල් කල යුතු අයදුම් පත්‍ර කිහිපයක්ම ඇය සකසා ගෙන තිබුණ නිසාය. උදේ තේ කෝපය බොද්දීම දෙවිමි අත්තම්මාටත් , පුංචිටත් ඒ ගැන පැවසුවාය.

"අත්තම්මේ මං හන්දියට යන්න ඕන. පෝස්ට් ඔෆිස් එකට යන්න... ඇප්ලිකේෂන් වගයක් දාන්න..."

දෙවිමි සකසන ලද අයදුම් පත්‍ර පෙරදින රාත්‍රියේ බාප්පාට පෙන්වුවාය. පුංචිට ද ඒවා බලන්නැයි ඉල්ලා සිටියේ අඩුපාඩු ඇත්නම් සැකසීමටය.

"ඇයි පුතේ ... නරකද අම්මටයි, තාත්තටයි මේ ගැන කිව්ව නම්..."

දෙවිමි අත්තම්මාත්, පුංචි දෙසත් බැලුවාය.

"කියන්න ඕනද පුංචි...?"

"අපි පස්සේ ගිය වෙලාවක කියමු..."

"ස්ටීරෙට් රස්සාවක් ලැබුණා නෙවෙයිනේ... ඇප්ලිකේෂන් දානවා විතරනේ..."

ඉන් එහා අත්තම්මා කිසිවක් නොකීම දෙවිමිගේ සැනසිල්ලට හේතු විය.

දෙවිමි තැපැල් කන්තෝරුවට ගිය අතරතුර නිවසට දුරකථන ඇමතුමක් ලැබුණේය. ඒ ගිණා ගෙනි. දුරකථන ඇමතුම ගත්තේ ප්‍රියංකාය. දුරකථනයෙන් සොයුරියත් සමග කතා කල ප්‍රියංකා මව සොයා කුස්සියට ගියේ වටපිටාවේ වූ බඩුමුට්ටු වලද හැපෙමිනි.

"අම්මේ හරි වැඩේනේ වෙලා තියෙන්නේ... සෙවිමි... ගෙදර නැතිලු..."

පියවිහි භාමිනේ අසල වූ පුටුවක ඉදගන්නේ දෙපා පණ

නැතිවී ගිය හෙයිනි. සියල්ල සිදුවී අහවරය. චෝදනා, බැණ වැදීම්, ගර්ජනා සියල්ල අවසානයේ ගාමිණී අබේවික්‍රමට රෝහල් ගත වන්නට සිදුවිය. ඒ ඔහුගේ හෘදයාබාදය වැඩිවීම නිසාය. සියල්ලෝම සිටියේ හැඬු කඳුලෙනි. ගිය එකා මැරුණා සේ සිතාගන්න යැයි ගාමිණී අබේවික්‍රම අවසන් නිවේදනය කරන්දි ඔහු සිහිසුන්ව ඇද වැටුණි. මේ සිදුවීම පවුලෙන් පිට නොයන්නට සියල්ලෝම වගබලා ගත්හ. දිසා සේකර මැණිකේ යළිත් කතා කර සිය නිවසට එන්නැයි දැන්වූ අවස්ථාවේ අබේවික්‍රම රෝහලේය. නිවසේ සියල්ලන්ටම වෛරස් උණ රෝගයක් බෝවී ඇතැයි සත්‍ය වසන් කල ගිණා ඉදිරියට රටට මුහුණ දෙන්නේ කෙසේදැයි සිතමින් කාලය ගත කළාය.

සෙවිමි නිවසේ සියල්ලන්වම රැවැට්ටුවේ ඉතා සුක්ෂ්ම ලෙසිනි. නිවසේ කිසිවකුත් නැති මොහොතක් බලා මෙහෙකාරියන්ගේ ඇස්වසා ඇය නිවසින් පිටවුණාය. රාජිතත් සමග රහස් පැනගිය ඇය නතර වූයේ රාජිතගේ ලොකු අම්මාගේ නිවසේය. ඒ නිවස පිහිටියේ බදුල්ලේය. සෙවිමි සොයන්නට නිවසේ කිසිවකුත් උත්සාහ නොකලේ ඇය මවටත් , පියාටත් ලිපියක් ලියා තබා ගිය නිසාය. සෙවිමි නිවැසියන්ට කිකරුකම් කරන්නට පටන්ගත් දා සිට ඇයට මෙතෙක් දමා තිබුණු තද නීතිරීති ලිහිල් වන්නට විය. ඒ හිඩැස් අතරින් රිංගා තමා පැතු ලොවට ඉහිල යන්නට ඇයට සැබවින්ම පහසු විය. දියණිය විශ්වාස කල මවටත්, පියාටත් ඇති වූයේ දරුණුම ඉරණමකි.

ගාමිණී සුවය ලබා රෝහලේ සිට පැමිණි දා දෙවිමි, අත්තම්මාත්, ප්‍රියංකා පුංචි සමගින් එහි ගියාය. වෙහෙස නොවන්න යැයි වෛද්‍යවරයා පවසා තිබුණ නිසා ගාමිණී ටික දිනක් ඇදටම් වී කාලය ගත කළේය. දෙවිමි දුටුවිට ගාමිණීගේ සිත හිල්ලෙන්ට විය. දෙදෙනා වෙන්කර මේ සෙවිමි යැයි මේ දෙවිමි යැයි කීමට පවුලේ කෙනෙකුට හැරෙන්නට වෙනත් කිසිවෙකුටත් හැකියාවක් නොවන තරමට දෙදෙනාම රුවින් සමාන විය. තමා බැලීමට පැමිණි පවුලේ බාලයා දුටු විට ගාමිණීගේ සිතේ කෘණික අදහසක්

මතුටත්තට විය. ඔහු ඉවසිල්ලේ බලා සිටියේ ගිනාත් සමග නිදහසේ කතා බහා කරන්නටය.

"සෙවිම් ගැන ආරංචියක් නැද්ද අක්කේ..?"

ප්‍රියංකා විමසුවේ ගිනාගෙනි. මුළුතැන් ගෙයට වී මේ කතා බහට එක්වූයේ පියවතී හාමිනේත්, ප්‍රියංකාත්, ගිනාත් පමණි. දෙවිම් කලකින් පැමිණි නිසා වංචලා ඇයව කතාවට අල්ලාගෙන තිබුණි.

"කවුද නංගි ඕකිව හොයන්න යන්නේ...? අයියා කියලා තියෙන්නේ මැරුණා කියලා හිත හදාගන්න කියලා. මාත් පැත්ත බලන්නෑ. අපිව සුළුපටු ලැජ්ජාවකටද අම්මේ මේකි පත් කළේ. අපි කොහොමද මිනිස්සුන්ට මුණ දෙන්න. විශේෂයෙන් දිසාසේකර පවුලට. අපි මොනවා කියන්නද..? ඒ මිනිස්සු බලන්න ගිය කිසිම කෙනෙකුට කැමති වෙලා නෑ. අපේ ළමයට විතරයි කැමති වෙලා තියෙන්නේ. මෙකීට තිබුණ අපි ඒ මිනිස්සු ගෙන්නන්න කලින් ගෙයින් පිටවෙන්න. එහෙනම් අපිට මෙහෙම ලැජ්ජාවක් නෑ.."

ගිනා කතා කළේ වෙවිලමිනි. ඒ කෝපයත් ශෝකයෙන් හදවත බරවී තිබුණ නිසාය.

"මොන අඩුපාඩුවක්වත් නැතුව හැදුන ළමයා.. මං නම් හිතුවේ නෑ මෙහෙම දෙයක් කරගනියි කියලා..."

පියවතී හාමිනේද පැවසුවේ විස්සෝපයෙනි.

"අක්කේ දෙවිම් රස්සාවකට යන්න ඕන කියලා ඇප්ලිකේෂන් දැම්මා. මේ කරදර නිසා කියන්නත් බැරි වුණා එයා ආසයි කියන්නේ රස්සාවක් කරන්න..."

දෙවිම් ගැන කතා කරන්නට මේ අවස්ථාව නොවුනද ප්‍රියංකා එය මතක් කළේ යුතුකමක් ලෙසිනි. ගිනාගේ දෙනෙත් කඳුලින් තෙත් වන්නට වැඩි වේලාවක් ගතවූයේ නැත. ඒ දෙවිම් සිහිවීය.

"මට කරදරයි කියලා ගෙයින් පිටමං කළ දරුවා හොඳට

හැදුනා.. ඇගේ මුණේ තියාගෙන මං පරිස්සම් කළ එකී අපේ මුණේ දැලි ගැවා. ඒ ළමයා හැදෙන්න ඕන මට ඕන විදියට නෙවෙයි නංගි ඔයාටයි, අම්මටයි ඕන විදියට. ගාමිණී, දෙවිමිට පොතට සල්ලි දාලා තියෙන්නේ. ළඟදීම ඒක එයාට දෙයි. මං මේ ගැන ගාමිණීට කියන්නම්..."

තමාට දෙවිමිගේ ජීවිතයට ඇඟිලි ගැසීමට නොහැකි බව ගිනා දනියි. දෙවිමිගේ ජීවිතයේ කුදු මහත් කටයුත්තක්ම කළේ අම්මාත් නංගිත්ය. තමා හා ස්වාමියා ඇගේ ගැන හොයා බැලුවේ ඉතාමත් අල්ප වශයෙනි. දියණිය ලොකු ළමයෙක් වුදා ද සියලු වැඩකටයුතු කළේ මවත්, නැගණියත්ය. පියවතී හාමිනේ හෝ ප්‍රියංකා ඉන් එහා ඒ ගැන කිසිවක් පැවසුවේ නැත.

* * * * *

* නිවසේ සියල්ලෝටම වෛරස් උණක් සෑදි ඇති බව පැවසූ නිසා දිසාසේකර හාමිනේ තවත් සතියක් පමණ ඉවසා සිටියාය. ගෙදර අයගේ තත්ත්වය අසන්නට සිතා ඇය යළිත් වරක් අබේවික්‍රමගේ නිවසට කතා කළාය. දුරකථනය ගත්තේ ගිනාය. දිසාසේකර මැණිකේගේ කතා බහ දැන් ඇගේ සිතට මහත් වේදනාවකි. නමුදු ඇය විමසිලිමත් විය.

"මහත්තයා ගෙදර ඉන්නවා ඉන්න මං කතා කරන්නම්..."

මේ වන විට ගාමිණී අබේවික්‍රම සුවය ලබා සිටියේය. ඔහු ඉඳහිට හෝ සිය ව්‍යාපාරයන් බැලීමට ගෙයින් පිටව යයි. ගාමිණී නිවසේ විම ගිනාට සැනසිල්ලක් විය.

"ගාමිණී, දිසාසේකර මැණිකේ කතා කරනවා. මං කිව්වා ඔයා ඉන්නවා කියලා. මොකද කරන්නේ..?"

ගිනා, ස්වාමියාගෙන් විමසුවේ බියපත්වය.

"ආ.... ඉන්න මං කතා කරන්නම් ..."

දුරකතනය අසලට යන ස්වාමියා දෙස ගිනා බලා සිටියේ
ලේ ගැසිය. ඔහු කුමක් පවසන්නට හඳුනවාදැයි ඇයට තෝරා
බේරා ගැනීමට නොහැකි විය.

"ආ... තෝනා මහත්මිය අපි ලබන සතියේ එනවා. අද
ඉරිදානේ රැට මං හරියටම එන දවස කියලා කථා කරන්නම්... ඔව්
ඔව්.. දැන්නම් හොඳයි... දන්නැද්ද ඉඳලා ඉඳලා ලෙඩක් හැදුනාම
අල්ලලා හිටිනවානේ. .. හා හොඳයි එහෙනම්.."

ගිනාගේ සිත නොසන්සුන් වූයේ ස්වාමියා එහි යනවා යැයි
පැවසූ විටය. මේ ප්‍රශ්නය බොරුවකින් හෝ ඉවරකර නොගෙන
ඔහු සැරසෙන්නේ කුමක් කරන්නදැයි ඇයට සිතීමටවත් නොහැකි
විය. රිසිවරය තබා ආ ගාමිණී ගිනා වෙතට හැරුණාය.

"ගිනා ලැස්තිවෙන්න තල්දුව යන්න.."

"මහගෙදර...?"

"ඔව්..."

"ඇයි මේ හදිස්සියේ..."

"හදිස්සියක් මත් නොවේ. මං මේ ගැන ඔයාට කියන්නමයි
හිටියේ. අපි මේ මංගලයේ නවත්වන්න ඕනේ නෑ.."

"මට තේරෙන්නේ නෑ ඔයා කියන දේවල්..."

"ඉඳගන්නකො මෙහෙත් කියන්න..."

ගිනා, ස්වාමියා අසලින් සෝපාවේ ඉඳගත්තාය.

"ඔයාට අමතක වුණාද දෙවිමිව..."

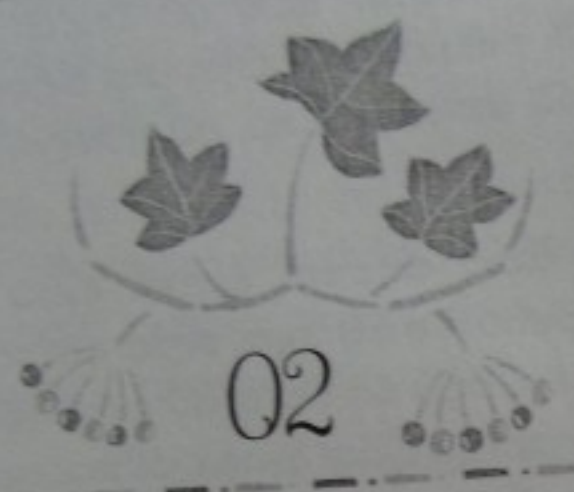
ගිනාට සියල්ල වැටහුණේ මේ වෙලේය.

"අපි දිසාසේකරලට කිව්වේ නෑනේ සෙවිමට නිවුන්
සහෝදරියක් ඉන්නවා කියලා. කපු මහත්තයටවත් කියලා නෑ.

සෙවිමි ගිය බව දන්නේ තවම අපි විතරයි. පුතාටයි, දුවටයි
කියන්න කිසිම කෙනෙකුට කියන්න එපා කියලා... අඩුම තරමේ
ගෙදර සර්වත්ට කෙනෙකුටවත්... අපි අම්මලත් එක්ක මේ ගැන
කතා කරමු..."

ගිනාගේ සිතට සහනයක් දැනුණි. ඇයට මෙතෙක් දවස්
මෙවැනි කල්පනාවක් ආවේ නැත. ලෝක අපවාදයෙන් ගැලවීමට
නම් ඇති එකම විසඳුම එය බව ඇයට ද තේරුම් ගොස් හමාරය.
තම කුසෙන් උපන් දියණියක් ඇයගේ ජීවිතය, අනාගතය සැපවත්
වේ නම් එය තමාටද සහනයක් බව ඇය සිතුවාය.

* * * * *

පුංචි රෙදි සෝදා නාගන්නා තුරු දෙවිමි මල්ලිවත් වඩාගෙන මිදුලට ආවාය. ගස් වල පිපි තිබෙන ලස්සන මල් පුංචි පුංචි සමනළයින් මල්ලිට පෙන්නමින් ඇය ඔහුත් සමග සිහින ලොවක තනි වූවාය. දිවා ආහාරයෙන් පසු මද වේලාවක් නිදියගන්නා පියවති හාමිනේ සිටියේ සුව නින්දකය. මිදුලේ මල්ගොමු අතර සැරිසරත්දී ගේට්ටුව අසල වාහනයක් නතරවන ශබ්ද ඇසුනෙන් දෙවිමි එදෙස බැලුවාය.

"අම්මලා ඇවිත්... මල්ලි, ලොකු අම්මා ඇවිත් යමුකො බලන්න..."

හිතාත්, ප්‍රියංකාත් අතර වයස් පරතරය වසර නවයකි. පියවති හාමිනේට ලොකු දුව ලැබුණායින් පසු දරුපලක් හරි ගියේ වසර නවයකට පමණ පසුවය. මේ නිසා ප්‍රියංකා විවාහ වූයේ මෑතකදීය. හිතාට දිගතල දුන් දියණියක් සහ පුතකු සිටියදී ප්‍රියංකාට සිටින්නේ තවමත් අවුරුදු තුනක පමණ වූ පුතෙකි.

දෙවිමි මල්ලිත් රැගෙන ගේට්ටුව අසලට ගියාය. ඇ ගේට්ටුව පියන්පත් විවර කළේ සඳුරු බිම තැබීමෙන් පසුවය. වාහනයට බිය වූ සඳුරු අක්කාගේ ගවුමේ එල්ලී සිටියේය.

"කෝ අත්තම්මයි, පුංචියි..."

වාහනයෙන් පිටතට පැමිණි හිතා දියණිය දෙස බැලුවාය.

"පුංචි නානවා... අත්තම්මා නිදි යමු අම්මා ගෙට... තාත්තා යමු..."

හිතා ඉස්සර විය. ගාමිණී, සඳුරුව වඩා ගත්තේය.

"කෝ කොල්ලො තාත්තා...?"

සඳුරු මහජපාට මදක් බියවීද ඔහු කරන හුරතලයන් අභියස ඔහුට අවනත වේ.

"තාත්තා ඇඩට ගියා..."

තවමත් සඳුරුව හරිහැටි වචන ශබ්ද කරගන්නට නොහැකිය.. ඔහුගේ හුරතල් කතා බහා හිතාටත්, ගාමිණීටත් සතුටක් විය. අම්මාත් තාත්තාත් ඉදගත් පසු දෙවිමි කුස්සියට ගියේ කේතලය ලිප තබන්නටය. වේලාසනින් ආහාර නොගන්නා තාත්තා දිවා ආහාරය ගත්තාදැයි විමසන්නට ඇය නැවතත් සාලයට පැමිණියාය.

"අම්මයි තාත්තයි දවල්ට කෑවද...?"

"ඔව්... ඔව්... මෙහේ එන නිසා තාත්තත් ඉක්මනට කෑවා. බෙන් බොන්නත් එපාය..."

අත්‍යවශ්‍ය කරුණකට මිස තාත්තා මෙවැනි නිදහස් ගමන් නොඑන බව දෙවිමි දනියි. තමා රැකියාවක් සඳහා ඉල්ලුම් කල බව පුංචි, අම්මාට පවසා තිබුණි. පියා පැමිණියේ ඒ ගැන විමසන්නාදැයි දෙවිමිට සිතූණි.

"මං අත්තම්මාට කතා කරන්නම් අම්මේ..."

දෙවිමි බැලුවේ අම්මා දෙසය.

"දැන්ද නිදිය ගත්තේ..."

"දැන් පැයක් විතර ඇති..."

“කමක් නෑ කතා කරන්නකෝ තාත්තට යන්නත් එපායැ...”

දෙවිමි එවර හිසේ අත්තම්මාගේ කාමරයටයි. නා අහවර වූ ප්‍රියංකාද නාන කාමරයෙන් පිටතට පැමිණියාය. අක්කාත්, මස්සිනාත් දුටු ඇ පුදුම විය.

“ආ...තේ අක්කලා... එතබවක් වත් කිව්වේ නෑතේ...”

“එන්න හිතාගෙන හිටිය ගමනක් නෙමෙයි.. දෑත් තීරණය කලා ආවා..”

“මේ සතියේ අතුල ආවේ නැද්ද..?”

ගාමිණි විමසුවේ නෑණන්ඩිය වෙත හැරෙමිනි.

“නෑ අයියේ එන වික් එන්ඩි එක ලෝන්ග් එකක්.. ඉතින් ආවේ නෑ..”

“ඇත්තම තමා.. දවස් තුනක් මට දෑත් දවස ගෙවෙන හැටින් මතක නෑ...”

සෙවිමි නිසා අසනිප වූ මස්සිනා ගැන ප්‍රියංකාගේ සිතේ කනගාටුවක් ද ඇති විය. ඔවුන් කතා බහ කරමින් සිටිනා විටදී පියවති භාමිනේද සාලයට එබුණාය.

“මං ටිකක් නිදා ගන්නා. දුව කිව්වම අම්මලා ආවා කියලා මට පුදුමත් හිතුනා. වෙනදට කතා කරලත් එන්නේ...”

පියවති භාමිනේ ඔවුන් අසලින් ඉදගන්නා ගමන් පැවසුවාය.

“හදිසි ගමනක් අම්මේ ආවේ. ඒකයි...”

හිතා පැවසුවේ මුහුණට බැඳුණු කමක් ආරූඪ කර ගනිමිනි. බිස්කට් පැකට්ටුවක් කඩා තසිමකට දමා කෙසෙල් ගෙඩිත් සමඟ තැටිල්ලක තැබූ දෙවිමි අම්මාත්, තාත්තාත් වෙතට ආවාය.

“මං තේ හදන්නම්. කන්න අම්මේ..”

ඔවුන් අසල වූ ටීපෝට මත තැටිල්ල තැබූ දෙවිමි ආපසු හිසේ තේ සාදන්නටය. පිටව යන දෙවිමිගේ හැඩරුව ගැන හොඳින් බලන්නට හිතාට එවර ඕනෑකමක් ඇති විය. සෙවිමිගේ කොණ්ඩයට වඩා දෙවිමිගේ කොන්ඩය දිගය. රටේ නැති ෂැම්පු හා තෙල් ජාති දමනා සෙවිමි කොන්ඩයට දස වද දෙයි. දෙවිමි කොන්ඩය සේදීමට ෂැම්පු භාවිතා නොකරයි. ඇය ඒ සඳහා යොදා ගත්තේ ස්වාභාවික දේවල්ය. හිසට ගල්වන්නේ තැඹිලි තෙල් ය. මසකට වරක් පේෂල් කරන සෙවිමින් කිසිදා පේෂල් නොකරන දෙවිමින් අනසට පොලව මෙන් අදහස් ඇත්තියත්ය. රුවින් සමාන වුවද වඩා පැහැපත් දෙවිමි යැයි හිතාට සිතෙයි. දියණිය ඇත් වූ පසු බිස්කට් එකක් අතට ගත් හිතා අම්මා වෙතට හැරුණාය.

“අම්මේ අපි ආවේ වැදගත් කාරණාවකට. අදත් අර මිනිස්සු කතා කළා. ගාමිණි කියනවා අපි දෙවිමිට මේ මංගල්ලේ කරමු කියලා. අපි කොහොමද අම්මේ නැත්නම් රටට මුහුණ දෙන්නේ. අම්මයි, නංගියි දෙවිමිට මේ ගැන කියන්න...”

හිතා නැවතිල්ලේ ස්වාමියා දෙස බැලුවාය.

“කිය කිය ඉන්න කාලයක් නෑ නංගී.. දුවට කියන්න මේකට කැමති වෙන්න කියලා දාහකින් හොයා ගන්න බැරි මිනිස්සු. මේ ළමයාට තේරුම් කරලා දෙන්න. අපි ඉන්න තත්වේ...”

පියවති භාමිනේ බැලුවේ බාල දියණිය දෙසය. ගහෙන් ගෙඩි එන්නා සේ හිටිවනම දෙවිමිට මෙවැනි යෝජනාවක් කරන්නේ කෙසේද..? දෙවිමි තමන්ගේ දියණියක් වුවද ඔවුන් මගුල් තුලා සෙව්වේ සෙවිමිට පමණය. කරදරයට වැටුණ අවස්ථාවේ ඇයගේ පිහිට පැනීමට පැමිණ ඇත.

“ඇයි ළමයින් ඒ මිනිස්සු දන්නැද්ද මේවා...?”

“නෑ අම්මේ අපි දෙවිමි ගැන කියලා නෑතේ. කියන්න කාලයක් වුණේ නෑ. කපු මහත්තයාවත් දන්නේ නෑ...”

ප්‍රියංකාගේ සිතේ නම් ඇති වූයේ අමනාපයකි. ඒ තරමට පවුලෙන් පිටමං කර සිටිනා දරුවා ඔවුන්ට අවශ්‍යව ඇත්තේ ඔවුන්ගේ නම්බුව රැක ගැනීමට මිස ඇයට ඇති ආදරයකට නොවේ යැයි ප්‍රියංකාට සිතූණි. තේ පානයෙන් පසු ගිනාත් ගාමිණීත් මදක් පිළිසදරේ යෙදී සිට පිටව ගියහ. පියවති භාමිනේත්, ප්‍රියංකාත් මැදි වූයේ විශාල ගැටළුවකටය. මේ කිසිවක් නොදත් දෙවිමි තමාගේ පාඩුවේ වැඩකටයුතු වල යෙදුනාය. පියවති භාමිනේත්, ප්‍රියංකාත් පැය කිහිපයක්ම ඒ ගැන සාකච්ඡා කළේ දෙවිමිට රහසිනි.

"හැබැයි අම්මේ මේක කෙල්ලගේ වාසනාවටම සිද්ද වුන දෙයක් ද දන්නේ නෑ. අපිට ලංවෙන්න බැරි තරම් තැනක්. ඉලන්දාරියත් හරිම ප්‍රිය මනාපයි. මිනිස්සුන් නරක නෑ වගේ..."

"ඒක තමයි මාත් හිතුවේ පොඩි දුව. ඒත් අපි මේක කෙල්ලට එකපාරටම කොහොමද කියන්නේ. එයා දන්නවනේ මේකට එයාව යොදා ගන්නෙ අම්මා තාත්තා නම්බුව බේර ගන්න කියලා. අපිට නොකිව්වට හිතීන් කොයිතරම් කණගාටු වෙනවද කවුද දන්නේ. පවුලේ හැමෝම එක පැත්තක. මෙයා අපිත් එක්ක තනිවෙලා ..."

"දැන් ඕවා හිතලා වැඩක් නෑ අම්මේ. දුවට අපි දුකක් දුන්නෑ. මං හිතන්නේ නෑ එයා ඒ ගැන හිතනවා කියලා. සතුටින් ඉන්නෙත් කවදාවත් තෝක්කාඩුවක් කියලා තියෙනවාද...?"

ඔවුන් දෙදෙනා කතා බහ කරමින් සිටි අසලට දෙවිමි පැමිණියේ මේ කිසිවක් නොදැනග.

"අත්තම්මා බුදුන් වදින්න සේරම හරි... යමුද...?"

දෙවිමිගේ පැහැපත් වන දුටු ප්‍රියංකා සැනසුනේ ඇය කවදා හෝ දිනක සැපවත් දිවියක් ගත කරන බව ඒ රුව කියාපානා ලකුණු තිබුණු හෙයිනි.

"බුදුන් වැදලා එන්නකෝ අම්මේ. අපි දුවට කතාකරමු පස්සේ..."

ප්‍රියංකා සිතා සෙමින් දෙවිමි දෙස බැලුවාය. පුංචිගේ වෙනසක් දුටු නිසා දෙවිමි ඇය දෙස හොඳින් බැලුවාය.

"මොකක්ද පුංචි..?"

"මේ පොඩි කාරණාවක්..."

දෙවිමිගේ අත අල්ලාගත් පියවති භාමිනේ බුදු කාමරය වෙත පිය නැගුවාය.

* * * * *

මේ අතර කම්මැලිකමින් දවස ගෙවා දමන ගගන, මාලිංග ඇමතුවේය. රාත්‍රියේ නිසා මාලිංගට ගගනත් සමග කතාබහ කිරීමට නිදහසක් ලැබුනි. උදේ රැසින් වත්තට යන මාලිංග නිවසට එන්නේ රැබෝවිය. සියලු දෙයක් ගැනම ඇස ගසා ගෙන නොසිටින්නේ නම් මිනිසුන් වංචා කරයි.

"මෙහෙට හරියට වහිනවා මාලිංග.. ඔහෙටත් එහෙමද..?"

ආගිය තොරතුරු කතාබහ කරමින්සිටි ගගන විමසුවේ සදැල්ලේ සිටින ඔහුට ශීතල දැනෙන නිසාය. අත්දිග කම්සයක් ඇඳ සිටියද නා කපන වැස්සට දැනෙනා ශීතලත් මිදෙන්නට බැරිවිය.

"ඇයි ශීතලද..? තවත් හිත හිත ඉන්න වෙලේ ඉක්මනට කෙල්ල ගෙට ගනින්න.. එතකොට ඔය හිතලට විසඳුමක් ලැබෙයි..."

"අනේ නිකා හිටපං..."

"ඒක නෙමෙයි... කවදද කට්ටිය එන්නෙ.. දැන් හැමෝමම සනීපයිද...?"

"මං මේ උඹට කතා කළෙත් ඒක කියන්න.. අනිද්දා අඟහරුවාදා එනවා කිව්වා.. දැන් නම් හැමෝමම හොඳයිලු.. උඹත් එන්නෝන එදාට..."

“බලමු.. බලමු.. සතියෙ දවසක් නිසා වැඩ නම් වැඩියි..”

“එහෙම කියන්න එපා මාලිගං.. මට වෙන කවුරුත් නැති බව උම දන්නවනෙ..”

“ඔව්.. ඔව්.. දැන් නම් කතා කරයි.. බැන්දට පස්සෙ අපි හිටියද කියලත් අමතක වෙයි..”

“ඒක නෙමෙයි.. තාම කෙල්ලට ෆෝන් එකෙන්වත් කතා කළේ නැද්ද..?”

“නෑ බං... ඒකෙන් මං මේ තැව් තැව් ඉන්නේ මෙහේ එනකම් එහෙම හරි නෑනේ...”

ගගන දවස ගත කළේ අසීමිත පාලුවෙනි. දුරකතනයෙන් හෝ ඇයව අමතන්නට හැකි වුවා නම් කොයිතරම් හොඳදැයි ඔහුට සිතුවේ ඇයගේ හමු වීම සැබැවින්ම සිත සසල කළ නිසාය. මාලිංග හා කතාබහෙන් අනතුරුව ගගන තවත් ටික වේලාවක් සැඟල්ලට වී මොර සුරන වැස්ස දෙස බලා සිටියේය. අහුවෙන්ම නැතැ කොයි වෙලේ හරි මං ආඩම්බරකම නැති කරන්නම්කෝ. සිතට දැනෙන දහසක් දහසක් සිතිවිලි අතර ඔහු සිහින ලොවක පාවුණේය.

* * * * *

අත්තම්මාත්, පුංචිත් පවසන දේවල් දෙවිමි අසා සිටියේ සිහිනයෙන් මෙනි. මේ කිසිදා නොසිතූ දෙයකි. නොපැතු දෙයකි. ඇය සිතා සිටියේ අනෙකකි. විවාහයක් ගැන අදහසක් ඇගේ සිතේ ඇති වී නොතිබුණි. ඇය සිතුවේ තමාට ඒ සියල්ල අකැප බවය. පාසලේදී, අමතර පන්තිවලදී, මග තොටේදී ඇය පසුපසින් ඕනෑ තරම් තරුණයන් පැමිණ ඇත. ඇය ඔවුන්ව ප්‍රතික්ෂේප කළේ කරුණාවෙනි. දැනුම් තේරුම් ඇතිදා සිට ඇය මොකක්දෝ හේතුවකට සිහින් තැවුණාය. තමාගේ අම්මාත්, තාත්තත් කරදර නිසා තමාව පුංචිටත්, අත්තම්මාටත් දුන් බව දැන ගත් දා සිට ඇය

දුකින් වෙලුනාය. පවුලෙන් කොන් වූ දැරියක් ලෙස ඇය තමාගේ ලොවේ ජීවත් වූ එකම ප්‍රාණීන් සිව්දෙනාට බැඳුනේ පුදුමාකර විලසිනි.

පළමුව අත්තම්මාත්, පුංචිත්, දෙවනුව බාප්පාත් මල්ලීන් ඇගේ ලෝකය හා බද්ධ විය. බැඳීම් ඇති කර ගැනීම දුකට හේතුවක් බව හාමුදුරුවන් බණට කියද්දී ඇය සිතුවේ කවදාහෝ දිනක රැකියාවක් කර අත්තම්මාත්, පුංචිත් බලා කියා ගන්නා බවය. පුංචි විවාහ දිවියට ඇතුල් වූ පසු ඇයගේ පිහිටට කෙනෙක් සිටිනා බව දැනෙද්දී ඒ ආශාව වූයේ අත්තම්මාත් මල්ලීන් වෙනුවෙනි.

“ආත්තම්මේ...”

කියන්නට දහසක් දේ සිතේ වීද මුව ගොලුවී තිබුණි.

“පුතේ කවදාහරි ජීවිතේ කඩඉමකට ආවම ඔයාට අනිවාර්යයෙන් මේ අත්දැකීමට මුණ දෙන්න වෙනවා. මේක ඔයා බලාපොරොත්තු නොවුන අවස්ථාවක් නිසයි කලබල වෙලා ඉන්නේ. මට හිතෙනවා මේක සෙවීමට නොලැබී ඔයාට ලැබුණේ ඒ ඔයාගේ හිමිකාරයා නිසා වෙන්න ඇති...”

..ජීවිතේ කියන්නේ පුතේ පරිත්‍යාගයක්. විශේෂයෙන් ගැහැණියකට දෙමාපියන්ගේ නම්බුව වැදගත් වූණත් ඔයා මේ පරිත්‍යාගය කරන්න. ඒ දෙමව්පියන් වෙනුවෙන් ඔයාගේ හිත එයාලා නිසා තැලිලා තිබුණත් මේක ඒකට පළිගැනීමක් කරන්න එපා. මගෙ දුව මං හැදුවේ බොහොම කීකරු දරුවෙක් විදිහට. ඒ ගෙදර සැප සම්පත් ඔයාට දෙන්න මටත් පුංචිටත් බැරි වුණාට ඔයාට දෙන්න පුළුවන් හොඳම දේවල් අපි දිලා තියෙන්නේ...”

ආත්තම්මාගේ ඔඩොක්කුවේ හිස තියාගත් දෙවිමි ඇගේ කතාබහ අසා සිටියේ හැඩු කදලිනි.

“මේක ඔයාට අඩන්න තරම් හේතුවක් නෙමෙයි පුතේ. ඒ

ලමයා එක්ක කතා බහ කරලා, තේරුම් ගන්නම ඔයාගේ හිතට සහනයක් ලැබෙයි..."

මව අසල ඉඳගෙන සිටි ප්‍රියංකාද දෙවිමිට ඔවදන් දුන්නාය.

"ඒ ඔයාගේ අම්මයි තාත්තයි. මොනව වුණත් ඔයා මේ වෙලාවේ එයාලා දෙන්නට කරන්නේ කියන්න බැරි තරම් වටිනා පරිත්‍යාගයක්. එක පැත්තකින් තාත්තා ලෙඩෙක්. අපි කාටහරි පිහිට වෙන්න ඕන කෙනෙක් අමාරුවේ වැටුණම..."

පියවහි භාමිනේත්, ප්‍රියංකාත් කියූ දේවල් අසා සිටි දෙවිමි හිත හදාගත්තේ මේ පරිත්‍යාගය මවත් පියාත් වෙනුවෙන් කළයුතුම දෙයක් වූ නිසාය.

* * * * *

අබේවික්‍රම පවුලේ අය දිසාසේකර පවුලේ අය මුණ ගැසීමට ඔවුන්ගේ කිරිවන්දල පිහිටි නිවසට ගියහ. අමුත්තන් පිළිගැනීම මහත් හරසරින් සිදුවිය.

"අපි හිතුවේ දුවවත් එක්ක එයි කියලා..."

දිසාසේකර මැණිකේ අමුත්තන් හිඳගත් පසු පැවසුවාය. කාටත් වඩා එහි බලාපොරොත්තුව තිබුනේ ගගනටය.

"එහෙම හොඳ නැතේ ඉතින්... අපි දුව තියලා අවේ..."

ගිතා පැවසුවේ තමන් අතුරටම වාරිතු ඉටුකරනා බව දැන්වීමටය.

"අපි ඔය පරණ දේවල් ඒ තරම් හිතන්න තරකයි.. දැන් සමාජේ වෙනස්නෙ.. අපේ දරුවෝ වැරදි කරන්නෙ නැත්නම් මේ වගේ වෙලාවට අලුත් උනාට කමක් නෑ..."

දිසාසේකර මැණිකේ පැවසුවේ සන්සුන්වය.

"අපිට නම් ඉතින් කමක් නෑ.. එක්කෙනෙකුට දුක හිතේවිද දන්නෑ..."

ගගනගේ සොයුරා පැවසූ දෙයින් සැවොම මහ හඩින් සිනාසුණහ.

"දැන් ඉතින් බැරියැ ඒ දෙන්නට නිදහසේ කතා කරන්න. නේද නෝනා මහත්තයා. හැමදේම ස්ථිර නිසා..."

"අපොයි ඔව්..."

ගාමිණී අබේවික්‍රමගේ වදන් ගගනට නම් සැනසිල්ලක් විය.

ආගිය තොරතුරු කතාබහෙන් අනතුරුව දෙවිමිට දෙන දයාද ගැන අබේවික්‍රම කතා කළේය. පෙර දෙවිමි වෙනුවෙන් වෙන්කල දේ අනිත් අයට වඩා අඩු වුවද සෙවිමිට සහ පහක් හෝ නොදෙන්නට තීරණය කළ අබේවික්‍රම ඇයගේ සියලු දේද දෙවිමිට දෙන්නට පොරොන්දු විය.

ඒ අනුව බුලත් කොහු පිටියේ වූ අක්කර දහයක තේ වත්තද, මුදල් වශයෙන් ලක්ෂ පහක මුදලක් ද දෙන්නට තීරණය විය.

"අබේවික්‍රම මහත්තයා දුවට දෙන දේවල් අපි භාරඅවුස්සන්නේ නෑ. අපිට වඩා වැදගත් වෙන්නේ හොඳ ගතිගුණ තියෙන ලමයෙක්. පුතා මෙව්වර දවසක් පෙරුම් පුරලා පුරලා අබේවික්‍රම මහත්තයගේ දුවට විතරයි කැමති වුණේ. අන්න ඒ නිසයි මට ඕන හොඳ දරුවෙක්..."

දිසාසේකර මැණිකේ කියවාගෙන ගියේ හැඟුම්බරවය. එය කාගෙන් සිත් සසල කළ කතා බහක් විය.

කිරිවන්දල ගොස් පැමිණි පසු ගිතාගේ අදහස වූයේ දෙවිමි නිවසට කැඳවීමයි. ගගන ඉතාමත් ඉක්මනින් දෙවිමි මුණ ගැසීමට අදහස් කරගෙන සිටින නිසා දෙවිමිව නිවසට කැඳවාගෙන එන්නට ගිතා, ස්වාමියන් සමග කතාබහ කළාය.

"මයා දුවත් එක්ක කතා කරන්න. මට මය හැම එකක් ගැන කතා කර කර ඉන්න වෙලාවක් නෑ ගිහ. අසනීප නිසා පසුගිය කාලේ වැඩ කියක් අතපසු වුණාද..? අදවත් ලිමෝල පැත්තේ යන්න ඕන. පුහාට හෙලවෙන්න විදිහක් නෑ ලිබ්බු සාප්පුව නිසා..."

තවත් කතාබහට නොදි සිටි අබේවික්‍රම වාහනයට නැගී යන්නට ගියේය. තාත්තා පිටව ගිය පසු වංචලා පහළට ආවේ වෙන් සමග කතා බහා කරන්නටය.

"දෙවිමිට ගෙදර එන්න කියන්න වෙනවා. දැන් අර ළමයා කොයිවෙල් හරි මෙහෙට එයිනේ..."

ගිහා, ලේලිය දෙස බලමින් පැවසුවාය.

"නංගි මෙහෙ එයිද..? දැන් එයා එහෙත් හෙල්ලෙන්න කැමති නෑ..."

වංචලා පැවසුවේ සිනාසෙමිනි.

"එයාට දැන් එහෙ තමයි තමන්ගේ තැන. මෙහෙ හුරු නෑ. පටි කියලත් හිතෙනවා අහිංසක කෙල්ල..."

නැන්දම්මාට, දෙවිමි ගැන දුක හිනි ඇත්තේ මේ වෙලාවේ පමණකැයි වංචලාට සිතුවේ. සෙවිමිට මංගල්‍යයක් කතා කරන්නට සැරසෙන විට ඇයගේ සිතේ කොතනකවත් දෙවිමි සිටියේ නැත. නමුදු සෙවිමිට වඩා දෙවිමි වාසානාවන්ත යැයි ඇයට සිතෙන්නේ ගහනගේ පවුල් පසුබිම ගැන සිතද්දීය. සෙවිමි කොහේ ඉන්නවා ඇත්දැයි වංචලාට සිහිවිය. සුසුමක් පිටවුයේ ඇයටත් නොදැනිය. නැනලා අතර කිසි දවසක විරසකයක් ඇති වුයේ නැත. සෙවිමි මිතුරියකසේ ඇයට පිහිට වූ බව වංචලාට මතකය.

"අම්මේ සෙවිමි කොහෙ ඇත්ද..? මොනවා කරනවා ඇත්ද..? ගෙදර සැපට හිටිය කෙල්ල මොන දුක්කරදර වලට මුණ දෙනවා ඇතිද..?"

වංචලාගේ කතා බහෙන් ගිහාගේ සිතේ හිනි පත්තු විය. මෙතෙක් දවස් දියණිය ගැන වෙරයෙන් සිතුවද ඇය තම කුසින් වැදූ දරුවා නොවේදැයි සිතෙද්දී ඇගේ දෑසට කදුළු ඉනුවේය. කිසිදු දුකක් නොදි හදා වඩාගත් දරුවාට අත්වූ ඉරණම සැබවින්ම කණගාටුදායකය.

"මටත් හිතෙන්නෙම ඒකමයි. පහුගිය ටිකේම මං තරහින් හිටියට කෙල්ල මොන දුක් කරදර වලට මුණ දෙනවද කවුද දන්නෙ. එතන තව ගැනු ළමයි දෙන්නෙක් ඉන්නවද. අර කොල්ලා සුළු රස්සාවක්නේ කරන්නෙත්. තාත්තත් නෑ. පවුලේ බර එයාගේ පිට.. අනේ ඇත්තට මේකී කරපු කරුමයක්..."

ගිහා මොහොතකට ගොලුවුයේ දරු දුකිනි.

"තාත්තා මුකුත් කියන්නැද්ද අම්මේ නංගි ගැන..."

ගිහා, ලේලිය දෙස බැලුවේ සුසුමක් හෙලමිනි.

"ආයේ නම් ගෙටවත් ගනිවි කියලා හිතන්න වත් බෑ කතා කරන්නවත් කැමති නෑ... එක අතකින් ඒ තරහව සාධාරණයි. අපි දරුවන්ට තරකක් කරන්න ද හදන්නෙ. වැඩිහිටියෝ යමක් කරන්නේ තේරුමක් ඇතිව දරුවන්ට කාරණා තේරුම් කරලා දෙන්නෙ අපි ලබපු අත්දැකීම් නිසා. දුක් විදලා හුරු නම් දුක තේරෙවි. ඒත් සැපට හැදිලා වැඩිලා ඒ සැප නැති වුනාම ආදරේ පෑල දොරින් පිටවෙලා යයි. නිකරුනේ ජීවිතේ නාස්ති කර ගත්තොත් අපටම නේද දුක දැනෙන්නේ..."

මේ කතාබහ අම්මාගේ සිතට දුකක් නිසාවෙන් වංචලා කතාව වෙනතකට යොමු කළාය.

* * * * *

දෙවිමි මුණ ගැසීමට ගිහා දෙවන වර ගියේ රියදුරාත් සමගිනි. ගාමිණි කාර්ය බහුලව සිටීම ඊට හේතුවක් විය.

"සිමන් වාහනේ කඩයක් ලඟ නතර කරන්නකො..."

රියදුරා තල්ලුව ටවුමේදී වාහනය නතර කළේය. ගීතා නිවසට අවශ්‍ය බඩු මිලදී ගත්තාය. ඇය සෑම මසකම දෙවිමිගේ වියදමටත්, අම්මාටත් මුදලක් දෙයි. ඊට අමතරව එහි ගියොත් නිවසට අවශ්‍ය දෑ ගෙනියන්නට අමතක නොකරයි. ගීතා නිවසට ගොඩවුණේ අතින් කටින් බඩු එල්ලාගෙනය.

"මොකද ළමයෝ මේ..."

පියවති හාමිනේ විස්සෝප වුයේ ඇය කවදත් අනාවශ්‍ය වියදම් වලට මැලි වූ හෙයිනි.

"ඒ හැටි දෙයක් නෑ අම්මේ..."

අම්මා තවත් කිසිවක් කියන්නට පෙර ගීතා පැවසුවාය.

"අද පුතා නැද්ද..."

ගීතා ඉඳගත් පසු පියවති හාමිනේ මිදුලේ වූ වෑන් රථයේ රියදුරු දෙස බලමින් විමසුවාය.

"මේ ටිකේ හරියට වැඩ අම්මේ... නිදහසක් නෑ.. පසුගිය දවස් වල ගොඩක් වැඩ පාඩු වුණා කිය කියා හිටියේ... කෝ නංගි..."

"ළමයා නාවනවා..."

"මං අම්මට තේ හදන්නද...? තැඹිලින් කියෙනවා..."

දෙවිමි විමසුවේ ඇයට සංග්‍රහයක් කරන්නටය.

"තැඹිලි කපන්නකො පුතේ. හරි රස්තෙයි... සිමන්ටත් එක්ක ගේන්න..."

දෙවිමි පිටව ගිය පසු ගීතා මව දෙස බැලුවාය.

"මොකද අම්මේ කෙල්ල කියන්නේ..."

පියවති හාමිනේ පළමුව සිනාසුනාය. ප්‍රශ්නයක් නැති බව ගීතාට හැඟෙයි.

"මුලදි ඇඩුවා... කිව්වෙම බෑ කියලා... විවාහ වෙන්න ඕනකමක් නෑ කිව්වේ... වදෙන් පොරෙන් කැමකි කරගත්තේ. අන්තිමේදි කිව්වේ අම්මගෙයි, තාත්තගෙයි නම්වුව ආරක්ෂා කරගන්න කැමති වෙනවා කියලා..."

පියවති හාමිනේ වචන ගැලපුවේ සෙමිනි.

"පස්සේ ඔය ගතිය මගඇරලා යයි අම්මේ. හරි හොඳ ළමයෙක් ඒ ළමයා. ගෙදර අයගෙන් කිසිම වරදක් නෑ... මෙයාගේ වාසනාව. සෙවිමිට එහෙම වාසනාවක් නැතිවුණා..."

ගීතා පැවසුවේ සුසුම් හෙලමිනි.

"මගෙයි නංගිගෙයි කීමට පිටින් යන්නෑ කවදාවත්... දැන් අවුරුදු විස්සයි. කවදාවත් කොල්ලෙක් දිහා ඇහැක් ඇරලා බලල නෑ.. උපාසකම්මා වගේ..."

ගීතාට හිල්ලිනි. අම්මා තමා රිදවන්නට එසේ පැවසුවාදැයි ඇයට සිතුණි. තම තුරුලේ සිටි දරුවා හිතුවක්කාර කමක් කරද්දි ගෙයින් පිට හැදුනු ළමයා කිකරු දරුවකු වුයේ කෙසේද...? තමාත්, ස්වාමියාත්, ඇයට කළ අඩුපාඩු මොනවාද...? අම්මාගේ වදන් අභියස අසරණ වුවා මිස ගීතාට හිස ඔසවන්නට ද ශක්තියක් නොවීය.

"අම්මේ තැඹිලි බොන්න..."

දෙවිමි අසලට එනතුරු ද ගීතා සිටියේ බිම බලාගෙනය.

"මං සිමන් මාමටත් දිලා එන්නම්..."

දෙවිමි කවදත් වැඩිහිටියන්ට ගරු කළාය. ඇ මහළු රියදුරා අසලට ගියේ සිනාපිරි වනිනි. ඔහු තවමත් වෑන් රථය තුලයි.

"සිමන් මාමා එළියට එන්න... ඔක ඇතුළේ රස්තෙයි නෙ...
"එන්නකො තැඹිලි බොන්න..."

සිමන්ට මේ සිරියාවන්ත කෙල්ල ගැන අසීමිත ආදරයක් ඉපදුනි. සෙවිම් තෝනා කවදාවත් ඔහුට මාමා කියා නැත. එය අනවශ්‍ය වුවද ඇය කතාබහ කරන්නේ සැරපුරුෂ ලෙසිනි. ඇය ඔහුට අමතන්නේ සිමන් යන නමින් පමණක්ය.

"කමක් නෑ පුංචි තෝනා මෙහෙම හොඳයි..."

"අතේ මාමෙ.. ගෙදර ඉඳගන්න පුටු තියෙද්දි ඔහොම ඉන්න ඕනද මෙහේ එන්න..."

දෙවිමිගෙන් ගැලවිල්ලක් නොමැති තැන සිමන් අසුනින් බිමට පැන්නේය.

"යමු ඉස්තෝප්පුවෙන් ඉඳගන්න..."

සිමන් ඉස්තෝප්පුවට ගොස් ඉඳගන්න තුරුම දෙවිමි ඔහුට තැඹිලි විදුරුව දුන්නේ නැත. ඔහුගෙන් සමුගෙන දෙවිමි ගෙතුලට ගියාය. එවර අම්මා සිටියේ පුංචිලාගේ කාමරයේය. අත්තම්මාත් පසෙකින් විය. පුංචි මල්ලිගේ ඇගේ පියරු දමමින් සිටියාය.

"පුතේ අම්මා ඇවිත් ඉන්නේ ඔයාව ගෙදර එක්ක යන්න..."

දෙවිමිගේ සිතේ ඇඳි ගියේ අමනාපයකි. මේ තමාගේ නිවසයි. මේ නිවසින් පිට සැතසුමක් ඇයට නොවුනි.

"ඇයි අම්මා..."

"අර ළමයා හෙට එහෙ එනවා... අපි කිව්වේ නෑ ඔයා මෙහෙ ඉන්නේ කියලා.. පළවෙනිම දවසෙ මෙහෙ එක්ක එන එක හරි නෑනේ. අද එහෙ යමු... ඕනෙ නම් හෙට හවසට එන්න බැරියැ..."

දෙවිමි බැලුවේ ආත්තම්මාත්, පුංචිත් දෙසය. ඇයගේ සිතේ ඇඳුනේ අසරණකමකි. ඒ නිවස තමාට ආගන්තුකය.

"කමක් නෑ පුතා අද ගිහින් හෙට එන්න... හොඳ නෑනේ නේද එකපාරටම මෙහෙ එක්ක එන එක... අම්මයි, තාත්තයි ගැන හිතන්න එපායැ පුතේ..."

පියවතී හාමිනේ දෙවිමිට ඔවදන් දුන්නාය. ආත්තම්මාගේ වදන් ඉවතලන්නට නොහැකි තැන දෙවිමි සුදානම්වන්නට විය.

නිවසින් පිටවෙද්දී දෙවිමිගේ දෙනෙත් තෙත් වන්නට විය. ගිතා පත්වුයේ බොහෝ අසිරුතාවයකටය. දියණියට අම්මා වුයේ තමා නොව තමාගේ මවත්, නැගණියත්ය. ඇ ඔවුන් අතහැර දවසකට තම නිවසට යන්නට පැකිලෙයි. තමා මේ සෙනෙහස අහිමි කර ගත්තා නොවේදැයි ගිතාට සිතූණි. පියවතී හාමිනේට වෙනසක් නොදැනුණද ප්‍රියංකාට සොයුරියගේ වෙනස දැනුණි.

"දැන් මදෑ අපි තුරුල්ලේ හිටියා. හෙට අනිද්දා වෙන තැනකට යන්න වෙන්නේ.. එතකොට නම් අඩන එකක් නෑ. මනමාලයා හිතට ඇල්ලුවාම අපිවත් අමතක වේවි..."

ප්‍රියංකාට අවශ්‍ය වුයේ මේ මොහොතේ සැමගේම මුහුණු වල සිනහාවක් නැංවීමටය. ඇ සිතුවත්ම දෙවිමිත් සිනහාසුණාය.

"පුතේ ඔයා කවදාවත් අක්කගේ සිද්ධිය ඒ ගෙදර අයට දැනෙන්න තියන්න එපා. විශේෂයෙන් අර ළමයටවත් අපිට මිනිස්සුන්ට මුණ දෙන්න බැරි තත්වයක් උදාවෙයි. විශේෂයෙන් ඔයාට. අපේම අයව මිසක් පිට කවුරුවත් අපි මඟුලටවත් ගෙනියන්නේ නෑ..."

නිවසට ආ හැටියේ ගිතා දියණියට ඔවදනක් දුන්නාය. ඇ අම්මා කී සියල්ල නිහඬව අසා සිට හිස සැලුවාය.

"ඔයා හරි වාසනාවන්තයි නංගි..."

නෑනන්ධිය බලන්නට ඉහල මාලයට ගිය අවස්ථාවේ වංචලා දෙවිමිට පැවසුවාය.

"ඒක එහෙමම කියන්න බැනේ අක්කේ මං විවාහ වෙන්නේ මං දකලාවත් නැති කෙනෙක් එක්ක. කතා කරලවත් නෑ. මොන දේවල් තිබුණත් හිතට හරි යනවද කවුද දන්නේ..."

"හෙට ආවහම බලන්නකො එයාව දුක්ක ගමන් හිතට අල්ලයි. හරිම හැන්ඩසම්. ඔයාගේ අයියටත් වැඩිය..."

දෙවිමිගේ මුහුණට සිනහවක් නැගුණේය.

"අනේ පව් මගේ අයියා. එයාටත් වඩා ලස්සනට ඔයාට වෙන අය පේනවනේ..."

දෙවිමිගේ කතාවට වංචලා සිනාසුණද තමා වරදක් කිව්වාදැයි මොහොතකට සිතුවාය. නමුදු දෙවිමිගේ මුහුණේ ඇති නොමැකෙන සිනහව ඇගේ සිතේ සැනසුමක් එක්කරලන්නට සමත් විය.

දෙවිමි 'මගේ අයියා' යැයි මුව පුරා කිව්වද වන්දීම කවදාවත් නැගුණිය ගැන එලෙස පවසා නැති බව වංචලාට සිතූණි. පවුලෙන් පිට සෑදි වැඩුණද ඇය තම පවුලේ අයට සෙනෙහස දක්වනැති වංචලාට සිතූණි. වන්දීම, වැඩිමහල් සොයුරිය ගයත්‍රි මේ සැවොම හමුවුනොත් කතා කරන්නේ බිස්නස්ය. ඔවුන් කිසිදින සැපයුක් තමන්ගේ කම් ගැන කතා කරන්නේ නැත. අම්මා අසනීප වුවද දුරකථනයෙන් කතා කරනවා මිස ගයාත්‍රි එන්නේ කලාතුරකිනි. පියා රෝහලේ සිටියදි පවා ආවේ එකම එක දවසකය. දෙවිමි මේ සැවොමට වඩා වෙනස් වුයේ ඇය අත්තම්මා ළඟ සිටි නිසා බව වංචලාට රහසක් නොවේ. මෙහි සිටියානම් සමහර විට ඇය ද මේ යාන්ත්‍රික ලෝකයට එක්වනු ඇත.

* * * * *

තමාගේ අනාගත ස්වාමිපුරුෂයා මීට පෙර මුණ ගැසී කතා බහ කර ඇති බව මේ වන විටත් දෙවිමි දැන ගෙන සිටියේ නැත. නමුදු සෙවිමි යැයි දෙවිමිට රැවටෙන ගගන නම් ඒ බව දැන ගෙන සිටියේය. ගගනගේ නම නිවස තුළ වරක් දෙවරක් කතා

බහා විද පන්සලේදී මුණ ගැසුණේ ඒ ගගන යැයි නිකමටවත් සිතන්නට දෙවිමිගේ සිත නැවුණේ නැත. මහ ආඩම්බර කෙල්ලෙක් යැයි ගගන නම් ඇය ගැන සිතා සිටියේය. ඇය බැලීමට හිය පළමු දිනයේම ගගන ඇයව හඳුනා ගත්තද හිස ඔසවා තමා දෙස නොබැලූ ඇය තමාව හඳුනාගත්තේ නැති බව ගගන දනී. ඇයට ඒ මතකය ගැන කියන්නට එය අවස්ථාවක් නොවුණ නිසා ගගන නිහඬව සිටියේය. ඒත් නිවසේ අයට නම් එය රහසක් නොවීය. දෙවිමිව පුදුම කරන්නට අවශ්‍ය නිසා එය ඇයගේ නිවැසියන්ට ද නොකියන්න යැයි ගගන ඉල්ලා සිටියේ දෙවිමිගේ නිවසේ අය පැමිණෙන දිනයේ දීමය. කවදත් දඟකාරයා වූ පොඩි පුතුවගේ ඉල්ලීමට මව මෙන්ම අනිත් අය ද එකඟ විය.

ගගන වෙනුවෙන් තේ මේසය පමණක් නොව කෑම මේසය ද සකස් කරන්නැයි ගිතා පැවසුවේ මෙහෙකාරියටයි. මෙහෙකාරිය කුස්සියේ සිටියද ඒ වැඩකටයුතු වල වැඩිහරියක් කළේ දෙවිමිය. මෙහෙකාරිය ඒ වැඩ බලාගනිව් යැයි ගිතා දියණියට දෙතුන් වරක් කිව්වද දෙවිමි ඇය කනකට ගත්තේ නැත. එය අකිකරු කමක් නොව නිකරුනේ කාලය ගත කිරීම ඇයට අසීරු කටයුත්තක් වූ නිසාය.

"අද මං නිදහසේ හිටියා. දෙවිමි තෝනනේ හැම දෙයක්ම කලේ..."

දෙවිමිගේ කඩිසර දැන් දෙස බලා සිටි මාලනි පැවසුවාය. කුස්සියේ වැඩවලට අමතරව උදෑසන නැගිට ගෙවල් මිදුල් අතුගෑවේද දෙවිමිය. සෙවිමි කිසි දිනෙක කොස්සක් ඉදලක් අල්ලා නැත. එහෙව් කෙල්ල දුක්ගිනි උහුලනවා ඇතැයි ගිතාට සිතූනි. මේ වැඩකටයුතු නිමා වූ විගස සැමියාට හොරෙන් හෝ දියණිය ගැන සෙවිය යුතු යැයි ගිතා සිතුවාය.

ගගන පැමිණෙන විට දෙවිමි සිටියේ නාන කාමරයේය. ගගනව පිළිගත්තේ ගාමිණීත්, ගිතාත්ය.

"එන්න එන්න පුතා... අපි මේ බලාගෙන හිටියේ ඔයා එනකම්, ගේ හොයා ගන්න අපහසු වුණේ නෑ නේද...?"

ගාමිණී ගගනට ඉදගන්නට සලස්වමින් විමසුවේය.

"නෑ... තාත්තා... මට මතක තිබුණා..."

ගගන මුවපුරා ගාමිණීට 'තාත්තා' යැයි ඇමතීම ගීතාගේ සිතේ ඔහු ගැන වූ පැහැදීම තවත් වැඩි කළේය.

"අද මට ගොඩක් වැඩ දවසක්. මං පුතා එනකම් බලා හිටියේ කියලා යන්න. අද මං නැතුවට කාරි නෑනේ. දුවත් එක්ක ටිකක් නිදහසේ කතා කරන්න..."

ගාමිණී එසේ කියා පුටුවෙන් නැගී සිටියේය.

"ඔයා පුතා එක්ක තේ ටිකක් බීම යන්න... මම මාලනිට කියලා එන්නම්... දුව තාම බාත් රූම් එකේ... උදේ ඉදන් සුදානම පුතා පිළිගන්න... අද එයා තමයි දවල්ට උයන ඒවා ලැස්ති කරන්නෙත්..."

ගාමිණී, ගගනත් සමඟ තේ බීමට නතර විය. දෙවිමි උදෙන්ම නාගත්තාය. ඒ උදේ සිටම වැඩකටයුතු කිරීම නිසා ගත දහදියෙන් ඇලී තිබුණ නිසාය. මේ නුහුරු නුපුරුදු අත්දැකීම සැබැවින්ම ඇගේ සිත සසල කර තිබුණි. තේ බී හමාර වී ගගනත් සමඟ තවත් වචන කිහිපයක් දෙඩූ ගාමිණී පිටව ගියේය. දෙවිමි සාලයට එද්දී ගීතාත් හිඳගෙන සිටි නැතින් නැගිට මුලුතැන්ගෙට ගියාය.

ගගනගේ සිතටද නුහුරු තිගැස්මක් දැනෙන්නට විය. බීම බලාගෙන පැමිණි දෙවිමි හිස එසෙව්වේ ගගන අසළදීය. දෙවියනේ.. ඇයට ඇයගේ දැස් අදහා ගත නොහැකි විය. මේ පත්සලේදී මුණ ගැහුන කෙනා තෙවේද...? මෙය සිහිනයක්දැයි ඇයට නොතේරිනි.

"මං හිතුවා ඔයාට ඔහොම වෙයි කියලා... ඇයි එදත්

නිකමටවත් ඔලුව උස්සලා බැලුවේ නෑනේ..."

දෙවිමිගේ වත විලියෙන් ඇඹරුණි. සෙවිමි බලන්නට පැමිණි මනමාලයා ගගනය. ඔහු පැමිණියේ තමා ගැන දැනගෙන නොවේ. සෙවිමි අක්කා රාජිත සමඟ පිටව ගියේ ගගන තමාට හිමි නිසාද...?

"දැන් ඉතින් ගොලුවෙලා, බයවෙලා, ලැජ්ජාවේ ඇඹරි ඇඹරි ඉන්න බෑ... තව ටික දවසයි තියෙන්නේ මාත් එක්ක කතා කරලා ඔයා, ඔයා ගැන මට කියන්න.. මං ගැන ඔයාට කියන්නත් ඕනනේ..."

ගගන පැවසුවේ තවමත් හිටගෙන බීම බලාගෙන සිටින දෙවිමි දෙස බලාය.

"දෙවිමි... එදා තම නොකිව්වේ මට මෙහෙම නම දැනගන්න වෙන්න ඇති නේද?..."

ගගනගේ කවටකම් ඉවරයක් නැත. දෙවිමිට පහසුවක් දැනුණේ තමාගේ අනාගත ස්වාමීපුරුෂයා සැරපරුෂ පුද්ගලයකු නොවී සරල චරිතයක් වීම ගැනය. ඔහු සෙවිමිවත්, තමාවත් වෙනස්ව නොදැකීම ඇගේ සිතට සහනයක් විය.

"මෙහෙත් ඉදගන්නකො ළමයො. අනේ මන්දා අම්මල මට බන්දලා දෙන්න යන්නේ ගොලු ළමයෙක් ද කියලා..."

එවර නම් දෙවිමිගේ මුව පුරා සිනහවක් එළියට පැන්නේය.

"යන්නම් ඇති හිතා වෙනවා. මං හිතුවේ හිතාවෙන්න දන්නෑ කියලා..."

දෙවිමි අපහසුවෙන් වුවද ඔහු ඉදිරියේ ඉදගන්නාය. මේ එකක් වත් තම සිතට හුරු පුරුදු ඒවා නොවේ.

"මේ ගෙදර මෙව්වර ශාන්ත දාන්ත ළමයෙක් හැදුන එක ගැන නම් මට පුදුමයි. මට සැකයි ඔයා මේ අම්මගෙයි, තාත්තගෙයි නොවෙද කියලත්..."

ගගනගේ කතාවට දෙවිමිගේ සිත නිගැස්සුණේය. ඇය පුදුමයෙන් හිස නගා ඔහු දෙස බැලුවාය.

"අනේ විහිලුවකටනේ කිව්වේ. ඔය... ඇස්වල කදුළුත් පිරිලා.."

දෙවිමි සිහිත්ව හිනාවුණේය. ඇ වටපිට බැලුවේ මව අසලක ඇත්දැයි දැන ගැනීමටය. ගගනගේ කතාව මවටත් ඇසුනාදැයි ඇයට සැකය.

"දෙ... වී... මි..."

දෙවිමි ගගන වෙතට හැරුණේ ඔහුගේ ඊළඟ විහිලුවට සුදානම්වය.

"ඔයාට පේනවනේ මං කොයි තරම් කතා කරනවද කියලා. ඔයා ගොලු උනොත් මට කේන්ති යයි..."

ගගනගේ තරවු බැල්ම එවදන් සත්‍ය නොවන බවට සාක්ෂි විය. දෙවිමිට හිනා ගියේය.

"ඔයා බොරු කියන්නෙ.. ඔයාට තරහා යන්නේ නෑනේද...?"

දෙවිමිගේ වදන්වලට ගගනට සිනහනොවී සිටීමට නොහැකි විය. දෙවිමි බියපත්ව බැලුවේ ඔහුගේ අසාමාන්‍ය සිනහව දෙසය.

"යන්නම් ඇති කතා කලා... දෙවිමි... ඔයාගෙන් එක වචනයක් අහන්න මං දවස් කියක් පෙරුම් පිරුවද..? හරියටම දවස් විසි හතරයි..."

"දවස් විසි හතරයි..."

දෙවිමි ඇසුවේ පුදුමයෙනි.

"ඔව්... ඔයා පන්සලේදී හමුවෙලා අදට දවස් හරියටම විසි හතරයි. මං උදේ කැලැන්ඩරේ බැලුවනේ... මං කල්පනා කලේ අවුරුදු ගානක් මං මගේ හිතට හරියන කෙනෙක් හෙව්වා... එයාගෙන් එක වචනයක් අහන්න දවස් විසි හතරක් ගියා... අනේ

මන්ද තව ඒවට තව කොයි තරම් කල් යයිද කියලා..."

දෙවිමි සිනාසුණේ දෙනොල් පටවල් තදකරගෙනය. විවාහයට බියෙන් සිටියද ගගනගේ ගතිගුණ, කතාබහ දෙවිමිගේ සිතේ වූ බිය දුරු කළේය. ගගන අතුල බාප්පා වගේය. ඔහුත් නිතරම විහිළු කරයි. පුංචි සිටින්නේ සතුටිනි. තමාටත් සතුටින් සිටිය හැකියැයි දෙවිමිට සිතූණි. ගගනව ඉක්මනින් අතුල බාප්පාට මුණ ගැස්විය යුතු යැයි දෙවිමිට සිතූණි.

"ඒක නොවෙයි කෝ ඔයාලගේ අත්තම්මා. අර පන්සලේ හිටියේ... එදා ඔයාව බලන්න ආව දවසේ මං දුක්කේ නෑ. එහේ ආවෙත් නෑනේ..."

"අත්තම්මා ඉන්නේ තල්දුවේ.. මං වැඩිපුර ඉන්නෙත් එහෙ..."

"අත්තම්මයි, ඔයයි විතරක්.."

"නෑ.. පුංචියි, මායි, මල්ලියි... බාප්පා එන්නේ වික් එන්ඩි එකේ. කොළඹ වැඩ කරන්නේ..."

ගගන නිහඬව දෙවිමි කියන දේවල් අසා සිටියේය. ඇය කතා කරන්නේ සිහිත් හඬිණි. එය ඇයටම ආවේනික වූ කතා විලාශයකි. ඇය අහිංසකය. මිල මුදල් සැප සම්පත් මැද හැදී වැඩුණද ඇය සංකර සිරිත් විරිත් හෝ ගතිගුණ වලට හැදී වැඩී නොසිටියාය. එය ඔහුගේ සිතේ පැහැදීමට හේතු විය.

තමා විවාහ වන තැනැත්තිය තමාගේ පමණක් නොව පවුලේදී හිතවතියයි. විශේෂයෙන් මවගේ සැපයුක් බැලීමට සුදුසු කෙනෙක්ද විය යුතු බව ඔහුගේ හැඟීමයි. බොහෝ නිවෙස් වල තැන්දම්මාත් ලේලියත් අතර ගැටුම්ය. දෙවිමි තම පවුලට සමීප තැනැත්තියකැයි ගගනට සිතෙයි.

දිවා ආහාරයට වෙලාව ලං වූයේ ඔවුන් දෙදෙනාටත් නොදැනිය. දෙවිමි කතා බහ කලේ අඩුවෙන් වුවද ගගන මේ වන

විටත් ඇය වෙත සෙනෙහස පුදා අහවරය. පළමු හමුවීමෙන් පළමු බැල්මෙන් කෙනෙකුගේ ගතිගුණ එකවර පැවසිය නොහැකි වුවද ගහනට, දෙවිමි තමාගේම කොටසක් වී අහවරය. ඇය තමාගේ අදහස් වලට ගැලපේ යැයි ඔහුට හොඳටම විශ්වාසය. ඔහු ආශා නොකරන එකදු ගතිගුණයක් වත් ඇය ළඟ වේ යැයි ඔහුට සිතීම අපහසුය.

"අද පුතාට කෑම ඉවුමේ දුව තමයි. බලන්නකො කාලා..."

ගහන කෑම මේසයට ඉදගන්වේ දෙවිමි දෙස සෙනෙහසින් බලමිනි. මව ඇත් වන තුරු බලාසිටී ගහන දෙවිමිට කතා කළේය.

"ඔයත් එන්න කන්න..."

"බැ... මං පස්සේ කන්නම්..."

"හොඳ ළමයා වගේ එන්නකො..."

"බැ... අම්මා එහෙම කිව්වේ නෑනේ...මං අම්මට කතා කරන්නම්..."

පිටව යන දෙවිමි දෙස බලද්දී ගහනගේ මුවගට සිනහුවක් නැගුණි. අම්මාට මේ තරම් කීකරු කමක් ගහනගේ සිතට පුදුමයක් දැනුණි. ඊළඟට දෙවිමි පැමිණියේ ගිතා සමගිනි.

"අම්මත් කන්න..."

"මට පස්සේ පුළුවන් දුව කන්නකෝ..."

"අම්මේ මං වංචලා අක්කව කතා කරගෙන එන්නම්..."

අද ගහන වෙනුවෙන් පිළියෙල වූ විශේෂිත ආහාර වේල දරුවෙක් ලැබෙන්නට සිටි වංචලා අක්කාට ද දිය යුතු යැයි දෙවිමිට සිතූනි.

"ඇත්තටම මට අමතක වුනා..."

ගිතා පැවසුවේ පිටව යන දෙවිමිටය. එවර දෙවිමි පැමිණියේ වංචලා ද සමගිනි.

"අම්මයි, දෙවිමිත් කන්න..."

ගහනගේ ඉල්ලීමට එකඟ නොවන්නට බැරි තැන ගිතාත්, දෙවිමිත් කෑම මේසයට ඉදගන්වනාය.

* * * * *

සවස දෙවිමි නිවසට ගියේ සීමන් මාමා සමඟය. පැමිණෙද්දී ගහන, දෙවිමිට තෑග්ගක් ගෙනත් තිබුණි. අම්මලාගේ නිවසේදී එය නොබැලූ දෙවිමි අතට ගෙන වැන් රථයේ ආසනයක් මත තැබුවාය.

"සීමන් මාමා තේ එකක් බිලා යන්න..."

වැන් රථය මිදුලේ නතර කළ විට දෙවිමි පැවසුවේ ඉදිරිය බලාගෙනය.

"එපා පුංචි තෝනා... මට ගිහිල්ලා බොන්න බැරියැ..."

"බැ.. බැ.. සීමන් මාමා තේ බිලමයි යන්නේ... එන්න..."

සීමන්ට දෙවිමිගේ ඉල්ලීම අහක දමන්නට නොහැකි විය. ඔහු වැන් රථයෙන් බැස ඉස්තෝප්පුවට ගොඩ විය. දෙවිමි පිළිගන්නට අත්තම්මාත්, පුංචිත් ඉදිරිපසට පැමිණියහ.

"ආ... කෙල්ලට තෑගි හම්බ වෙලා වගේ..."

අත රැදී බැගය පුංචි අතට දුන් දෙවිමි කුස්සියට ගියාය. ඒ සීමන් මාමට තේ සෑදීමටය. පුංචිලා මේ වන විටත් තේ බී අහවර බව දෙවිමි දනියි. ඇය උණුසුම් බෝතලයෙන් උණු වතුර ගෙන තේ කෝප්පයක් සැදුවාය.

"පුංචි තෝනා මට යන්න දුන්නෙම නෑ ලොකු තෝනා..."

තේ බිලා ම යන්න කියලා වදේ..."

"එයාගේ හැටි නොවැ සිමන්..."

"ඇස්වහක් කටවහක් නෑ ලොකු තෝනා.. පුංචි තෝනා වාසනා කරන්න ඕන දරුවෙක්... ඒ ගෙදර කාගෙවත් නැති ගතිගුණ මේ දරිවි ළඟ..."

පියවති හාමිතේගේ සිතට ආඩම්බරයක් දැනුනි. කැනකුනු අතහා දුක් විද හැදු දරුවා ගැන වරදක් නැත. සතුටු වන්නට බොහෝ දේ ඇත. දුකකට ඇත්තේ ඇය ඉක්මනින් තමාගේ තුරුලෙන් පිටවීමය. ඒත් එය දුකක් නොවේ. ඇයගේ සැපත තමාගේ සතුට නොවේදැයි ඇයට සිතෙයි.

* * * * *

"අම්මේ, අඩ අඩ ගිය කෙල්ල ආව හැටි දැක්ක නේද...?"

ප්‍රියංකා, දෙවිමිට සරදම් කළාය. දෙවිමිගේ වත රතු විය. ඇයට පුංචිත්, අත්තම්මා දෙසත් බලන්නට නොහැකිතාවයකින් පෙළුනි.

"එහෙමනේ වෙන්න ඕනත්... ඒ දරුවා හොඳ දරුවෙක් වග පේනවා. දැන් ඉතින් ජීවිත කාලෙම සතුට ලඟ තියා ගන්නයි හිතන්න ඕන..."

"මොනවද මේ බෑග් එකේ..."

ප්‍රියංකා බැලුවේ විමසිල්ලෙනි.

"ගගන ගෙනත් පුංචි බලන්නකෝ..."

"මටයැ තෑගි.. ඔයාම ගන්නකෝ බලන්න අපටත්..."

දෙවිමි හිමින් සිරුවේ බෑගය විවර කළාය. බෑගය තුළ පෙට්ටියකි. එය විවර කරද්දී මල් සුවදක් පැතිරෙන්නට විය.

"අම්මේ සුවද... සෙන්ටි බෝතලයක්ම ඉහලද කොහෙද...?"

පුංචිගේ සරදම් දෙවිමි අපහසුතාවයට පත් කළේය.

පෙට්ටියේ වුයේ රන් නූලෙන් වැඩදැමූ රෝස පාට සාරියකි. ඊට ගැලපෙන කරාබු, මාල, වලලු විය.

"ආ... හරිම ලස්සනයි. රට එකක් වෙන්න ඇති. මෙහෙ මේ තරම් ලස්සන සාරි නැහැනේ..."

සාරිය දිග හරිමින් ප්‍රියංකා පැවසුවේ සැබැවින්ම එහි අලංකාරයෙන් වැඩිවය.

"පුතාට ලස්සනට තියේවි. ඔයාට ගැලපෙන පාටනේ..."

අත්තම්මා, දෙවිමිගේ ඇඟට සාරිය දමමින් පැවසුවාය.

"අම්මේ මේ කොල්ලා ලස්සනට ඇඳුම් තෝරන්න දන්න හැඩයි. කෙල්ලෝ කී දෙනෙකුට ඇඳුම් තේරුවද දන්නෑ..."

පුංචිගේ වදන් දෙවිමිගේ සිතට ආගන්තුක බියක් එක් කළද අත්තම්මාගේ වදන් වලින් ඒ සිත සැනසුණාය.

"කෙල්ලෝ කී දෙනෙකුට ඇඳුම් අරන් දුන්නත් කමක් නෑ. බැන්දයින් පස්සේ එක කෙල්ලටනේ අරන් දෙන්නේ..."

තමා නොපැතු, නොසිතූ සියල්ලක්ම තමාගේ දෙපාමුලට පැමිණෙද්දී ඒ දැනෙන සතුට, පුදුමය, දෙවිමිගේ සිත වමන්කාර ලොවකට රැගෙන ගියේ ඇයටත් නොදැනීමය.

* * * * *

දිසාසේකර මැණිකේත්, ගිතාත් එකතු වී නැකත් සාදන්නට සූදානම් විය. ඉතා ඉක්මනින් විවාහ මංගල්‍යය සංවිධානය කළ යුතුව තිබුණි. ඒ ගගන තවත් වසරක කාලයකට රැකියාව සඳහා එතෙර යා යුතුව තිබුණ නිසාය. රැකියා ස්ථානයේ තමාට හිමි වත්කම් ලබා ගැනීමට ගගන අනිවාර්යයෙන් එහි යා යුතුව තිබුණි.

එය දෙවිමි නොදන්නා කරුණක් විය. වසරක කාලයක් ස්වාමියා ගෙන් වෙන්ව ගිණිනට සිදු වීම ඇගේ මානසිකත්වයට කෙසේ බලපාවදැයි සිතෙද්දී ගහනයේ සිතුවිලි ශෝකයෙන් බර විය. හිමින් සිරුවේ එය දෙවිමිට පවසන්නට ගහන සිතුවේය.

තමා වැඩිපුරම ජීවත් වන්නේ අත්තම්මාගේ නිවසේ බව දෙවිමි පැවසුවේ ගහන යළි තමා හමුවට පැමිණෙන වාරයක් පාසා මහ ගෙදර යන්නට නොහැකි නිසාය. එය කළ නොහැකි කටයුත්තක් නොවුවද දෙවිමිට අවශ්‍ය වූයේ අත්තම්මාගේ සෙනෙහසත්, පුංචිගේ කරුණාවත් අතර තවත් වික දිනක් හෝ දවස ගෙවන්නටය. මනමාලයා පැමිණි දවසේ ඔහු හමුවට ගිය සෙවිමින්, තමාත් අතර කිසිදු වෙනසක් ගහන හඳුනාගෙන නැත. තවමත් ඇයට ගහනයේ මව ඇතුළු නැදැයින් මුණ ගැසුණේ නැත. සෙවිමි ඔවුන් පැමිණි දවසේ හිස ඔසවා වත් නොබැලූ බව දෙවිමිට පැවසුවේ අත්තම්මාත්, පුංචිත්ය. මේ සියල්ලක්ම දෙමාපියන්ගේ වාසියට සිටීම සියල්ල සන්සුන් කරන්නට සමත් විය.

තමා සිහිනෙන් හෝ නොපැතු ලෙස පන්සලේදී හමු වූ ගහන තම අනාගත ස්වාමි පුරුෂයා වීම ඇයට තවමත් අදහාගන්නට බැරි විය. ඇය ඒ ගැන අත්තම්මාටත්, පුංචිටත් පැවසුවේ ඔවුන්ගේ සිත් ද විශ්මයෙන් පුරවාලමිනි. සංසාරයේ පතා ආ තැනැත්තා මොන බාධක පැමිණියද හමුවන බව ආත්තම්මා පවසයි. කිසිදින විවාහයකට උනන්දුවක් නොවූ තම සිත ගහනයේ ආගමනයත් සමගම වෙනස් වූයේ ඔහු තමා පැතු පුද්ගලයා වීම නිසායැයි දෙවිමිට ද සිතුවිනි. ඇය වඩාත් කැමති වූයේ ඔහුගේ සරල, සැහැල්ලු ජීවිතයටයි. එය ඇයට ඔහුත් සමග සතුටින් ජීවත්වීමට පහසුවක් වන ඇයට සිතුවිනි.

ගහන දෙවිමි මුණ ගැසීමට දෙවන වර පැමිණියේ ආත්තම්මාගේ තල්දුව නිවසටයි. පෙනුමෙන් පැරණි තාලයේ විසල් නිවසක් වූ මෙය බෙහෙවින් නිස්කලංක පරිසරයක පිහිටා තිබුණි. නිවස ඉදිරියේ වූ විශාල මිදුලේ පිළිවෙලට සිටුවන ලද, සමන්පිච්ච,

සේපාලිකා, ගැට පිට්ටි මල් පෙලක් විය. මේ සුවඳවත් කුසුමින් සැදි පරිසරය සුවඳවත් වී තිබුණි. මල් නොපිපෙන එකදු ගහක් හෝ එහි තිබුණේ නැත. මේ සියලු සැලසුම් නිර්මාණ ප්‍රියංකාගේත්, දෙවිමිගේත්ය.

ගහන, දෙවිමින් සමග ප්‍රථම වරට තනිවූයේ මේ සේපාලික ගස යට වූ ලී බංකුව උඩය. ඔහුට ඇයත් සමග කතා කරන්නට දහසක් දේ විය. පෙරුම් පුරා ළඟට කරගත් සෙනෙහෙවත්තිය සමග නිදහසේ පිලිසඳරේ යෙදෙන්නට තරම් කාලයක් ඔහුට නොවීය. සියල්ලම ලිහිලියේ සුදානම් විය යුතුය. ඇයට මේ එකක්වත් නොවැටහෙන බව ඔහු දනියි.

"දෙවි..."

ඒ ආමන්ත්‍රණය දෙවිමිට නුහුරු නොවේ. සමහර වේලාවට පුංචිත්, බාස්පාත් ඇයව අමතන්නේ එලෙසිනි. නමුත් පළමු වතාවට ගහන එසේ අමතද්දී දෙවිමිගේ සිතේ කෝල බවක් ඇති කලේය. ඒ දිගැටි තෙත් බැල්ම ඔහු වෙත යොමු වූයේ වත ලැජ්ජාවෙන් රතු කරවමිනි.

"මගේ දේවතාවිය..."

ගහනයේ සෙනෙහසින් පිරුණු තෙත් දෙවිමිට දරාගත නොහැකි විය. ඒ දිගැටි නිල් නෙතු බිමට යොමු වූයේ නිතැතිනි.

"ඔයා ඇත්තටම මගේ දේවතාවිය තමයි..."

ගහන තෙපලුවේ අප්‍රමාණ සෙනෙහසිනි.

"ඒ තරම් මට ආදරේ වෙන්න එපා. මං සාමාන්‍ය කෙල්ලෙක්. මගෙන් පුංචි හරි වැරද්දක් වුණොත් ඔයාට දරාගන්න බැරිවෙයි..."

සෙනෙහස අපිරිමිත වුවද දෙවිමිට අවශ්‍ය වූයේ එය හදවතට දරා ගැනීමට හැකි තරම් ලබා ගැනීමටයි.

"ඇයි එහෙම කියන්නෙ කවදහරි මට වැරද්දක් කරන්න හිතන් ඉන්නවද..."

"හිතෙකින්වත් නෑ. මං මගේ අයට ඇරෙන්න කාටවත් ආදරේ කරලා නෑ... ආදරේ හිතලත් නෑ. මේ පළවෙනි වතාව. අන්නිම වතාවත් මේ විතරයි... මං කියන්නේ පුංචි පුංචි වැරදි..."

ගගනට සිනහ ගියේය. ඇය සෑම දෙයක් කෙරෙහිම උවමනාවටත් වඩා සිතන බව ඔහු දනියි.

"මං කැමති ඔයා මට පුංචිම පුංචි වැරද්දක් වත් නොකරනවා නම් තමයි..."

එවර දෙවිමි සිනාසුණාය. ජීවිතය තුළ බෙදා හදා ගන්නට කොතරම් දේවල් තිබෙනවාද...? මෙතෙක් කල් තමාගේ අයත් සමග ජීවිතය බෙදාගත් ලෙස නොව වෙනස්ම විදිහට ඔහුත් සමග ජීවන ගමන යාත්‍රා කළයුතු බව ඇය දැන සිටියාය.

"වෙඩිත් එක ඉක්මනට ගන්න නිසා මට ඔයත් එක්ක නිදහසේ කතා කරන්නවත් වෙලාවක් නැතිවෙයි. අනිද්දා අපි කොළඹ යන්න ඕන. ඔයාගේ ඇඳුම් ගන්න. මට නම් ඒ හැටි දෙයක් නෑනේ. අපේ අම්මයි, ඔයාගේ අම්මයි එක්ක යමු. ඔයාට අන්දන කෙනා මුණගැහෙන්නත් ඕන. මට නම් තේරුමක් නෑ අපේ අක්ක ඔයාට උදව් වෙයි. ගැණුන්ගේ වැඩ තේරෙන්නේ ඉතින් ගැණුන්ටමනේ..."

ගගන මහ හඬින් සිනාසුණේය.

"ඒත් ඊට කලින් මට ආසයි ඔයත් එක්ක ටිකක් නිදහසේ කොහේ හරි ගිහින් එන්න. අපි යමුද ගමනක් හෙට.. මගෙ යාලුවෙක් ඉන්නවා මාලිංග... ඔයාලගේ ගෙදර ආවේ.. එයා කැගල්ලේ ඉන්නේ.. එහේ යමුද..."

දෙවිමිට එකවර පිළිතුරක් දීමට නොහැකි විය. මෙවැනි ගමනක් යාමට සිත ආශා කළද ආත්තම්මාගේ හා පුංචිගෙන්

නොඅසා එවැනි ගමනකට කැමැත්ත දිය නොහැකිය. ඇය තවමත් ඔවුන්ට අයිති වස්තුවකි. දෙවිමි මොහොතක් කල්පනා කළේ හිත නොරිදෙන ලෙස එය ඔහුට කියා ගන්නා හැටිය.

"ඇයි කල්පනා කරන්නේ..? එන්න බැරිද..? බයද මාත් එක්ක යන්න..."

දෙවිමි ඔහු දෙස බැලුවේ මුවගට සිනහවක් නංවාගෙනය.

"නෑ.. අත්තම්මලාගෙනුත් අහලා බලන්නම්කො.. තේද..?"

"ඔව්.. ඔව්.. එයාලට කියන්නම එපායැ..."

ඇගේ තරම දන්නා ඔහු පැවසුවේය. ආත්තම්මාත්, ප්‍රියංකා පුංචිත් සමග කතා බහෙන් පසු ගගන විසින් එම ඉල්ලීම කළේය. පියවති භාමිනේත්, ප්‍රියංකාත් එකිනෙකාගේ මුණ බලාගනිමින් මොහොතක් ගත කළහ.

"බයවෙන්න එපා ආත්තම්මා. මං දෙව්ව පරිස්සමින් එක්ක එන්නම්..."

ගගනගේ විලාසය පියවති භාමිනේගේ මුවගට සිනහවක් එක් කළේය. ඇය දැන් අයිති ඔහුටය. තවමත් නීතියේ නොබැඳුණ ද ඒ බැඳීම දැන් සදාකාලිකය. දින දෙක තුනකට සීමා වූ ඔවුන්ගේ ඇසුර ගැන ඇය දනි. තරුණ සිත්වල ඇති බලාපොරොත්තු, ප්‍රාර්ථනා, ආශාවන් පියවති භාමිනේට වැටහෙයි. මේ කරන්නේ අහිංසක ඉල්ලීමක් වග ඇයට විශ්වාසය.

"ඔව් පුතේ. අපි ඔය වගේ ගමන් කවදාවත් යවලා නෑ. ඔයාට බාර දෙනකම් දරුවාව පරිස්සම් කිරීමේ වගකීම තාමත් අපිටනේ. හොඳයි එහෙනම් හෙට එක්ක යන්නකො. හැබැයි ඒ වෙන්ත කලින් ගෙනත් ඇරලන්න..."

ගගනගේ සිතේ ඇති වූයේ කිවනොහැකි තරම් සතුටකි. ඇය මෙතරම් පරිස්සම් ඇතිව ජීවත්වීම ගැන ඔහුගේ සිතේ සිය අනාගත

බිඳී ගැන උපන්නේ ආඩම්බරයකි. ඒ මල් කැකුළිය අවිච්ඡින්නවත්, වැස්සකින්වත් පිඩාවක් විඳ නැත. ඇ පරිස්සම් කිරීමේ වගකීම ආත්මමා විසින් තමාට පැවරීම සැබවින්ම ගෞරවයකි.

ගගන යන්නට ගියේ හෙට දින එන පොරොන්දුවෙනි. දැන් දෙවිමිට ඔහුගේ චෙන්ට්ම සිතට සංවේගයක් දනවයි. ළඟ සිටිනා විට කාලය ගතවනවා දැනෙන්නේ නැත. ඒතරමට ඒ සිත සුන්දරය. වරෙක ගැඹුරුය. ආදරයේ මුල් පාඩම තමාට කියා දුන්නේ ඔහුය.

යුතුකමක් සේ සලකා මේ ගමන ගැන පියවති හාමිනේ විසින් ගිතාට දැන්වුවාය. දුන් ඇය අයිති ඔහුටය. දියණිය කිසිදින තරකක් නපුරක් කරගන්නේ නැත. මෙතෙක් දවස් ඇය හැදුනේ වැඩුණේ මල් කැකුළියක සේය. තම අනිත් දරුවන් තිදෙනා හුක්කි විදි නිදහස දෙවිමි පාවිච්චි කළේ නැත. ඇයට උවමනා තරම් නිදහස තිබුණි. නමුත් ඇය ඒ නිදහසින් අයුතු ප්‍රයෝජන ගත්තේ නැත. ගගන ඇයට බෙහෙවින් බැඳී ඇති බව ගිතාට වැටහේ. මේ තම ඇයගේ පෙර පිනක්මය. අනිත් දරු තිදෙනා ලද තරම් සැප සම්පත් නොලදත් රුවින්, ගුණින් කිසිම අඩුවක් නැත. ඇය වාසනාවන්තය. කුසින් වැදීමේ අයිතිය පමණක් ගිම් වුවද තම දියණිය ගැන ඇගේ සිතේ ඇතිවූයේ අනිත් තිදෙනා ගැනම නොවූ සෙනෙහසකි. වරදකට වූයේ ඒ සෙනෙහස මෙපමණ දවසක් ඇයට පෙන්වීමට නොහැකි වීමය. අම්මා කෙනෙකු ලෙස තමා ඇයට දුන්නේ මිල මුදල් පමණක් බව දැනෙද්දි ගිතාගේ සිතට ආවේ දැඩි සංවේගයකි. අම්මාත්, නංගීත් තමාට වඩා වාසනාවන්ත බව ඇයට දැනේ. ඒ සියලු ගෞරවයන් අයිති ඔවුන්ටය. සෙවිමිගේ අනාගතය ගැන මෙවැනිම ආශාවන්, බලාපොරොත්තු පොදි බැඳ සිටි බව මතකය. නමුදු ඒ සියල්ල හිරු දුටු පිණිබිඳු සේ වියැකී ගියේය. සැමියා නොමැති හෙයින් ඇයට ඇඳට වී නිදහසේ කඳුළු සලන්නට හැකිවිය.

* * * * *

දෙවිමි කැඩපත ඉදිරියේ ගිටගන්නේ වෙනදා නොවුණු

උනන්දුවෙනි. ඇයගේ ගත සැරසි තිබුණේ සල්වාරි ඇඳුමකිනි. එහි පාට මොනරපිල්වල පැහැයෙන් තිබුණි. දෙවිමිගේ පැහැපත් බව තවත් සුන්දර කිරීමට මේ ඇඳුම සමත්විය. දෙවිමි අද ගමනට ඇඳුම් තේරුවේ ඊයේ රාත්‍රියේය. ඒ පුංචිත් සමගය.

"මේ ඇඳුම හොඳයිද පුංචි..."

කොයිතරම් ඇඳුම් ඇඳ බැලුවද දෙවිමිගේ සිතට මදිබව ප්‍රියංකාට වැටහේ. ඇය කිසිදිනක ඇඳුම් පැළඳුම් ගැන හෝ තම රුව ගැන මෙතරම් වදනුයේ නැත. ඇගේ හිතේ ඇති හැගුම් ප්‍රියංකාට වැටහේ.

"ලස්සනයි ළමයෝ... ඔයා කොයි ඇඳුමටත් ලස්සනයි. ලස්සන ඇඳුමකින් වහගන්න කැතක් ඔයාට නෑනේ. බය වෙන්න එපා ගගන ඇඳුම් නැතුව හරි ඔයාව එක්ක යයි..."

පුංචිගේ වදන් දෙවිමිගේ සිතට ඔරොත්තු දුන්නේ නැත. මෙවැනි විහිලු අයගේ සිතට බර වැඩිය. මන්ද ඒ ඇයගේ මිතුරියක් නොව පුංචිය. පුංචි මිතුරියක සේ තම ජීවිතයට ලංවුවද දෙවිමි ඇයට බෙහෙවින් ගෞරව කරයි.

"පුංචි එක්ක මං තරහයි. ඕවා කිව්වොත්..."

කැඩපත අසලින් ඇත්වෙමින් දෙවිමි, ප්‍රියංකාට අමනාප බැල්මක් හෙලුවාය.

"ඔව්... ඔව්.. දැන් තරහ වුණාට කමක් නෑ... යාලුවෙලා කෙනෙක් ඉන්නවනේ..."

එය සරදමක් වුවද දෙවිමිගේ තෙතට කඳුළක් නැගුණි. ප්‍රියංකාගේ පපුවට තුරුලු වී දෙවිමි ඉකිබින්නදාය.

"කවුරු හම්බ උනත් මට පුංචියි අත්තම්මයි මයේ ජීවිතේම කොටසක් මට ඔහොම කියන්න එපා..."

ප්‍රියංකා දෙවිමිව බඳා ගත්තේ කුසින් නොවැදූ වද මේ තමාගේ

වැඩිමහල් දියණිය නොවේදැයි සිතමිනි. ඇයගේ නෙතටද කදුලක් නැගුනි.

"පිස්සුද දෙව්... මං විහිලුවටනෙ කිව්වේ... ඔයා මගේ... මගේ ලොකු දුව... ඒක වෙනසක් නෑ කවදාවත්..."

අවසන් වදන් තෙපලද්දී ප්‍රියංකාගේ කටහඬ අපැහැදිලි විය. දෙවිමි තවත් ප්‍රියංකාට තුරුළු වූවාය.

"ආ... මේ මොකද මේ..? පුංචියි දුවයි... අඩා වැටෙන්නේ..."

කාමරයට ආ පියවනි හාමිනේ දියණියත්, මිණිබිරියත්, දූක පුදුම වූවාය.

"මේ නිකම් අම්මේ... දන්නැද්ද මේකි පිස්සු කියවනවා..."

ප්‍රියංකා කම්මුල් පුරා ඇති කදුළු පිසදමා හිනැහුණාය. දෙවිමිද කදුළු පිස දා ගත්තේ මුහුණ බිමට නැඹුරු කර ගනිමිනි.

"ඔය මුණ හෝද ගන්න පුතේ... දැන් අර ළමයා ආවම බලයි මොකද කියලා..."

අත්තම්මාගේ අණට කිකරූ වූ දෙවිමි නාන කාමරයට වැදුණාය.

තවත් විනාඩි කිහිපයකින් ගගන පැමිණියේය. ඉස්තෝජ්ජුවට පමණක් ගොඩ වූ ඔහු ප්‍රමාද වන බව පවසා දෙවිමිව රැගෙන පාරට පැමිණියේය. වාහනය පදවන අතරතුර ගගන, දෙවිමිගේ වන නිරීක්ෂණය කලේ හොඳහිනි. අද ඇය මොනරෙක් තරම් ලස්සනාය. ඇයගේ ඇත් දල පැහැති සිරුරට මේ ඇඳුම බෙහෙවින් ගැලපී ඇත. වරක් දෙවරක් ගගන තමා දෙස උවමනාවෙන් බලනා හැටි දෙවිමිගේ තෙත් අගට හසු විය. ඔහු සුදානම් වන්නේ කුමක් හෝ සරදමක් කිරීමට බව දෙවිමිට ඉවෙන් මෙන් වැටහේ.

"අත්තම්මායි, පුංචියි තරහා නෑ නේද ඔයාව එක්ක ආවට..."

ගගන නිහඬ බව බිදිමින් විමසුවේය. ගගන ඇය දෙස බැලුවේ

වාහනය පදවන අතරතුරේය.

"නෑ... හැබැයි රැවෙන්න කලින් එන්න කිව්වා..."

"ඇයි රැ වෙනකොට ඔයා බය වෙනවද..?"

"මන්දන්තෑ... ආත්තම්මගෙන් අහන්න..."

දෙවිමි පැවසුවේ සිනාව අතරිනි.

"හිතුවනොත් මං අද මෙහෙමම ඔයාව එක්ක යනවා..."

දෙවිමිගේ සිතේ බියක් ඇතිවීද එය ඔහු සරදමට කියුවක් වග වැටහුනේය.

"අපෝ... හොඳටම මුණ කලුටුනා... බයයි නේද?... බයවෙන්න එපා... විහිලුවටනෙ කිව්වේ..."

වාහනය රුවන් වැල්ලට ළඟා වූයේ දෙදෙනාටත් නොදැනීය. විහිලුවෙන් තහලුවෙන් ගගනත් සමග ගෙවන තත්පර ගණන ඉක්මනින් ගතවන බව දෙවිමිට වැටහෙයි. ඇය නගර මධ්‍යයේදී වටපිට බැලුවාය. ඒ නිකමට මෙනි.

"අම්මලා දනගත්තොත් බනිවිද...?"

ගගන විමසුවේ දෙවිමිගේ විමසිලි දෙනෙත් වටපිටාවට යොමු වෙද්දීය.

"නෑ... ඊයේ ආත්තම්මා අම්මට කියලා..."

ගගනගේ මුවගට සිනාවක් නැගුනේය. මොවුන්ගේ ජීවිත පුදුමාකාරය. හැම වැඩක්ම පිළිවෙලය. ඔවුන් අතර රහස් නැත. සැබවින්ම එය ගැහැණු ළමයකුගේ ජීවිතයට වැදගත් බව ඔහුටද වැටහේ.

"හරි වැඩක්නෙ. එයාලට රහස් කිසිම දෙයක් කරන්න බැහැනෙ..."

"මට එහෙම පුරුදු නෑ ගහන... මං ආත්තම්මට කිව්වා අම්මට කියන්න කියලා..."

"අම්මලා අකමැති වුණානම්...?"

ගහනගේ පැනය දෙවිමි දෙලොවක් අතර තනි කිරීමට සමත්විය. නමුත් තමා හඳවනට එකඟව ඔහුත් සමග කතාබහ කළයුතු බව ඇය තීරණය කර හමාරය.

"මං එන්න බෑ කිව්ව නම් ඔයා හිත රිදවගන්නේ නැතුව ඉවසන්න ඕනෙන. මං තාමත් එයාලගෙන..."

"හරි හරි ඔයා දිනුම්. තව දවස් කියද ඔය නිකි... ඊට පස්සේ බැරියැ මගේ පාලනයට ගන්න..."

"ඒ කියන්නේ ඔයා මට ගොඩක් නිකි රිකි දාලා මාව හිරකාරියක් වගේ කොටු කරන්නද...?"

ඔහුගේ නියම ස්වරූපය දෙවිමි තවමත් නොදනියි. පිරිමියෙක්ගේ නියම ස්වරූපයත්, ගැහැණියක්ගේ නියම ස්වරූපයත් දකින්නට පුළුවන් විවාහ වී එක ගෙදරක වසද්දී යැයි ආත්තම්මා දෙවිමිට පහදා දුන්නාය. ඒ ඇය දැනුවත් කිරීමටය. මේවා ගැන සිතද්දී දෙවිමිගේ සිතට බියක් ද දැනේ.

"මොකද බය වුණාද...? වත්ඩියා වගේ කතා කලාට මට බයයි නේද...?"

දෙවිමිගේ මුහුණේ සිනහව අතුරුදහන්ව තිබුණි. සැබවින්ම තමා බියවී ඇතිවා නොවේදැයි ඇයට සිතූණි.

"ඇත්තටම... මං තාම හරියට ඔයා කවුද දන්නැනේ..."

අගුරුවැල්ල නගරය පසු කරමින් රිය ඉදිරියට ඇදෙන්නට විය. මෙතෙක් තමාට පෙනුනු සුන්දර වත මැලවී ඇති වග ගහනට පෙනුණි. ඔහුගේ සිතේ ඇය ගැන උපන්නේ ශෝකයකි. ඇය

උවමනාවටත් වඩා අහිංසක වග ඔහුට වැටුණේ. මේ මල් කැකුළියගේ සිත තලන්නට තමාට කිසිදින හැකිවෙනැයි ඔහුට සිතන්නට පවා නොහැකි විය. ජනාකීර්ණ නගර පසුවෙද්දී ගහනගේ වමන ඇදී ගියේ දෙවිමිගේ සුරත වෙතය. ප්‍රථම වරට පිරිමියෙකුගේ ගොරෝසු අතක බර දැනෙද්දී දෙවිමිගේ සිත තිගැස්සුණි. ඇගේ දකුණත සියතට සිරකරගත් ඔහු එය දෙතොලින් උණුසුම් කලේ ඇයට නොරිදෙන ලෙසය. දෙවිමිගේ ගතපුරා හිරියක් දිවගියේය. ඔහු සෙමෙන් ඒ අත මුදා හලේය.

"මං කවදාවත් ඔයාගේ නිදහස නැති කරන්නෑ දෙවි.. බයවෙන්න එපා..."

ඉතින් සියලු දුක්ඛ දෝමනස්සයන් විසැකීමට ඒ වදන් වලට තිබුනේ පුදුමාකාර ශක්තියකි.

ගහනත්, දෙවිමිත් උදෑසන ආහර ගත්තේ කෑගල්ලෙනි. මාලිංගගේ වතුයාය පිහිටා තිබුණේ කෑගල්ලෙන් බුලත් කොහුපිටිය පාරේය. ඔවුන් දෙදෙනා එහි යන විට මාලිංග අමුත්තන් පිළිගන්නට බලා සිටියේය. ගහනත්, ඔහුගේ අනාගත මනමාලිය දෙවිමිත්, මාලිංග විසින් පිළිගන්නේ උණුසුම් ප්‍රතිචාර මැදය.

"ඉතින්... මහන්සිත් නැතැ. යමු තේ ටිකක් බිලම ඉමු..."

මාලිංග බංගලාව තුලට ගොස් ඔවුන්ට ඉදගන්නට සලස්වමින් මිතුරා දෙස බැලුවේය.

"මහන්සිසි මම... කාලෙකින්තේ මෙතරම් දුරක් ඩ්‍රයිව් කලේ.. අත්දෙකත් රිදෙනවා..."

ගහන පැවසුවේ දැන් පිරිමදිනිමි.

"දැන් ඉතින් හිමිත් සැරේ දෙවිමිටත් ඩ්‍රයිව්න් උගන්නපං... ඉස්සරහට කොයි තරම් වැඩ තියෙයිද?... මොකද දුන් කරන්න හිතන් ඉන්නේ..? අනිත් අවුරුද්දත් ඉඳලාම එනවද...?"

"නැතුව බැ මම... මේවිටර දවස් කරපු දේවල් වතුරේ යයි
ගියෙ නැතොත්..."

දෙවිමිට මේ එකක්වත් වැටහෙන්නේ නැත. ගහන රට
යකියාවත් කර ලංකාවට පැමිණ ඇත. මේ සුදානම් යළිත් රට
යන්නැයි ඇයට සැක සිතුවේ. එවිට තමා... ඔහු මෙතෙක් දවස් ඒ
නැත කතා කර තිබුණේ නැත. දෙවිමි උමනාවෙන් තමා දෙස
බලන විට ගහනට වැටහුණි. මාලිංග ඇසු දේවල් වලට පිළිතුරු
දුන්නා මිස එහි බරක් පතලක් ගහනට වැටහුණේ නැත. ඔහු
කතාව වෙනතකට හැරෙව්වේය.

"කෝ බං සිරිසේන... මොකද පේන්න නැත්තේ..."

ඔහු විමසුවේ ගෙතුලට හෙත් යොමු කරවමිනි.

"හේ මේසේ හදනවා ඇති. මග බල බලා හිටියේ.. උඩව
දැක්කෙන් නැතොත් කාලෙකින්..."

මාලිංග හිඳගෙන සිටි තැනින් නැගී සිටියේය.

"මං බලලා එන්නම්. හේ බිලාම කතා කරමු..."

මාලිංග පිටව ගිය පසු ගහන හිට ගත්තේය.

"වටපිටාව හරි ලස්සනයි හේද දෙවි... මාත් හිතාගෙන ඉන්නේ
මොනවා හරි කරන්න... කාම අයිඩියා එකක් නෑ. ඔයත් හිතලා
බලලා මොනවා හරි කියන්නකො... මේ වගේ දෙයක් කලොත්
හොඳයි කියලා..."

තමාගේ ජීවිතයේ කොටස්කාරිය ලෙස තමා ගන්නා තීරණ
වලට ඇයද සහභාගී කරවා ගැනීමට ගහනට අවශ්‍ය විය. ඔහු
ඇගේ අතින් අල්වා හිඳගෙන සිටි තැනින් නැගීටිටුවේය. වටපිටාව
බලන්නට එළියට යන්නට සිතුවද එය නතර වූයේ මාලිංග පැමිණි
නිසාය.

"යමු... සිරිසේන ඔක්කොම ලැස්ති කරලා..."

එය විශාල වතු බංගලාවක් නොවුණද මාලිංග එවැනි
පෙනුමකින් ඉඩකඩ ඇතුළු සාදා ඇත. කෑම කාමරය ඉතා විශාල
වුවකි. එයට ඇතුළු වෙද්දී එහි සිටි වයස්ගත මනුෂ්‍යයා හිස තමා
ගහනටත්, දෙවිමිටත් ආචාර කළේය.

"කොහොමද සිරිසේන කාලකින්හේ දැක්කේ..."

බුලත් කහට බැඳී දත් දෙපල පෙන්වා ඔහු සිතාපුනේ බයාදු
ගතියකිනි.

"හොඳින් ඉන්නවා මහත්තයෝ. මට අපේ මහත්තයා කිව්වා
මහත්තය විවාහ වෙන්න යන බව..."

"ඔව්.. ඔව්.. මේ ඉන්නේ ඒ තෝතා කමයි..."

දෙවිමි ඔහුත් සමග මුළු පුරා හිතාපුණය. මැය නම් සිද්ධි
දැරියකැයි සිරිසේනට හිතුවි.

"සිරිසේන ගොඩක් මහත්සි වෙලානෙ..."

ගහන මේසයට ඉදහනිමින් පැවසුවේය.

"ඔක මොකක්ද මහත්තයෝ. මොන මහත්සියක්ද..."

ඔහුගේ ආගන්තුක සත්කාර දෙවිමිට නම් දරන්නට බැරිතරම්
විය. පිරිමියෙක් මෙලෙස කුස්සියේ වැඩ කිරීම ඇයට නම් දුකට
කරුණකි. මේ සා බයාදු ගතිය ඇයට ඉහිලුම් නොදෙන ගතියක්
විය. ඇ හේ පානය කළේ සිරිසේන ගැන උපන් කරුණාවෙනි.

තවත් විනාඩි කිහිපයක් ආගිය තොරතුරු කතා කළ මාලිංග
පිටව ගියේ වැඩකටයුතු බහුල වූ නිසාය. වතු රේසාව ලෙහෙසි
පහසු කටයුත්තක් නොවන බව ගහනට වැටහුනේ මාලිංග ගෙවන
අවිචේති ජීවන රටාව දකිද්දීය. අවංකව සේවයට කැප වෙන්නාවූත්
හිඟ නිසා අයිතිකරු සියල්ලක් සොයා බැලිය යුතුව තිබුණි.

දිවා ආහාරය සඳහා මාලිංග පැමිණෙන හෙයින් ගහනට

මිතුරා පිටවහිය එක ගැන කණගාටුවක් ඇතිවුයේ නැත. වෙනදාට එය පාලුවක් වුණද අද දෙවිමි ඔහු අසල සිටීම ඔහුගේ සිතට සතුටක් විය. සිරිසේන ද අමුත්තන් අතරින් මිදුනේ දිවා ආහාරය සැකසීමට සුදානම් වීමටය. ගගන, දෙවිමින් සමග මිදුලට පිවිසියේ ගතේ විඩාව නිමවු නිසාත් ඇයත් සමග නිදහසේ කතා බහ කිරීමටත්ය. බැලු බැලු අත පෙනුනේ උස් කදුවැටිය. ගෙයක් දොරක් දැකීමටවත් නොමැති තරම් විය. මාලිංග මේ පාලුව කෙලෙස දරාගන්නවාදැයි ගගනට වැටහුණේ නැත. මිදුලේ කොනක කිරිගරුඬ බංකුවක් විය. උද්‍යාන සැලසුම්කරුවකු විසින් නිර්මාණය කරන ලද උද්‍යානය සිරිසේන මනාව පාලනය කරයි. එය ලස්සනය, පිළිවෙලය. දෙවිමිගේ අත අල්ලා ගත් ගගන උද්‍යානය කොතේ වු බංකුව වෙතගොස් හිඳගත්තේද ඇගේ අත සිය සුරතට මැදිකර ගනිමිනි. මුලදි මෙය දෙවිමිට නුහුරු දෙයක් වුවද ගගනගේ සෙනෙහස පිරි උණුසුම ඇයට සැනසුමක් විය.

"දෙව්... මට ඔයාට කියන්න දෙයක් තියෙනවා..."

ඇත කඳු වලල්ලෙන් තෙත් මුදවා ගත් දෙවිමි ගගන වෙනට හැරුණේය.

“හැබැයි ඔයා කලබල වෙන්න එපා... මාව වරදවලා තේරුම් ගන්නත් එපා...”

දෙවිමිගේ සිතට දැනුනු කුතුහලයට බියක්ද එක්කර ලන්නට වුයේ ගගනගේ මුහුණේ වු බැරෑරුම් ස්වරූපයයි.

"අපි බැඳලා ටික දවසකින් සට රට යන්න වෙනවා.."

දෙව්විගේ ගත පුරා විදුලියක් කෙටුවේය. දෙනොල් එකිනෙක ගැටුණේ ගැහෙමිනි. දැන් දැන් හැඬේව් යැයි බිය සිතූණත් ඇය සිය හැගිම් පාලනය කරගන්නට උත්සාහ කළාය.

"සමාවෙන්ත.. මේ ගමනට මට ඔයාව එක්ක යන්න බෑ...
පුළුවන් තරම් ඉක්මනට එහෙ වැඩ ඉවර කරලා මං එනවා..."

වැඩිම උනොත් අවුරුද්දයි.. මගෙ සේවය තව අවුරුද්දකින් තමයි ඉවර වෙන්නේ. මෙහෙමිම ම නතර උනොත් මම මේ තරම් කාලයක් කරපු දේවල් ප්‍රයෝජනයක් නැති වෙනවා. මං මේ ගමන ආවෙත් මැරේජ් එකක් ස්ථිර වෙයි කියන අදහසකින් නෙමෙයි. එහෙම වුණානම් මට ඔයාව එක්ක යන්න ඔක්කොම ලැස්ති කරලා එන්න තිබුණා...”

මාලිංග සමග ගගන කතා කළේ මේ දේවල් වෙන්නට ඇතැයි දෙවිමීට එවර සිතූණි. ඔහු නොදැක එතරම් කාලයක්... වසරක් යනු ඉතා දීර්ඝ එකකි. මේ සබැඳියාව ඇතිවුයේ දින කිහිපයක් තරම් සුළු කාලයකදීය. එත් දැන් දැන් තමා ගගනත් සමග බැඳී ඇත්තේ වසර ගනනාවක සිට ඔහු දන්නා පරිද්දෙනි. තමා වාසනාවන්ත වීද ඒ වාසනාව ඉක්මනින් ඇත්වෙනැයි ඇයට බිය සිතූණි. කියු පරිදි ගගනට වසරකින් එන්නට බැරි වුණොත්...

දෙවිමි, ගගන දෙස බැලූවේ බියපත්වය.

“අවුරුද්දක් කියන්නේ ඒතරම් කාලයක් නෙමෙයි. මාත් කැමැත්තකින් යන ගමනක් නෙමෙයි.. ඒත් මොනව කරන්නද..?”

ඒ ගමන ස්ථිරය. ඉක්මනින් විවාහයේ කටයුතු සැලසුම් කරන්නේද ඔහු පිටව යායුතු නිසාය. දරන්නට බැරි තරම් වේදනාවක් දැනෙද්දී දෙව්මිගේ දැසින් කඳුලු වැටෙන්නට විය. ගහනට තමා ඉක්මන් වුවා වැඩිදැයි සිතූණේ දෙව්මිගේ විලාසය දකිද්දීය. ඔහු සෙමෙන් කරවටා අතයවා ඇයව ලංකර ගත්තේය. ඇ ඒ උරහිසේ මුහුණ සඟවා ගත්තේ ශෝකයෙනි. ගහන මොහොතක් ගොදුරී ඇයගේ හිසමත නිකට තබාගෙන සිටියේය.

"මාව ඒතරම් ඉක්කමනට තනි කරන්න එපා ගෙන..."

එය ආයාචනයක් විය. කෙදිරිල්ලක් විය.

“ආදරේ කියන්නේ මට ආගන්තුක දෙයක් නෙමි... ඒත්..එත්.. මේ දවස් හතරට, පහට මං ඔයාට බැඳිලා.. මහ පුද්ගලිකව විදිහට.

මට පුදුමයි මේ ඉන්නේ ඉස්සර හිටිය මංමද කියලා... කියන්න ගහන.. ඔයාට පුලුවන්ද මේ තරම් ඉක්මනට මගෙන් ඇත් වෙන්න..."

ඇය ඔහුගෙන් විමසුවේ ඉකිබිඳින අතරේය. ඇයගේ වදන් අභියස ඔහු ගොලු වුවෙකු බවට පත්විය. ඇගේ හිත සනසන්නට කුමක් කිවයුතුදැයි නොදන් ඔහු ඇගේ හිස සිපගත්තේ ඇය වටා ඇති ග්‍රහණය දැඩි කරගනිමිනි.

"මං කැමැත්තකින් කරන දෙයක් නෙමෙයි දෙවි.. මං අවුරුද්දක් ඉන්නෑ. ගිය දවසේ ඉඳන් උත්සාහ කරන්නම් ඉක්මනට එන්න... මට මේ ගමන යන්නම වෙනවා... ඒකයි මං දැන්මම කියන්න හිතුවෙ. පස්සේ ඔයාගෙ හිත හදාගන්න බැරි නිසයි..."

සියල්ල සිහිනයක් නොවේ. එය සිදුවන දෙයක් නම් ඊට හිත ශක්තිමත් කරගෙන මුහුණදෙනු විනා හඩා වැටී එලක් නැත. මේ බැඳීම සදාකාලික දුකක්ය. ඔහුගෙන් වන පුංචිම පුංචි වරදක් හෝ දුකක්ය. ඒ බැඳීමේ යථාර්ථය එයයි. ගැහැණියක ලෙස තමාට උහුලන්නට තවත් බොහෝ දුක් කරදර ඇත. ආත්තම්මා ජීවිතය ගැන කියා දුන්නේ අද ඊයේ නොවේ. ඇයගේ තුරුලේ ලොකු ළමයකු වූදා සිටය. ගහනගේ සෙනෙහෙ අඩුවක් නොවේ නම් ඔහුගෙන් වෙන්වන මේ තාවකාලික වෙන්වීම මේ සා දුකක් කරගත යුතු නැතැයි ඇය සිතා ගත්තාය. ඉකිබිඳ අවසානයේ මුවින් පිටවුයේ සුසුම් පමණකි. ඇය හිස ඔසවා බැලුවේ ඔහුගේ උරහිසේ අන්තිම කඳුලත් සඟවාලමිනි. සිය ග්‍රහණය ලිහිල් කළ ඔහු සෙනෙහසින් ඇගේ හිස අතගැවේය. තමා අත් නොවිඳි පිය සෙනෙහස ඇගේ සිතට ගලා එමින් තිබුණි. ගහන තම ජීවිතය ගැන දන්නේ ඉතා කෙටියෙනි. සිය ජීවිතයට ලංවූ එකම එක පිරිමියා නිසා, පිරිමියකුගේ සෙවනැල්ල ගැහැණියකගේ ජීවිතයට කෙතරම් වටිනාවාදැයි ඇයට වැටහෙමින් තිබුණි.

"ඉතින් හිනාවෙන්නකො මං ආස නෑ ඔය ඇස්වල කඳුළු පිරෙනවට..."

ගහන එලෙස පවසද්දී දෙවිමි හිනාවෙන්නට උත්සාහ කෙළ ඔහුගෙන් මුහුණ සඟවා ගනිමිනි.

"මං එහෙ ඉන්න ටික කාලෙට ඔයා මෙහාට වෙලා ඒලැන් කරන්න අපි දෙන්නා කරන බිස්නස් එක ගැන. මට තාම අදහසක් නෑ. එතකොට මං ආවම අපි දෙන්නට එකතුවෙලා ඒ වැඩ කරන්න පුළුවන්නේ..."

ව්‍යාපාර ගැන සිතේ තදබල ආශාවක් නොවීද ගහන කී සෑම දෙයක්ම ඇය සිතට ගත්තාය. ව්‍යාපාරිකයන් ගෙවන අවිචිති ජීවිතය ගැන සිහිවෙද්දී ඇයට දුකක් නොදුනුනාද නොවේ. නමුදු ඔහුගේ ආශාවට ඉඩදෙන්නට ඇය සිතුවාය.

"මෙහෙ ලස්සන චතුර පිලි තියෙනවා. තාත්ත තිබුණා ඔයා ඇඳුම් ගෙනාවනම්..."

ගහන කතාව වෙනතකට යොමු කරමින් පැවසුවේය.

"මාලිංගගේ සරමක් ඇඳගෙන ඔයාට තාත්ත පුළුවන්... නාමුදු..?"

යළිත් ඔහු විමසුවේ තවත් ක්‍රමයක් මතකයට නැගෙද්දීය.

"මෙහෙ චතුර සිතල ඇති. චතුර වෙනස් වෙලා ලෙඩ වෙයිද..?"

ආත්තම්මා තම ගමනක් ගියවිට දෙවිමිට තාත්තට ඉඩ නොදෙයි. ඒ පුංචි කාලේ සිටමය. වරක් කතරගම ගොස් මැණික් ගඟෙන් නා ඇයට හොඳටම අසනිප විය. ඒ කුඩා කාලය. ඉන් පසු ඇඟපත සේදුවා විනා කිසිම ගමනකදී ඇයට නෑම තහනම් විය.

දෙවිමිගේ කතාබහට ගහන සිතහ ගියේය. ඇය තවමත් ළදරු සිතක් ඇත්තියකි.

"චතුර වෙනස් වුණාම ලෙඩවෙන්නේ පුංචි ළමයිනෙ... ඔයා

හිතාගෙන ඉන්නේ නාමත් පුංචි ළමයෙක් කියලද...?"

දෙවිමිගේ කන්පෙත්ත තදින් අල්ලා සොලවමින් ගගන විමසුවේය. ඇය ඔහුගේ අතට සෙමෙන් පහරක් ගැසුවාය.

"යමු යමු.. නාන්න.. සිරිසේන පෙන්නයි නාන තැනක්.."

ගගන, දෙවිමිගේ අතින් ඇඳගෙන සිරිසේන සොයා ගෙනුලට ගියේය.

"සිරිසේන මාමගේ ගෙවල් මේ කිට්ටුවද...?"

ගගන ඇඳුම් ගෙනෙන්නට වාහනයට ගිය අතුර තුරදී දෙවිමි එළවළු කපමින් සිටි සිරිසේන ඇමතුවාය.

"ඔව් නෝනා. අපේ මහත්තයගේ චත්ත කෙළවරේ තමයි අපේ ගෙදර තියෙන්නෙ..."

"කවුද ඉතින් ගෙදර ඉන්නෙ..."

"අපේ ගෙදර උන්දයි දිගේ අත්ඇරිලා ගෙදරට ආව ලොකු දුවයි, පොඩි දුවයි ලොකු දුවගේ දරුවො දෙන්නයි..."

දෙවිමිගේ සිතේ ගෝකයක් ඇතිවිය. ගැහැණුන් සිටින පවුලට සිටිනා එකම පිරිමියා මේ තරම් අසරණයෙකැයි ඇයට සිතුවේ නැත.

"අපේ උන්දෑ වත්තෙ තේ දලු නෙලනවා. අපි දෙන්නා කරන රස්සාවෙන් තමයි ළමයි ජීවත් වෙන්නෙ. පොඩි දුව නාම ඉගෙන ගන්නවා..."

සිරිසේන දෙවිමි දෙස බැලුවේ සිනාසිගෙනමය. කෙතරම් දුක් කරදර ජීවිතය තලා පෙලා දැමුවද මේ මිනිසා සිනාසෙන්නට අමතක නොකරයි. මිනිසුන් ජීවත්වීම සඳහා කරන අරගලය කෙතරම් දුක්බදායකදැයි දෙවිමිට සිතුවේ.

"මං මේ ගමන ආවේ හදිසියෙනෙ. ආයෙ එනකොට මාමලගේ ගෙදරත් එන්නම්කො... ඉගෙන ගන්න පොඩි දුවට මං මට පුලුවන් උදව්වක් කරන්නම්කො..."

මේ පිංවත්දැරිය පැමිණියේ දිව්‍යලෝකයෙන්දැයි සිරිසේනට සිතුවේ. කතාබහ කර දැන හඳුනා ගත්තේ පැය කිහිපයකට පෙරය. තමාගේ පෞද්ගලික තොරතුරු ඇසීමට පවා ඇය ලංවීම අරුමයකැයි ඔහුට සිතුවේ. මිල මුදල්, සැප සම්පත් ඇත්තවුන් දුප්පතුන් දෙස බලන්නේ කරදරකාරයින් යැයි යන හැඟීම මැය දූන සිටින්නටත් නොමැතිය.

"නෝනට පිං සිද්ධ වෙනවා. එත් මහත්තයාගෙන් එහෙම අහලා බලලා කරන දෙයක්.."

"ඇයි සිරිසේන මාමා බයයිද...? මහත්තයා එපා කියයි කියලා. මාත් සිරිසේන මාමලා වගේ දුප්පත් කෙනෙක්. සල්ලි කියන ඒවා අද තිබුණා හෙට නැතිවෙයි. මං කැමතියි මට තියෙන හැටියට කාටහරි උදව් කරන්න..."

දෙවිමි සිනාසුණාය. මේ දැරිවිය දුක කළල හොඳින් අඳුනන්නියක් යැයි සිරිසේනට සිතුවේ.

චතුර පිල්ල පෙන්නීමට සිරිසේන පැමිණියේය. එය පිහිටා තිබුණේ මාලිංගගේ බංගලාව උඩිනි. මද දුරක් තේ වත්ත දිගේ ඇවිද යන්නට සිදුවිය. ගගනට නම් මේ ගමන විනෝදජනක විය. එය කුඩා දිය පිල්ලක් වුවද සැහෙන තරම් චතුරක් ගලා එන්නක් විය.

සිරිසේන පිටත්ව ගිය පසු දෙවිමි සරම් අඳින්නට සැරසුනේ කෝල බවිනි. කවදාවත් කරනැති නුහුරු දෙයක් කරද්දී ඇය සසල වුවාය.

"මං මේක ඇඳ ගන්නකම් ඔයා නාන්නකො..."

ගගනගේ දෑස් වලින් මිඳෙන්නට අවශ්‍ය නැත දෙවිමි ඉල්ලිය. දෙවිමිගේ අපහසුතාවය තේරුම් ගත් ගගන පිල්ලට හිස ඇල්ලුවේය. චතුර බෙහෙවින්ම ශිතලය. උණුසුම් කාලගුණයක් වීද ශිතල මගහැරුනේ නැත. සරම් තෙත් වෙද්දී එය ඇගටම ඇලෙන්නට විය. කවියත් වර්ණනා කරන නාරි දේහය සුන්දරත්වයෙන් දකින්නට ගගනට හැකිවිය. ඇ දෙවිමි දෙස උමනාවටත් වඩා නොබැලුවේ ඇය ලැප්පාවෙන් උන් නිසාය. දෙවිමි දිය නාද්දී ගගන සිටියේ ඇය අසලමය. නා අහවරව ගලකට අඩිය තියද්දී ඇය ලිස්සා වැටෙන්නට ගියාය. ගගන වහා ඇය අල්වා ගත්තේ ප්‍රවේසමිනි. තම දෑත් අතර සිරවී උන් රුවැත්තිය සිතලයෙන් වෙවුලන බව ඔහු දුටුවේ ඇගේ දෙතොල් පටවල් සෙලවෙන නිසාය. පිරිමි සිතකට දැනෙන ඒ අනුරාගය ඔහුගේ සිරුර උණුසුම් කලේ ඔහුටත් නොදැනීය. දෙවිමිගේ සිතල දෙතොලට උණුසුමක් දූනෙද්දී ඇය දස් පියාගත්තේ ඔහුගේ උණුසුමට ගලි වෙමිනි.

* * * * *

ගගනත්, දෙවිමිත් නිවසට පැමිණෙන විට මාලිංග පැමිණ සිටියේය. සිරිසේන කෑම මේසය සුදානම් කර තිබුණි.

"අප්පා දන්නම් හොඳටම බඩගිනියි..."

ගගන කෑම මේසයට ඉදගත්තේ එසේ කියමිනි.

"කොහොමද චතුර ටික නියමයි නේද..?"

මාලිංග විමසුමේ කෑම ගන්නා අතරතුරදීය.

"කියලා වැඩක් නෑ නේ දෙවිමි. මෙයා නම් සිතලේ වෙවිලුවා. මටනම් ගාණක් නෑ..."

ගගන තෙත් කොතින් දෙවිමි දෙස බලද්දී ඇය නිහඬවම සිනාසුණාය. චතුරේ සිතල ඔරොත්තු නොදුන් නිසා දෙවිමිට කිහිප සැරයක්ම කිවිසුම් ගියාය. ඇය එය එතරම් ගාණකට නොගත්තද මාලිංගගෙන් සමුගෙන එන ගමනේදී ඇයගේ හිස යාන්තමින් රිඳෙන්නට විය. යන්නට සුදානම් වූ මොහොතේ සිරිසේන විසින් දෙවිමිට සිද්ධාලේප කුප්පිය දුන්නේ නළලේ ගා කන් දෙපැත්තේ ගාගන්නා ලෙස පවසමිනි. ඇය ඒ උපදෙස්

අතුරටම පිළිපැද්දාය. එකට දිගට කිවිසුම් වැලක් පිටකල දෙපම දෙස ගෙන උවමනාවෙන් බැලුවේය.

"දෙව්... ඇයි...?"

ඇ සිනාසෙන්නට උත්සාහ කරද්දී තවත් කිවිසුමක් පිටවිය.

"හෙමිබිරිස්සාව හැදෙන්නද මන්ද...?"

ඇ එය ගණනකට නොගෙන පැවසුවේ ඔහු කලබල වේදැයි සිතූණ නිසාය.

කෑගල්ල නගරය පහුවෙද්දී නිසංසල තැනක පිහිටි අවන්හලක් අසල රිය නතර කළ ගෙන දෙව්මිට එලෙස ඉන්නයැයි පවසා ළඟ තිබුණ ග්‍රොසරියට ගියේය. ඔහු පිටව ගියේ ඇයිදැයි දෙව්මි දැන සිටියේ නැත. මොහොතකින් ඔහු පැමිණියේ කෂණිකව සාදාගත හැකි වේදනානාශක පැකට්ටුවක් හා පෙනඩෝල් දෙකක් අතැතිවය.

"බහින්නකො.. අපි මේක හදාගෙන බීලා තේ එකකුත් බීලා යමු..."

තමා අසනිප වුවහොත් ආත්තම්මාගෙන් හොඳටම දොස් අසන්නට සිදුවෙනැයි සිතූතෙන් දෙව්මි, ගගනට කීකරුව අවන්හල තුලට ගියාය. එහි සේවකයකුට කාරණාව පැවසූ ගගන බෙහෙත් පැකට්ටුව සාදා දෙන ලෙස ඉල්ලා සිටියේය. සේවකයා විසින් නොපමාව ඒ කාර්යය ඉටු කරන ලදී.

"ටිකක් වහලා තියලා බොන්න දෙන්න මහත්තයා ඕක හරියයි..."

තේ කෝප්පයක් සමඟම පෙනඩෝල් පෙති දෙකක් බිව් පසු දෙව්මිගේ සිතට සහනයක් දැනුනේ ඉක්මනින් මේ හිසරදෙන් ගැලවෙනැයි සිතූන නිසාය.

"ඔයා නම් ඇත්තටම පුංචි දරුවෙක් තමයි. චතුර ටිකක්

වෙනස් වෙන්න බෑ ලෙඩ වෙනවා. ආත්තම්මා හුරතල් කරලා හදලනෙ..."

ගගනගේ සරදම් කතාවට දෙව්මි මහ හඬින් හිනැහුණාය.

"පුංචි කාලේ එක දවසයි මෙහෙම නාලා ලෙඩ වුණේ. ආත්තම්මා ආයේ කවදාවත් නාන්න දුන්නෑ..."

දෙව්මි පැවසුවේ ආත්තම්මාගේ සෙනෙහස ගැන සිතමිනි.

"මං අහන්නමයි හිටියෙ දෙව්. ඔයා ඇයි වැඩිපුර ආත්තම්මා ළඟ හිටියෙ..."

ඒ කතාවෙන් දෙව්මි තිගැස්සුනද වහා සන්සුන් විය.

"පුංචිගේ තනියටත් තමයි එහේ ගියෙ. බාප්පා නිතරම හිටියේ දුර පළාත් වලනෙ. දන්නෙම නැතුව මං ඒ ගෙදරට හුරුවුණා..."

මේ අසත්‍යය අපායේ යන තරම් පාපයක් නොවන බව දෙව්මිට විශ්වාසය. නමුදු කවදා හෝ දිනක ගගන නොදත් සත්‍ය ඔහුට පැවසිය යුතුයැයි දෙව්මි තීරණයක සිටියාය. ඒ කවදාදී ඇය නිශ්චය කර තිබුණේ නැත.

වාසනාවකටදෝ එම ගමනින් දෙව්මිට අසනිපයක් සැදුනේ නැත. බෙහෙත් පැකට්ටුවෙන් සහ පෙනඩෝල් පෙති දෙකින් ඇයට සහනයක් දැනුනි. කෑගල්ල ගමනේදී දිය නෑ බවක් දෙව්මි ආත්තම්මාට හෝ පුංචිට පැවසුවේ නැත. නොඑසේනම් තමාට නොඅනුමානව දොස් ඇසීමට සිදු වන බව දෙව්මි දනියි.

මංගලයට සතියකට පමණ කාලයක් තිබුණ බැවින් සියල්ලෝම අවිචේකි විය. දෙව්මි තම මංගල ඇඳුම් මිලට ගැනීමට ගියේ මවත්, නැන්දනියත්, නෑණන්ඩියත් සමගිනි. එදිනට ඇව සැරසීමට ප්‍රසිද්ධ රූපලාවන්‍ය ශිල්පිනියකට පවරා තිබුණි. දින දෙකේම උත්සවයන් යොදාගෙන තිබුනේ හෝටල් වලය. පළමු දින උත්සවය රුවන් වැල්ලෙන්, දෙවැනි දිනය අවිස්සාවේල්ලෙන්

පැවැත්වීමට තීරණය කර තිබුණි.

මංගල දින ලංවෙද්දී ගිතාගේ සිත සෙවිම් වෙත ඇදී යන්නට වුයේ නිරායාසයෙනි. සුදානම් වුයේ ඇගේ මංගල්‍යය කිරීමටය. සිදු වන්නේ අනෙකකි. ඇයගේ කැමැත්තට ඉඩදී ඇයට හිමි දේපල පවරා ඒ මංගල්‍යයත් ඉහළින් පැවැත්වූවා නම් එය ඇගේ ඉරණම යැයි සිතා හිත හදාගන්නට තිබුණි. දියණිය කොතේ ඇත්ද..? ඇය කුමන කරදර වලට මුහුණපානවාදැයි ඇයට සැක සහිතය. රාජින ගුණ යහපත් තැනැත්තකු බව පැවසුවේ සෙවිමිය. ස්වාමියා හැරෙන්නට නිවසේ කිසිවෙකුත් ඔහුව දැක නැත. ගම් ප්‍රදේශය ඇහැලියගොඩ ප්‍රදේශයේ යැයි පැවසුවද ඒ කොතේදැයි හරිහැටි දන්නේ නැත. උගත් තරුණයෙකු වූ ඔහුට තවමත් උගත්කමට සරිලන රැකියාවක් ලැබී තිබුණේ නැත. එය ඔහුගේ වරදක් නොව මේ රටේ පාලකයන්ගේ වරදය. ඔහුව ප්‍රතික්ෂේප නොකර ඔවුන් දෙදෙනාට දියුණු වීමට මගක් සැලසුවා නම් කොතරම් නොදැයිදැයි ගිතාට සිතූණේ සියල්ල සිදුවී කාලයක් ගතවූ පසුවය. විය යුත්තේ එය නොවේද..? දියණිය තමා සතුව තිබුණු මුදල් හා රත්‍රං බඩු රැගෙන ගියද එය කෙතරම් කාලයක් ජීවත් වීමට ප්‍රමාණවත් වෙත්දැයි ඇයට සිතූණි.

දෙව්මගේ වැඩකටයුතු අවසන් වූ පසු චිත්තාම දියණිය ගැන සෙවිය යුතු යැයි ගීතා තීරණය කර තිබුණේ බොහෝ කලකට පෙරය. දැන් දැන් ඒ ආශාව නිසා සිත නොඉවසිලිමත් විය. ගීතා නිවසේ මෙහෙකාරිය වූ මාලිනීත් සමඟ තවත් ඇති අඩුපාඩු මොනවාදැයි කතා කරමින් සිටියාය. වැඩිමල් දියණිය සිටියද ඇයට ඇති කාර්ය බහුලත්වය නිසා මේ වැඩකටයුතු හා සම්බන්ධ විය නොහැකි විය. ලේලියට දූව පැන වැඩකිරීමට හැකියාවක් නැත. නැදැයිත් සිටියද ඇය මේ කටයුත්තට සම්බන්ධ කර ගත්තේ ඉතා සමීපතම ශ්‍රෝතින් පමණය. එයට හේතුව වූයේ සෙව්මගේ පළායාම කිසිවෙකුටත් දැන්විය නොහැකි කරුණක් වීමත්, දිසාසේකර පවුලේ අයගෙන් එය වසන්කළ යුතු නිසාත්ය.

මේ අතර දසාසේකර මැණිකේන් ලොකු දූව සමඟ මංගල්යයට ආරාධනා කළ යුත්තන් නාමාවලියක් සැකසුවාය.

“කොයි තරම් අඩු කරන්න හැදුවත් කාට හලන්නද කියලා තේරගන්න බෑ ලොකු දුව හැමෝම අපට ඕන අය...”

සඳුනි අම්මා අත ඇති කොළය අතට ගෙන මොහොතක් ඒ දෙසට තෙත් යොමු කළාය.

"ඇයි අම්මේ ගීතා ආන්ටි කීවේ පළවෙනි දවසට තව පනහක් විතර වැඩි උනාට කමක් නෑ කියලා..."

සදුනිගේ මතක් කිරීම දිසාසේකර මැණිකේට සැනසුමක් විය. ඇය යළිත් කොළය ගෙන කපා තිබූ අත්‍යාවශ්‍ය අයගේ නම් වලට හරි දමන්නට විය.

“අනේ මන්දා මේ මිනිස්සුන්ට සල්ලි තිබුණට මනුස්සයෝ එකතුවක් නැද්ද කියලා.. කිදෙනාට ද කියන්නේ.. ලෝභ කමක් කියලා හිතන්නත් බෑනේ.. අපෙන් වැඩිපුර ඉල්ලන්නේ නෑනේ එයාලාටනේ ඒ වියදමත්...”

දියණිය දෙස බැලූ දිසාසේකර මැණික් තම සිතට ආ සිතියිලි හෙලි කළහ.

“අපට මොකද අම්මේ අපට ඕවා වැඩක් නෑ අනික එක එක මිනිස්සු එක එක විදියයි අපි වැඩිපුර ගණුදෙනු කරන්නේ දෙව්ගේ පවුලේ අය එක්ක විතරනේ අපිට හතර වර්ගෙන් වැඩක් නෑ...”

සඳුනි එය ගණනකට නොගෙන පැවසුවාය. මේ නිවසේ ඇත්තත් කිසිදිනක මනුෂ්‍යයන්ගේ දුර්වලකම්, අඩුපාඩු ගැන එතරම් ලකවුණේ නැත. උදව් පදව් බලාපොරොත්තුවෙන් නොව මනුෂ්‍යයන්ට සහදව ජීවත්වීම ඔවුන්ගේ ගතිගුණයක් විය.

“මන්න මං තෝනලට තේ හැදුවා. මහන්සින් ඇතිතේ කියේ ඉදන්ද දන් මය වැඩේ...”

ඔවුන් අසලට නන්දාවතී පැමිණියේ තේ කෝප්ප දෙකක් සහ කේක් ඇති තැටිල්ලක්ද අතැතිවය.

“ඒක නම් හොඳයි නන්දෝ.. මං මේ ඉල්ලන්නත් හිටියේ...”

දිසාසේකර මැණිකේ කොළය පසෙකින් තබමින් නන්දාවතී දෙස බලා සිනාසුණාය.

“නන්දා, අම්මට මේ තරම් ලොකු කේක් කැලි කවලා සීනි හදන්නද ලැස්ති වෙන්නේ..?”

සඳුනි, නන්දාවතීට සරදම් කලේ පැණි රස කෑමට අම්මා තවමත් කැමැත්තක් දක්වන එක ගැන මද අමනාපයෙනි.

“අපේ ලොකු තෝනාට සීනි තියෙනවායැ කෑවට මොකද ඉතින්...”

“නැති ඒවත් එයි මෙහෙම කාලා අම්මාත් පොඩි ළමයෙක් වගේ..”

ලොකු දුවගේ තෝක්කාඩුවට සිනාසුන දිසාසේකර මැණිකේ කේක් කැබැල්ලක් මුවට දමා ගත්තාය. මේ අතර ඉතා වෙහෙසට පත් ගෙන නිවසට ඇතුලු විය.

“අනේ අම්මා මට නම් හොඳමම ඇති වෙලා. මගුල් කන එක මේ තරම් පන යන වැඩක් බව දන්නවා නම් නිකම්ම ගෙදරට එක්ක එනවා..”

ගෙන මවත් සොයුරියත් අසලින් ඉදගත්තේ විඩාබර වතීනි.

“තමුසේ විතරයැ.. තමුසෙගේ හදිසි වැඩ නිසා අපිත් පරිප්පු කනවානේ.. බලනවා මේ දවස් ටිකේම මම මෙහේ.. ගෙදර හරියට වැඩක් කර ගත්තේ නැ..”

සඳුනි මල්ලිට අමනාප බැල්මකින් සංග්‍රහ කළේ කරුණාවෙනි.

“පුංචි මහත්තයාටත් තේ ගේන්නද...?”

නන්දාවතී ගෙන වෙත හැරෙමින් විමසුවාය.

“බොමු නන්දාවතී. මං ආයේ යන්න ඕන ටවුමට..”

නන්දාවතී තේ ගෙනෙන තුරු ගෙන මවත් සොයුරියත් සමඟ කතාබහ කළේ ඉදිරි වැඩ කටයුතුය.

* * * * *

මේ අතර ප්‍රියංකා මවත් සමඟ එකතු වී දෙවිමිට අවශ්‍ය ඇඳුම් පැළඳුම් මසමින් සිටියාය. ඇඳුම් මැසීමේ හැකියාවක් ඇති ප්‍රියංකා, දෙවිමිට නිවසට ඇදීමට ගවුම් කිහිපයක්ද, රාත්‍රි ඇඳුම් දෙකක් ද මැසුවාය. දෙවිමි, පුංචිට වෙහෙස නොවන්නයැයි ඉල්ලුවද ප්‍රියංකා මේ සියල්ල ඉටු කලේ බලවත් කැමැත්තෙනි.

“මේ ඔක්කොම මහලා ඉවර වුණාම හෝදන්න පුනේ. හෝදලා චේලලා බෑග් එකට දාලම තියන්න. තව දවස් කීයද ඔයාට වැඩ වැඩි වෙයි...”

උදාවන දවසක් ගැන සිතද්දී දෙවිමිගේ සිත ශෝකයෙන් වෙලෙයි. අවුරුදු විස්සක් ජීවත් වුණ නිවස, අත්තම්මා, පුංචි, මල්ලි, බාප්පා මේ සියල්ලන්ම අත්හැර යා යුතු නොවේදැයි සිත මුරගානා සෑම අවස්ථාවකම ඇගේ දෑස් කඳුලින් පිරෙයි. ගෙන යනපත් පුද්ගලයෙකු බව සැබෑවකි. ඒත් මේ වෙන්වීම ඇයගේ සිතට දරා ගන්නට අපහසු විය.

“අත්තම්මා මං සතියක් එහෙයි. සතියක් මෙහෙයි ඉන්නද...?”

ඇඳ මත හිඳ ගෙන සිටි අත්තම්මා අසලට ගිය දෙවිමි ඇගේ උරහිසේ මුහුණ සඟවා ගනිමින් විමසුවේය.

“මොකක්... එහෙම හරි නැතේ පුනේ... මෙහෙත් ගියාම ඒ

තමයි ඔයාගේ ගෙදර... ඒ ගේ අත්හැරලා එහෙම එන්න හොඳ නෑ... සතියකට දවසක් දෙකක් ඒ අම්මගෙන් අහලා බලලා එන්න..."

අත්තම්මා වේදනාව සඟවා ගෙන එලෙස පවසන බව දෙවිමි දනියි. ගගනගේ මව කරුණාවන්තය. එකට ජීවත් වෙද්දී ඒ කරුණාව එලෙසින්ම තිබෙනවා නම් හොඳයැයි ඇයට සිතෙයි.

"මගෙ පුතා ඕවා ගැන ඕනවට වැඩිය හිතන්න එපා... ගැණු ලමයි අයිති පිටට ඒත් මගේ දුව අපිත් එක්ක තියෙන බැඳීම කවදාවත් නැති වෙන්නේ නෑනේ. එහේ ගියාම ඔයා එහේ විදිහට හැඩ ගැහෙන්න. ඒ අය කරුණාවයි. ඔයාට එයාලත් එකක් සතුටින් ඉන්න පුළුවන්..."

පියවති හාමිනේ පැවසුවේ දෙවිමිගේ හිස අතගාමිනි.

"ඇයි දෙව් බයද නැන්දම්මා නපුරුකම් කරයි කියලා..."

ප්‍රියංකාට අවශ්‍ය වූයේ මේ දුක්බර අවස්ථාවෙන් මිදීමටය. ජීවිතේ යථාර්ථයට හැම විටම මුහුණ දිය යුතුව ඇත. මේ සංසාරය පුරා ඇත්තේ හමුවීම සහ වෙන්වීමය. තාවකාලික බැඳීමක සිරවී සිටිනා අප ඒ සත්‍යය හමුවේ හිස නැමිය යුතුය. දෙවිමිගේ සිත තවමත් ලපටිය. ජීවිතය තේරුම් ගැනීමට ඇය ලද අත්දැකීම් මදිය. ගගනත් සමඟ අලුත් දිවියක් අරබද්දී මේ සිතුවිලි ටිකින් ටික සමනය වේ යැයි ඇයට සිතෙයි.

"අපෝ එහෙම හිතන්න එපා පුතේ. ඒ අම්මා කරුණාවයි. ඔයා ඒ ගෙදර හැමෝටම කරුණාවෙන් සලකන්න. සතා සීපාවට පවා. තමන්ගේ යුතුකම් මොනවාද කියලා දැන ගෙන ඒවා ඉටු කරන්න. දුකක් හිතෙන දෙයක් සිද්ද වුනොත් ඉවසන්න. ඔයා හැමෝටම ආදරේ වුනොත් නිකම්ම ඔයාට ආදරේ ලැබෙනවා. මට විශ්වාසයි. ඔයා හොඳ ලේලි කෙනෙක් නෙමෙයි. ඒ අම්මට හොඳ දුවක් වෙනවා..."

දෙවිමි විවාහ වන බව ස්ථිර වූ පසු පියවති හාමිනේ ඇයට

දුන් උපදෙස් වල අඩුවක් නොවිය. අගේ සිතේ යම් බියක් වී නම් අත්තම්මාගේ උපදෙස් අවවාද, අනුශාසනා, මැද ඒ සියල්ලක්ම පහව ගියේය.

"ආ... මෙන්න මේ නයිටිය ඔයා හනිමුත් යන දවසට අදින්න. මං වැඩිය මහන්සි වුණේ මේක මහන්න..."

ප්‍රියංකා මසා අහවර වූ ඉතාමත් අලංකාර වූ රාත්‍රී ඇඳුම දෙවිමිගේ අතට දුන්නාය. තිදෙනාම සිනාසුණේ එකවරය.

"පුංටිට පිස්සු..."

දෙවිමි අමනාපයෙන් ඉවත බලා ගත්තේ අත්තම්මා අසල මෙවැනි විහිලු අනවශ්‍යයයි හිතූණ නිසාය.

"කෙල්ලට ලැජ්ජ හිතෙන කතා කියන්න එපා. පොඩි දු..."

පියවති හාමිනේ දෙවිමි ගලවාගන්නට කතා කළාය.

* * * * *

මේ දෙවිමිගේ ජීවිතයේ වාසනාවන්ත දිනයයි. දෙමාපිය, සහෝදර, නෑ හිතවතුන්ගේ ආශීර්වාදය, සතුට, සැනසුම මැද ඇය ගගනගේ අත ගත්තාය. දෙවිමි වෙනුවෙන් මෙතරම් දෙයක් නොකරන්නට සිතා සිටියද විවාහය ලංවූ පසු ගිනාත්, ගාමිණීත්, නොමසුරුව ඉතා සතුටින් තම යුතුකම් ඉටු කලේ කොතනකවත් අඩුපාඩුවක් ඇති නොවන ලෙසය. සැබැවින්ම දෙවිමි වාසනාවන්ත විය. දෙවඟනක් සේ දිස්වූ රුව මංගල්‍යයට පැමිණි සියල්ලෝගේම දෙනෙත් වගි කරන්නට සමත් විය. නුහුරු නුපුරුදු අත්දැකීම් නොසිතූ මොහොතක ජීවිතයට ළඟා වූ සියලු දේ අහියස දෙවිමි සිටියේ සබකෝලයෙන් හා විශ්මයෙනි. සැබැවින්ම ඇය ලැජ්ජාශීලී, යහපත්, කරුණාවන්ත මනමාලියක විය.

පළමුවන දින මංගලෝත්සවය අවසන් වන මොහොතේ සියල්ලන්ගේම නෙත් වල සතුටු කදුළු නංවමින් දෙවිමිත්, ගගනත්

ඔවුන්ගෙන් සමුගත්තේ නුවරඑළිය බලා යන්නටය. පිටත් වන මොහොතේ දෙවිමිත්, ගගනත්, උඩරට ඇදුම් ආයින්තම් ඉවත් කර සැහැල්ලු ඇදුම් ඇඳ ගත්තේ දුරගමනක් යා යුතුව තිබුණ නිසාය. පිටත් වන මොහොතේ දෙවිමි වඩාත් දුක් වූයේ අත්තම්මාත්, පුංචිත්, වෙනුවෙන්ය. තමා නැති පාලුව ඒ දෙදෙනාට ඉතාමත් දුක් සහගත එකක් බව දෙවිමි දැන සිටියාය. කාගේත් අවධානය යොමු වූයේ දෙවිමි ඔවුන් දෙදෙනාගේ තුරුළුව වී හඬනා දසුනාය. මේ දසුන ගිතාගේ සිත නම් යම් පමණක රිදවීමකට සමත් විය. ගිතා සිතින් තැවුනා මිස ඒ වගක් පිටට පෙන්නුවේ නැත.

නුවර එළි එන ගමනේ දෙවිමි ගගන සමඟ වුවද වැඩිපුර කතාබහ කළේ නැත. ඇය සිටියේ සිතුවිලි ලොවක කිමිදෙමිනි. ගගනද සිය බිරිඳට සිත් සේ තනිවෙන්නට ඉඩදී නිසොල්මනේ රිය පැදවූවේය. වරෙක නෙතින් ගිලිහෙන කඳුලකටද, මුවින් නැගෙන සුසුමකට ගගනගේ මුව දොඩමලු වුවද ඇයගේ ඒ හැසිරීමට ඔහු අප්‍රසාදය පළ කළේ නැත. ඒ ඇගේ ගතිස්වභාවය දන්නා නිසාය.

සුසුමින් හා කඳුලින් විඩාවට පත් වූ දෙවිමි අසුනට හිස තබා ගෙන දැස් පියා ගත්තාය. වෙහෙස වැඩිකම නිසාම ඇයගේ දැස් පියවෙන්නට විය. වාහනය අසිනකට වන්නට නතර කළ ගගන ආසනයේ ආරක්‍ෂක පට්ටලින් ඇයට සුවපහසුව නින්දට ඉඩ සැලසුවාය. නින්දත්, නොනිද්දත් අතර සිටි දෙවිමි තිගැස්සි ඇස් අරිද්දී ගගන සිටියේ ඇය දෙස සිනාසී බලමිනි.

"මට දන්නෙම නැතිව නින්ද ගියා..."

ඇ පැවසුවේ තමා වරදක් කළ බැව් සිතට දැනෙද්දීය. පිටත් වන මොහොතේ ගගනගේ අම්මා දෙදෙනාට බොහෝ අවවාද, උපදෙස් දුන්නාය. ඇ විශේෂයෙන් කතාබහ කළේ දෙවිමිටය.

"පුතා මේ ටිකේම නිදි මැරුවා. මෙව්වර දුරක් යනකොට නිදිමත එයි. දුව එයත් එක්ක ටිකක් කතාකර කර යන්න. කෝ මේ

ළමයා ඩුයිවර් එවනවටවත් කැමති නෑ ඒ මනුස්සයට කරදරේ කියලා..."

"මං නිදියන්නෑ අම්මා..."

ඒ දෙවිමි වූ පොරොන්දුවයි. ඇයගේ සිත තිගැස්සුණේ ඇ පොරොන්දුව කඩකල හෙයිනි. ගගනගේ මව පළමුවරට ඇගෙන් ඉල්ලුවේ පුතා ආරක්‍ෂාකර ගන්නා ලෙසයි. තමා ඇගේ පළමුවන එකම ඉල්ලීමත් කඩ කලා නොවේදැයි සිතෙද්දී දෙවිමිගේ සිතේ පසුතැවිල්ලක් ඇති විය.

"ඒකට කමක් නෑ. ඔයා නිදිය ගන්න..."

ගගන පැවසුවේ කරුණාවෙනි.

ඇගේ නිදිබර දෙනෙත්, විඩාබර වතත් පිබිදෙද්දී ගගනගේ සිතට දැනුනේ දයාවකි. ඇ තමා වෙනුවෙන් කැපවී සිටීම ඔහුට සිය බිරිඳ කෙරේ ඇති වූයේ දැඩි සෙනෙහසකි. ඇගේ සුරත සිය කම්මුලට තද කර ගත් ඔහු ඇ දෙස බලා සිටියේ සෙනෙහස උතුරන දැසිනි. මෙනෙක් දවස් අත්තම්මාත්, පුංචිටත් හිමි වී තිබූ ජීවිතය අද පටන් අයිතිවන්නේ ගගනටය. ඔහු බෙහෙවින් දයාබර තැනැත්තෙක් වීම ඇගේ සිතට සැනසුමක් ළඟා කර තිබුණි.

ඔවුන් නුවර එළියට යද්දී රාත්‍රිය උදාවෙමින් තිබුණි. මේ නුවර එළියට දැඩි ශීතලත් පවතින කාලයයි. ඒ ශීතල ගගනටත්, දෙවිමිටත්, හොඳටම දැනෙමින් තිබුණි. අතරමග නතර නොවී කෙලින්ම හෝටලයට ගිය ගගන පළමුව සිතුවේ ගමන් වෙහෙස නිවා ගැනීමටයි.

"ඔයා නාන්න එපා. මේ කොන්ඩේ චේලගන්න අමාරුනේ..."

ගගන එලෙස පැවසුවේ දෙවිමිගේ හිසේ තිබුණු කොන්ඩ කටු ගැලවීමට උදව් වෙද්දීය.

"බෑ ගගන... මේ හෙයාස්ප්‍රේ වලට මුළු කොන්ඩෙම ඇලිලා.

පියාණන්ගේ බල නැතිවී නැතිවී...”

“එහෙත්ම මොහොතකට නැතහොත් මොහොතකට මිනිසාගෙන්, උණු වතුර නැතිවී ඉක්මනට නා ගන්නා වැඩිවෙලාවකට ඉක්මනට එය...”

ගෙවන මසක් වූයේ මාර්තුගේ වත්තට ගිය මසකයි. එදා ඇය අසන්න වී නම් මේ සිතල කතාවයේ ඇයට එසේ නොවේදැයි සිතීමට අපහසුය.

දෙවිමි නැත්නම් ගිය පසු ගෙන රාත්‍රී කෑම කාමරයට ගෙනවා ගත්තේ වටපිටාව අධික සිතල වූ නිසාය. මේ සිතලට සිතෙන්නාද දෙන තුරු සිත එළියට යන්නට නොසිතුවේය.

රාත්‍රී ආසනයට උඩින් සිටියද දොරෙන් දෙවිමි ගෙන නාගෙන එනතුරු සැදැල්ලට නිසාය. ඇයගේ සිත මේ කුටීර එළි ලොකායෙන් මොහොතකට වැඩි විය. සිටුවන් කවාතැන් ගත් ගෝලයට මුළු කතාවයම දිස් විය. බැලූ බැලූ අත දල්වෙන විදුලි බුබුලු කතාවයට ගෙන ආවේ එමන්තාවයකි.

වටපිටාවේ එමන්තාවය අතර සිත අතරමං වෙද්දී පිටුපසින් පැමිණි ගෙන ඇගේ ඉතාමත් දැත් යමින් සිය සිරුරට වාග් කවන්නේය. ඒ උණුසුමට ගලී වූ දෙවිමි සිරුර හිරිවට්ටන සිතලෙන් මිදෙන්නට උත්සාහ කළාය.

✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱

දෙදිනක් කුටීර එළියේ ගත කළ ගෙනත්, දෙවිමින් ධ්වනි දින දෙසැතැවැත්වැන්නට පැමිණියේ සිටුවන්ගේ දෙවැනි මසෙන් උත්සවයටයි. එදින උත්සවයට ගෙනගේ නැඟෑ මිත්‍රයින් විශාල සංඛ්‍යාවක් සහභාගී විය. දෙවිමිගේ නැඟිතුවක් මේ මංගල්‍යයට පැමිණ ගියේ ඉමහත් සතුටිනි. සිටුවන්ට තැනි ඉහලින් සංග්‍රහ කිරීමට ගෙන සියලු කටයුතු සංවිධානය කර තිබුණි.

උත්සවය අවසානයේ දෙවිමි, ගෙනත් සිතුවන් නැඟිතුවක් සමඟ සිතුවන් නිවසට පා කැබුළුව සතුටත් වේදනාවත් මිශ්‍ර වූ නැගීමෙනි. ඇයට අත් හැර එන්නට බැරි වූයේ අත්කම්මාගෙන්, ප්‍රාචීනෙන්, සෙසෙනාසයයි. පිටස්තර පුද්ගලයෙක් වුවද අතුල බාස්තර ඇයට පියෙකු මෙන් සැලකුවේය. දෙවිමිගේ නොතර්කිත ඉතිහාසය දෙස සැලකීම බලා සිටියේ කණු පිරි නෙතෙනි.

“මගේ පුතා... පොඩි දරුවෙක් වෙන්න එයා... මං කියන දේවල් මතකයිනේ. සියා යන්නේ නොද ගතියක් නිසාන දේවරුව වගේ මිත්‍රස්සයෝ ළඟට... මේ කවමි දුක් වෙන්න එයා...”

පියවකි නාමයෙන්, දෙවිමි තුරුළු කර ගෙන යළිත් අවධාන කළාය. දෙවිමි, ගෙනත් සමඟ සමුගන්නේ හඩාවැටීමෙන් හෙමිමත් වී අහවරය.

මංගල්‍යත්සවයේ වැඩකටයුතු අවසන්ව සියල්ලන්ම නිවසට එද්දී ය බෝවී තිබුණි. ගෙනගේ සොයුරියත්, සොහොයුරුත් මාර්තුගේ, එදින ගෙනගේ නිවසේ නතර විය. රාත්‍රී කෑම පිටතින් ගෙන එන්නට සිදු වූයේ සැවොම් විධාවට පත් ව සිටි නිසාය. දෙවිමිගේ හඩා වැටීමෙන් රතු වූ ඉදිමුහු දෙතෙතත් ගෙනගේ සිතට බෝකයක් ඇති කළේය. සිය පවුලට දැඩි හිතැත්තියක් වූ ඇයට මේ වෙන්නට දරා ගැනීමට අපහසුවන සිතට වැටුණේ, මේ නිසා ඇයට නිදහසේ කාමරයට වී මදක් සිත නිවාගන්නට ඉඩතල ගෙන පිටතට පැමිණියේය. ගෙන ගියේ මාර්තුගේ කාමරයටයි. වෙනතරාට නම් මාර්තුගේ නවතින්නේ ගෙනගේ කාමරයේය. උඩුමහලේ එක් කාමරයක් මාර්තුගේ වෙත් කර දුන්නේද ගෙනය.

“කෝ කාම අඩනවාද...?”

ගෙනට දුටු හැටියේ මාර්තු විමසුවේය.

“දැන්නම් විකත් නැවතිලා... අපේ මොද මං මං ඒවෙන්න දකලා නැ මෙහෙම ඇඳිල්ලත්. ඇස්වල සිය නාමයේ කණු

නියොනවදන් කියලා හිතෙනවා.. මට බය ලෙඩක් හැදෙයිද කියලා..."

ගගන මාලිංගගේ ඇඳ පසෙකින් හිඳගත්තේ මිතුරා දෙස බැරැරුම් බැල්මක් හෙළමිනි.

"ඔහොම තමයි බං කෙල්ලො... ගෙදරට කීකරුව හැදුනම දුක වැඩියි. ඒක තොමෙයි දුන් උඹ රට යනකොට මොනව වෙයිද..."

"මට හිතා ගන්න බැ..."

ගගන පැවසුවේ දැන් දෙපසට දිගු කරමින් හිස සලමිනි.

මේ අතර ගගනගේ සොයුරිය සඳුනින්, නෑනාවු පවිත්‍රාත් දෙවිමි සොයා කාමරයට ගියේ ඇයට කෑමට ආරාධනා කිරීමටයි. දෙවිමි සිටියේ ඇඳේ මුනින් තලාවිය.

"නංගි..."

ගගනගේ සොයුරිය සඳුනි ඇඳේ පසෙකින් හිඳගෙන දෙවිමිගේ උරහිසට අත තැබුවාය. තිගැස්සි හැරුනු දෙවිමි වහා ඇඳමත් හිඳ ගත්තාය.

"අක්කා..."

දෙවිමි වහා දැස් පිසදාගත්තේ වරදක් වූ ලෙසිනි.

"ඔහොම තමයි නංගි.. ඔයාගේ දුක අපිටත් තේරෙනවා.. ඒත් අපි මේවට හැඩ ගැහෙන්න ඕනෙන. ඔයාට එහෙයි මෙහෙයි වෙනසක් දැනෙන එකක් නෑ.. අපේ අම්මා හරිම කරුණාවන්ත කෙනෙක්.. තේද පවිත්‍රා..?"

"ඔව් නංගි.. අපි ඉන්නේ අම්මලා දුලා වගේ... වෙනසක් නෑ.. ඔයාම තේරුම් ගනියි ඒක දවසක.."

පවිත්‍රා අඩුතැන් පිරෙව්වාය.

"නෑ අක්කේ.. මං එහෙම වෙනසක් හිතන් නෑ... ආත්තම්මයි.

පුංචියි එක්කනේ මං වැඩිපුර හිටියේ... ඉතින් දුකයි..."

දෙවිමි හිනාවෙන්නට උත්සාහ කරමින් පැවසුවාය.

"යමු දැන් කන්න... මල්ලිත් දුකින් ඉන්නේ ඔයා මෙහෙම ඉන්නකොට.. එයා කෑමති නෑ කවුරුවත් අඩනවට..."

නෑනල දෙදෙනා දෙපසින් දෙවිමි කාමරයෙන් පිටතට පැමිණියාය. සාලයේ හිඳගෙන සිටි සියල්ලන්ම දෙවිමි දෙස බැලුවේ එකවරය.

"අපි කාලා ඉමු... හැමෝටම අද මහන්සි දවසක් නෙ..."

ගගනගේ සොයුරා අරවින්ද පුටුවෙන් නැගිටිමින් පැවසුවේය.

හිත යට දුක හංගාගෙන සිටියද දෙවිමි යළිත් ඔවුන් ඉදිරිපිට හැඩුවේ නැත. ඉන් ඔවුන්ගේ සිත් රිදේවියැයි බියෙනි. පසුදින උදයේම ගගනගේ සොයුරාත්, සොයුරියත් ඇතුලු පවුලේ සැවොම පිටව ගියපසු නිවසේ ඉතිරි වුයේ මවත්, ඇගේ සොයුරියත්, ගගනත්, දෙවිමිත්, නිවසේ මෙහෙකාරියත් පමණකි. ආත්තම්මා කිව්වා සේම පසුදින සිටම දෙවිමි සිය යුතුකම් ඉටුකරන්නට පටන් ගත්තාය.

උදෙන්ම අවදි වූ දෙවිමි කේතලය ගැස්ලිප මත තබා තේ සෑදීමට අවැසි දේ ලංකර ගන්නට වූවාය. ඇය අවදිවන විට නන්දාවතී සිටියේද නින්දේය.

කුස්සියෙන් ඇසුනු ශබ්ද වලට කන්යොමා සිටි නන්දාවතී දෙවිමි මේතරම් උදෙන්ම අවදිවේයැයි කිසිවිටක නොසිතුවාය. කඩිමුඩියේ ඇඳමතින් නැගී සිටි ඇය පොරොන්ය නවා තබා විසිරිගිය කෙස් වැටිය අතින් සකසා බැඳ ගත්තාය. නන්දාවතී කුස්සියට ඇතුලු වූයේ දෙනෙත් විසල් කරගෙනය.

"දෙයියනේ.. පුංචි නෝනා.. මේ මොකද..? මට ටිකක් ඇහැපියවුණා.. මේ ටිකේ මහන්සියට... තියන්න තියන්න මං තේ හදන්නම්. මහත්තයා දැක්කොත් විසුමක් නෑ..."

දෙව්මි නන්දාවතී වෙතට හැරුනේ සිනාපිරි වතිනි.

"ඇයි නැන්දේ.. මං තේ හදන එක වරදක්යැ... නැන්දා ටිකක් විවේක ගන්නකො. මේ ටිකේ වැඩකරලා මහත්සි ඇතිනෙ..."

දෙව්මිගේ වදන්වලින් නන්දාවතී පෙරටත් වඩා පුදුම වූවාය. දෙව්මි අසලට ළංවුයේ වටපිට බලමිනි.

"අනේ පුංචි තෝනා... ඔහොම කතා කරන්න එපා... කාටවත් ඇහුනොත් තෝනට සෝලි තියයි..."

"ඒ මොකද..?"

"මං නන්දාවතී... මෙහෙ කවුරුත් මට කතා කරන්නේ එහෙමයි..."

නන්දාවතී අවවාදයක් ලෙසින් පැවසුවාය.

"අනේ... අපි එහෙම කියන එක පවිනෙ. මට නම් ආත්තම්මා කියලා තියෙන්නෙ වැඩිහිටි අයට නම කියලා කතා කරන්න එපා කියලා..."

"ඒක එහෙම තමයි තෝනා. ඒත් අපි මේ තියෙන විදිහට වැඩ කරමු. ඒක අපි කාටත් හොඳයිනෙ..."

තමාගේ ආමන්ත්‍රණය නන්දාවතීට අවැඩක් වේ නම් දෙව්මිට ඇගේ කිම පිළිගන්නට සිතුවාය.

"හොඳයි මං මුකුත්ම කියන්නැ.. මට බෑ නම කියලා කතා කරන්න. මට එහෙම පුරුදුත් නෑ.."

නන්දාවතී, දෙව්මි දෙස බලා සිටියේ පුංචි සුරංගනාවියක් දෙස බලා සිටිනවා වැනි ආශාවකිනි. මේ තරම් ගුණයහපත් දූරිචියක් ඇය ජීවිතයටම දැක තිබුණේ නැත. ගහන මහත්තයා අතින් හැමෝටම වඩා වාසනාවන්ත යැයි නන්දාවතීට සිතෙයි.

"ඉන්නකො.. මං තේ හදන්නම්.. මට කියන්න, අම්මට.. ලොකු අම්මට කොහොමද තේ හදන්න ඕන කියලා..."

දෙව්මිගේ ඉල්ලීමට එකඟවන්නට නන්දාවතීට අකමැත්තවෙන් වුවත් සිදුවිය.

"අපේ තෝනට එක සීනි හැන්දයි.. ලොකු තෝනට සීනි දාන්නෙම නෑ... එතකොට පුංචි මහත්තයාට..."

නන්දාවතී එසේ කියමින් දෙව්මි දෙස බලා සිනාසුණාය.

"පුංචි මහත්තයාට තෝනෙම කැමති විදිහකට හදන්නකො.. ඒ තේ එක රසවෙන්තේ ඉතින් තෝනගේ අත්ගුණේට තමයි..."

"එතකොට නැන්දට...?"

දෙව්මි විමසුවේ නන්දාවතීගෙනි.

"ආනේ පුංචි තෝනා.. මං කිව්ව නේද.. මගෙ එක මං හදන්නම්..."

"කවුරුත් නැති තැන මං නැන්දා කියනවා.. ඔයාගේ තේ එකත් අද මං තමයි හදන්නෙ..."

මේ දඩබ්බර කෙල්ලගෙන් ගැලවීමක් නැති තැන නන්දාවතී ඇගේ තේ කෝප්පය සෝදා මේසය මත තැබුවාය.

"තෝනෙම එහෙනම් තේ ගිහිත් දෙන්නෙකො.. මං අතින් වැඩ බලන්නම්.. හැබැයි මල්ලිකා තෝනා ළඟදි ප්‍රවේසමෙන්..."

නන්දාවතීගේ වදන් දෙව්මිගේ සිත මදක් සසල කරන්නට සමත්විය.

"එයාට ටිකක් තරහා යනවා. උණුවතුර එකක් අරන් යන්න. වතුර නිව්ලා කියයි.. රස්තේ කියයි.. දන්නෙ නැද්ද ඉතින් මනුස්ස ගතියනේ තෝනා. මං වැඩිය ගණන් ගන්නෙ නෑ..."

ගහනගේ ලොකු අම්මාගේ තේ කෝප්පයත්, උණුවකුට විදුරුවත් තැටිල්ලක තබාගත් දෙවිම් පහත මාලයේ කොණේම වූ කාමරය වෙත ගියේ මදක් සසල වූණ සිහිනි. කාමරය තුළට යාමට පෙර ඇය වසා තිබුණු දොරට තට්ටු කළාය.

"එන්න..."

ඇතුළතින් ඇසුනේ සිහින් ස්වරයකි. මේ වන විටත් මල්ලිකා හිටියේ අවදිවෙලාය. දිවා කාලයේත් වැඩි වේලාවක් නිදා ගන්නා නිසා ඇයට පාන්දර නින්ද යන්නේ නැත. තේ කෝප්පයක් බීමේ අවශ්‍යතාවය දැනුණත් ඇය නන්දාවතීට කරදර නොකරන්නේ ඇය වෙනුවෙන්ම වේලාසන අවදිවන්නට සිදුවන නිසාය. නන්දාවතීට ගෙදර වැඩවල ඉවරයක් නැත. ඇ මදක් සැනසිල්ලේ හිඳින්නේ නිදාගත් පසු විතරය. කෙතරම් සැරපරුෂ ගතියුණ තිබුණද මල්ලිකා කෙනෙකුට අනුකම්පා කරන්නට දෙවරක් නොසිතයි. දෙවිම් ඇතුළට යන විට මල්ලිකා සිටියේ ඇඳමත හිඳගෙනය.

"ලොකු අම්මා.. ඔන්න මං තේ ගෙනාව..."

දෙවිම් ඇය දෙස බැලුවේ සිනාපිරි වහිනි.

"ආනේ... මේ ළමයා දන්නම නැහිටලද...? ඇයි කරදර වුණේ නන්දාවතී ඔවා කරයිනේ..."

තේ කෝප්පය සහිත තැටිල්ල මේසය මත තැබූ දෙවිම් තේ කෝප්පයත්, වතුර විදුරුවත් මේසය මත තබා මල්ලිකා වෙතට හැරුණාය.

"මමත් ගෙදරදී උදෙන්ම ඇහැරෙනවා. තේ හඳුන්නෙත් මමයි. ආත්තම්මා කැමති නෑ ගෑණු ළමයි දවල් වෙනකම් නිදාගන්න කොට. ඉස්සර නම් මං කෝටුපාරත් කාල තියෙනවා. දවල් වෙනකම් නිදාගෙන..."

දෙවිමගේ කතා විලාශය මල්ලිකාගේ මුඛගට සිනහවක් නංවන්නට සමත්විය. මැය නම් අපුරු යුවතියකැයි ඇයට සිතූණි.

දෙවිමගේ කතාබහ සිනාව උදෑසන ප්‍රබෝධමත් කලායැයි ඇයට සිතූණි.

"ලොකු අම්මා තේ බොන්නකො. මං අම්මට තේ දීලා එන්නම්. ආ... කියන්න බැරි වුණානේ. තේ එක රස නැතිනම් මට කියන්න. ලොකු අම්මා කැමති විදිහ ඉගෙන ගන්න ටික දවසක් යයිනේ..."

දොර වෙත ගිය දෙවිම් ආපසු හැරී පැවසුවාය. ඇයත් සමග තවත් ටික වේලාවක් හෝ කතා කරන්නට මල්ලිකාගේ සිතේ ආශාවක් ඇති විය.

මේ නිවස තුළ තමාට කතා බහ කිරීමට කෙනෙකු නැති තරම්ය. නන්දාවතී කාමරයට එන්නේ අතවශ්‍ය දෙයකට පමණි. නැගණියද තමාගේ පාඩුවේ වැඩකටයුතු කරයි. වරෙක ඇයට සිතෙන්නේ තමන් අවලංගු කාසියක් තත්වයට පත්වී ඇති බවයි. ඊට වගකිව යුත්තේ කවුරුන්දැයි ඇය බොහෝ විට තම සිතින්ම විමසයි. තරුණ අවධියේ දෙමාපියන් තමාට විවාහ කරදීමට මනමාලයන් කිහිපදෙනෙක්ම සොයා බැලූහ. ඔවුන්ගේ නොයෙකුත් අඩුපාඩුකම් පෙන්වමින් ඒවා ප්‍රතික්ෂේප කළේ තමාම නොවේදැයි ඇයට සිතූනි. ඇය කැමති වූ අයට ඔවුන් කැමති වූයේ නැත. අවසානයේදී සිදුවූයේ අවිවාහකව හිඳින්නටය.

තමාට සිටි එකම සොයුරිය දිසාසේකර මැණිකේ නොවන්නට තම ජීවිතයේ අවසන් කාලය ගතකරන්නට සිදුවන්නේ මහජ මධ්‍යමක යැයි ඇයට සිහි අහවරය. තමා නපුරුකම් පෑවද නැගණිය කිසිවිටක ඒවා ගණන් නොගනියි. නැගණියගේ දරුවන්ගේ ඕනෑ එපාකම් අතර කාලය ගත කලා විනා ඇයට ජීවිතය ගැන පාලුවක් සංකාවක් ඇතිවූයේ නැත. ඒ දරුවන් වැඩිවියට පත්ව විවාහ වී නිවසින් ගිය පසු තමා ගෙයි මුල්ලටම වුවා නොවේදැයි මල්ලිකාට සිතෙයි. දැඩි නීති රීති මධ්‍යයේ ඇය දරුවන් හැසිරවීම දරුවන් හට ඇයව එපා වන්නට වැඩිකල් නොගියහ. තවමත් ඇයට කරුණාව පාත්තේ නම් ඒ ගහන හා අරවින්ද පමණකි. සඳුනිට නම් ඇගේ ඇවතුම් පැවතුම් සිත් නොගනී. නමුදු ලොකු අම්මාගේ

අඩුපාඩුකම්, ලෙඩදුක් සොයා බැලීමට දරුවන් නිදෙනාම උනන්දුවේ.

දෙවිමි තේ කෝප්පයත් රැගෙන නැන්දනියගේ කාමරයට යන විට ඇය නාන කාමරයේ සිට පැමිණියාය. දෙවිමිගේ සිනාපිරි වන දකිද්දී දිසාසේකර මැණිකේට සිතුවේ මේ නම් නියම සිරිකතක් ලෙසය. ඒ සිතහව කෙනෙකුගේ නෙත, සිත පුවපත් කරන්නේ සමාධිගතවය. ලේලියගේ අතේ වූ තේ කෝප්පය දකිද්දී දිසාසේකර මැණිකේගේ සිත කරුණාවෙන් බරවීය. ඇයට මතක් වූයේ ලොකු පුතාගේ ලේලියයි. ලොකු පුතාත්, ලේලියත්, දරුවනුත් මේ නිවසින් පිටව ගොස් වැඩි කලක් නැත. ඔවුන් සිටි වසර ගණනාවට එකඳු දවසක හෝ පවිත්‍රා තමාට තේ කෝප්පයක් සාදා දී නැත. එය එතරම් සිත් රිදවන කාරණාවක් නොවුණද දෙවිමි මේ කරන්නේ රඟපෑමක් නොවන බව දිසාසේකර මැණිකේ තේරුම් ගත්තාය. ඇය සිය නිවසේ කාහටත් සලකන්නේ කරුණාවෙනි. සතා සිපාවාටද එසේමය.

"දුව උදෙන්ම නැගිට්ටද..? නන්දා ඔය වැඩේ කරයිනේ.. ඔයා ඇයි කරදර වුණේ.."

ඔහුණකට සෝදා සිටි දිසාසේකර මැණිකේ දෙවිමි දෝතින් පිළිගත් තේ කෝප්පයත් රැගෙන පුටුවක හිඳගත්තාය.

"ඒකට කමක් නෑ අම්මා. ගෙදරදීත් මං තේ උදේට තේ හදන්නෙ. ඉතින් පුරුද්දට ඇහැරුනා..."

දෙවිමි පැවසුවේ කරුණාවෙනි. මේ තමාගේ යුතුකමය. ආත්තම්මා ඒ යුතුකම් ඉගැන්වූයේ කිසිදු අඩුපාඩුවක් නොවන ලෙසටය. මේ තමාගේ නිවසයි. අයිතිවාසිකම් වලින් වත් පොහොසත්කම් ජීවිතයට බද්ධකර නොගත්තද හදවතේ අයිතිය හොඳටම ප්‍රමාණවත්ය.

"පුතා තවම නිදිද...?"

"ඔව් අම්මා.. හොඳටම නිදි..."

දෙවිමි දෙස බලා දිසාසේකර මැණිකේ පුළුල් සිතහවක් පෑවාය.

"එයා එහෙම තමයි. ගෙදරදී විකක් කම්මැලියි.... දුව තේ බිව්වද..."

"නෑ අම්මා..."

"ගිහිත් තේ බොන්න පුතේ..."

දෙවිමි ඇගේ අවසරයෙන් කාමරයෙන් පිටතට පැමිණියාය. ජනේලය එපිටින් ඇසෙන කුරුලු කිව්බිවියට දිසාසේකර මැණිකේ සිත යොමු කළේ ආශාවෙනි. තේ කෝප්පය බිබී ඇය විනාඩි කිහිපයක් හැමදිනකම මේ සද්දයත් සමග සමාධිගත වේ.

ගගනගේත් තමාගේත් තේ කෝප්ප දෙකත් රැගෙන දෙවිමි කාමරයට ගියාය. කොට්ටය තුරුලු කරගත් ගගන තවමත් නිදයි. ඔහුගේ ඉරියව් දුටු දෙවිමිගේ සිත සිතහවකින් විකසිත වෙයි. ඇඳේ පසෙකින් හිඳගත් ඇය මොහොතක් ඔහු දෙස බලා සිටියාය.

ආත්තම්මාත්, පුංචිත් පැවසුවාක් මෙන් මේ නම් තමා කළ පුරුවේ පිනකින් ලද ජීවිතයකි. ජීවිතයේ අනෙක විධි බලාපොරොත්තු ප්‍රාර්ථනා තිබුණද මෙතරම් ආදරණීය ජීවිතයක් තමාට හිමියැයි ඇය කිසිසේත් බලාපොරොත්තු නොවීය. ඔහු ආදරණීය සැමියෙකි. දහසකින් සොයාගත නොහැකි තරම් කරුණාවන්ත හදවතක් ඇත්තෙකි.

ඔහු වෙතට මදක් නැඹුරු වූ ඇය, ඔහුගේ හිසකෙස් අතර දිගු ඇඟිලි යැව්වාය. නින්දත්, නොනින්දත් අතර සිටි ගගන දෑස් හැරියේය.

"දැන් හොඳටම දවල්වෙලා. නැගිටින්නකො..."

මුනින් කලාව සිටි ගහන. දෙවිමගේ අත අල්ලා ගත් ගමන්ම උඩුබැලි අතට හැරුණේය.

"ඇයි උදෙන්ම ඇහැරුනේ.. තව ටිකක් නිදියන්න තිබුණනේ.."

ජනෙල් කවුළු අතරින් එබෙන ලා හිරු රැස් දෙස බලා දෙවිම වෙත හැරුන ගහන ඇයව තමා වෙතට ඇදගත්තේය. සමබරතාවය හිලිහී ගියෙන් දෙවිම, ගහනගේ විසල් පසුතුර මතට වැටුණි. රෝමයෙන් වැසී ගත් ඒ පුළුල් උරතල මත හිස හොවාගත් දෙවිම මොහොතක් ඔහුගේ සුවඳ හඳවන උරා ගත්තාය.

"ගෙදර අය ඔක්කොම ඇහැරිලා... මෙහෙම හිටියොත් හොඳට තියෙයි. මටත් දන් වැඩ තියෙනවා.."

ඔහු වෙතින් මිදීමට සිත ලෝබ වුවත් දෙවිම ගහනට පැවසුවේ අවවාදාත්මක ස්වරූපයකි.

"ගෙදර වැඩ නන්දාවතී බලා ගනියි. ආපු ගමන් කුස්සිය බදාගන්නද හදන්නේ..."

ඇගේ හිස අතගාමින් ගහන පැවසුවේ කරුණාවෙනි.

"මං තව දවස් කියද මෙහෙම ඉන්නෙ දෙව්... මං ළඟට වෙලා ඉන්න.. ඔයා නැතුව අවුරුද්දක්ම මං ඉන්න එපායැ.."

ගහනගේ වදන් දෙවිමට ඇසුනේ අතරින් පතරය. ඇගේ දෑසට කඳුලක් නැගීමට වැඩි කාලයක් ගතවුයේ නැත. දරාගැනීමේ ශක්තිය වැඩියෙන් ඇත්තේ ගැහැණියකටද පිරිමියෙකුටද දෙවිමට නොවැටහෙයි.

"ගෑණු අපි හැමදේම දරාගන්න ඕන..."

ආත්තම්මා මොකක්දෝ කතාවකදී එසේ කිව් වග දෙවිමගේ මතකයට ආවේය. දැසින් කඳුලක් පිටකර වේදනාව මදක් සමනය කරගැනීමට ගැහැණියකට හැකි වුවද පිරිමි හඬා වැටෙන්නේ නැත.

සොබා දහමින්ම ඔවුන්ට දරා ගැනීමේ ශක්තිය ලබා දී ඇත. ඇයට නොදැනුවත්වම දැසින් හිලිහුනු කඳුලක් ගහනගේ පසුතුර මතට වැටී රෝමයන් අතර සැඟව ගියේය.

මේ උදෑසනම ඇගේ සතුට දියකළා යැයි පසුතැවිල්ලක් ගහනගේ සිතට දැනුනේ තම ලය තෙත්වී යද්දීය.

* * * * *

ඔහුගේ සිත දුර්වල නොකර ඔහුට ශක්තියක් වන්නට සිතූ ඇය එදා දවසට සිනාපිරි වතින් සුදානම් වූවාය.

"නෑ ගෙවල්වල හිහින් එන්න තියෙනවා පුතා..."

උදේ කෑම මේසයේදී දිසාසේකර මැණිසේ පුතුට මතක් කළේ ඔහු තවත් සතියක කාලයකින් පිටරට යන නිසාය.

"ගොඩක් කැන්වල යන්න බෑ අම්මා... අතපවය ගමන් විතරයි..."

ඉතා සිමිත වූ කාලය දෙවිමින් සමග රැදිය යුතු නිසා ගහන ඒ ගමන් වලට සීමාවක් පනවා ගන්නට සිතුවේය. ළදරු සිතක් ඇත්තියත් වූ ඇයට තමාගේ වෙන්වීම කෙසේ දුනේ දැයි සිතෙද්දී ගහනගේ සිත ශෝකයෙන් බරවෙයි.

විවාහය නැමැති බැම්ම දෙදෙනෙකුගේ ජීවිත කුල මේ තරම් බැඳීමක් ඇතිකරලන දෙයක් දැයි සිතෙන තරමට ගහනගේ සිත ඒ බැඳීම නිසාම පීඩාවට පත්කර තිබුණි. දෙවිමගෙන් වෙන් වෙන්නට හිත හදාගැනීමට තවමත් ඔහුට නොහැකිය. නමුදු ඒ බවත් ඔහු ඇයට පෙන්වුවේ නැත. ඒ යථාර්ථයට මුහුණදිය යුතු නිසාත්, ඉන් ඇයගේ හිත තව තවත් පීඩාවට පත්කළ නොහැකි නිසාත්ය.

ගහනත්, දෙවිමත් නැගමත් සඳහා පළමුව පිටත් වූණේ දෙවිමගේ මහගෙදරටය. මවත්, පියාත්, මහාල යුවල පිළිගන්නේ උණුසුම් හැඟීමෙනි. ආගිය තොරතුරු කතාබහෙන් අතතුරුව ගාමිණී

ගගනගෙන් විමසා සිටියේ දෙවිමීට දයාද වශයෙන් පැවරූ වත්තේ වැඩකටයුතු කරනා පිළිවෙලය.

"ඒවා ගැන තාත්තා බලාගන්න. අපිට පාලනය කරන්න පුළුවන් වුණ කාලෙක අපි කරන්නම්..."

ගගන පැවසුවේ තිර හඩිණි.

"එහෙමනම් මං ආදායම දෙවිමීගේ බැංකු පොතට දාන්නම්..."

"මං ඒ ගැන හොයන්නෑ. තාත්තා සතුටු විදිහක්..."

ගගනට අවශ්‍ය වුණේ මේ කතා බහ ඉක්මනින් අවසන් කරන්නටය. ඇයට ලැබුණ දේවල් ගැන හතර මායිම් සොයන්නට ඔහුට කිසිවිටෙකත් අවශ්‍ය නොවීය. තමාට ලැබිය යුතු වූ ඉහළම දායාදය අඩුවක් නොමැතිව මේ දෙමාපියන්, පිරිනමා තිබේද්දී තව තවත් මුදල්, දේපල පසුපස හඹායන්නට ඔහුට සිතුවේ නැත.

"පුතා නැතිවුණාට දෙවිමීට පුළුවන්නෙ ඒ ගැන හොයලා බලන්න..."

හිතා විමසුවේ දියණිය දෙස බලාය.

"අනේ අම්මා.. මට නම් කොහෙත්ම බෑ.. මං ඔවා ගැන ආසාවක් නෑ. ගගන කිව්ව විදිහට තාත්තා කැමති දෙයක් කරන්න..."

අනෙක් දරු තිදෙනාටම වඩා දෙවිමී වෙනස්ය. නිලන්තිත්, නදිකත්, සෙවිමිත් බොහෝ වර තමන්ගේ අයිතිවාසිකම් පිළිබඳව විමසිලිමත් විය. දෙවිමී කිසි දිනෙක තමාගේ අයිතින් ගැන කතබහ කළේද නැත. ඇ සුදානම් වූයේ විවාහයකට නොව රැකියාවකට යාමටය. දෙවිමීට ගැළපෙන සැමියෙකුත්, ගගනට ගැලපෙන බිරිඳකුත් ලැබී ඇති වග දෙමාපියන්ට වැටහුනේ ඔවුන් දෙදෙනාගේ කතා බහෙන්ය.

රුවන්වැල්ලට ගිය ගමන නතරවූයේ තල්දුවෙනි. ගෙට

ගොඩවුණ දෙවිමී ආත්තම්මාගේත්, පුංචිගේත් දෙපා අල්වා වැන්දාය. ඇයට දුක සිතුවේ අතුල බාප්පා ඒ සති අන්තයේ නොපැමිණි නිසාය.

"ඉතින් කොහොමද කෙල්ලේ ජීවිතේ.. මේ දවස් විකට මුණකට තවත් ලස්සන වෙලා තියෙන්නේ..."

ගගන සාලයේ ආත්තම්මා සමග කතා කරද්දී දෙවිමී, පුංචිත් සමග කුස්සිය ඇදුනාය.

"ඔන්න ඉතින් පුංචි.. ඕන නැති කතා කියන්නයි හදන්නෙ..."

දෙවිමී පැවසුවේ නෝක්කාඩුවෙනි.

"ඕන නැති කතා නෙමෙයි. බදින්න බෑ කිය කියා හිටිය කෙල්ලට වෙච්ච දේ..."

එසේ කියමින් ප්‍රියංකා කේතලය ලිප තැබුවාය.

"මං මේ හිතාවෙන්නේ හිත යට හින්දර තියාගෙන පුංචි..."

මේ දුක කියා සිත නිවාගත හැක්කේ මේ සෙවනේදී පමණක් බව දැන සිටි දෙවිමී ආ හැටියේම දුක දියකරන්ට පටන් ගත්තාය.

"ඇයි දරුවො අවුරුද්දක් කියෙන්නෙ ඒ හැටි කාලයක්ද..? එහෙ බලල මෙහෙ බලනකොට ගෙවිල යයි. ගගන කිව්වේ ඊට කලින් එන්න බලනවා කියලා..."

ප්‍රියංකා, දෙවිමීගේ රන් පැහැගත් උචන දෙස බැලුවේ ශෝකයකිනි. මේ පතිනියකට ජීවිතය තුල මුහුණ දිය හැකි අසිරු කටයුත්තකි. තමා අතුල නිවසට එනතුරු සතියක් දෙකක් ගතකරන්නේද පාලුවෙනි. මේ අහිංසක අසරණ කෙල්ල දින තුන්සිය හැට පහක් ගෙවා දමන්නේ කෙසේදැයි සිතෙද්දී ප්‍රියංකාගේ සිතද ශෝකයෙන් බරවෙයි. විශේෂිත වූ කරුණනම් විවාහ වී සති දෙකකින් පමණ ස්වාමියාගෙන් වෙන්ව හිඳින්නට ළඳරු සිතක්

ඇති දෙවිමිට සිදුවීමය. හිත හදාගන්න යැයි ඇයට අවවාද කළද එය අසිරුබව ප්‍රියංකා දනී.

"ඔයා අඩලා දොඩලා ගගනගේ හිත දුර්වල කරන්න එපා. ඔයාට අපි හැමෝම ඉන්නවා.. ඒත් එයාට එහෙමද...?"

ප්‍රියංකා පැවසුවේ දෙවිමිගේ හිස අතගාමිනි.

කදුල යටපත් කල දෙවිමි සිතින් සුසුම් පාකරමින් බිම බලා ගත්තාය.

ගගන සෑම විටම උත්සාහ කරලේ සිනාසී හිඳින්නටය. පිටතින් සිනාසුන ඔහුද හදවතින් දහස්වර තැවුණේය. නමුදු ඔහු ඒ වගත් දෙවිමිට නොදැනෙන්නට ඉඩ හැරියේය. ගගන ආත්තම්මාත්, ප්‍රියංකා පුංචිත් සමග විහිදු තහලු කලේය. ඔහුට මල්ලි කෙනෙකු වුවද දරුවකු තරම් ලදරු වූ සඳරු වඩාගෙන ඔහුත් සමග සෙල්ලම් කලේය. සඳරු ද සිටියේ සතුටින් ඉපිලෙමිනි. මේ සතුව ඔහුට දැනෙන්නේ තාත්තා ආවිට පමණකි. අම්මා ඔහුත් සමග නිදහසේ සෙල්ලම් කරන්නේ කලාතුරකිනි. සඳරු සිත්සේ සතුටු වූයේය. ගගන, මල්ලිත් සමග කරනා දහකම් දෙවිමි බලා සිටියේ කදුලු පිරි දෙනෙතිනි. දින තුන්සිය හැට පහක් තරම් දිගු කාලයක් මේ සිනාව නොදැක ජීවත් වන්නේ කෙලෙසදැයි ඇයට නොවැටහුන දෙයක්ය.

සඳරුව වඩාගත් ප්‍රියංකා නාන කාමරයට වැදුනේ ඔහුව සෝදන්නටය. පියවති හාමිනේ මුලුතැන්ගෙයට වී කුමක්දෝ වැඩකය. සඳරුත්, ගගනත් දෙස බලාසිටි දෙවිමි ඉස්තෝප්පුවේ විසල් කුච්ඡට හේත්තු වූවාය. මිදුලේ සිටි ගගන ඇ වෙතට ආවේ සිනහවකින් මුඛ සරසාගෙනය. බොඳවූ දෑස් අතරින් සිනාසුනු දෙවිමි ගගන වෙතට හැරුනාය.

"මේ මොකද...?"

ඇගේ උරහිසට බරවෙමින් ගගන විමසුවේය.

"මුකුත් නෑ..."

සන්සුන් වන්නට උත්සාහ කරමින් දෙවිමි බිම බලාගත්තාය. ප්‍රියංකා පුංචිගේ වදන් ඇගේ මතකයට නැගෙයි. හිත හදාගන්න නම් ඒ හිත ගලක් කරගත යුතුය.

"ඔයා හදන්නේ මාවත් රිද්දන්න..."

නෝක්කාඩුවෙන් මෙන් ගගන පැවසුවේ විසල් කනුවට හේත්තු වෙමිනි.

"නෑ දෙයියනේ නෑ..."

ඔහු වෙතට හැරුනු ඇය ඔහුගේ දෑත් වලට බර වෙමින් පැවසුවේ සංවේගයෙනි.

"මං ආයේ අඩන්නෑ.. ඔයාට පේන්න..."

දෙවිමි අවසන් වදන් බර කරමින් පැවසුවේ මේ වරද තවත් වරක් නොකරනා බවට පොරොන්දු වෙමිනි.

"ඒ කියන්නෙ මං නැති තැන අඩනවා..."

එකම වරද කිහිප වරක් සිදුවීම නිසා දෙවිමිගේ සිත වේදනාවෙන් මිරිකෙමින් තිබුණි. ඔහුට නොතේරෙන තම සිතුවිලි ඇයට සිරකරගන්නට පුළුවන් වූයේ හදවතේ පමණි. දැසින් පිටවන ඒ වේදනාව ඇයට හිරකරගන්නට නුපුළුවන් විය.

"ඔයා මාව තේරුම් ගන්නෑ ගගන..."

අවසානයේ දෙවිමි පැවසුවේ විඩාබර වතිනි..

මේ නිරස කතාව මෙනතින් නවත්වන්නට ඇයට අවශ්‍ය විය. නොඑසේ නම් සිදුවන්නේ දෙදෙනාගේම හදවත් පාරවා ගන්නටය.

"යමු ඇඟ සෝදගන්න. දෑත් හොඳටම හවස් වුනා..."

වටපිටාව ඇඳුරින් වැසී ඇත. ගගන එලෙසම සිටියදී දෙවිමි කාමරයට ගියාය.

ගගන රාත්‍රි කෑම මේසයට ඉදගන්වේ බරකරගත් හිසිනි. ඔහුගේ වෙනස සියල්ලන්ටම දනෙමින් තිබුණි. පියවති හාමිනේත්, ප්‍රියංකාත් සිතුවේ වෙනත් දෙයක් වුවද තමා සමග අමනාපයෙන් ඔහු සිටිනා වග දැන සිටියේ දෙවිමි පමණි. ඔහුගේ විලාසය ඇගේ සිත දවන්නට වුවද ඇ ඇසාසනසෙන් නැඟුම් පාලනය කර ගෙන සිටියාය. රාත්‍රි නින්දට ඇදව යන තුරුද ඒ අමනාපය ගගනගේ සිතින් පහව ගොස් තිබුණේ නැත. සුපුදුරු ලෙස ඔහුගේ දෙපා අල්ලා සිටගත් දෙවිමි අනෙක් පසින් ඇදව ගොඩ වුවාය. ගගන සිටියේ ඇඳ විසලට කොට්ටය හේන්තු කර හිස තියාගෙනය. ඉවසා අවසානයේ දෙවිමි කටහඬ අවදි කළේ මේ නිහඬබව දරාගැනීමට නොහැකි තැනකය.

"ඔයාට තේරෙන්නෑ... මේ දවස් විකට ඔයා මට ඕනවටත් වඩා ආදරේ උනා. ඔයා ළඟ නැති කොට මං කොහොමද මේ පාලුව, තනිකම විඳගන්නේ. අඩන්නෑ කියලා හිතහදාගත්තත් ඒවා මතක් වෙනකොට මට මගේ හිත පාලනය කර ගන්න බෑ.. ජලිස් ගගන.. මේ ගතවෙන දවස් වික ඉක්මනින් ගෙවිලා යාවි. ඔහොම ඉන්න එපා..."

ඇ.... පහත්වී ඔහුගේ පපුවුරේ හිස තබා ගත්තාය. ගගන ඒ හිස අතගාවේ දයාවෙනි.

* * * * *

ඊළඟ දිනයේදී ගගනත්, දෙවිමිත් තමන්ගේ සහෝදර සහෝදරියන්ගේ නිවෙස් වලට යාමට යොදාගත්හ. ඒ අනුව ගගනගේ සොයුරා වූ අරවින්දගේ නිවසටත් සොයුරිය සඳුනිගේ නිවසටත් යටියන්නොට විසූ දෙවිමිගේ වැඩිමල් සොයුරිය වූ නිලන්තිගේ නිවසටත් ගියහ. ගගන අවසානයේදී මාලිංග සොයා කැගල්ලටය. මාලිංග සොයා ගිය ගමනේදී දෙවිමි විශේෂ ගමනක්

යාමට ද යොදා ගත්තේය. ඒ සිරිසේනගේ නිවසටය. සියලු නෑ ගෙවල් වලට ගිය ගමනේදී දෙවිමි සිරිසේනත්, ඔහුගේ පවුලේ අයත් වෙනුවෙන් විශාල තෑගි බෝග ප්‍රමාණයක් සොයා ගත්තාය. ඒ අතර ඇඳුම් පැළඳුම්, ආහාර පාන, පාසල් උපකරණත්, ලොකු කුඩා කා හටත් අවශ්‍ය දේත් විය.

මාලිංගගෙන් ලද අවසරයෙන් දෙවිමිත්, ගගනත් සිරිසේනගේ නිවසට ගියේ සිරිසේන ද සමගිනි. තේවත්ත කෙළවරේ ලැලි ගසා තනා තිබුණ කුඩා නිවස එහි වෙසෙන්නන්ට ප්‍රමාණවත් නොවූ තරම්ය. බැලූ බැලූ අත පෙනුනේ ඔවුන්ගේ දුප්පත් කමේ අදුරු සෙවනැලිය. දෙවිමිත් ගගනත් මිදුලේ සිටියදීම නිවස තුලට දිවගිය සිරිසේන ඔවුන් දෙදෙනාට හිඳ ගැනීමට පුටු දෙකක් මිදුලට ගෙනාවේය. මේ වැදගත් මිනිසුන්ට හිඳ ගැනීමට තරම් සුදුසුකමක් නිවස තුල නැතැයි ඔහුට සිතූනි. ගගනගේත්, දෙවිමිගේත් ආගමනයෙන් නිවසේ සියල්ලෝම බලවත් කලබලයට පත්වූහ. සිරිසේනගේ බිරිඳ වූ විමලා ඉතා යටහත් පහත්ව ඔවුන් අසලට පැමිණියාය. ගෙයි ඉදිරිපස දොරින් එබෙන ගැහැණු රූපවල් දෙකකුත්, කුඩා දරුවන් දෙදෙනෙකුත් ඔවුන්ගේ තෙත ගැටුනි.

"මේ විමලා... අර ඉන්නේ මගේ ලොකු දුවයි, පොඩි දුවයි. පුංචි දෙන්නා ලොකු දුවගේ..."

සිරිසේන ඉතා යටහත් පහත්ව පැවසුවේය.

"අද විමල නැන්දා වැඩට ගියේ නැද්ද...?"

දෙවිමි විමසුවේ තමා ඉදිරියේ සිටගෙන සිටිනා ඉතා කෙසඟ සිරුරක් හිමි අබල දුබල ගැහැණිය දෙස බලාගෙනය. දෙවිමිගේ ආමන්ත්‍රණය විමලාට නම් අදහන්නට පවා පුලුවන් නොවීය. මේ සුරංගනාවියක් බදු යුවතිය තමාට නැන්දා යැයි ඇමතීම සැබවින්ම ඇයට පුදුමයක් විය.

"අද ගියේ නෑ නෝනේ... මගේ කකුලේ අමාරුවක් තියෙනවා කාලෙන පටන්. අද ආයිමත් වැඩිවුණා... ඒකයි..."

“කෝ දුටල දෙන්නටත් එන්න කියන්නකෝ...”

දෙව්මි නැවතත් දොර දෙස බලමින් පැවසුවාය. සිරිසේන කඩනමින් ගේ දෙසට හැරුනේය. බොහෝ පෙරැත්ත කිරීමෙන් පසු නදිකාත්, සමීරාත් ඔවුන් අසලට පැමිණියහ. නදිකා පසුපසින් ඇගේ දියණියත්, පුතාත් විය. දරුවන් දෙදෙනාම ඇඳ සිටියේ වැරහැලි ඇඳුමිය. තමාගේ සොයුරු සොයුරියන්ගේ දරුවන් ගතකරනා සැපවත් ජීවිත මතකයට නැගෙද්දී දෙව්මිට හිල්ලිනි.

“මේ ලොකු කෙලි නදිකා. බාල දුව සමීරා. ඉස්කෝලේ යනවා නෝනේ..”

සිරිසේන පිළිවෙලින් ඔවුන්ව හඳුන්වා දුන්නේය.

තෑගි බෝග වලින් පිරුණු ගමන් මලු කිහිපය දෙස බැලූ දෙව්මි නැවත නදිකාත්, සමීරාත් වෙතට හැරුණාය.

“ඒයි... මෙහෙට එනවද පොඩ්ඩක්...”

විමලා, සිරිසේන කැඳවමින් ගෙතුලට වැදුනාය.

“මේ බැග්වල තියෙන ඒවා ඔයාලට ගෙනාවෙ... අරගෙන යන්න...”

“සමීරා කීවෙනි පන්තියෙද ඉන්නේ..?”

සමීරා ලැජ්ජාවෙන් ඇඟරෙමින් දෙව්මි වෙතට හැරුනාය.

“හතේ පන්තියෙ...”

“සමීරා හැමදාම ඉස්කෝලෙ යන්න ඕන හොඳද?... හොඳට ඉගෙන ගන්න. දැන් ඔයා තමයි මේ පවුල ගොඩ ගන්න ඉන්නේ ඉස්කෝලේ ගමන නවත්වන්න එපා මොන ප්‍රශ්න තිබුණත් මං සමීරාට උදව් කරන්නම්....”

එවදන් ඇසූ සමීරාගේ හිතට දැනුනේ නොහිම් සතුටකි. මේ

අසරණ දැරිය වෙනුවෙන් මීට වඩා යමක් කළයුතු යැයි දෙව්මි සිතින් සිතාගත්තද මේ වෙලාවේ ඒ ගැන කතා කළේ නැත. වාර දෙකකදී සමීරාත්, නදිකාත් බැග් ඔසවාගෙන ගෙතුලට ගියහ. ඔවුන්ගේ වත ආලෝකමත්ව තිබුණි.

විමලා ගේතුලින් එළියට පැමිණියේ කපන ලද තැඹිලි ගෙඩි දෙකක්ද අතැතිවය. මේ යුවලට සංග්‍රහ කිරීමට තරම් දෙයක් ගෙතුල වුයේ නැත. ඒ ගැන සිත කම්පා වුවද කලහැකි දෙයක් නොවේ. තැඹිලි වලින් ඔවුන්ට සංග්‍රහ කරමු යැයි යෝජනා කළේ සිරිසේනය ගෙනත්, දෙව්මින් තැඹිලි ගෙඩි දෙක අත් වලට ගත්තේ සතුටිනි. මේ දුප්පත් නිවසින් ලැබෙන සංග්‍රහය ඔවුන් දෝතින්ම පිළිගත්හ.

“නෝනේ එනවා කිව්වට මං හිතුවේ නෑ ඒව් කියලා...”

“අපේ දුප්පත් ගෙපැලට ගොඩවෙලා අපිට තෑගි බෝග ගෙනාවට ගොඩක් පින්සිද්ධ වෙනවා...”

සමුගන්න මොහොතේදී සිරිසේන පැවසුවේ දෑසේ කදුළු පුරෝගනිමිනි. විමලාත් තරුණ යුවලට ආචාර කළාය. නදිකාත්, සමීරාත් ඔවුන්ගේ දෙපා අල්වා වැන්දහ.

“සිරිසේන මාමා, සමීරාව හැමදාම ඉස්කෝලෙ යවන්න. මට පුළුවන් උදව්වක් කරන්නම්...”

සමුගන්නට මොහොතකට පෙර දෙව්මි පැවසුවාය. සැමගෙන් සමුගත් දෙදෙන සිරිසේන සමග මාලිංගගේ නිවසට ගියහ.

ගෙමැද්දේ පැදුරක් එළා ඒ මත තෑගි බෝග සියල්ල ඇතිරූ නිවැසියන් ඒ දෙස බලා සිටියේ උතුරා යන සතුටිනි. මේ තරම් දේවල් ඔවුන් මේ ජීවිතයටම දැක්කාය. ඇඳුම් පැළඳුම්, සබන් පවුඩර් පමණක් නොව නිවසට අවශ්‍ය ආහාර ද එහි විය.

“ඒ නෝනයි මහත්තයි කවුද අම්මේ...?”

සමීරා විමසුවේ සිතේ පැවති සතුට දරා ගත නොහැකි තැනයි.

"මාලිංග හෙත්තයගේ යාලුවෙක්ල දවසක් බංගලාවට ආව වේලාවේ ඒ තෝනා තාත්තට කියලා මෙහෙ එනවා කියලා... අතේ අම්මේ ඇස් වහක් කටවහක් නැ දේවතාවියක් ද කොහේද...? නැතිනම් මෙහෙම මේ නාදුනන අපිව් බලන්න ඒවිද...?"

විමලා පැවසුවේ දිලිසෙන තෙත් වලිනි.

"අම්මේ ඒ තෝනා මට ඉගෙන ගන්න උදව්කරන්නම් කිව්වා..."

"ඒක නම් ලොකු දෙයක් පුතේ. උඹට හොඳට ඉගෙන ගන්නත් පුළුවන් එකේ. පොත්පත් විකත් අරන් දුන්නොත් ලොකු දෙයක්නෙ..."

විමලා කෑම බීම පාර්සල් ලෑලි කබඩ එකේ අසුරන්න වූවාය. අරපරිස්සමින් ප්‍රයෝජනයට ගතහොත් මසකට පමණ සෑහෙන කෑම ජාති විය. කිරිපිටි පැකට් දෙක දකිද්දී නම් නදිකාගේ සිතේ මල් පිපුණි. කුඩා දෙන්නාට පිටි කිරි හැන්දක් පෙවූ කාලයක් මතක නැත.

"තුරුණුවන්ගේ සරණින් වැඩි වැඩියෙන් ලැබෙන්න ඕන ඒ ඇත්තන්ට..."

විමලා ලෑලි කබඩ එකේ දොර වසමින් පැවසුවාය.

ඇඳුම් අතර වැඩිපුර ඇඳුම් තිබුණේ කුඩා අයටය. නදිකාගේ සිත සතුටින් ඉපිලිනි. මේතරම් හොඳ ඇඳුම් ඔවුන්ට කිසි දිනෙක අත්දවා තිබුණේ නැත. ඒ කුඩා ඇඳුම් දෙවිමිගේ සොයුරියගේත්, ගගනගේ සොයුරිය හා සොයුරාගේ දරුවන්ගේය. ඔවුන් එකම ඇඳුම් ඇන්දේ ඉතා සිමිත වාර ගණනක් නිසා ඒ ඇඳුම් ඉතා හොඳ තත්වයේ තිබුණි. දෙවිමි සෑමගේ නිවෙස් වලට ගොස් මේවා එකතු කරද්දී සැවොම දෙවිමිට සිනාසුණහ. නමුත් ඒ අපහාසකමට හෝ උපහාසයකට නොවේ. ගගනද දෙවිමිගේ ආශාවට කැමැත්තෙන් උපකාර කළහ.

"කාලෙකට පස්සේ මං අද ප්‍රයෝජනවත් ගමනක් ගියා ගහන..."

එන ගමනේදී ගගන දෙස බලමින් දෙවිමි පැවසුවේ සැබවින්ම හිතේ සතුටිනි. දෙවිමි සියල්ල අමතක කර මෙලෙස සතුටින් හිඳිම ගගනගේ සිතටද සැනසීමකි.

"ඇයි ඒ...?"

"අපි හැමදාම අපේම අයත් එක්ක එකතු වෙලා කාල බිලා සතුටු වෙනවා. සිරිසේන මාමලගෙ ගෙදර මොනතරම් පුශ්න ඇතිද...? බලන්නකො මේ ලෝකේ දිහා. සැප විදින අය උපරිම සැප විදිනවා.. දුක් විදින මිනිස්සු අනන්ත දුක් විදිනවා..."

"ඒක මේ ලෝකේ හැටි දෙව්... අපි නොදන්න කිදෙනෙක් දුක් විදිනවද...? ඉතා සිමිත පිරිසක් සැප විදිනවා..."

"පව්.. සමීරාට මං ඉගෙනගන්න උදව් කරන්න ඕන. මට හිතෙනවා එයා ඉගෙන ගත්තොත් ඒ පවුල ගොඩගන්න පුළුවන් වෙයි කියල..."

"ඔයා කැමැත්තක් කරන්න. මාත් උදව් කරන්නම්..."

ගගන පැවසුවේ ඇගේ බලාපොරොත්තුවට අත දෙමිනි. තමා දිවයිනේ නොමැති කාලය තුලදී ඇය ඒ චිරහවෙන් මිදීමට කුමක් හෝ දෙයකට යොමු කළ යුතු යැයි ගගනට සිතෙයි. එවිට මදකට හෝ ඒ දුක තුනීකර ගත හැකි වනු ඇත.

ගගන තම සිතූම් පැතුම් තේරුම් ගැනීම තමා ලද භාග්‍යයක් යැයි දෙවිමිට සිතෙයි. බොහෝ සල්ලි කාරයින් නැති බැරි මිනිසුන් කරදරකාරයින් සේ සලකයි. ඔවුන් ආශ්‍රයට කැමති වන්නේ තමාටත් වඩා ඉහල සමාජය මිස දුප්පතුන් නොවේ. දුප්පතුන්ගෙන් ඔවුන්ට කුමන ප්‍රයෝජනයක්දැයි සිතූණි. නමුදු ඔවුන් මේ ගමන ආවේ දුප්පතුන්ගේ කරමකින් බව අමතක වීම කණගාටුවට කරුණකි. මේ සමාජ විෂමතාවය ගැන සිතද්දී සිතට දැනෙන්නේ කලකිරීමකි.

මුළු සමාජයක් හිසමත පටවා ගත නොහැකි වුවද එකදු මිනිසකුට හෝ උපකාර කිරීමට ලැබීම සතුටක් යැයි දෙවිමිට සිතෙති.

* * * * *

කාගේත් දෙනෙන් වල උණු කළ එ නංවමින් ගගන ඔස්ට්‍රේලියාව බලා නික්මුණේය. ඔවුනොවුන් වැළඳගත් ගගනත්, දෙවිමිත් බොහෝ වේලාවක් යනතුරු කළ එ සැලුහ. නොහඬා සිටින්නෙමිසි මුලදි සිතා සිටියද දෙවිමිගේ ඉවසීමේ සීමාව ඉක්ම ගියේ මේ ආදරණිය මිනිසා තවත් දිගු කලක් තමාගෙන් ඇත්ව සිටිනවා නොවේදැයි සිතෙද්දීය. කෑගසා හඬා නොවැටුණද ගගනගේ දෑස් වලට ද කළ එ පිරුණේය.

"මාව දුර්වල කරන්න එපා දෙවි.."

ගගන ඉල්ලු ආදරණිය ඉල්ලීමට කන්දෙන්නට දෙවිමිගේ සවන් ඇසුණේ නැත. වෙන්ව යායුතු මොහොත ලංවුයෙන් දෙදෙනා දෙපසට කරන්නට දිසාසේකර මැණිකේට සිදුවිය. ගගනගේ උණුසුමින් මිදුනු දෙවිමි, දිසාසේකර මැණිකේට තුරුලුව හඬා වැටුණාය.

"හිත හදාගන්න මගෙ පුතේ..."

දිසාසේකර මැණිකේ, දෙවිමිගේ හිස අතගාමින් පැවසුවේ සංවේගයෙනි. ඇයට මේ තරුණ සිත්වල ඇති වේදනාව නොදනුනා නොවේ. විවාහයෙන් සති දෙකකුත් නොයා දෙවිමි ස්වාමියාගෙන් වෙන්වන්නේ දැඩි වේදනාවෙන් බව ඇයට වැටහේ. ගගන නොපෙනී යනතුරු බලා සිටි දෙවිමි ඔහු තෙත්මානයෙන් ඉවත්ව ගිය කල මහත් වේදනාවෙන් හඬා වැටුණාය.

"අනේ මන්ද මේ කෙල්ල අසනිප වත් වෙයිද කියලා..."

ප්‍රියංකා මව වෙත හැරෙමින් පැවසුවේ දිසාසේකර මැණිකේගේ තුරුලට වී හඬා වැටෙනා දෙවිමි ගැන උපන් වේදනාවෙනි.

"ටික. දවසකට ඇපි ගෙදර එක්ක යමුද...?"

පියවති හාමිනේ දියණිය දෙස බැලුවේ විමසිල්ලෙනි.

"අපට දැන් එහෙම තීරණයක් ගන්න බෑනෙ අම්මේ.. එයා දැන් අයිති ඒ පවුලට. අපි දිසාසේකර අක්කා ගෙන් අහලා බලමුකො හිමින් සැරේ..."

ප්‍රියංකාගේ මතය එය විය. ගගන රැගත් මැලේමියන් එයා ලයින්ස් ගුවන් යානය ලංකා භූමියෙන් ඉහළ අහසට එසවිති. පැය නවයක් දහයක් ගතවන මේ ගමන ගගනට ඉතාමත් කම්මැලි වුවක් විය. බොහෝ විට ඔහු කරන්නේ නිදාගැනීමය. පළමුව මැලේමියාවට යන ඔහු මැලේමියාවෙන් ඔස්ට්‍රේලියාව බලා පිටත්වෙයි.

මෙවර තමා මව්බිමෙන්, මව ඇතුලු නෑ හිතවතුන්ගෙන් පමණක් නොව දෙවිමිගෙන්ද වෙන්ව යන මේ ගමන ඔහුගේ සිත වඩාත් වේදනාවට පත් කරන්නට සමත්විය. මේ ගමන නොහිඟින් ඉන්නට තිබුණා නම් කොතරම් හොඳදැයි ඔහුට සිතුවේ ගුවන් යානය ලංකා සීමාවෙන් ඉවත්ව ගිය බව දැනුම් දුන් මොහොතේය. සුවපහසු අසුනට හිස තබාගත් ඔහු දෑස් පියාගත්තේ දෙනෙතට නැගුන කදුලු කවුරුන් හෝ දකිවියැයි සිතාය.

* * * * *

නිවසට එන ගමනේදී දෙවිමි හිඳගෙන සිටියේ ආත්තම්මාටත්, පුංචිටත් මැදිවය. මේ ගමනට දෙවිමිගේ නිවසින් සහභාගි වූයේ පියවති හාමිනේත්, ප්‍රියංකාත් සඳරුත් පමණකි. ගිතාත්, ගාමිණීත් පෙරදින ගගනගේ නිවසට පැමිණ ගියහ. ගගනගේ මවත් සහෝදරයාත් සහභාගි වූ අනෙක් දෙදෙනා විය.

වැත් රථයේ දෙවන අසුනේ හිඳගෙන සිටියේ පියවති හාමිනේත්, දෙවිමිත් ප්‍රියංකාත්ය. දිසාසේකර මැණිකේ ලොකු පුතාත් සමග ඉදිරි අසුනේ සිටියහ.

"පුතේ..."

පියවතී හාමිනේ සෙමෙන් දෙවිමිට ඇමතුමේ දිගු කල්පනාවක වැටී සිටී මිනිසිරිය ගැන උපන් අනුකම්පාවෙනි. දෙවිමි නිහඬ ව ආත්තම්මා වෙත හැරුණාය.

"අපි ටික දවසකට එහෙ යමුද?... ගගනගේ අම්මාගෙනුත් අහල..."

එකවර ආත්තම්මාට පිළිතුරක් දෙන්නට හැකියාවක් දෙවිමිට නොවීය. ඇ පෙර දවසක ගගනගෙන් මේ ගැන විමසුවාය. ඒ ඔහුත් නොමැතිව මේ පාලු නිවසේ විසීම දුෂ්කර කාර්යයක් බව හැඟුන නිසාය.

"මං ඒකට එපා කියන්නෙ නෑ දෙව්... ඒත් දුන් ඔයා අයිති ඒ ගෙදරට. අම්මට සතුටුවෙයි ඔයා එහෙ ඉන්නවානම් අම්මත් අසනිපයෙන් ඉන්නෙ. ඔයා තමයි දුන් එයාවත් බලාගන්න ඕන. සතියකට සැරයක් ආත්තම්මලගෙ ගෙදර ගිහින් එන්න..."

තමාගේ සිත නොරිදෙන පරිදි ගගන එලෙස පැවසුවා දෙවිමිට මතකය. ඔහුගේ සතුටට, කැමැත්තට එපිටින් යන්නට දෙවිමිට අවශ්‍ය නොවීය. මේ නිවස දුන් තමාගේය. මෙහි වෙසෙන්නවුන් බලා ගැනීමේ වගකීම තමාගේ යුතුකමක් බව ඇ අවබෝධ කර ගත්තාය. ගගනගේ සිත රිදවන්නට පුළුවන් කමක් දෙවිමිට නැත. ඔහු කිසිදිනක ඇයට අකාරුණික කමක් කර නැත. ගගනගේ අම්මාත් කරුණාවත්තය. කිසිදෙයකට දෙවිමිට බලපෑමක් නොකරයි. දෙවිමි කල්පනා කලේ ආත්තම්මාට කුමක් කියන්නේ දැයි සිතාය.

දිසාසේකර හාමිනේ පසුපස අසුන දෙස බැලුවේ දෙවිමි සිතුවිලි අතර අතරමංව සිටී මොහොතකය. මේ කතා බහා ගැන කිසිවක් දැන සිටියේ නැත. එය ඇසුනේ නැත්තේ පියවතී හාමිනේ දෙවිමිත් සමග කතාබහ කළේ සිහින් ස්වරයෙන් නිසාය. දෙවන පෙළ අසුනේ තිදෙනෙකුට හිඳගැනීමට නොහැකිවූ නිසා දෙවිමි ආත්තම්මත් සමග හිඳගෙන සිටියේ තෙවන පෙළ අසුනේයි.

"ඉස්සරනම් පුතා ගියාම මට හරි දුකක් දැනෙනවා. ඒත් දුන් මට පාලු නෑ දෙවිමි ඉන්න නිසා.. ඇත්තටම හාමිනේ දෙවිමි ඉන්නකොට ගේම පිරිලා..."

දිසාසේකර මැණිකේගේ කතාබහ තිදෙනාගේම මුහුණු වලට නේදස්මිතයක් ගෙනෙන්නට සමත්විය. දෙවිමි නිවසට කැඳවා ගෙන යන්නට සිටී බලාපොරොත්තුව අත් හරින්නට පියවතී හාමිනේටත්, ප්‍රියංකාටත් සිදුවිය. නැන්දනියගේ කතාවෙන් දෙවිමිගේ සිතට දුකක් දැනුනේ නැත. ගගන මෙන්ම අම්මාද බලාපොරොත්තු වන්නේ තමා ඒ නිවසේ සිටිය යුතු බව තම ඊට විරුද්ධ වන්නට ඇ සිතුවේ නැත.

"ඉඳලා හිටලා ඒ පැත්තේ දරුවන් එක්ක එන්න මැණිකේ..."

අවසානයේ පියවතී හාමිනේ ඇගෙන් ඉල්ලා සිටියාය.

"ඔව්... දෙවිමිටත් ටිකක් කම්මැලි හිතූණම, මං එහෙ එවන්නම්කෝ දවසක් දෙකක් ඉඳලා යන්න..."

දිසාසේකර මැණිකේ පැවසුවේ සිනාමුසු මුහුණකිනි. කාගේත් හිත් වල තිබුණ පුංචි බලාපොරොත්තු ඉන් මල්පල ගැන්වීය. දෙවිමිගේ හිත නැන්දණිය කෙරෙහි ගෞරවයෙන් ආදරයෙන් බරවිය.

පියවතී හාමිනේ දෙවිමිගේ අත ගෙන තම ඔඩොක්කුවේ තබාගෙන සෙමෙන් අතගැවාය. දෙවිමි අත්තම්මා වෙත සිතහවක් පා කර හැරියාය.

"ඔන්න ඔහොම හිනාවෙලා ඉන්න ළමයෝ. අපේ හිතටත් සැනසීමයි..."

ප්‍රියංකා, දෙවිමිගේ උරහිසට අතක් බර කරමින් පැවසුවාය. අත්තම්මාත්, ප්‍රියංකා පුංචිත් ඇරලීමට දෙවිමි තල්දුවට ගියේ නැන්දණියත්, ගගනගේ සොයුරා අරවින්දත් සමඟය. වෙහෙස මහන්සිය නිසාම ඔවුන්ව නිවසට ඇරලූ මොහොතේම දෙවිමිලාව

රැහැන් දැමුවාට පුළුල්වියාට ගියේය. මවත්, නෑනත් නිවසට ඇරලවා ඔහු ඒ සැනින්ම හෝමාගමට යාමට පිටත් විය. තේ කෝප්පයක් බී යන්නැයි දිසාසේකර මැණිකේ ලොකු පුතාට කිව්වද ඔහු නතර වූයේ නැත.

"මහත්සිසි අම්මා... ටිකක් නිදාගන්නම් ගෙදර ගිහින්නම... උවමනාවක් උනොත් කතා කරන්න. නංගි මං යනවා..."

දෙව්මි හිස සලා ඔහුට සමූ දුන්නාය. නිවසේ ගේට්ටුව හැරියේ නත්දාවතිය. නත්දාවතිය දෙව්මි දෙස බැලුවේ සංවේගයෙනි. මේ දරිවියට ඇගේ සිතේ අනුපමේය සෙනෙහසක් ඇත. ගගන මහත්මයා නැති පාලුව තනිකම ඇයගේ ජීවිතය දුකකට පෙරලීම නත්දාවතියගේ සිතටද ඇ කෙරෙහි අනුකම්පාවක් ඇති කර තිබුණි.

"තේ ටිකක් වත් කරන්නද නෝනා..."

ගෙට ගොඩවූ හැටියේ නත්දාවතිය විමසුවාය.

"එපා.. නත්දා නිදාගන්න.. අපි එන ගමන් තේ බිව්වා.. මහත්සිසි..."

අනතුරුව දිසාසේකර මැණිකේ දෙව්මි වෙතට හැරුණාය.

"දෙව්මිට තනිතම නත්දා එක්ක යන්නකෝ... නිදාගන්න... නත්දාට බැරි යැ පැරුරක් දාගෙන බීම නිදාගන්න..."

"එපා අම්මේ... කමක් නෑ මට තනි නෑ... සීතලේ බීම නිදාගන්න බැහැනේ..."

"කමක් නෑ පුංචි නෝනේ.. මට ඒක ඒ හැටි දෙයක්යැ..."

"කමක් නෑ මට තනි නෑ..."

එපමණක් පවසා දෙව්මි දිසාසේකර මැණිකේ ගෙන් සමූගෙන කාමරයට ගියාය. කාමරයට පැමිණි මොහොතේ දෙව්මිගේ කදුල යළි අලුත් විය. විදුලි පහන දැල්වූ විට බැලූ බැලූ අත පෙනුනේ

ඔහුගේ දෑසමය. කාමරය හරහා සෙමෙන් ඇඳිගිය දෙව්මි ඇඳමත හිඳ ගත්තාය. ගමනට සුදානම් වීමට පෙර ගගන ඇඳ සිටි සරම ඇඳමත විය. එය දැනට ගත් දෙව්මි ලයට තෙරපවා ගත්තාය. ඔහුගේ සුවඳ ඇය සිපගත්තේ ලෝබකමකිනි. නොනවත්වා දැසින් කදුළු ගලන්නට විය. සිය ජීවිතය තුල මහ පෙරලියක් ඇති කලේ ඉතා සිමිත කාල සීමාවකදීය. නොසිතූ ලෙස ඔහු ජීවිතයට ඇතුළු වූණේ ඇයගේ මුළු ජීවිතයම සොදුරු කරමිනි. ඒ සතුව, සැනසුම තමා ළඟ රැදුනේ ඉතාමත් ටික කාලයකට නොවේදැයි ඇයට සිතූනි. තවත් බොහෝ කාලයක් ගත කරන්නට සිදුවන්නේ හැඬු කදුලින් බව දෙව්මිට සිතූනි.

හඬා වැටීමෙන් වෙහෙසට පත් වූ තැන ඇඳමතින් නැගී සිටි ඇය තුවායත් රැගෙන නාන කාමරයට වැදුනාය. ඇඟපත සෝදාගත් දෙව්මි රාත්‍රී ඇඳුම ඇඟ ලාගෙන ඇඳමතට වැටුණේ සිතින් හා ගතින් බෙහෙවින් විඩාවට පත්ව සිටි නිසාය. ඔහුගේ මතකය අතර සිත සැරිසරද්දී නිතැතින් ඇගේ දෙනෙතට නින්ද ළඟා විය.

* * * * *

මැලේමියාවේ ක්වාලාලාම්පුර නගරයට පැමිණි ගුවන් යානය ගුවන්තොටුපලේ ගොඩබස්වන ලදි. අනෙක් මගීන් අතරට වැටුනු ගගනට මද වේලාවක් විඩා නිවා ගැනීමට පුළුවන් විය. නැවත මැලේමියන් එයාලයින්ස් ගුවන් යානයකට නැගුනු ඔහු ඕස්ට්‍රේලියාවේ මෙල්බර්න් හි තලමරින් ගුවන් තොටුපලින් බහිත වීට පසුදින උදෑසන දහයට ලංවී තිබුණි.

දුරකතනයෙන් දැනුම් දුන් පරිදි ඔහු පිලිගැනීමට ගුවන්තොටු පලට පැමිණ සිටියේ ඔහුගේ මිතුරන් අතර වඩාත් සමීපතම මිතුරා වූ ඕස්ට්‍රේලියානු ජාතික මාර්ටින් මුර්ස. මාර්ටින් ගගනට පිළිගත්තේ උණුසුම් හැඟීමෙනි.

"හව් ආ යු ගගන..."

ඔවුනොවුන් වැළඳ ගැනීමෙන් අනතුරු මාර්ටින් විමසුවේය.

"ගයිත්.. තැන්පස් මාර්ටින්..."

"ගයිත් කිව්වට මට නම් ඒ වගේ පේන්නෙ නෑ.. හෝ.. හෝ.. මට හිතාගන්න පුළුවන් වයිඟ් දාලා ආව නිසා හේද..?"

ගහන, මාර්ටින්ට පිළිතුරු සිනහවක් පෑවා මිස කිසිවක් නොකිව්වේය.

"අපි යමු... අපාන කාර් එක.. විකත් විවේක ගමු. එතකොට මහත්සිය හැකි වේවි.."

මාර්ටින් ඉස්සර විය. ගහන ඔහු පසුපසින් ඇදුනේ මාර්ටින්ගේ රථය වෙතය. ගහනත්, මාර්ටින්ත් ඔවුන් විසූ ආරක්ෂිතයන් නගරය වෙත යද්දී තවත් පැයක පමණ කාලයක් ගත විය. මේ නගරය පිහිටා තිබුණේ වෙරළ තීරයේය. එහි වූ නගර අතර ප්‍රධානතම උප නගරය ආරක්ෂිතයන් විය. මෙහි වැඩි වශයෙන් ජීවත් වූයේ ඕස්ට්‍රේලියානුවන්ය. ගහන ඕස්ට්‍රේලියාවට පැමිණි කාලයේ ජීවත් වූයේ ක්‍රෙඩිට්ස් වලය. එය ලාංකිකයන් බහුල ප්‍රදේශයක් විය. සිය ආයතනයේදී හඳුනාගත් මාර්ටින් නිසාවෙන් ඔහුට ආරක්ෂිතයන් වලින් නවාතැන්පලක් සොයා ගැනීමට හැකිවිය. එය ඉන්දියානු යුද්ධයේ ජීවත් වූ නිවසක්ය. ගහනට ඒ නිවසේ කාමරයක් තුළ ආලින්දයක් හා නාන කාමරයක් හිමිවිය. කාමරයේම පැත්තක් මුලු තැන්ගෙය වශයෙන් ඔහු පාවිච්චි කළේය.

හේටියන් අධිවේගී මාර්ගයේ රථය වේගයෙන් ඉදිරියට ඇදුනි. රිය ධාවනය අතරේ මාර්ටින්, ගහනගේ ජීවිතයේ අලුත් තොරතුරු විමසුවේය. මෙතෙක් සිට පැවති උදාසීන ගතිය ගහනගෙන් ඇත්ව ගියේ දෙවිමි හමු වූ හැටින් මංගල්‍යයේ විස්තරත් මාර්ටින් සමග කතා බහ කිරීමේදී ඔහුගේ සිතට දැණුනු සතුට නිසාය.

"උඹ දැන්ම මෙතෙක් යන්න එපා.. දෙවිමිත් වික කාලෙකට මෙතෙට ගෙන්න ගනිත්.. ලංකාවට ගිහින් ආයේ එන්න බලාපොරොත්තුවක් තැන්පත් එයාට මෙතෙ පෙන්නන්න තියෙන එකම අවස්ථාව මේකයි..."

මාර්ටින්ගේ අදහස ඔස්සේ ගහන කල්පනාකාරී විය. මිතුරා පවසන්නේ සත්‍යයක් බව ගහනට වැටුණේ. ඇයව හෙත්වා හේතට හැකි නම් එය කෙතරම් හොඳදැයි ඔහුට ද සිතේ. යළිත් කිසිදු නමෙහි එන්නට බලාපොරොත්තුවක් සිතේ නැත. දෙවිමිට මේ අවස්ථාව සැබවින්ම සුන්දර ජීවිත අත්දැකීමක් වනු ඇතැයි ඔහුටද සිතූණි.

* * * * *

මෙතෙක් වේලා මා ඔබට පැවසුවේ දෙවිමිගේ ජීවිතයයි. සෙවිමි අබේවිකුම මේ කතාවේ ඊළඟ ප්‍රධානතම වැදගත් වර්තයයි. සෙවිමි පැතුවා වූ ජීවිතය ඊට තත්පසින්ම වෙනස් වූයේ ඔවුන් නොසිතූ ලෙසය. අවංක ආදරයට මුල් තැන දුන්නද ආදරයම ජීවිතය නොවේ යැයි ඇයට වැටහුණේ ඇ ජීවිතය අත පත හාත්තට පටන් ගත් නිසාය. මේ සෙවිමිගේ ජීවිතයයි.

සෙවිමි, රාජිත සොයා ආවේ බලාපොරොත්තු කන්දක් සිත්හි දරාගෙනය. රාජිතගේ සෙතෙහසට පිටින් ලෝකයක් ඇස තුළුවාය. නිවසින් පිටව ආ සෙවිමි, රාජිතත් සමග දින කිහිපයක් ගත කළේ බදුල්ලේ පිහිටි ඔහුගේ ලොකු අම්මාගේ නිවසේය. එහිදී ඔහු ඇයත් සමග විවාහ විය. ඒ විවාහය ඉතා වාමි එකක් වූ අතර ඊට සහභාගී වූයේ ලොකු අම්මාත්, මහල්පාත්, ඔවුන්ගේ දියණියත් දෙදෙනාත්, රාජිතගේ මව හා සොයුරියත් දෙදෙනාත්ය.

රාජිතගේ හදිසි විවාහයට රාජිතගේ මව එතරම් කැමැත්තක් නොවීය. ඊට හේතුව වූයේ රාජිතට ස්ථිර රැකියාවක් නොමැතිවීමයි. රාජිතගේ වැඩිමල් සොයුරිය විශ්ව විද්‍යාලයේ ඉගෙන ගත් අතර, බාල සහෝදරිය පාසල් ගියාය. ගැහැනු ළමුන් දෙදෙනෙකුගේ බරක් හිස මත තිබෙද්දී සිදුවූ මේ සිද්ධිය ඇගේ හිතට පිටාවක් ගෙන දුන්නේ පුතා කෙරෙහි තැබූ බලාපොරොත්තු බිඳ වැටේ යැයි සිතාය. බදුල්ලේ දින කිහිපයක් ගත කළ නව යුද්ධ නිවසට පැමිණියහ. ඒ රාජිත රැකියාවට යා යුතු නිසාය. තමන් දෙදෙනා විවාහ වී සිටින නිසා දොම්පියන්ගෙන් දැන් බලාපොරොත්තු ඇති

නොවේ යැයි සෙවීමට සිතුවේ. මේ විවාහයට නීතියෙන් වුවද බලපෑමක් නොවූයේ ඔවුන් දෙදෙනා නිසි වයස සම්පූර්ණ කර තිබුණු නිසාය.

පෞද්ගලික ආයතනයක රැකියාවක් කළ රාජිත නිවසට පැමිණීමට පසුදින සේවා ස්ථානයට යාමට සූදානම් වූයේය. මෙතෙක් දවස් රාජිතගේ උණුසුමේ, දසුනේ දැවටී සිටි සෙවීමට ඔහු වෙන්ව යාම සිතට යම් පමණක වේදනාවක් විය. කුස්සියේ වැඩක් පලක් පුරුදු නැති සෙවීමට, රාජිතට බත් පතක් සාදා දීමට නුපුළුවන් විය. සුපුරුදු පරිදි රාජිතගේ බත්පත සැදුනේ අම්මාගේ අතිනි. රාජිත සූදානම් වන දෙස සෙවීම් බලා සිටියේ කඳුළු පිරි නෙතිනි. රාජිතට ඇගේ මේ වෙනස හොඳින්ම දැනුණු නිසා ඇ ගැන අනුකම්පාවෙන් සිත බරවිය.

"මං ඉක්මණට එනවනෙ ළමයෝ.. අම්මා ගෙදර ඉන්නවනෙ.. දවල්ට පොඩි නංගිත් එනවනෙ.."

ඇගේ හිස අතගාමින් ඔහු පැවසුවේ කුඩා දරුවෙකු නලවන්නාක් මෙනි.

"මටත් මොකක් හරි රස්සාවක් හොයලා දෙන්න රාජිත.. මට දවසෙම මේ කාමරේ ඇතුළට හිරවෙලා ඉන්න බෑ.."

සෙවීම් ආයාචනා කළාය.

"ඔයාට පිස්සුද සෙවී.. ඔයාව රස්සාවකට යවන්න මං කියටවත් කැමති නෑ.. මට ඉක්මනට හොඳ රස්සාවක් ලැබෙයි.. ඔයාට දුකක් දෙන්න මං කැමති නෑ... හොඳ ළමයා වගේ මෙහෙම ටික දවසක් ඉන්නකො.."

ඔහු ඇගේ හිස සිපගෙන කාමරයෙන් පිටතට පැමිණියේ රැකියාවට යාමට ප්‍රමාද වන නිසාය. සුපුරුදු ලෙස අම්මා කෑම මේසය මත බත් පාර්සලය තබා තිබුණි. රාජිත එය බෑගයට දමා ගත්තේය. සෙවීම් ඔහු පසුපසින් කාමරයෙන් පිටතට පැමිණියාය.

"මං ගිහිල්ලා එන්නම් අම්මෙ.."

රාජිත මවට වදිමින් පැවසුවේය.

"රත්නත්තරේ පිහිටයි මගෙ පුතේ.. පරෙස්සමින්..."

සුපුරුදු ලෙස ඇය පුතු පසුපසින් ඉදිරි දොර වෙත පැමිණියාය. සෙවීමට අත වැනු රාජිත මිදුලට බැස නොපෙනී ගියේය. මේ අතර රාජිතගේ බාල සොයුරිය ද පාසල් යාමට සූදානම් වී සාලයට පැමිණියාය. මාලිකා, සෙවීමත් සමඟ සිනාසුණේ ලොංගතුකමකිනි. මාලිකා, සෙවීම් ගැන පැහැදි සිටිය ද තාරුකා නම් සිටියේ සෙවීමට වැඩි කැමැත්තකින් නොවේය. ඇය බෙහෙවින් ආත්මාර්ථකාමී තැනැත්තියක් විය. තම අධ්‍යාපන කටයුතුවලට වියදම් කරන අයියා ඒ දේවල් අතපසු කරවා යැයි බියක් ඇගේ සිතේ විය. සබරගමු විශ්ව විද්‍යාලයේ පළමුවන වසරේ ඉගෙන ගත් ඇ එහි නේවාසිකව ඉගෙන ගත්තාය.

"අම්මෙ.. අද මට පන්ති සල්ලි දෙන්න ඕන.."

මාලිකා, මව අසළට පැමිණියේ එලෙස පවසමිනි. ලීලාගේ ඉහමොළ රත්වූයේ එවේලේය. පුතා පිටත්ව යාමට පෙර ඔහුගෙන් මුදල් ඉල්ලා ගැනීමට සිතා සිටියද ඇයට එය අමතක විය. සෙවීම් ඉදිරියේ මුදල් නැතැයි කියන්නටද නොහැකි ලැජ්ජාවක් සිතේ ඇතිවිය. මාලිකා මව දෙස බලා සිටියාය. ලීලා සිටියේ කර කියා ගත නොහැකි දෙයක් නැතිවය.

"ඇයි ළමයෝ වේලාසන කියන්න එපායෑ.. ඔයාගෙ හැම වැඩක්ම එහෙමයි..."

ලීලා, දියණිය දෙස බැලුවේ අමනාපයෙනි. මේ කතාබහට සවන්දී සිටි සෙවීමට අම්මා අත මුදල් නොමැති බව වැටහුණි.

"කියක්ද නංගි ඕන.. ඉන්නකො මං දෙන්නම්.."

වහා කාමරයට ගිය සෙවීම් සිය පසුම්බිය රැගෙන මාලිකා

අසලට පැමිණියාය. ලේලිය ගැන සිතේ යම් පමණක අමනාපයක් ඇතිවී තිබුණද ලීලාගේ සිතින් වහා ඒ හැඟීම ඉවත්විය.

"අපේ අක්ක.. අයියා බනිසි ඔයාගෙ සල්ලි ගන්නා කියලා.."

මාලිකාට ඇගෙන් මුදල් ඉල්ලන්ට සිතුවේ නැත.

"අයියා බනින්නෙ මොකටද..? දැන් ඔයා මගෙන් නංගිනෙ ළමයෝ.. ආ.. මේක ගන්න.."

සෙවිම්, මාලිකා වෙතට රුපියල් පන්සියයේ නෝට්ටුවක් දිගු කළාය.

"අපෝ අක්ක.. මේ තරම් ඵපා.. දෙසියයි ඕන..."

"කමක් නෑ.. මේක ගන්නකො.. ඔයාට පොත් ගන්න ඕන වුණොත් තියාගන්න.."

සෙවිම්, මාලිකා අතට මුදල් දී කාමරය තුළට ගියේ නැගණියට උදව් කිරීමට හැකිවීම ගැන සතුටිනි.

මාලිකා නිවසින් පිටව ගිය පසු වටපිටාවේ තිබුණේ මහා පාලුවකි. මුණ කට සෝදාගත් සෙවිම් වෙනත් ඇඳුමකට මාරුවී තමාගේත්, රාජ්‍යයේත් කිලිටි ඇඳුම් සෝදන්නට බේසමට දැමීමාය. නිවසේදී රෙදි සෝදන යන්ත්‍රයෙන් රෙදි සෝදා පුරුදු ඇයට අතින් රෙදි සේදීම ඉමහත් කරදරයක් විය.

අමාරුම කර්යය වූයේ වත්ත පහළ ලීදට යාමයි. නිවසට නාන කාමරයක් තබා නිවස අසළින් ජල කරාමයක්වත් තිබුණේ නම් මැනවැයි සෙවිම්ට සිතුවේ. අපහසුම කර්යයන් අතරට එක්වූ තවත් දෙයක් නම් රාජ්‍යයේ කලිසම් සේදීමයි. ඇයට කිසිදිනක පිරිමි කලිසමක් සෝදා පුරුද්දක් නැත. රාජ්‍ය නිවසේ සිටියේ නම් ඔහු කලිසම් සෝදා ගනියි.

උදෑසන අතර ගෙන නැවතත් කාමරයට වැදුණු සෙවිම් කම්මැලිකම නිසාම ඇඳ මත වැතිරුණාය. මේ වනවිට ලීලා නිවසේ

වැඩ කටයුතු අවසන් කරමින් සිටියාය. මුලු නිවසම අතුගා ඇය පුනාගේ කාමරය අසලට පැමිණියේ ලේලි තුමක් කරන්නේදැයි සිතමිනි.

"දුවේ..."

දොර අසලට ගිය ඇය මදක් නතර වී සෙවිම්ට කතා කළාය.

"එන්න අම්මෙ.."

ඇඳ මත වැතිරී කල්පනාවේ සිටි සෙවිම් සිනාසෙමින් ඇඳ ඔසිත් නැගී සිටියාය.

"මං මේ කාමරේ අතුගාන්න කියලා.. දුව ඇයි ඇඳට වෙලා.. සනීප නැද්ද..?"

ඇ වීමසුවේ කරුණාවෙනි.

"නෑ අම්මෙ.. මට කම්මැලියි කාමරේට වෙලා ඉඳලම.."

"ඇයි දරුවෝ ටිකක් ඵළියට පහළියට බැහැලා ඉන්නකො.. දැන් මේක පිට ගෙයක් නෙමෙයිනෙ.. කවද හරි මේ ගේ පුතාටයි දුවටයි.. ඔයාලා කැමති විදිහට මේවා පිළිවෙලක් කරගන්නා නම් හොඳයිනෙ.."

කිසිදින ගෙදර වැඩක් කර නැති සෙවිම් මදක් අපහසුතාවයට පත්වූයේ තමා නිවස අතුගාම වැනි කටයුත්තකටවත් සහභාගී නොවීම ගැන අම්මා සිතේ කහටක් ඇති කර ගනිවී යැයි සිතූණ නිසාය.

"අම්මා මාත් එක්ක තරහද දන්නෑ.. මං ගෙදර ඉන්නකොට කිසිම වැඩක් පලක් කළේ නෑ.. සර්වත්ට හිටිය නිසා කරන්න දෙයක් තිබුණෙත් නෑ..."

අතු ගෑම මොහොතකට තර කළ ලීලා, ලේලිය වෙතට හැරුණාය.

"මං දොස් කියන්නෙ මොකටද දුවේ.. මේවා මං හැමදාම කරපු වැඩ.. ඒත් දැන් දුවට තියෙන්නෙ ටික ටික මේවට හුරු වෙන්න.."

නැන්දම්මාගේ සිතේ අමනාපයක් නොමැති බව හැඟුණෙන් සෙවිම් සිතාපූණය.

"අම්මේ.. මට අමාරුම වැඩේ ලිද්දට යන එක.. අපිට බැරි වෙයිද ගෙදරට වතුර අරගෙන නාන කාමරයක් හදාගන්න.."

ලීලා, ලේලිය දෙස බැලුවේ පුදුමයෙන් නොවුණත් තවත් කරදර ගොඩක ආරම්භයක් ඇති වෙතැයි සිතේ සැකයෙනි. සැපවත් ජීවිතයක් ගත කර ඇති ඇයට මේවා නුහුරු බව හැඟී ගියෙන් එවර ලීලාවතීගේ වත අනුකම්පාවට බරවිය.

"මට තේරෙනවා.. දුවට මේ වගේ තැන් හුරු නෑ.. ඒත් පුතා ගන්න පඩියෙන් අපි කියක් දේවල් නම් කරන්න ඕනද කියලා දුව දන්නවනෙ.. පුතා බඳිනවා කිව්වම මට බය ගිතුණේ ඒකයි.. දුවලා දෙන්නම තම ඉගෙන ගන්නවා.. අයියා නැතුව නංගිලා දෙන්නට කාගෙ පිහිටක්ද..?"

ලීලා, සෙවිම් දෙස බැලුවේ සුසුම් හෙලමිනි.

"මට තේරෙනවා අම්මේ.. මං ඒ දේවල්වලට විරුද්ධ වෙන්නෙ නෑ.. මාත් නංගිලාට උදව් කරනවා.. මං භාව සල්ලි ටිකක් තියෙනවා.. මං කැමතියි ඒ සල්ලි වලින් ගෙයි වැඩ ටිකක් කරගන්න.."

එවර නම් ලීලාගේ මුහුණ ආලෝකමත් විය. මෙතෙක් දවස් ඇගේ සිතේ ලේලිය ගැන යම් අමනාපයක් වී නම් එයද නැතිවීමට සෙවිම්ගේ කතාබහ ඉවහල් විය.

සෙවිම් තමාගේ ගිණුමේ තිබුණු මුදලින් නිවස අලුත් වැඩියා කරන්නට පටන් ගත්තේ රාජිතත් සමග කතාබහෙන් පසුවය. පියා මිය යනවිට නිවසේ වැඩ කටයුතු පටන් ගන්නා පමණය. කාමර

දෙකකුත්, සාලයකුත්, කෑම කාමරයක් හා තාපකාලිකව සාදන ලද මුළුතැන්ගෙයක් පමණක් සාදා වහලට සිංහල උලු සෙවිලි කර තිබුණි.

සෙවිම්ට අවශ්‍ය වූ පරිදි ඔවුන් දෙදෙනාට කාමරයක්, නාන කාමරයක් හා කුඩා වුවත් සියලු අංගෝපාංග වලින් සමන්විත මුළුතැන්ගෙයක් සාදා ගන්නටත් නිවසට අලුතින් සැලැස්මක් සෑදුණි. සෙවිම්ගේ ඉල්ලීමට එකඟ වුවද රාජිතගේ සිතේ නම් වූයේ විධාපත් බවකි. ඒ සෙවිම්ට අයත් මුදල් වියදම් කිරීමට සිදුවීම නිසා තම ආත්මාභිමානයට කැලලක් වූවා යයි සිතූණ නිසාය. ඔහු සිතා සිටියේ නංගිලාගේ කටයුතු අවසන් කර නිවසක් සාදා ගැනීමටය. ඊට හරස් වූයේ රැකියාවයි. ඉතා දුෂ්කර ජීවිතයක් ගත කරද්දී සෙවිම්ව ජීවිතයට ළං කර ගන්නට සිදුවීම තවත් අභියෝගයක් විය. රාජිත එසේ සිතුවද සෙවිම් නම් මේ සියල්ල කළේ සතුටිනි.

නිවසට එක් කළ යුතු කොටස් ගැන පවසා ගෘහ නිර්මාණ ශිල්පියෙකු ලවා අන්දවා ගන්නා ලද සැලසුමක් රැගෙන නිවස සාදා ගන්නට බාස් කෙනෙකු සොයන්නට රාජිත ගියේ සෙවිමින් සමඟය. රාජිතගේ දුරින් නෑකෙනෙකු නිවස සෑදීමේ වගකීම බාර ගත්තේය. එය සිතට නිදහස් සේ සැලකූ රාජිත, සෙවිමින් සමඟ නිවසට එමින් සිටියේ සැන්දෑ කළුවරක් සමඟය. නියරවල් දිගේ බඩවැටි දිගේ සෙවිම් ඇවිද ආවේ රාජිතගේ අතේ එල්ලිගෙනය.

සෙවිම් අතොරක් නැතිව කියෙව්වද, රාජිත හුමිටි තැබුවා වීනා කිසිවක් වැඩිපුර කතා කළේ නැත. ඒ සෙවිම්ගේ මුදල් නිසා සිත තුළ ඇතවූ බලවත් සංතාපයෙනි. රාජිතගේ කල්පනාකාරී මුහුණ දෙස වරක් බැලූ සෙවිම් මොහොතකට යන ගමන නවතා අතරමග හිට ගත්තාය.

"ඇයි..?"

රාජිත ඇ වෙත හැරුණේ විමසිල්ලෙනි.

"මං දැන් කොයි තරම් දේවල් කරා කළාද රාජින.. ඔයා හම්ම.. හම්ම ගානටා මිසක් මුතුන් කියන්නා.. ඇයි මේ..?"

රාජින සිනාසෙන්නට උත්සාහ කරමින් ඇ වෙතට හැරුණාය.

"නෑ සෙව්... මට හිතෙන්නෙ නෑ ඔයාගෙ සල්ලි ගන්න.. ඒක හොඳ නෑ.. ඒවා අයිති ඔයාට.. මං කාලයක් තිස්සෙ ගොඩක් දේවල් කරන්න බලාපොරොත්තු වෙලා හිටියා.. ඒත් තවම ඒ එකක්වත් කරගන්න බැරිවුණා.. මට දුකයි ඔයාගෙ සල්ලි අර ගන්න.."

නැවතත් රාජිනගේ සුරත අල්ලා ගත් සෙව්මි ඔහුගේ උරහිසට හේත්තු වී ඒ දෙනෙතට එබුණේ සෙනෙහස උතුරා ගිය නෙකිනි.

"ඇයි රත්තරන් එහෙම හිතන්නෙ.. සල්ලි වලින් මට වැඩක් නෑ.. ඔයත් එක්ක සතුටින් ඉන්නයි මට ඕන.. මං දන්නවනෙ ඔයා කොයි තරම් දුකක් විදිනවද කියලා හෙදර අය වෙනුවෙන්.. ඉතින් මං පුළුවන් විදිනට ඔයාට උදව් කරන එක මගෙ හිතට සතුටක්..."

ඇගේ උරහිස වටා අතක් යැවූ රාජින ඇයව තවත් ළං කර ගත්තේය. සියලු සැප සම්පත් හැර දමා තාම වෙත පැමිණි ඇය ගැන ඔහුගේ සිතේ උපන්නේ දැඩි ස්නේහයකි.

නිවසේ වැඩ කටයුතු අවසන් වෙද්දී සෙව්මි අත තිබුණු සියලු මුදල් අවසන් විය. හිතුවාටත් වඩා හොඳින් නිවසේ වැඩ අවසන් විය. සෙව්මි තමා අත වූ මුදල් වියදම් කළේ ඉතා සතුටිනි. ඇයට අවශ්‍ය වූයේ නිවසේදී තමා ගත කළ සැහැල්ලු ජීවිතයට අවතීර්ණ වීමටය. කිසිදින මුළුතැන්ගෙයි වැඩ කටයුතු වලට හවුල් නොවුණද ඇ රෙදි සෝදන යන්ත්‍රයෙන් නිවසේ සියල්ලන්ගේම රෙදි සෝදා දුන්නාය. එහෙත් ලීලා නම් සුපුරුදු ලෙස ලීදට ගොස් නාගත් අතර ඇගේ රෙදි පෙරදි සෝදා ගත්තාය. ලේලිය නිසා කලඑළි වූ නිවස තුළ ඇය ඇවිද ගියේ ආඩම්බරයෙනි. තාරුකා හැමදාමත් කන්කෙදිරි ගාන්නේ මේ නිවසට යාළුවෙකු කැන්දාගෙන එන්නට නොහැකි යැයි පවසාය. දැන් ඒ සියලු

අඩුපාඩු වියැකී ගොස්ය. ඇයට නිදහස් ඇගේ යෙහෙළියන් නිවසට කැන්දාගෙන ආ හැකිය. ලීලාවතී, මාලිකාත් සමඟ එක් කාමරයකට ගිය අතර තාරුකා වෙනුවෙන් අනෙක් කාමරය වෙන් කෙරුණේ ඇගේ යෙහෙළියන් ආ දිනකට නිදහසේ ඔවුන්ට එහි රැඳෙන්නට ඉඩ පහසුකම් ඇති නිසාය.

සෙව්මිගේ මුදල් අවසන් වූ පසු රාජින ඉතා දුෂ්කර තත්ත්වයකට මුහුණ පෑවේ අනෙක් සියලු වැඩ කටයුතු තමාගේ සුළු වැටුපෙන් පරිමසා ගත යුතු නිසාය.

රැකියාවක් අද ලැබෙයි, හෙට ලැබෙයි කියා බලන් සිටියද එය නොපෙනෙන තැනක තිබුණු බලාපොරොත්තුවක් පමණක් විය. තාරුකාගේ ඉගෙනීමට වැය කළ යුතු මුදල් දිනෙන් දින ඉහළ ගියේය. මාලිකාගේ පන්ති ගාස්තු, නිවසේ කෑම බීම වියදම් පිරිමසා ගන්නට රාජිනට බොහෝ වෙහෙසක් ගන්නට සිදුවිය. සෙව්මි පැමිණීමට පෙර දිනවල අම්මා ආහර පිසුවේ අරපරිස්සමිනි. සෙව්මිට දල ආහාර ගෙන පුරුද්දක් නැත. ඇගේ ආහාර වේලට මාළු, කරවල හෝ බිත්තර අතභාවශ්‍යමය. කෑම වියදම් වැඩි යැයි ලීලා නිතර සිතුවද පුතුට ඒ ගැන පවසන්නට ලීලාට නොහැකිය. සෙව්මි පැමිණෙන්නට කලින් උදේට කවුරුත් පිටි කිරි බිට්ටේ නැත. දැන් සෙව්මි නිසාවෙන් පිටි පැකට්ටුවක්, එකක් අවසන් වන විට තව එකක් වශයෙන් ගෙන ආ යුතුය.

සතියේ දින පහේම නිවස තුළට වී කාලය ගත කරනා සෙව්මි සති අන්තය වනතුරු බලා සිටියේ රාජින සමඟ ගමනක් බිමතක් යාමටය. අමතර ගමන් වලදී ඔහුට තවත් මුදලක් වැය කිරීමට සිදුවේ. සැප පහසුවට ජීවත්වුණු සෙව්මිට මේ දේවල් ගැන හරියාකාර වැටහීමක් නැත. එක් සෙනසුරාදාවක රාජිනත් සමඟ විත්‍රපටියක් නැරඹීමට යාමට සිතා සිටි සෙව්මිට ඒ අදහස අත්හරින්නට සිදුවූයේ හිතේ වේදනාවක් සමගිනි. රාජින අත තිබුණේ සිමිත මුදලකි. සිතුරාදා හවස් වරුවේ නිවසට පැමිණි තාරුකා මීලදී ගත යුතු අමතර පොත් පෙලක නම් ලැයිස්තුවක් රාජිනට දුන්නේය. ළඟ එන පළමු වසරේ විභාගයට ඒ පොත්

මිලට ගෙන කියවීම අත්‍යවශ්‍ය වූයේ ඒවා පුස්තකාලයෙන්ද ලබාගත නොහැකිවීම නිසාය.

චිත්‍රපටය පසෙකට ලා නැගෙණියෙන් ඉල්ලීම ඉෂ්ට කරන්නට රාජිතට සිදුවිය. රාජිත මේ සියල්ල සෙවීමට පැහැදිලි කළේ සන්සුන්වය. රාජිත අත වරදක් නොමැති බව දැනුණද සෙවීමට තමාගේ බලාපොරොත්තු අත් හරින්නට සිදුවීම ගැන හිතේ වේදනාවක් හා නොරිස්සුමක් උපන්නේය. ඇ කාමරයට වී ඇද බදා ගත්තේ ඒ වේදනාව නිසාය. රාජිත කොතරම් කතා කළද ඇය කාමරයෙන් පිටතට නොආවාය.

"මං ලබන මාසෙ ඔයාව එක්ක යන්නම් සෙව්.. දැන් එන්නකො.. ඔයා ඔහොම ඉන්න කොට අම්මලා මුකුත් හිතයි.."

"ඒ පිල්මි එක ලබන සතියෙ යනවා රාජිත.. ඒකයි මං කිව්වෙ යමු කියලා.. මං ගේ ඇතුළෙ හිරකාරියෙක් වගෙයි.. කොහෙ කියලා යන්නද..?"

රාජිත මුහුණ දුන්නේ විශාල ගැටලුවකටය. සෙවීමේගේ පැත්තෙන් ඇය වැරදි නැත. නමුදු තමාගේ තත්ත්වය තේරුම් ගැනීමට සෙවීම් උත්සාහ නොකරන්නේ මන්දැයි රාජිතගේ සිතේද වේදනාවක් උපන්නේය.

සෙවීම් ඇ ලග තිබූ සියලු මුදල් ගෙදර වැඩ කටයුතු සඳහා යෙදවීවාය. රාජිත එයට විරුද්ධ වුවද සෙවීම් ඒ සියල්ල තම කැමත්ත පරිදි ඉටු කළාය. ජීවිතය ගැන යම් අවබෝධයක් ඇ සතුව තිබුණේ නම් ඒ සියලු මුදල් ඇය විශ්වයදම් කරන්නේ නැතැයි රාජිතට සිතූණි. තමා ඉටු කළ යුතු යුතුකමක් ඇ ඉටු කිරීම ගැන ඔහුගේ සිත මුල සිටම පැවතියේ විත්ත පීඩාවකි. එය තේරුම් ගැනීමට සෙවීම් සමත්වූයේ නැත. රාජිත මුහුණ දුන්නේ විශාල ගැටලුවකටය. සෙවීම් තමා වෙත ආවේ විශාල බලාපොරොත්තු පොදි බැඳගෙන බව රාජිත දනියි. ඇ වෙනුවෙන් සෙනෙහස නොඅඩුව පිදිය හැකි වුවද ඇයට අවශ්‍ය සැප සම්පත් දීමට තමාට

නොහැකි බව රාජිත දනියි. සියලු ප්‍රශ්නවලට මුල හරි නැව් රැකියාවක් නැතිකමය. තමා ගන්නා සුළු වැටුපෙන් ගෙදර තුළ මහත් කටයුතු කළ නොහැකිය.

ඇද මත මුනින්තලාවී හිඳිනා සෙවීම් දෙස රාජිත බැලූවේ අනුකම්පාවෙනි. ඇ මේ ජීවිතය ගැන ඉක්මනින් කලකිරෙනු ඇතැයි ඔහුට සිතූණි. ඒ ඇයට තමාවත් එපාවීමට තරම් ඒ කලකිරීම බලවත් වේදැයි ඔහුගේ සිතේ අවිනිශ්චිත බියක්ද ඇති කළේය. ඒ හැඟීමත් සමඟ සිත නොසන්සුන් වූ ඔහු සෙවීම් අසළින් හිඳගත්තේ ඇගේ හිස අතගාමිනි.

"සෙව්.. ඔයා මාත් එකක් තරහද..?"

සිතේ ඔහු ගැන තරහක් නොවුණද සෙවීම් ඔහුත් සමඟ කතා කළේ නැත. ඒ සිතේ උපන් වේදනාව නිසාය. ඔහු තමාට සෙනෙහසක් නැතැයි ඇයට සිතෙයි. දෙමාපියන් හා සියලු සැප සම්පත් හැර දමා ඔහු වෙත පැමිණි තමාට ඔහුගේ සෙනෙහස අහිමි නම් මේ ජීවිතයෙන් පලක් වේදැයි ඇයට සිතෙයි. සිත මුරණ්ඩුවූ නිසාම ඒ හිත ගලක් කොට ගත් ඇය නොසෙල්වී එලෙසම සිටියාය.

"මට සමාවෙන්න රත්තරන්.."

රාජිත පහත්වී ඇගේ හිස සිප ගත්තේ සෙනෙහසත්, වේදනාවත් මැද අතරමං වෙමිනි.

පසුදින රාජිත රැකියාවට පිටත් වූයේ සිතේ අලුත් බලාපොරොත්තුවක්ද ඇතිවය. ඒ අමතර රැකියාවක් සොයා ගැනීමටය. හවස පහට ඔහුගේ සේවය අවසන් වෙයි. අමතර රැකියාවක් සොයා ගන්නට හැකි වුවහොත් අතට කියක් හෝ ලැබෙයි. ඉන් තරමක් හෝ ජීවිතයේ ප්‍රශ්නවලට විසඳුමක් ලැබෙනැයි ඔහුට සිතෙයි.

සේවය අවසන් වූ වහාම රාජිත හිසේ තම පාසල් මිතුරෙකු

වූ ප්‍රදේශයේ ව්‍යාපාර රැසකම හිමිකරුවෙක් වූ රසික සොයා ගෙනය. ඔහු හමුවී තමාගේ තත්ත්වය ප්‍රකාශ කර රැකියාවක් සොයා ගැනීම රාජිතගේ එකම අරමුණ විය.

වැඩ අවසන් වූ වහාම රාජිත, රසික සොයා ඔහුගේ අවන්හලට ගියේය. කලකින් දුටු මිතුරන් ඔවුනොවුන් පිළිගත්තේ උණුසුම් හැඟීමෙනි. සැදෑ කාලය නිසා අවන්හල තුළ තිබුණේ නිසංසලකමකි. රාජිත මිතුරාත් සමග කතාබහ ආරම්භ කළේ දිගු ශාලාවේ කෙලවරේ තිබුණු මේසය වෙත ගොස්ය.

"ඉතින් කොහොමද රාජිත ජීවිතේ.. සෙවිම් එහෙම හොඳින්ද..?"

පුටුවේ හිඳගත් වහාම රසික, රාජිතගෙන් විමසුවේ ඔහු හදිසියේ විවාහ වීම ගැන තොරතුරු දැන ගන්නට ලැබුණ නිසාය. ඒ විවාහයෙන් පසු දෙමිතුරන් මුණ ගැසුණු ප්‍රථම අවස්ථාව මෙය විය.

"වරදක් නෑ රසික.. හොඳින් ඉන්නවා.."

"ඒක නෙමෙයි.. තාම ජොබ් එකක් නෑ නේද..? මේ රට එහෙම තමයි බං.. උඹලා වගේ ඉගෙන ගත්ත මිනිස්සු තුට්ටු දෙකේ පඩියකට පුද්ගලික ආයතනවලට වැඩ කරනවා.. මෙලෝ හසරක් දන්නැති මැටිවො ඉහළ තැන්වල රජ සැප විඳිනවා.."

රාජිතගේ සිතට දැනුණේ හිස් බවකි. පලක් නැති කතාබහ ඔහුට වදයක්ම විය.

"ඔවා කතා කරලා වැඩක් නෑ මවං.. ඒක නෙමෙයි.. හදිසියෙ මං උඹව හම්බවෙන්න ආ කාරණාව මං කියන්නම්කො.. මට ටිකක් ප්‍රශ්න මවං මේ දවස්වල.. දන්නවනෙ ගෙදර තත්ත්වය. මට මොකක් හරි කමක් නෑ ජොබ් එකක් හොයලා දීපං.. උඹට ඇරෙන්න මට මේක කියන්න කෙනෙක් නෑ.."

රසික මිතුරා දෙස බලා සිටියේ පුදුමයෙනි.

"ඇයි.. එතකොට උඹ කරන රස්සාව..?"

"ඒක කරගෙන යනවා.. මං හිතුවේ හවස් වරුවේ තව එකක් හරි කරන්න.. එහෙම නැතුව මේ ප්‍රශ්නවලට විසඳුම් හොයන්න බෑ රසික.."

රාජිතගේ තත්ත්වය රසිකට වැටහුණේය. ඔහු මොහොතක් ඒ ගැන කල්පනා කළේය.

"සෙවිම්ගෙ ගෙදරින් තාමත් තරහද..?"

අවසානයේ රසික විමසුවේ තවත් පැත්තක් ගැන සිතමිනි.

"ඒ මිනිස්සු කවදාවත් අපිව පිළිගන්න එක්ක නෑ.. අනික ඒ අය ළඟ දනින් වැටෙන්නත් මං කැමති නෑ.. සෙවිම් මං ළඟට ආවේ හැම දෙයක්ම අතැරලා.. එයාගෙ ඕනෑ එපාකම් පිරිමහන එක මගෙ යුතුකම.. උඹ දන්නෑ සෙවිම් එයා ළඟ තිබුණ සල්ලි ඔක්කොම වියදම් කරලා ගේ හැදුවා.."

"ගේ හැදුවා.. මේ හදිසියෙ...?"

"ඔව් බං.. මං ටිකක්වත් කැමති වුණේ නෑ.. සැපට හැදුණ එයාට ඒ ගෙදර අපායක් වගේ ජේන්න ඇති රසික.. මං එපා කිව්වා.. ඒත් ජීවිතේ තේරුම් ගන්න තරම් එයා මෝරලා නෑ.. එයාගෙ කැමැත්ත, එයාගෙ සල්ලි.. මං සද්ද නැතුව හිටියා පස්සෙ.. අතේ සල්ලි නැතිවුණාම එයාට දුකයි.. ගමනක් බිමනක් යන්නවත් නැහැනෙ.. ළඟදි ෆිල්ම් එකක් බලන්න යමු කිව්වා.. ඇත්තටම අමතර මුදලක් මා ගාව තිබුණේ නෑ.. දවසම මුණ එල්ලගෙන හිටියෙ.. මං දන්නෑ රසික.. මොනා කරන්නද කියලා.."

රසික මිතුරා දෙස බලා සිටියේ ශෝකයෙනි.

"උඹ ගැන හොඳටම දැනගෙනනෙ එයා ආවෙ.. එහෙම එකේ මේ තත්ත්වය තේරුම් ගන්න බැරි නම් වැඩක් නැහැනෙ.."

රසික කතා කළේ මදක් සෙවිම් ගැන උපන් අමනාපයෙනි. මිතුරාගේ ජීවිතය ගැන හොඳින් දැන සිටි රසිකට ඔහු මුහුණ පා ඇති තත්ත්වය ගැන උපන්නේ කණගාටුවකි.

"ඒක එහෙම නමයි රසික.. සෙවිම් මහා ලොකු දේවල් බලාපොරොත්තු වෙන්නෙන් නෑ.. ඒත් පුංචි දේවත් හිත රිදවා ගන්නවා.. එයා මට එයාගෙ පණටත් වඩා ආදරෙයි.. ආදරේ වැඩි වුණාමත් පුශ්තනෙ.."

රාජිත මිතුරා දෙස බැලුවේ මුවගට සිනාවක් නංවාගෙනය.

"ඉතින් මං දැන් මොකක්ද කරන්න ඕන..?"

රසික විමසුවේ පුටුවේ හරි බරි ගැසි වාඩිවෙමිනි.

"මේකයි රසික.. පුළුවන් නම් මට රැට කරන්න ජොබ් එකක් හොයලා දියො.. උඹේ රෙස්ටුරන්ට් එකේ පිඟන් හෝදන්න හරි කමක් නෑ.."

රාජිතගේ වදන් දෙස රසික බලා සිටියේ සංවේගයෙනි. උපාධිධාරියෙකු වූ සිය මිතුරා පත්ව ඇති අසරණ තත්ත්වය ඔහුට වැටහේ.

"මං කොහොමද මමං ඒ වගේ දෙයක් උඹට දෙන්නෙ..."

"ඒකට කමක් නෑ රසික.. මේ වෙලාවේ මං උඹේ යාලුවෙක් කියලා හිතන්න එපා.. රස්සාවක් හොයාගෙන ආව කෙනෙක් කියලා හිතපං.. එතකොට අපි දෙන්නගෙම පුශ්තෙ විසදෙයි.."

රාජිත, රසික හමුවී නිවසට පැමිණියේ තරමක සැනසීමකිනි. රසිකගේ ව්‍යාපාරික ස්ථාන වලින් කෙසේ හෝ රැකියාවක් රාජිතට සොයා දීමට රසික පොරොන්දු විය. ඒ විශ්වාසය සිතට දැනුණෙන් රාජිතට මදක් සැහැල්ලු වන්නට පුළුවන් විය.

* * * * *

රාජිත

එන මග බලා සිටි සෙවිම් අසලට පැමිණියේ ලීලාය. දවස තිස්සෙම කාමරය තුළට වී සිටිනා ලේලිය ගැන ඇගේ සිතට දැනෙන්නේ මදක් අමනාපයකි. ඇ කිසි දින නිවසේ උදව්වකට නොපැමිණේ. ගෙවල් මිදුල් පවා අතුගාන්නේ තමාමය. මෙලෙස ගැහැනියකට ජීවත්වන්නට පුළුවනිදැයි ඇයට සිතා ගැනීමට නොහැකිය. පොහොසත් පවුලක දැරිවියක් නිසා මේ කටයුතු නුපුරුදු බව සත්‍යයක් වුවත් ඇය දැන් මේ ජීවිතයට හුරුවිය යුතු නොවේදැයි ඇයට සිතෙයි.

"ඇයි දුවේ මේ කරුවලේ මිදුලට වෙලා ඉන්නෙ.. යමු ගෙට.. පුතා එන්නෙ නැතෑ.."

ඇතින් පෙනෙන ගුරු පාර පාලය. ලීලා වරක් එදෙස බලා යළි ලේලිය වෙතට හැරුණාය.

"මං රාජිත එනවද බැලුවෙ අම්මා.."

"පුතා එන්නෙ නැතෑ.. මේ ගොම්මන් වෙලාවේ ගැනු ලෙමයි මිදුලෙ ඉන්න හොඳ නෑ.."

එවර නම්, සෙවිම්ගේ සිතට දැනුණේ නොරිස්සුමකි.

'කෙහෙම්මල් ගොම්මන් වෙලාව...' ඇය සිහින් තමාටම කොඳුරා ගත්තාය. නැන්දම්මා නිතර සිටින්නේ තමා ගැන සෙවිල්ලෙනි. මොකක් හෝ වරදක් සොයන්නට මෙන් නිතර විමසිලිමත් වෙයි. රාජිකත් සමග කුලී නිවසකට හෝ යන්නට තිබුණා නම් හොඳ යැයි වරෙක සෙවිම්ම සිතෙයි. නිවස අලුත් වැඩියා කරන්නට තමා ඉක්මන් වුවා වැඩිදැයි සෙවිම්ම සිතෙන්නේ අතවූ සියලු මුදල් අවසන් වූ නිසාය. තවත් ඇත්තේ තමාගේ රත්රං බඩු ටික පමණක්ය. ඒවායේද සැහෙන තරමක් වටිනාකමක් ඇත.

ඉන්නටම බැරි තත්ත්වයක් එළඹියහොත් බැංකුවට උගස්කර මුදල්ගෙන කුලී නිවසකට යනවා යැයි ඇය සිතා ගත්තාය. සිත කළ පැන නැගී අමනාපය නිසාම සෙවිම් යළිත් නැන්දණිය දෙස බැලුවේ නැත. ලේලිය හා කතාවෙන් පලක් නොවුණ නැත ලීලා ගෙතුළට ගියාය. ඇගේ සිතේ ඇත්තේ ද අමනාපයකි.

බාල දියණිය සොයා කාමරයට ගිය ලීලා ඇඳ මත හිඳ ගත්තේ පුළුල් කරගත් මුහුණිනි. පාඩම් වැඩවල යෙදෙමින් සිටි මාලිකා හිස නගා බැලුවේ අම්මා කාමරයට පැමිණි නිසාය. මවගේ වත අඳුරු වී ඇති වගක් මාලිකාට පෙනෙයි. ඇ ඒ ගැන විමසිලිමත් වන්නට ගියේ අත රැඳී පොත මේසය මත තබමිනි.

"මොකද අම්මෙ..?"

මාලිකා විමසුවේ මදක් සෙමිනි.

"නෑ.. දැන් පැයක විතර තිස්සෙ ඉඳන් මේ ගොම්මනේ එළියට වෙලා අයියා එනකම් ඉන්නවලු.. මල විකාර... එන කෙනා ගෙදරටනෙ එන්නෙ.. මං කිව්වා ඔහොම ඉන්න එපා.. ගෙට එන්න කියලා.. ගානක්වත් නෑ.. ඔය ඉන්නෙ.."

මාලිකාගේ සිතට බියක්ද ගලා එයි. අම්මා දැන් දැන් සෙවිම් අක්කාගේ වැරදි සොයන්නට බලාගෙන සිටියි. පහුගිය දවස්වල නම් ඇය ඇගේ ගුණ වැළඳගත්තාය. ඒ ගෙදර අලුතින් ගොඩ නගා යද්දීය. දැන් දැන් වැරදි සොයන්නට සූදානම් වෙයි. යම් හෙයකින්

දෙදෙනා අතර අරගලයක් ඇතිවේදැයි මාලිකාට සිතෙයි.

සෙවිම්ණී අක්කා බෙහෙවින් සැප පහසුකම් මැද හැඳුණ කෙනෙකි. ඇය දුක නොහඳුනයි. නමුත් අයියා වෙත පෑ සෙනෙහස නිසාම සියලු සැප සම්පත් හැර දමා ඔහු වෙත පැමිණියාය. එය ගරු කළ යුතු කාරණාවකි. අම්මා ඇයට නිදහසේ ඉන්නට ඉඩ නොදී ඇගේ වැරදි සොයන්නට යාම තරකය. මාලිකා මව වෙතට හැරුණේ අමනාපයෙනි.

"අම්මෙ.. අක්කට පාඩුවේ ඉන්න දෙන්න.. එළියෙ හිටියා කියලා මොකද..? දවසෙම ගෙට වෙලා පාලුවේ ඉන්නෙ.. හරියට හිරකාරියෙක් වගේ.. අපි එයාගෙ මානසික තත්ත්වයත් හිතන්න ඕන නේද..? අම්මට පහුගිය කාලෙ නම් එයාට වැඩිය කෙනෙක් නෑ.. දැන් ඇයි තව විදිහක්. නිකරුණේ පුස්ත ඇති කරගෙන අයියව ඇත් කරන්න හදන්න එපා.."

දියණියත් තමාගේ කීම නොපිළිගැනීම ගැන ලීලාගේ සිතට නැගෙන්නේ තරහකි. ඇයට අවශ්‍ය සෙවිම් නිකම්ම නිකම් ගැහැනියක නොවී ගේ දොර කටුයතු ගැනත් දැන ගන්නවා නම්ය. බතක් මාලුවක් තියා තේ කෝප්පයක්වත් හදා ගැනීමට නොහැකි ගැහැනියකගෙන් පලක් ඇතිද..? ඇයට දුක හිතෙන්නේ පුතා ගැන. තමා නැති කලක ඔහුට ගෙදර වැඩත් කරගන්නට සිදුවෙතැයි ඇයට සිතෙන්නේ ලේලිය අතක් පයක් නොසොල්වන නිසාය. නිවසේදී සැප වින්ද බව සැබෑය. නමුත් දැන් තත්ත්වය වෙනස්ය. තමාට ලෙඩක් දුකක් හැඳුනොත් ගෙදර වැඩ කටයුතු සියල්ල අඩාල වෙනවා නොවේදැයි ඇයට සිතෙයි. තරහක් ඇතිවන්නේ එවිටය.

"උඹලට කවද හරි තේරෙයි මං කියන දේවල්වල ඇත්ත.. කසාද බැඳපු ගැනියෙක් වුණාම ගේ දොර වැඩ කටයුතු කිසිම දෙයක් දන්නැතුව පලක් තියෙනවද..? එහෙම නැත්නම් රස්සාවකට වත් යන්න ඕන.."

අම්මාට කරුණු පැහැදිලි කිරීමෙන් පලක් නොවන බව දැනගත් මාලිකා යළිත් පොත අතට ගත්තාය.

"මට වැඩ තියෙනවා අම්මෙ.."

එපමණකින් නිහඩවුණ මාලිකා යළි මේසය වෙත හැරුණාය. ඇඳ මගින් තැගි සිටි ලීලා කාමරයෙන් පිටව ගියේ දියණියට ද සේසමිනි.

අදුර අතරින් තමා වෙත එන රාජිතගේ රුව දුටු විට සෙවිමිගේ සිතට සැනසීමක් දැනුණි. ඇ තමා සිටි තැනින් මදක් ඉදිරියට ගියාය. වෙහෙස අතරින් වුවද රාජිත සිනාවක් උපදවා ගන්නට සමත් වූයේ ඇ පෙරමග බලා සිටිනා අයුරු දුටු අනුකම්පාවෙනි.

"ඇයි අනේ පරක්කු වුණේ.. මං මග බලන් ගිටියා කරදරයක්ද කියලා.."

සෙවිමිගේ සුරත අල්වා ගත් රාජිත ඇයත් සමඟම ගෙට ඇතුළු විය.

"ටිකක් පරක්කු වුණා.. පොඩි ගමනක් යන්න උනා යාළුවෙක් මුණ ගැහෙන්න.. මං පස්සෙ විස්තර කියන්නම්කො.."

රාජිත, සෙවිමින් සමඟ කාමරයට වැදුණේය. මුළුතැන්ගෙයට වී පුතු පැමිණි හඬ අසා සිටි ලීලා කේතලය ලිප තැබුවේ සුසුමක් හෙලමිනි. 'පුතාත් එක්ක කයිවාරුව විතරයි.. තේ එකක්වත් හදලා දෙන්න උවමනාවක් තියෙනවද..?' ලීලා කේන්තියෙන් තනිවම සිතුවාය.

රාත්‍රී කැමෙන් පසු ඇඳට ගිය විට රාජිත තමා ඉදිරියට කරන්නට බලාපොරොත්තු වන වැඩ පිළිවෙල ගැන සෙවිමිට කියන්නට තීරණය කළේ මෙය නොකියාම බැරි කාරණාවක් වන නිසාය. රාජිත කියන දේවල් ඇය අසා සිටියේ ඔහුගේ පුළුල් උරහිසේ හිස හොවාගෙන ගෙනය. සවස පහෙන් පසුව තවත් රැකියාවක්

කරන්නට රාජිත සූදානම් වෙයි. ඒ ඉදිරියට පැන නගින ප්‍රශ්න වලට විසඳුමක් වශයෙනි.

සෙවිමිගේ සිතට නම් දැනේනේ මහා බරකි. උදේ සිට සවස් වනතුරු ඔහු එන පෙරමග බලා සිටින්නේ දැඩි කනස්සල්ලෙනි. ගෙදරින් පිටවී ආපසු සිතට දැනෙන්නේ දැඩි පාලුවකි. බිත්ති හතරකට කොටුවී ගෙවන ජීවිතය සැබවින්ම දුක් සහගත විය. එය මොහොතකට හෝ මග හැරෙන්නේ රාජිත සමඟ සිටිනා විටය. ඔහු රාත්‍රී කාලයත් රැකියාවක් කරන්නට සූදානම් වෙයි. මේ කාරණයේදී නම් රාජිතත් සමඟ කිසිසේත් එකඟ වන්නට නොහැකි බව සෙවිමිට සිතෙයි.

හිස එසවූ සෙවිමි, රාජිතගේ දෑසට එබුණාය.

"අනේ රාජිත.."

"ඇයි..?"

සෙවිමිගේ හැඟුම් ඉවෙන් මෙන් හඳුනාගත් රාජිත ඇය අසනා ප්‍රශ්නවලට දියයුතු පිළිතුරු කල්පනා කරන්නට විය.

"ඇයි කියලා අහන්නෙ.. ඔයා හවස එනකම් මං කාලය ගෙවා ගන්නෙ මොන තරම් අමාරුවෙන්ද..? ඔයා රැටත් වැඩ කරන්න ගත්තොත් මට පිස්සු හැදෙයි මේ ගේ ඇතුළට වෙලා ඉඳලා.."

සෙවිමිගේ තරහින් පිරුණු මුව රාජිතගේ සිතට ගෙනාවේ කනස්සල්ලකි. මේ සියල්ල කරන්නට හදන්නේ ඇය වෙනුවෙන්ම නමුදු තමා තේරුම් ගැනීමට ඇය මීට වඩා උත්සාහ කළ යුතු යැයි ඔහුට සිතෙයි.

"මට ඔයාව තේරෙනවා සෙවි.. ඒත් ටිකක් හිතලා බලන්නකො. ඔයාට තේරෙනවා තේද අපේ ගෙදර තත්ත්වය. සල්ලි නැතුව කිසි දෙයක් කරගන්න බැ.. මට ඔයාව ගමනක් බිමතක් වත් එක්ක යන්න පුළුවන්ද..? ඔයා ගැන හිතලයි මං මෙහෙම තීරණයක් ගත්තෙ. හොඳ රස්සාවක් ලැබෙනකම් අපිට මේ දුක උනුලාගන්න වෙනවා

සෙවි.. එක තේරුම් ගන්න.. හැමදාටම නෙමෙයිනෙ.. ටික දවසකට.."

රාජ්‍යයේ තීරණය වෙනස් කරන්නට නොහැකි බව දැනෙනවා විට සෙවිමියේ සිතට දැනුණේ බලවත් පීඩාවකි. ඔහු සියල්ල කරන්නට සූදානම් වන්නේ තමා ඇතුළු පවුලෙන් සුබ සිද්ධිය සඳහා වුවද මුදල් නිසාම මේ තරම් දුකක් උසුලන්නට ඇයට සිදුවෙනැයි ජීවිතය ගැන අපමණ සිහින වෙමින් සිටී ඇය තේරුම් ගෙන සිටියේ නැත.

"දැන් ඔය කතාව නවත්තලා අපි නිදියගමු.. එන්න හොඳ ලමයනෙ.."

ඇඳ මත හිඳගෙන සිටි සෙවිමි ඔහුගේ උණුසුමේ ගුලිවුණේ සියල්ල අමතක කිරීමටය.

තම මිතුරාගේ ඉල්ලීමට උදව්වක් කළ යුතු නිසාම රසික රාජ්‍යව ඔහුගේ රැකවයේ වැඩට ගත්තේ රාත්‍රී කාලයට පමණක් විවෘත කර තබන නිසා එහි ඇති කලබලකාරීකමට තවත් සේවකයෙකු වැඩි නොවුණ නිසාය. සවස හයේ සිට රාත්‍රී දහය දක්වා රාජ්‍ය සේවය කරයි. දුර ගමන් යන බොහෝ වාහන රාත්‍රී ආහාර ගත්තේ රසිකගේ මේ හෝටලයෙනි. කෑමට එන අයගේ අවශ්‍යතා සපුරන්නට රාජ්‍යට සිදුවිය.

රාත්‍රී දහයට සේවය අවසන්ව රාජ්‍ය නිවසට එන්නේ දහය හමාරට පමණය. සතියේ දින පහේම සෙවිමි ගෙන යන්නේ ඉතා දුෂ්කර ජීවිතයකි. සෙනසුරාදා, ඉරිදා රාජ්‍ය හෝටලයට නොයයි. තමා රැකියාව කරන පොදුගලික ආයතනයේ සෙනසුරාදා වරුවක් වැඩය. සෙවිමිට සැනසුමක් ලැබෙන්නේ ඒ දින දෙකේදී පමණය.

* * * * *

"මගෙ කොල්ලා තවත් දුකට වැටුණා.."

තාරුකාත්, මාලිකාත් නිවසේ සිටි මොහොතක ලීලා කතාව

ආරම්භ කළේ එලෙසය. මාලිකා, අම්මාගේ මේ කතාබහට විරුද්ධ වුවද තාරුකා ද සිතන්නේ අම්මා සිතන පහත ආකාරයටය. තාරුකාට අවශ්‍ය අයියාගේ පිහිටෙන් කෙසේ හෝ අධ්‍යාපන කටයුතු හමාර කර ගැනීමටය. සෙවිමිගේ පැමිණීමත් සමඟ අයියා වෙනස් වේවිදැයි ඇය නිතර විමසිල්ලෙන් සිටියි. තමුදු රාජ්‍ය කිසිවිටක සිය යුතුකම් පැහැර හැරියේ නැත. ඔහුට අවශ්‍ය වූයේ වෙටත්, නැගණියත් දෙදෙනාටත් හා සෙවිමිටත් එක ලෙස සිය යුතුකම් ඉටු කිරීමටය.

"ඔය තරම් සල්ලිකාර පවුලක වෙලත් ඒ මිනිස්සුන්ට යුතුකමක් තියෙනවා දැන් දෙන්නා කසාද බැඳලා නිසා දෙන දෙයක් දීලා දාන්න.."

ලීලා මෙතෙක් තම සිත තුළ තනිවම පොර බැදු සිතුවිලි එළියට දැමීමේ මවකට තරම් නොවන ලෙසය. සෙවිමි නිවස අලුත් වැඩියාව සඳහා තමා සන්තකව තිබූ මුදල් වියදම් කළ බවද ඇයට අමතක වී තිබුණි. එපමණක් නොව මාලිකාට ද නිවසේ වියදමට ඇය වරින්වර මුදල් දුන්නේ කිසිම ලෝබකමකින් තොරවය. ලීලාට අවශ්‍ය ඇගේ දෙමාපියන් සතුව ඇයට දායාද වශයෙන් ඇති දේවල් ගෙන්නා ගෙන දුක් විඳින පුතු ඒ දුකින් මුදවා ගැනීමටය.

"එහෙම හිතන්න එපා අම්මේ.. අක්කා හැමදේම දාලා ආවේ අයියා නිසා.. අයියාට අත්හැරියා නම් එයාට හොඳට සැප විඳින්න තිබුණා.. අක්කා ළඟ තිබුණ සල්ලිත් හැම සතයක්ම ගෙට වියදම් කරලා.. දැන් සල්ලි නැති නිසා එයාට පහත් කරලා කතා කරන්න එපා.."

යන්නමින්වත් සෙවිමිව තේරුම් ගත්තේ නම් ඒ මාලිකා පමණකි. අම්මාත්, අක්කාත් ගුණමකුවීම ඇයට ඉහිලුම් නොදෙන්නක් විය.

"මෙයාටනෙ රුදාව හැදිලා තියෙන්නෙ එයා ගැන.. එයාට ටික් හිතන්න තිබුණා අයියාට පොඩි ජොබ් එකක් ලැබෙනකම් වත්

ගෙදරට වෙලා ඉන්න.. එයා ආවයින් අයියගෙ හිතේ බර වැඩිවුණා විතරයි.."

මාලිකා හිඳගෙන සිටි තැනින් නැගී සිටියේ අම්මාත්, අක්කාත් දෙස නොසතුටින් බලමිනි. තවදුරටත් කතා කරන්නට ගියොත් අම්මාටත්, අක්කාටත් බැණ පව් සිදු කරගන්නට සිදුවෙනැයි මාලිකාට සිතුවේ.

* * * * *

එක් සැදැවක මාලිකාත්, සෙවිමින් මිදුලේ ගල් පඩි මත හිඳගෙන කතාබහක යෙදී සිටියහ. සෙවිමිට මේ නිවසේ රාජිත හැරෙන්නට සිටි එකම පිහිට නම් මාලිකා පමණක්ය. ලීලා දැන් දැන් පෙර මෙන් සෙවිමි සමඟ ලොංගතුකමකින් කතාබහ නොකරයි. මේ වෙනස දෙවිමිට වැටහුණද ඇය ඉවසා බලා සිටියාය. සෙවිමින්, මාලිකාත් කතාබහ කරනා අයුරු සැරිත් සැරේ ගේ දොරකඩට වී බලා සිටි ලීලා ඉවසා සිටිය නොහැකි තැන කටහඬ අවදි කළාය.

"මාලිකා.. විභාගෙට තව දවස් කීයද.. කියෙ ඉදන්ද ඔය කයිවරුව..?"

නැන්දණියගේ හඬින් සෙවිමි තිගැස්සී මාලිකා වෙත හැරුණාය. අම්මාගේ නපුරු බැල්ම දෙස බලා සිටි මාලිකා දැඩි අසිරුවකට පත්විය.

"තව ටිකකින් පාඩම් කරන්නම් අම්මෙ.. ඉස්කෝලෙ ගිහින් ආවා විතරයි.. මහත්සියයි.."

මාලිකා කියවාගෙන ගියේ මව සමඟ උපන් අමනාපයෙනි. ලීලා ගේ දොරකඩින් ඉවත්ව ගියේ කේන්තියෙන් පුපුරමිනි.

"අම්මට තරහා ගිහින් නංගි.. ඔයා යන්න... මං නිසා ඔයාගෙ වැඩ පාඩු කරගන්න එපා.."

සෙවිමි පැවසුවේ හිතේ උපන් වේදනාවෙනි.

"මං පාඩම් කරන්නෙ වෙනදටත් හවස් වෙලානෙ අක්කෙ.. අම්මට පිස්සු.. අපි යමු ගෙට.."

"නංගි යන්න.. මං එන්නම්.."

සෙවිමිගේ සිත රිදුන බව නම් මාලිකාට හොඳින්ම වැටහුණි. නමුත් තවත් ඇය අසළ හිඳින්නට මාලිකාට සිත් නොවූයේ අම්මා යළිත් බැණ වදින්නට බැරි නැතැයි සිතුවා නිසාය.

තමා මැවූ සිහින මන්දිරය දිනෙන් දින කඩා වැටෙනවා යැයි හැඟීමක් දැන් දැන් සෙවිමිගේ සිතට දැනෙයි. රාජිතගේ මව නිතර උත්සාහ කරන්නේ තමාගේ සිත රිදවීමට බව සෙවිමිට වැටහේ. සියල්ලටම මුල මුදල්ය. නිවස සෑදීමට තම අත තිබූ සියලු මුදල් වැය කිරීම අනුවණකමකැයි ඇයට සිතෙන්නේ දැන්ය. ඒ සියල්ලක්, කළේ කොයි තරම් බලාපොරොත්තු සහගතවද..? රාජිත මෙන්ම ඔහු වටා සිටි සියලු දෙනා තමාගේ යැයි හදවතින් වැළඳගත් නිසා හිමිවූ එකම දෙය නම් සිත් පිඩාව පමණකැයි සෙවිමිට සිතෙයි.

තවත් ඉතිරිව තිබෙන්නේ රත්තරං බඩු පමණය. ඒවා බැංකුවට උගස්කර මුදල් ලබාගෙන රාජිතත් සමඟ නිවසක් කුලියට ගෙන පිටව යා යුතු යැයි ඇයට බොහෝ වර සිතෙයි. ඊට රාජිත කෙබඳු ප්‍රතිචාරයක් දක්වාවිදැයි සිතට දැනෙන්නේ සැකයකි.

උදෑසන සිට රැ වනතුරු ඉතා අවිච්ඡිකිව කාලය ගත කරනා රාජිත නිවසට ගොඩ වැදෙන්නේ සැනසුමක් සොයාගෙනය. මෑත කාලයක සිට රාජිතගේ සිතට අනියත බියක් දැනෙන්නට පටන් ගෙන ඇත. ඒ අම්මාත්, සෙවිමින් යන දෙදෙනා දිනෙන් දින වෙනස්වීමට ලක්වීම නිසාය. දෙදෙනාගේම වතේ ඇත්තේ අසහනකාරී බවකි. කිසිවිටක දෙදෙනා එක තැනක සිට කතාබහ නොකරයි. ජීවිතය මේ තරම් දුෂ්කරව ඇත්තේ මේ සියලු දෙනාගේම ජීවිත සැපවත් කිරීමට යාම නිසාය. වයසට ඔරොත්තු නොදෙන තරම් වගකීම් රැසක් තම හිස මත පැටවී ඇත.

සෙවිලිගේ සිතුවිලි අවුස්සන්නට රාජිත කිහිපරක්ම සිතූ මුත් යම් හෙයකින් මේ ජීවිතය ඇයට නිරස වී ඇත්නම් තමාගේ සිහින ලෝකයම බිඳ වැටෙනැයි ඔහුගේ සිතට බියක් නැගෙයි.

ඉතා දුෂ්කර වූත්, වෙහෙසකාරී වූත් එක් රාත්‍රියක සෙවිලි සිය හැඟීම් රාජිත සමඟ ප්‍රකාශ කරන්නට සිතුවේ ඉවසීමේ සීමාව ඉක්ම ගොස් තිබූ නිසාය. දිනෙන් දින රාජිතගේ මව වෙතින් එල්ල වන කෙතෙහිලිකම් කිසි දින දුකක් නොහඳුනන සෙවිලිට දරාගන්නට අපහසු විය. නිදි යහන ප්‍රශ්න කතා කිරීමට නුසුදුසු ස්ථානයක් වුවද සෙවිලිට මේ සිරකාර ජීවිතයේ අත් නිදහසක් තිබුණේ නැත. වෙනාදට රාජිතගේ උණුසුමට ගුලිවන ඇය අද සිටියේ ඔහුට මදක් ඇතින් හිසට උඩින් කරකැවෙන විදුලි පංකාව දෙස බලා ගෙනය.

"රාජිත.. ඔයාට තරහා යන්නෙ නැත්නම් මං කාරණාවක් කියන්නද..?"

ඇ රාජිත දෙස බලමින් විමසුවේ සසල වූණ සිහිණි.

"මොකක්ද සෙවි.. ඇයි මට තරහා යන්නෙ..? කියන්නකො.."

රාජිතගේ වදන් කාරුණිකය. සෙවිලිට අත්හරින්නම නොසිතෙන්නේ ඔහුගේ මේ සෙනෙහසමය. වෙනත් අය මෙන් කැකෝ ගසමින් ප්‍රශ්නවලට විසඳුම් නොසොයන ඔහු සාධාරණව හැම දෙයක් ගැනම සිතයි. සෙවිලිගේ සිත මේ ප්‍රශ්න නිරාකරණය කර ගැනීමට සිතුවේද එහෙයිනි. නමුත් මේ වනවිටත් පවුලේ සියලු බර උර මතට ගෙන වෙහෙසකාරී ජීවිතයක් ගෙවන ඔහුට මේ ප්‍රශ්නය පිඩාවක් වනවා දකින්නට සෙවිලි අකමැතිය. රාජිතගේ කරුණාවෙන් සෙවිලිගේ සිතට දැනෙන්නේ දිරියකි.

"රාජිත.. මාව වරදවලා තේරුම් ගන්න එපා.. අපි කුලියට ගෙයක් අරන් යමුද..?"

සෙවිලිගේ වදන්වලින් රාජිත තිගැස්සුණේය. ඇයගෙන්

මෙවන් ප්‍රතිචාරයක් ඔහු මෙතරම් ඉක්මනින් බලාපොරොත්තු වූයේ ද නැත.

"ඇයි සෙවි.. මේ හදිසියෙ..?"

සෙවිලි වෙතට ලංවූ රාජිත ඇගේ හිසකෙස් අතර ඇඟිලි යවමින් විමසුවේය.

"මට මෙහෙම ඉන්න බෑ රාජිත.. අම්මා හැම වෙලාවෙම හිත රිඳෙන දෙයක් කියනවා.. මං ඉන්න එක අම්මට හිරිහැරයක්.."

සෙවිලිගේ මුඛින් වදන් පිටවුණේ වක්කඩක් කැඩුවක් මෙන්ය.

"මට ගෙදර වැඩ කරලා හුරු නෑ රාජිත.. ඒක මං හිතලා කරන දෙයක් නෙමෙයි.. ගෙදරදී මං නිකම්මනෙ හිටියෙ.. මං මොනවා හරි දෙයක් කරන්න උත්සාහ කළත්, අම්මට ජේත්තෙ වරදක් තමයි.. ඔයා උදේ පාන්දර ගියහම ආයෙ එන්නෙ මහ ෫.. මං කොහෙමද රාජිත මේවා උහුලගෙන ඉන්නෙ..?"

රාජිතට කාරණය අවබෝධ විය. වරද කාගේදැයි ඔහු නිහඬවම සිතයි. සෙවිලි වැරදි යැයි එකහෙලා ඔහුට පැවසීමට නොහැකිය. ඒ ඇ හැදුණු වැඩුණු පරිසරය එලෙස වූ නිසාය. එසේ වුවද දැන් ඒ ජීවිතයෙන් ඇ මිදිය යුතු කාලය එළඹ තියේ. ඇයට එවැනි සැහැල්ලු දිවි පෙවෙතක් හිමිවීමට නම් අතට පයට මෙහෙකරුවන් සිටිය යුතුය. කොයි තරම් ඉගෙනුමට නංගිලාව යොමු කළද අම්මා බොහෝ විට ඔවුන්ට බැණ වදින්නේ ඔවුන්ගේ සමහර වැඩ පිළිවෙලවල් ඇයට නොඅල්ලන නිසාය. ඉගෙන ගන්නවා සේම ගැහැනු ළමයෙකු ගෙදර වැඩටද අත හුරු විය යුතු බව මවගේ අදහසයි. රාජිත මේ සියල්ල එකින් එක පහදා දෙද්දී සෙවිලි සිටියේ කදුළු පිරි නෙතිනි. මේ තරම් සරලව සැහැල්ලුවෙන් ගලා ගිය ජීවිතය එක්වර සැඩ කුණාටුවකට හසුවූවා යැයි ඇයට සිතෙයි.

"අම්මා කියන දේවල් ඒ තරම් ගණන් ගන්න එපා සෙවි.. ඒ අම්මගෙ හැටි.. ඔයාට විතරක් නෙමෙයි.. නංගිලාවත් කැගහනවා.."

අම්මා ජීවිතේ ගැන හිතන්නේ වෙනස්ම විදිහකට. ඕවා හරියයි පස්සෙ.. ඔයාට තේරෙන්නවනෙ.. මේ ගෙදරට ඉන්න එකම පිරිමියා මං.. මං කොහොමද එයාලා තනි කරලා පිටවෙලා යන්නෙ..?"

පිළිතුරක් නැති ප්‍රශ්නයක් තමා අසල ඉතිරි කර රාජිත ඔහුගේ පැත්ත බේරා ගත්තේ යයි සෙවිම්ට සිතෙයි.

"මං මගේ රත්‍රං බඩු ටික ඔක්කොම විකුණල හරි එයාලට සල්ලි දෙන්නම්.. ඔයා හියොත් එයාලට සල්ලි නැති ප්‍රශ්නෙනෙ ඇති වෙන්නෙ.. තව ඔයා සැලරි ගන්නම ගෙදරට භාගයක්ම දෙන්න.."

සෙවිම් ජීවිතය ගැන හිතන සැහැල්ලුව රාජිතටද තේරුම් ගන්නට නොහැකිය.

"ඔයාට තේරෙන්නෙ නෑ සෙවි.. මෙතන තියෙන්න සල්ලි ප්‍රශ්නයක් නෙමෙයි.. පිරිමියෙක් නැති ගෙදරක ගැනු දෙන්නෙක්ට ආරක්‍ෂාවක් නෑ.. ඔයා මේ තරම් මේ ප්‍රශ්නෙන් විඳවනවා නම් මං අම්මට කතා කරන්නම් සෙවි.. එයත් දැනගන්න එපායෑ ඔයාට පාඩුවේ ඉන්න දෙන්න.. හොඳ ළමයා වගේ දැන් නිදාගන්නකො.. මං උදේ වැඩට යන්නත් ඕනෙන.."

සෙවිමිගේ හිතට රාජිත කෙරෙහි දුකක් ඇතිවේ. මේ ප්‍රශ්නය ඔහුගේ සිතට පිඩනයක් බව ඇයට හැගෙයි. ඇය උත්සාහ කළේ පිඩනයෙන් ඔහුව මුදවා ප්‍රශ්න වලින් ඇත් කරන්නටය. නමුත් සිදුවූයේ අනෙකකි. වෙනදාට තමාව තුරුලු කරගෙන නිදන රාජිත අද දැස් පියා ගත්තේ තනිවමය. සිත ඔහුගේ උණුසුම ඉල්ලා නැඩුවද සෙවිමිගේ තනියට හිටියේ කදුල පමණක්ය.

පසුදින උදෑසන රාජිත අවදි වන විට ද සෙවිම් සිටියේ නින්දේය. රාත්‍රිය බොහෝ වේලාවක් නිදිවර්ජිතව සිටි නිසා ඇයට රාජිත පිබිඳෙනු දැනුණේ නැත. සෙවිම් අවදි නොවන ලෙස ඇඳෙන් බැසගත් රාජිත පිය නැගුවේ මුලුතැන් ගෙයටය.

සුපුරුදු ලෙස අම්මා අවදි වී අහර පිසීය. දර ලිපෙන් නැගෙන දුමින් කුස්සියේ පළාතක්ම පිරී ඇත. අම්මා තනිවම ගේ දොර කටයුතු සියල්ල එදා සිටම ඉටු කරයි. ඇ නිදහසක් ලැබෙන්නේ රාත්‍රි නින්දේදී පමණක්ය. දරවැන් හදා වඩා උස් මහත් වන තුරුම අම්මාවරුන් අනේක විධ දුක් උසුලයි. එහි සීමාවක් නොවේ. ගේ දොර වැට කටයුතු වලට අත හුරුවූ ලේලියක් ලැබුණා නම් ඇය යන්නමින්නවත් මේ කටයුතු වලින් නිදහසක් ලබනු ඇත. නමුදු ඇයට එයට වාසනාවක් නොවේ. අම්මාගේ කේන්ද්‍රීය සාධාරණ වුවද අම්මාත් සමඟ මේ ගැන වදනක් හෝ කතා කළ යුතු යැයි රාජිතට සිතූණේ සියල්ල අත්හැර සිය සෙවනට පැමිණී ඇයට සැනසුම ලබාදීම තම යුතුකම බව අවබෝධ කොටගත් නිසාය.

මුලුතැන්ගෙට පැමිණි රාජිත විදුරුව පුරවා වතුර ගෙන ගෙයි පිටුපසට ගොස් කට සෝදා දමා යළිත් පුරවාගත් විදුරුවෙන් වතුර බිච්චේය. ලීලා කඩිනමින් පුතුගේ තේ කෝප්පය සකසන්නට වූවාය. කුස්සියේ වූ ලී පුටුවේ හිඳගෙන රාජිත අම්මා තේ සඳනා අයුරු බලා සිටීය. ලීලා තේ කෝප්පය සදාගන්නට සිත යොමු කරද්දී බත් මුට්ටියෙන් රොස් ගඳක් වහනය වන්නට විය.

"අනේ අපොයි... බත් රොස් වුණා නේද..? බලාපත්කො මට ගින්නේ ටිකක් අඩු කරන්න අම්මාක වුණා.. අනේ පුතේ මේ තේ එක කලවම් කර ගන්නවද..?"

ඇය පුතු අසළින් තේ කෝප්පය තබා ඒ තුළට හැන්දක් ද දැමුවාය.

"අද බත් එකෙන් රොස් ගඳ එයිද දන්නෑ.. මොනව කරන්නද.. මගේ අත පරක්කු වුණොත් ඔක්කොම ඉවරයි.."

ඒ ඇසෙන්නේ අම්මාගේ නෝක්කාඩු හඬයි. උදෑසන වැඩට යන තමාට තේ කෝප්පයක්වත් සාදා දීමට සෙවිම් අවදි වීම යුතුකමක් යැයි රාජිතට ද මෙවැනි අවස්ථාවල සිතෙයි.

ලීලා, රාජික අසලට ලංවූයේ මේ අවස්ථාවේය. එය මවත් සමඟ කතාබහට මග බල සිටී රාජිකට හොඳ අවස්ථාවක් විය.

"ඇ පුතේ.. තරකද අර ළමයා තේ ටිකක්වත් හදාදෙන්න නැතිව්වොත්.. අතේ අම්මප මං නැති කාලෙක උඹට මොන කලක් යයිද..?"

රාජික වටපිට බැලුවේ සැකයෙනි.

"කැහැන්න එපා අම්මේ.. අපි දෙන්නා මෙහෙම නැති තැන වැරදි කියන එක වැරදියිනෙ.."

"උඹටත් තේරෙන හැටි තමයි.. වරදක් කිව්වා නෙමෙයි.. මේවා ගැනියෙක්ගෙ යුතුකමි.."

"මට තේරෙනවා අම්මේ.. එත් සෙවිම් තව ටික කාලයක් ඔහේ පාඩුවෙ හිටියාවෙ.. හැමදේම අත් ඇරලා ආව එයාට අපිත් වෙනස්කම් කරන්න ගත්තොත් එයාට මාවත් එපාවෙයි.. මං ටිකින් ටික තේරුම් කරලා දෙන්නම්.."

තවදුරටත් පුතුගේ සිත තලන්නට නොසිතූ ලීලා කරබා ගත්තාය.

"මං දන්නෑ.. උඹලගෙ කැමැත්තක්.."

එසේ කියා අහවරව ඇය රාජිකගේ බත් එක බැඳීමට සූදානම් වූවාය. පුටුව මතින් නැගී සිටී රාජික තේ කෝප්පය සෝදා රාක්කයේ එල්ලා නාන කාමරයට වැදුණේය. මේ තරම්ත්වත් ප්‍රශ්නයට විසඳුමක් ලැබීම ගැන රාජිකගේ සිතට සැනසුමක් දැනුණි.

* * * * *

රාජිකගේ සෙනෙහස ජීවිතයට නොඅඩුව ලැබුණද ජීවිතයේ එක් පැත්තක් මහා අඳුරු මුසල පාලුවකින් වෙලී ඇතැයි සෙවිම්ට සිතෙයි. ගෙදර සිටියදී ගත කළ සැහැල්ලු දිවිය මතකයට නැගෙද්දී

සෙවිම්ට ඒ පිළිබඳව වඩ වඩාත් දැනෙන්නට විය. ඇ නිවසේ සිටියදී සිතුවේ ඒ නිවස අපායක් ලෙසය. මුදල් ගැන පමණක් සිතනා දෙමාපියන්ට ඇය නොඉවසුවාය. ජීවිතය මුදල් පමණක් නොවේ යැයි සිතා සිටී ඇයට මුළු ජීවිතයම රඳා පවතින්නේ මුදල් මත යැයි බොහෝ වර සිතූණේ සෑම ප්‍රශ්නයකම ආරම්භයට මුදල් මුල්වූ නිසාය.

තම සිතුවිලි දිනෙන් දින වෙනස් වන බව සෙවිම්ට දැනුණේ ඇය ගත කළ අසහනකාරී දිවිපෙවත නිසාය. ඇය කිසිකලෙක රාජිකගේ සෙනෙහස සිතින් අවතක්සේරු නොකළ ද ඔහු ද අසරණව ඇති වගක් සෙවිම්ට සිතෙයි. තමාත්, රාජිකත් දුක් විදින්නේ මුදල් නැතිකම නිසා බව සිතට නැගෙද්දී නිවසේ තමාට හිමි දේවල් ගැන සෙවිම්ගේ සිතට ලෝබයක් දැනෙයි. තාත්තාත්, අම්මාත් මේ වනවිට තමාට සමාව දෙන්නට තරම් හිත හදාගෙන ඇතැයි සෙවිම්ට සිතෙයි. ඒ සිතිවිලිත් සමඟ අම්මාට කතා කළ යුතු යැයි යන බලාපොරොත්තුව සෙවිම්ගේ සිතට වද දෙයි. තමාට හිමි දෙයක් දෙමාපියන්ගෙන් ඉල්ලා ගන්නා නම් රාජිකත් සමඟ ගෙවන ජීවිතය මෙතරම් දුෂ්කර නොවිය හැකිය.

තම සිතිවිලි ගැන රාජිකටත් හෙලි නොකළ සෙවිම් සතියේ දිනෙක ඇහැලියගොඩ වවුමට යන්නේ දුරකථනයක් මිලට ගැනීමටය. එය මිලදී ගැනීමට තරම් සෑහෙන මුදලක් ලබාගත හැකි රත්තරං බඩුවක් බැංකුවට උගස් කරනා ඇය ඉන් එංගම් දුරකථනයක් හා ගෙදරට අවශ්‍ය කලමනා කිහිපයකුත් මිලට ගෙන අත ඉතිරිව ද මුදලක් තබා ගනියි.

නැන්දණිය වත්තට යනතුරු බලා සිටී සෙවිම් නිවසේ දුරකථනයට ඇමතුමක් ගත්තාය. ඒ සසල වූණ සිතින් හා ගැහෙන ඇඟිලි තුඩු වලිනි. ඇ සිතූ සේම දුරකථනයට පැමිණියේ අම්මාය. අම්මාගේ කටහඬ ඇසෙන්න සෙවිම්ට තම සිතුවිලි පාලනය කර ගැනීමට නොහැකි විය.

"අම්මා.. මං සෙවිම්.."

තමා අතින් රිසිවරයා ගිලිහෙව් යැයි බියෙන් ගිහා එය තදින් අල්ලා ගත්තේ ද වටපිට බලමිනි.

"මගේ රත්තරන්.. ඔයා කොහෙද ඉන්නේ..? ඇයි පුතේ අපිට මේ වගේ ගින්නදරක් දුන්නේ.. අපි මොන වරදක් කරාටද..?"

මවගේ මුඛින් ගිලිහෙන වදන් සෙවිමිගේ සිතට දරා ගැනීමට නුපුළුවන් විය. මහා කතරක අතරමංව සිටි තමාට මග හසරක් ලැබුණා සේ විය.

"මට සමාවෙන්න අම්මේ... මට සමාව දෙන්න.. අනේ මට අම්මලා නැතුව පාලුයි.. මාව බලන්න අම්මා එනවද..?"

සෙවිමිගේ හඬ එකම කෙදිරිල්ලක් විය. දුක, වේදනාව වැඩිකමට ගිහාගේ සිත දැඩිවෙන්නට විය.

"ඔයාට දැන්ද අපේ අගේ දැනෙන්නේ... අපිව ඕන නැති නිසා තේද ඔය ගමන ආවේ..? මොකටද අපිව දැන් ඔයාට..?"

"එහෙම කියන්න එපා අම්මේ.. රාජිත ගොඩක් හොඳයි.. එයා කවදාවත් මට වෙනසක් කරන්නේ නෑ.."

"එයා ඔය තරමට අගේ නම් ඇයි දැන් ඔයාට මාව මතක් වුණේ..?"

"අම්මේ.. රාජිත ගොඩක් දුක් විදිනවා.. උදේ හතට ගෙදරින් ගියාම එන්නේ රැ එකොළහට විතර.. අනේ අම්මේ.. මට අනුකම්පා කරලා අපි දෙන්නට ජීවත්වෙන්න මාර්ගයක් හදලා දෙන්න..."

දියණිය ගෙවන ජීවිතය කෙතරම් කටුක ඇත්දැයි ගිහාට සිතෙයි. තරහව, පළිගැනීම යටපත්වී ඇගේ සිත අනුකම්පාව, සෙනෙහස ගලයි. ඇය ගෙදරින් පිටව ගියද ඇය අත් හැරීමට පුළුවන්කමක් ගිහාට නැත. ඇය තම කුසේ තබා දුක සේ හදාවඩා ගත් දියණියයි. මව් සෙනෙහස තරම් බලවත් යමක් මේ මිහිපිට නැත. ඒ මව් සෙනෙහස නිසාම ගිහාගේ සිත වෙඩරු පිඩක්

මෙන් උනුවන්නට වැඩි වේලාවක් ගියේ නැත.

"ඔයා කරගත්ත දේවල් ගැන දැන් පසුතැවෙනවා ඇති.. අපි කියන දේ ඇහුව නම් අද ඔයා රාජ කුමාරිකාවක් වගේ ඉන්නව සෙවිමි.. ඔයා නිසා තව ටිකෙන් අපිට අපිවත් නැති වෙනවා.. දෙවිමි නොඉන්න අපි ලෝකෙට මුණ දීලා ඉවරයි.. ඔයා දන්නවද.. ඔයා බලන්න ආව මනමාලයා ඔයාට කැමතියි කියලා එව්වම අපේ පිහිටට හිටියෙ දෙවිමි.. ඒ අය ඔය දෙන්නවම දන්නෑ.. දෙවිමි අපේ නම්බුව ආරක්ෂා කරලා මේ මංගල්ලෙට කැමති වුණා.. ඒ අය තාමත් දන්නෑ මේ ගැන.."

... අද දෙවිමි ගොඩක් සතුටින් හැමෝගෙම ආදරේ දිනාගෙන ඒ ගෙදර ජීවත්වෙනවා.. ඔයාට පිතක් නැතිවුණා.. තාත්තා නම් ඔයා එක්ක කතා කරාවිද දන්නෑ.. දන්නවනෙ හැටි.. ඔයා ගියාම තාත්තාගෙ පසුව අමාරුව වැඩිවුණා.. දෙවිමි නිසයි හැමදේම හොඳින් විසඳුණේ.. ඔයාට ලැබෙන්න තිබුණ හැමදේම තාත්තා දෙවිමිට දුන්නා.. මං තාත්තා එක්ක කතා කරලා ඔයාට කියන්නම්.. මං නම් කැමති නෑ ඔය ගෙවල්වලට එන්න ඔයාව බලන්න.. මං දවසක තාත්තා එක්ක කතා කරලා ඔයාට කියන්නම්.."

ගිහා එපමණකින් දුරකථන සංවාදය නිමා කළාය. සෙවිමි බොහෝ වේලා යනතුරු ඇදට වී හඬා වැටුණාය. මාස පහ හයකට පෙර සිදුවූ ඒ සියලු සිදුවීම් සෙවිමිගේ සිතේ පෙළ ගැසෙන්නට විය.

දෙවිමි අනෙකෙක් නොව තම ජීවිතයේම එක් කොටසකි. මේ සෙවිමි, මේ දෙවිමි යැයි වෙන් කරලීමට එක්වරම අම්මාටත්, තාත්තාටත් අපහසු වනතරමට දෙදෙනා රුවින් සමානය. වෙනසකට වූයේ දෙවිමිගේ කොණ්ඩය දිග වීමය. සෙවිමිට තිබුණේ පිට මැදට වන්නට දික් වූ කොණ්ඩයකි. දෙවිමින්, තමාත් මේ තරම් වෙන්ව ජීවත් වූයේ දෙමාපියන්ගේම හේතූන් උඩය. මේ නිසා දෙදෙනා අතර සමීප ඇසුරක්, බැඳීමක් තිබුණේ නැත. තමාට හිමි

සියලු වස්තූන්හි හිමිකරුවා වීමට තරම් දෙවිමි භාග්‍යවන්තවීම ගැන සෙවීමෙන් හිතේ වූයේ මද ඊර්ෂ්‍යාවකි. තමාට හිමි සියල්ල තාත්තා දෙවිමිට පැවරීම ගැන තරහක් ඇගේ හිතට නැගුණි. දෙවිමි නම් කිසිදින සිය සොයුරිය ගැන අකාරුණික කමක් සිතුවේ නැත. ඇය එකලෙස සැමට කරුණාව දක්වයි. මේ ගතිගුණ ඇයටම සුවිශේෂී වූ, ආවේණික වූ ලක්ෂණයන්ය.

දියණිය කළ හිතුවක්කාරී ක්‍රියාව කිසියෙක් අනුමත නොකළද, දරු දුක හඳුනන මවක් හැටියට ගිතාට ඇයට පිහිට නොවී සිටිය නොහැකි විය. ගාමිණී නිවසට ආ හැටියේම ගිතා ඔහු සමඟ පැවසුවේ සෙවීමෙන් වගකුගය. ඉවසිල්ලේ අසා සිටියද ගාමිණීගේ සිතට තරහ එන්නට වැඩි වේලාවක් ගතවූයේ නැත. ඔහු මෙතරම් තරහවකින් දියණියත් සමඟ සිටී යැයි ගිතා සිතුවේද නැත.

"ගිතා.. ආයෙ මේ ගෙදර ඕකිගෙ නම කියනවට මං කැමති නැ.. හොඳ හිතින් ඔයාට මේ කියන්නෙ.. මට ඔය දුක් ගිනි වලින් වැඩක් නැ.. තේරෙනවා තේද වෙලා තියෙන දේ.. දරුවන්ට අපිව මදි උනා.. ඒකනෙ ඔය වැරද්ද..? ආදරේ.. මහ ලොකු ආදරේ බඩගින්නට කන්න බැරියැ.. අපි කොයි තරම් ලොකු අමාරුවකද වැටෙන්න ගියේ.. අර කෙල්ල හිටියෙ නැතිනම් අපි හැමෝගෙම ආත්මගරුක්වය ඉවරයි.. නැති ප්‍රශ්න ඇති කරගන්න එපා.. තේරුණාද..?"

ස්වාමියාගේ වදන් රළු වැඩි යැයි ගිතාට සිතෙයි. ඇය කළ වරදවල් සමාවදිය නොහැකි තරම් දේවල් වුවද දියණිය දුක් පීඩා විඳීම ඇයට ඉවසුම් නොදෙන්නක් විය.

"ඒ හැමදේම ඇත්ත ගාමිණී.. ඒත් දරුවා දුක් විඳිනවා කියලා දැනගත්තම මට සැනසීමෙන් ඉන්න පුළුවන්ද..?"

"ඒ දුක එයාට දැනෙන්න තියන්න ගිතා.. අපි දුක් විඳලා දරුවෝ හැදුවට අපි එයාලට දුක කියන දේ දැනෙන්න දුන්නෙ නැ.. ඒකයි මේ හැම ප්‍රශ්නෙටම මුල.. ආයෙ නම් මට කතා කරන්න

එපා එයා ගැන.. ගැනු ගන්න පුළුවන් කෙනෙක්නෙ බැඳ ගන්න ඇත්තෙ.. එයා සලකන්නෙ නැතැයි.."

එපමණක් කියා ගාමිණී හිඳ සිටි අසුනින් නැගිට ගෙතුළටම ගියේය. ගිතාගේ සිතට නම් සැනසීමක් ලැබුණේම නැත. දියණිය කොහේ ඇත්දැයි සිත සිතා ගත කළ වේදනාබර දිවියට වඩා ඇය සිටිනා තත්ත්වය ඇසීමෙන් දැනෙන විත්ත පීඩාව බලවත් විය.

* * * * *

රාත්‍රියේ නිවසට පැමිණි රාජිත අසලට සෙවිමි ළංවූයේ ජංගම දුරකථනයද ඇතැතිවය.

"බඩුවක් පෙන්නන්නද..?"

කලකට පසු සෙවිමි සැහැල්ලුවෙන් කතාබහ කිරීම රාජිතගේ සිතට සැනසීමක් විය. ඒ සිනහව කියාපාන්නේ ඇය යම්කිසි සතුටකින් සිටිනා බවය.

"මං හිතුවෙ මං ඔක්කොම බඩු දැකලා තියෙන්නෙ කියලා.."

රාජිත පසෙකින් ඇඳ මත හිඳගත් සෙවිමි ඔහුගේ උරහිසට බරවූයේ සිනාසෙමිනි.

"මේ.."

ඇ ගුලිකොට තිබූ අත්ල විඳහා පෑවාය. පළමුව සිනාසුණද වැඩි වේලා යන්නට මත්තෙන් රාජිතගේ මුවේ සිනහව අතුරුදන් විය.

"කොහෙන්ද මේ..?"

ඔහු විමසුවේ සන්සුන් කමකිනි. ඒ දැස්වල ඇඳී ඇති අමතෘපය සෙවිමිට හොඳින්ම වැටහුණද ඔහුගෙන් සඟවන්නට ඒවිතයේ කිසිවක්ම නොවූ නැත මේ කාරණාව ඔහුගෙන් සඟවන්නට නොසිතුවේය.

"අද ඔවුන්ට හිඟින් ගෙනාවා.. රාජ්‍ය මාත් එක්ක තරහා වෙන්න එපා.. මං අම්මට කතා කළා.."

ඒ වදන් ඇසීමෙන් රාජ්‍යගේ වත් ස්වභාවය තවත් වෙනස් විය. මේ ඇ මෙනෙක් දවස් නිහඬ මුවින් සිත දේවල්දැයි ඔහුට සිතුවේය. ඇ කිසිවක් තමාගෙන් නොවිමසා තීරණ ක්‍රියාත්මක කිරීමෙන් පසු පමණක් කියා සිටීමෙන් පලක් නොවේ යැයි ඔහුට සිතුවේ. තමා කෙරෙහි විශ්වාසයක් ඇගේ සිතේ වී නම් ඇ මේ සියල්ල සිදු කිරීමට පෙර තමා සමඟ පවසනවා නොවේදැයි ඔහුට සිතෙයි. රාජ්‍යගේ නිහඬකම ඉදිරියේ සෙවීමේගේ සිත මදක් සසල වූණේය. ඇය ඔහු වෙත හෙළුවේ සමාව අයදින බැල්මකි.

"සොරි රාජ්‍ය.. ඔයාට කිව්ව නම් මේ දේවල් මෙහෙම කරගන්න වෙන්නැ.. මං පුංචි රින්න එකක් බැන්න එකේ නියලා සල්ලි අරගෙනයි මේක ගත්තෙ.. ඔයා හරියට දුක් විදිනවා.. මං නිසා තේද කියලා හිතෙද්දි මට දුකයි.. ඒකයි මං අම්මට කතා කළේ.. එයාලට යුතුකමක් තියෙනවා මගේ දේවල් මට දෙන්න.. මට අයිතියකුත් තියෙනවා.. ඒකයි මං කතා කළේ.. ඔයාට අකීකරු වුණා නෙමෙයි.."

සෙවීමේ කළ දේට නම් සමාව දෙන්න පුළුවන්කමක් රාජ්‍යගේ සිතේ තිබුණේ නැත. ඇ කර ඇත්තේ තමාගේ ආත්ම ගෞරවය පාවාදීම නොවේද..? තමාට හැකි අයුරින් ඇයට තමා යුතුකම් ඉටු කරන්නේය. ඊටත් වඩා කළ යුතු බොහෝ දේ වූ නිසාම ඔහු රාත්‍රී රැකියාවකටද යන්නට සිතුවේය. ඇ අම්මාට කතා කර කියන්නට ඇත්තේ තමාගේ දුප්පත්කම නොවේද..? ජීවිතයේ ඇති ප්‍රශ්න නොවේද..? සෙවීමේ තමාගේ දුප්පත්කම පාවා දුන්නා යැයි සිතෙද්දී රාජ්‍යගේ සිතට දැඩි සංවේගයක් දැනුණි.

රාජ්‍යගේ නිහඬකම දරාගන්නට නොහැකි තැන සෙවීමේ ඔහුගේ හිස දෝතින්න ගෙන තමා වෙතට හරවා ගත්තාය.

"ඇයි මේ..? මං කරපු දේ වැරදි වෙන්න ඇති.. ඔයා දුක්

විදින නිසයි එහෙම කළේ..?"

රාජ්‍ය කටහඬ අවදි කළේ සෙවීමේ.

"මං දුක් විදින බව ඇත්ත සෙවීමේ.. ඒත් ඒ හැම දෙයක්ම කළේ සතුටින්.. මට ඕන වුණේ ඔයාට දුකක් නොදැනෙන්න හැම දෙයක්ම කරන්න.. මං කවදාවත් ඔයාට බඩගින්නෙ තිබ්බේ නැත.. මට පුළුවන් විදියට ඒ දේවල් කළා.. ඔයා අම්මලා ඉදිරියේ දිගුරියෙ මගෙ ආත්ම ගෞරවය.. මගෙන් ලැබෙන දේවල් මදි නිසා තේද ඔයා එයාලගෙන් හිඟමත් ඉල්ලන්න හදන්නෙ..? ඔයා මගෙ තත්ත්වය නොදැන නෙමෙයි තේද මං ළඟට ආවෙත්.. ඉතින් ඇයි තව ටික දවසක් ඉවසන්න බැරිවුණේ..?"

සෙවීමේ නිරුත්තරව රාජ්‍ය දෙස බලා සිටියේ කඳුළු පිරි වහිනි. තමා කළ ක්‍රියාවේ බරපතලකම දැන් දැන් ඇයට වැටහෙයි. ඒත් පමා වූවා වැඩිය. රාජ්‍යගෙන් මේ සියල්ල වසංකර ගෙන සිටියා නම් හොඳ යැයි සෙවීමේට සිතෙයි.

සෙවීමේ එලෙසම සිටියදී රාජ්‍ය ඇද මතින් නැගී සිටියේය. නිහඬවම කාමරයෙන් පිටතට පැමිණි ඔහු ඉදිරි දොර හැරගෙන එළියට බැස්සේය. නිවසේ සිටි අනෙක් දෙදෙනා නින්දේ සිටියදී ගෙයි ඉදිරි දොරේ අගුල පන්නන හඬින් ලීලා අවදි වූවාය. ඇ නිහඬව ඊට කන් දුන්නාය. ලීලා නින්දට පැමිණියේ පුතා රාත්‍රී ආහාර ගන්නාටත් පසුවය. මහ රැ මෙලෙස දොර හරින්නේ අසනීපයක්වත් සෑදී ඇති නිසාදැයි බලන්නට ලීලා කාමරයේ දොර හැර ගෙන පිටතට පැමිණියාය.

"පුතේ.."

ලීලා කාමරය අසළ මොහොතක් රැඳී කතා කළාය. කාමරයෙන් කිසිදු හඬක් පිටවුණේ නැත. ඇ නිහඬවම ඉදිරි දොර වෙතට ගියාය. එය විවර වී ඇත. මද අඳුරේ අත පත ගා ඇය එළියේ විදුලිපහන දැල්වූවාය. රාජ්‍ය සිටියේ නිවසට ගොඩවන පඩිපෙළ මත හිඳගෙනය.

"පුතේ.. දොර අරින සද්දට මට ඇහැරුණේ. ඇයි මේ එළියට වෙලා..?"

රාජික හිඳගෙන සිටි තැනින් නැගී සිටියේ මවට දෙන්නට පිළිතුරක් සොයමිනි.

"අම්මා නිදියන්න.. නිකම් එළියට ආවා.."

මේ නිකම් පැමිණි ගමනක් නොවන බව ලීලාට විශ්වාසය. උදේ රැයින් නිවසින් පිටවන පුතා ගෙදර එන්නේ මධ්‍යම රාත්‍රියට ලංවිය. ඔහු නින්දක් ලබන්නේ ඉතා කෙටි කාලයකය. ඒ ටික කලක් ඔහු අවදිව සිටින්නේ කුමක් හෝ ප්‍රශ්නයක් නිසාය. ඔහුගෙන් ඒ ගැන විමසන්නට හැකියාවක් ලීලාට වූයේ නැත.

"දැන් හොඳටම රැ වෙලා පුතේ.. නිදාගන්න.. උදේ වැඩට යන්නෙ කොහොමද නිදිමරලා.."

ගෙනුළුට පැමිණි රාජික ඉදිරි දොර වසා කාමරය තුළට ගියේය. පුතා කාමරය තුළට ගියායින් පසුව ලීලා ආපසු හැරුණාය.

* * * * *

තමා සිතූ දෙයක් කිසිදින ක්‍රියාත්මක නොකර අත්හැර නොදැමූ සෙවිම් තම අරමුණ ඉෂ්ට කරගනු වස් අම්මාට කතා කළාය. සැමියාගෙන් තවමත් යහපත් ප්‍රතිචාරයක් නොලැබුණ නිසාවෙන් ගීතා සෙවිමිට කතා කළේ නැත. ඒ ඇයට දෙන්නට යහපත් ප්‍රතිචලයක් නැතිවූ නිසාය. නොසිතූ අවස්ථාවක සෙවිම් කතා කළ නිසා ගීතා අපහසුතාවයට පත්විය.

"අම්මා.. මං සෙවිම්.. තාත්තා මොකද කිව්වෙ..?"

සෙවිම් කෙලින්ම විමසා සිටියාය. ඇයට දැන් අවශ්‍ය මුදල්ය. නොඑසේ නම් තාත්තා ලබාදෙන අයිතියක්ය. තවත් ප්‍රමාද වන්නට කාලයක් නැතිබව ඇයට හැඟේ.

දියණියට දෙන්නට නිසි පිළිතුරක් සොයා ගන්නට ගීතාට වෙහෙසෙන්නට සිදුවිය.

"ඇයි අම්මා කතා නොකරන්නෙ..? තාත්තා මට මුකුත් දෙන්න බෑ කිව්වද..?"

සෙවිම් විමසුවේ කලකිරීමෙනි.

"තව ටිකක් ඉවසන්න දුව.. මං තාත්තට ආයෙත් කතා කරන්නම්.. එයා ටිකක් කේන්ද්‍රියෙන් ඉන්නෙ.."

සෙවිමිගේ සිතේ කලකිරීමක් දැනෙන්නට විය. දැන් සියල්ල සිදුවී අහවරය. තාත්තා තමාට මෙපමණ වෙර කරාවී යැයි සෙවිම් සිතුවේ නැත. දරුවන්ට අයිති දේ තමාට පමණක් නොදී තාත්තා කරන්නේ බලවත් අසාධාරණයකි. සෙවිමිගේ සිත කෝපයක්, තරහවක්, ඊර්ෂ්‍යාවක් නැගුණද ඇය ඉවසා සිටියාය.

"තාත්තා මට අයිති දේවල් දෙවිමිට දීලා.. වෙන දෙන්න දේවල් නැතිව නෙමෙයිනෙ අම්මෙ.. ඇයි මට ටිකක් මෙහෙම කරන්නෙ.. මාත් එක්ක තරහින් ඕවා පොදි බැඳගෙන ගිටියා කියලා මැරෙනකොට අරන් යන්නද..?"

දියණියගේ කටහඬේ ඇති දැඩි බව ගීතා වහා හැඳින ගත්තාය. දරුවන් දෙමාපියන්ට කිකරුව ජීවත්ව සිටියා නම් දෙමාපියන් කිසිදින දරුවන්ට සිය යුතුකම් ඉටු නොකර ඉන්නේ නැත. දියණියට මේවා පහදා දීමෙන් පලක් නොවන බව, ගීතාට සිතෙන්නේ දැන් ඇය එවැනි දේ තේරුම් ගන්නා මානසිකත්වයක නොසිටින නිසාය. අම්මාගෙන් සමූ නොගෙනම සෙවිම් දුරකථන සබඳතාවය විසන්ධි කළාය.

සෙවිමිට මුලු ලෝකයම ගැන කලකිරීමක් ඇතිවෙයි. ජීවිතයම කැප කර රාජික ළඟට පැමිණියද ඔහු දැන් බෙහෙවින් වෙනස්වී ඇත. සියල්ල සිදු කරන්නට සිතුවේ තම සුබ විහරණය සඳහාම නොව දුක් විඳින ඔහු ගැනත් සිතාය. රැකියාවක් කර දුක් විඳිනවාට

වඩා තමාගේම යැයි කියා ව්‍යාපාරයක් පටන් ගැනීමට තිබුණා. තම හොඳ යැයි ඇයට සිතෙයි. ඒ සඳහා විශාල මුදලක් අවශ්‍යය. එය දෙන්නට බැරිකමක් තාත්තාට නැත. ඔහු තවමත් වෛර පිරිමසමින් කාලය ගත කරයි. තමාට එසේ ගත කරන්නට කාලයක් නැත.

මේ බිත්ති හතරට කොටු වී ගෙවන්නේ සිරකාර ජීවිතයකි. රාජ්‍යයේ අම්මාත්, ලොකු නංගින් එක විදිහක්ය. තරමක සහනයකට ඇත්තේ පොඩි නංගි තමාට සම්පව්ව පමණකි. අම්මාට කතා කර තම ආත්ම ගෞරවය බිඳ දැමුවා යයි කියා රාජ්‍ය අමනාප වී සිටියි. තමා සියල්ල කළේ ඔහු වෙනුවෙන් යැයි කීවද ඔහු එය දූවිල්ලකට මායිම් නොකරයි. තමාට එරෙහිව මුලු ලෝකයම අත වසවා අතැයි සෙවීමට සිතෙයි. තමා ආදරය කළ බොහෝ දෙනා තමාගෙන් ඇත් වෙද්දී ලෝකයටම වෛර කරන්නට තරම් අකාරුණික සිතක් සෙවීම් තුළ වැඩෙන්නට විය.

"අක්කා දැන් ඉස්සර වගේ නෙමෙයි.. මාත් එක්කත් වැඩිය කතා කරන්නෙ නෑ.. ඇයි මේ..? මුකුත් ප්‍රශ්නයක්ද..? පුළුවන් දෙයක් තම කියන්න.. මං ඔයාගෙම නංගිනෙ.."

එක් සැදැවරුවක සෙවීම් අසළට පැමිණි මාලිකා ඇ අසල දැවටෙමින් සෙවීමේගේ වෙනස්වීමට පිළිතුරු සොයන්නට උත්සාහ කළාය. ගහට වැටුණු මිනිසාට ගොඩට එන්නට පිදුරු ගසත් ශක්තියක් වුවා මෙන්ම මාලිකාගේ වදන් සෙවීමේගේ සිතටද ගෙනාවේ ශක්තියකි.

"මුකුත් නෑ නංගි.. ඔයා දන්නවනෙ මේ බිත්ති හතරක් මැද්දේ මං ඔහේ ජීවත්වෙනවා.. වෙලාවකට මට බයයි පිස්සු හැදෙයිද කියලා.."

"මොකද කරන්නෙ අක්කෙ ඉතින්.. ඔයා ඉගෙන ගන්න ආස දෙයක් තියෙනවා තම අයිියාගෙන් අහලා ඉගෙන ගන්න. එහෙම නැත්නම් ඉඳහිටලා හරි යාලුවෙක්ගෙ ගෙදරගිහින් එන්න යන්න.."

මං අයිියට කියන්නම්කො.. ගෙදර ඉන්න දවසට ඔයාව කොහෙ හරි එක්ක යන්න කියලා.."

මාලිකාගේ වදන් වලින් සෙවීමේගේ නෙතට කඳුළක් ඉනුවේය. ගමනක් බිමනක් එක්කත් යනවා තියා රාජ්‍ය සිය මුහුණ බලා කතාබහ කරන්නේද අඩුවෙනි. ඒ ද අත්‍යාවශ්‍ය දෙයකටම පමණි. තමා අතින් වූ කුඩා වරදට ඔහු දින ගණනාවක් ගතවී ඇතත් තවමත් දඩුවම් දෙයි. මෙලොව සිටින සියලුම පිරිමින් එක වාගේ යැයි සෙවීමට සිතෙන්නේ තාත්තා මෙන්ම, රාජ්‍ය ද එකම ගතියක් මත පිහිටා ඇති නිසාය. නෙතට නැගී කඳුළු නෙතට බර වැඩිවූ කළ බිමට හැළුණේය. මාලිකා තිගැස්සී ගියේ ඒ කඳුළේ බරටය.

"ඇයි අක්කෙ මේ..?"

ප්‍රශ්නයක් නැතැයි කියන්නට හිස සැලුවද සෙවීමේගේ නෙතින් නොනවත්වා උණු කඳුළු වැගිරෙන්නට විය.

"අනේ අක්කෙ කියන්නකො.. අයිියවත් ඔයාව මුකුත් කිව්වද..?"

"අයිියා මාත් එක්ක තරහ වෙලා නංගි.."

"ඇයි ඒ..?"

සෙවීම්, මාලිකාත් සමඟ සිදුවූ සියල්ල හෙළි කරන්නර සිතුවේ සිතට සැහැල්ලුවක් ළඟා කර ගැනීමටය. මෙතෙක් දවස් සියල්ල සිත තුළ සිර කරගෙන දුක් වින්දා ඇති යැයි ඇයට සිතෙයි.

"කියන්න නංගි ඔයාවත්.. මං කරපු දේ මේ තරම් සමාව දෙන්න බැරි එකක්ද..?"

සෙවීමට පිළිතුරක් දීමට නොහැකිව මාලිකා ලතවුණාය. ඇ කර ඇති වරද සමාව දිය හැකි එකක්ද..? නොහැකි එකක්දැයි මාලිකාට තීරණය කළ නොහැකිවිය. අයිියාට කේන්ති ගොස් ඇත්තේ සාධාරණ හේතුවකටය. මේ අවස්ථාවේ එවැනි දෙයක් කීමෙන් සිදුවන්නේ සෙවීමේගේ සිත තවත් පෙළීම පමණකි. ඇ

මේ දුකින් මුදවා ගැනීමට මහත් සෙව්වා මිස මාලිකා එහි ගුණ දොස් විචාරණයට ගියේ නැත.

"මයා කරන්නැත්තෙ මයාට හරි කියලා හිතෙන දේනෙ අත්තෙ.. මං ඒකෙ වරදක් කියන්නෙ නෑ.. ඉන්නකො.. මං අයියට මේ ගැන වෙලාවක කතා කරන්නම්.. මොනවා උනත් එයා මයාගෙ හිත විදවන එක නම් මං අනුමත කරන්නෙ නෑ.."

මාලිකා සිතුවා සේම සෙව්මි ඒ වදන්වලින් සැනසුණාය. තමාට තේරුම් ගැනීමට කිසිවෙකු හෝ සිටීම ඇගේ සිතට සහනයක් විය.

රසිකයෝ හෝටලයේ සේවය කර මසක් ඉක්ම යන තැන රාජිකට ද වැටුපක් ලැබුණි. එය රාජිකට මාහැඟි සම්පතක් විය. රාජිකට පඩිපත ලැබුණේ හෝටලයේ කළමනාකරුගේ අතිනි.

හෙට සෙනසුරාදාය. වරුවක් වැඩට යා යුතු වෙයි. ඉරිදා සෙව්මින් සමග කොහේ හෝ යන්නට ඇති නම් යැයි රාජික සිතුවේ බොහෝ කාලයකින් ඇයත් සමග කොතනකවත් නොගිය නිසාය. නිවසටම වී කාලය ගත කරනා ඇය ගෙවන්නේ අසිරු ජීවිතයක් වග ඔහුට වැටහෙයි. සිතේ දහසක් බලාපොරොත්තු වී ද නංගිලා දෙදෙනා නිවසින් පිට කරනා තුරු තම සිතට නිදහසක් නොලැබෙන බව ඔහු දනියි. ඒ කාලය වන විට තමාට හොඳ රැකියාවක් ලැබෙව් යැයි රාජිකට සිතෙයි. එවිට සියලු ප්‍රශ්නවලට විසදුම් ලැබෙනු ඇත. සෙව්මි ප්‍රාර්ථනා කරන ජීවිතය තමාට දෙන්නට හැකිවේ නම් එය තමා ලබනා එකම සතුට බව ඔහුට විශ්වාසය.

සිතුවිලි අතර අතරමංව ඇහැලියගොඩ වටුමට පැමිණි රාජික සෙව්මිට ඇදුම්ක් අරන් දෙන්නට සිතුවේ ඔහුට කිසිදින එවැනි දෙයක් කළ නොහැකි වූ නිසාය. සෙව්මිට ඇදුම් පැළඳුම්වල අඩුවක් නොවේ. නමුදු රාජිකට අවශ්‍ය වූයේ ඇය වෙනුවෙන් යමක් මිලට ගැනීමටය. නගරයේ වූ හොඳම ඇඳුම් කඩයට

ගොඩවුණු ඔහු සෙව්මි ආසා කරන කාලයේ ඇඳුම්ක් මිලට ගත්තේ සතුටිනි. ඊට අමතරව ඇයට කන්නට ආසා කළ අයිස්ක්‍රීම් බදුනක්ද, අම්මාත්, නංගිත් වෙනුවෙන් රසකැවිලි ද ගන්නට අමතක නොකළේය.

මෙතෙක් දවස් සෙව්මි සමග සිතේ පැවති අමනාසයත් දුරුවී ගියා යැයි රාජිකට සිතෙයි. ඇය සිදු කළේ වරදක් වුවද ඇය ඒ සියල්ල සිදු කරන්නට ඇත්තේ යහපත් ප්‍රාර්ථනාවෙන් බව ඔහුට විශ්වාසය. ඇය සියලු සැප සම්පත් හැර දමා තමා වෙත පැමිණියේ ඇගේ සිතේ වූ බලවත් සෙනෙහස නිසාම බව ඔහු දනී. රාජිකගේ සිත නැවුම් අදහස්වලින්, නැවුම් සිතිවිලි වලින් පිරී යද්දී සෙව්මි සිටියේ ඊට හාත්පසින්ම වෙනස් වූ මානසිකත්වයකය.

සෙව්මිගේ සිත ඉක්මන් ගමන් ගිය නිසාම අම්මාගේ පිළිතුරක් අපේක්ෂාවෙන් නොසිට ඇය පියාට කතා කරන්නට තීරණය කළාය. ඒ මව සමග කතා කළ කාරුණික සිතින් නොවේ. දිගු කලකට පසුව දියණියගේ කටහඬ ඇසෙද්දී ගාමිණියගේ සිතට දැනුණේ සතුටක් නොව තරහවකි. ඒ සෙව්මි කතා කළ විලාසයටය.

"උඹ මගෙ දරුවෙක් නිසයි මං ඉවසගෙන ඉන්නෙ.. නැත්නම් උඹ අපිට කරපු දේවල් වලට මං කිසිම සමාවක් දෙන්නෙ නෑ.. උඹ දැනගනින් සෙව්මි.. උඹට එක සත පහක් මං දෙන්නෑ.. උඹට දෙන්න නිවිය හැමදේම මං නංගිට දුන්නා.. ඒකි නොහිටින්න මං මෙලහකට මැරිලා.."

සෙව්මි, පියාගේ කටහඬ අසා සිටියේ සිහින ලොවකින් ඇසෙන්නා සේය. හිතේ ඇතිවුණු වේදනාවත්, තරහවත්, කෝපයත් නිසා ඇයට සිය සිතුවිලි පාලනය කර ගැනීමට නොහැකි විය. ඒ නිසාම දෙමාපියන් ගැන වූ වෛරයෙන් සිත පිරී යන්නට විය. පියාට පෙර දුරකථන ඇමතුම විසන්ධි කළ සෙව්මි දුරකථනය ඇඳ මතට විසි කළේ කෝපයෙනි. අනතුරුව ඇඳ මතට වැටුණු ඇය මුනින් තලාව හඬා වැටුණාය.

අම්මාත්, තාත්තාත් කෙරෙහි පමණක් නොව අහිංසක දෙවිමි කෙරෙහිත් සෙවිම් වෛරය පතුරුවා හැරියාය. තමාට හිමි සියල්ලේම අයිතිය ඇසතු වීම සෙවිමිට ඉතිරුම් නොදෙන්නක් විය. දෙවිමි රාජ කුමාරියක් මෙන් ජීවත්වනවා යැයි අම්මා පැවසුවාය. ඇය සැප විඳින්නේ තමා විසින් සියල්ල අත් හරින ලද පැවසුවාය. ඇය සැප විඳින්නේ තමා විසින් සියල්ල අත් හරින ලද නිසාය. නොඑසේ නම් ඒ ජීවිතය අයිති වන්නේ තමාට නොවේදැයි සෙවිමි පසුතැවුණාය. තමා වත්පොහොස්කම් වලින් යුතු පවුලක තැනැත්තියක් වීද රාජ්‍යයේ අම්මාටත්, ලොකු නංගිටත් තමා සාමාන්‍ය කෙනෙකි. මේ නිවස සෑදීමට සන්තකයේ තිබූ සියලු මුදල් වැය කළ ද ඔවුන්ට අගයක් නැත. දෙවිමිට හොඳ ස්වාමියෙක් පමණක් නොව මුදල්, වතුපිටි ද හොඳ මනුෂ්‍යයෙක්ද ලැබුණේය. රාජ්‍ය වෙනුවෙන් තෙරම් පරිත්‍යාගයක් කළ ද තමාට ලැබුණේ මොනවාදැයි සෙවිමිට සිතෙයි. අඩුම තරමේ රාජ්‍යයේ සෙනෙහසවත් නොවෙනස් වුවේ නම් හිත හදාගන්නට තිබුණි. සියල්ල අහිමි වී ගිය තමා ගැන බලවත් අනුකම්පාවක් ඇගේ සිතේම ඇතිවිය.

තරහින් පිරුණු ස්වාමියාගේ වත දෙස ගිතා බලා සිටියේ ශෝකයෙනි. කතාබහෙන් ඇයට සිදුවූ සියල්ලක් වැටහේ. තමා ඉවසිල්ලේ මේ ප්‍රශ්නය විසඳා දෙන තුරු ඉන්නේ නැතිව දියණිය සිදුකළේ කෙතරම් අනුවණ ක්‍රියාවක්ද...? ගාමිණී පවසනවාක් මෙන් ඇය පිටුපස සිටින්නේ රාජ්‍ය බව දැන් ඇයටත් සිතෙයි. නොඑසේ නම් දියණිය මේ තරම් අකාරුණිකව ක්‍රියා කරන්නේ නැත. දෙමාපියන්ගෙන් මුදල් ඉල්ලන්නැයි රාජ්‍ය බල කරනවා ඇත. ඇයට හිමි දේපල ඉල්ලා ගන්නැයි අඩන්නේට්ටම් කරනවා වන්නටද බැරි නැත. දියණිය කෙරෙහි වූ අනුකම්පාවක්ද, රාජ්‍ය ගැන වෛරයක්ද ගිතාගේ සිතේ ඇතිවන්නට විය.

"මේකි දැන්වත් අපිට පාඩුවේ ඉන්න දෙන්නෙ නැද්ද ගිතා... මට අර යකා හම්බ වුණොත් උඟව මං තියන්නෙ නෑ.. උඟ තමයි මේ හැම දෙයක්ම පිටිපස්සෙ ඉන්නෙ.. කෙල්ලව දැලේ දාගත්තෙන් අපෙත් දේපල බලාගෙන තමයි.. මේ ඊරි රැවුණානෙ.."

ගිතා මේ අවස්ථාවේ ප්‍රවේශම් වූයේ ඔහුගේ හිතට තවත් කේන්ති එන වදනක් හෝ නොදොඩන්නටය. එක් පැත්තකින් ඔහු රෝගියෙකි. එසේම යම් හෙයකින් ඔහු රාජ්‍යට විරුද්ධව කුමක් හෝ සිදු කරයි නම් ඉන් තවත් දුකට පත්වන්නේ දියණියයි.

"කැකෝ ගහලා මේ ප්‍රශ්නෙ විසඳන්න බෑ ගාමිණී.. එයා අපිට මෙහෙම කළාට අපි එයාටත් අපේ යුතුකම් ඉටු කරමු.. ඒක නේද වෙන්න ඕන.."

ගාමිණී ගිතා දෙස බැලුවේ රවාගෙනය.

"ඔයා ලැස්ති වෙන්නෙ උන්ට බයේ ඉල්ලන දේවල් දෙන්නද...? ඒවට නම් ලැස්ති වෙන්න එපා.. තේරුණාද...?"

ගාමිණීගේ වදන් වලින් ගිතා ගල් ගැසුණාය. දරුවන්ට සෙනෙහස දක්වනවා වාගේම සිත බිඳී ගිය කළ ඔහු ඔවුන්ට වෛර කරන්නටද පසුබට වන්නේ නැත. ඔහුගේ සිත නිවිය යුත්තේ හෙමින් සැරේය. දියණියට කතා කොට අවවාද කළ යුතු යැයි ගිතාට සිතෙයි. කුමන දෙයක් සිදුවුණද ඇයට අයත් දේ කෙදිනක හෝ ඇයට ලබාදීම යුතුකමකැයි ගිතාට සිතෙයි. තමා මුල්වී මේ ප්‍රශ්නය හොඳින් විසඳන්නට ගිතා සිතාගත්තාය.

* * * * *

මහත් බලාපොරොත්තු ඇතිව නිවසට ගොඩවුණු රාජ්‍යට දකින්නට ලැබුණේ ඇඳ මත දිගැදි සුසුම් හෙලනා සෙවිමිය. කුමක් හෝ ප්‍රශ්නයක් සිදුවී ඇතැයි ඔහුට සිතෙයි. අම්මා සමග යළිත් ඇය සිතේ අමනාපයක් ඇතිවීද...? නොඑසේ නම් නිවසේ දෙමාපියන් සමග යළිත් කතාබහක් වීදැයි රාජ්‍යට තීරණය කළ නොහැකි විය. වෙනදා රාජ්‍යගේ දැක්ම සිතට මෙන්ම නෙතටද සැනසුමක් ළඟා කළේය. නමුදු අද ඊට වෙනස්ය. සියල්ලෝම තමාගේ ජීවිතය විනාශ කළ සතුරන් සේ ඇයට පෙනෙන්නට විය. සන්සුන් සිතින් යුතුව රාජ්‍ය යළිත් වරක් ඇය දෙස බැලුවේය.

"සෙවි.. ඇයි ඇදට වෙලා.. සනීප නැද්ද..?"

ඒ හඬ කාරුණික වුවද සෙවිමගේ සිතට ආදරණීය හැඟීමක් ඇති නොකරයි.

"මට ඇති ලෙඩක් නෑ රාජිත.."

සෙවිමගේ වදන් වලින් රාජිත තිගැස්සුණේ ඇය මීට පෙර කවදාවත් මෙලෙස කතා කර නොතිබීම නිසාය. රාජිත කර්මාගෙන තමා සෙවිම වෙනුවෙන් ගෙනා තැගි කාමරයේ මේසය මතින් නැබුණේය. තුවායත්, සරමත් අතට ගත් ඔහු අම්මාටත්, නංගිටත් ගෙනා රසකැවිලි රැගෙන ගෙනුලට ගියේය. ලීලා සිටියේ පුතුගේ තේ කෝප්පය සාදමිනි.

"ඔන්න අද ලොකු නංගි ලියුමක් එවලා තිබුණා.. ලබන සතියේ ඉඳන් පළවෙනි අවුරුද්දේ විභාග පටන් ගන්න නිසා මේ ටිකේ ගෙදර එන්න නැතිලු.. පාඩම් කරන්න තියෙනවා කියලා.."

රාජිත ඊට ප්‍රතිචාරයක් නොදැක්වුවේය. ඒ සිත තුළ තෙරපෙන හැඟීම් රාශියක් නිසාය. අම්මාගේ මුහුණේ නම් වෙනසක් නැත. අමනාපයක් වී නම් ඇය ද වෙනස් වෙයි. එසේ නම් සෙවිම මෙලෙස හැසිරෙන්නේ ඇයි..? අදත් නිවසට කතා කර කුමක් හෝ රණවූවක්වත් අල්ලන්නට ඇත. තමා ඊට කිසිසේතම සම්බන්ධ නොවන නිසා ඇය හිතුවක් කර ගත්තාවේ යැයි සිතා නිහඬව සිටින්නට රාජිත සිතා ගත්තේය.

ඇඟපත සෝදාගෙන රාජිත පැමිණෙන තුරුම සෙවිම සිටියේ එලෙසමය. සිතට තරහක් නැගුණද රාජිත ඉවසන්නට තීරණය කළේය. ඔහු මේසය වෙත ගොස් ඇයට මිලදී ගන්නා ලද ඇඳුම සහිත බැගය අතට ගෙන සෙවිම අසළින් හිඳ ගත්තේය.

"සෙවි.. අද මට හෝටලයෙන් සැලරි හම්බවුණා.. බලන්නකො මං ඔයාට තැග්ගක් ගෙනාවා.. ලස්සනයිද..?"

සෙවිම ඇඳ මතින් නැගී සිටියේ කැමැත්තෙන් නොවේ.

යුතුකමක් ලෙසය. ඇය උච්චතාවට එපාවට මෙන් රාජිත අත තිබුණු බැගය විවර කළ එතුළ වූ හැට්ටයත්, සායත් අතට ගත්තාය. වරක් එහා මෙහා පෙරලා නැවත බැගය තුළට දැමුවාය.

"මේ තරම් ප්‍රශ්න තියෙද්දි මේ හදිසියේ ඔයා මොකටද ඇඳුම් ගත්තෙ.. අනික මං කොහෙ ඇඳගෙන යන්නද..? මට ඇඳුම් ඕන තරම් තියෙනවනෙ.."

ඉන් රාජිතගේ සිත වඩාත් රිදුණේය. ඔහු වේදනාවට පත්වේ යැයි හෝ කෝපයට පත්වේ යැයි කියා සෙවිමට දැන් තැකීමක් නැත. ඇයට අවශ්‍යව ඇත්තේ මේ මානසික පීඩාව කාගෙන් හෝ පිටමං කිරීමටය.

"ඒ හැමදේම ඇත්ත සෙවිමි.. ඒත් මං අද මේක ගත්තෙ කොයි තරම් සතුටින්ද..? මට බැරිවුණානෙ ඔයාට මොනවත් අරගෙන දෙන්න... ඒකයි.."

ඇඳ මත වූ බැගය නැවත මේසයට දමමින් රාජිත නිහඬ වූවේය.

සෙවිමගේ සිතේ දිනෙන් දින ගොඩ නැගුණු නුරැස්සනාභාවය වෛරයකට පෙරලෙන්නට වැඩි කාලයක් ගියේ නැත. පළිගැනීමේ චේතනාව සිතට ඇතුළු වූයේ එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙසය. වැඩියෙන්ම සිත වෛර කළේ තාත්තා ඇතුළු ඇගේ පවුලේම සාමාජිකයන්ටය. කිසිදු වරදක් නොකළ දෙවිමි ඒ පළිගැනීමේ ඉත්තෙක් කරගන්නට සෙවිම සිය සිතත් සමඟ සැලසුම් හැඳුවේය.

මේ සියලු සැලසුම් ක්‍රියාත්මක වන්නට අවැසි පරිසරය සෙවිමට නිතැතින්ම උදාවිය. ඒ රාජිතගේ මව කෙරෙහිත්, රාජිත කෙරෙහිත් සිතේ ඇතිවූ නොමනාපයයි.

* * * * *

අත්තම්මාගේ තල්ලුව නිවසට කතා කළ සෙවිමි, දෙවිමිගේ යෙහෙළියක් බව පවසා ඇගේ දුරකථන අංකය ඉල්ලා ගත්තාය.

මේ කිසිත් නොදත් ප්‍රියංකා, දෙවිමිගේ යෙහෙළියට දුරකතන අංකය දුන්නාය.

සෙවිම්, දෙවිමිට කතා කළේ මේ අතර වාරයේය. ඇ තමා කවුදැයි නිවුන් සොයුවියට හඳුන්වා දුන්නාය. දෙවිමිගේ සිත දුකකින්ද, සතුටකින් ද පිරී ගියේය.

"දෙවි.. මං කතා කළා කියලා කාටවත්ම කියන්න එපා.. තේරුණාද..? ගෙදරටවත්.. මියා ගෙදර අය ඇහුවොත් යාලුවෙක් කියන්න.. මං ආයෙත් මියාට කතා කරනවා.. මට ඕන මයත් එක්ක ටිකක් කතා කරන්න.. මියාට එන්න පුළුවන්ද..? මං ගොඩක් ප්‍රශ්නවලට මැදිවෙලා ඉන්නෙ..."

සෙවිමිගේ දුක්බර කටහඬ දෙවිමිගේ හදවත සසල කරන්නට සමත්විය. හිතුවක්කාර විවාහයේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙස ඇය දුක් විඳිනවා ඇතැයි දෙවිමිට සිතෙයි. ඇ නිස්කාරයේ සිය ජීවිතය දුකට පත්කර ගත්තා නොවේද..? තාත්තා, අම්මා ඇතුලු මුළු පවුලම ඇය නිසා ශෝක වන බව දෙවිමි දනියි.

"ඕන වෙලාවක මං මියාව හම්බවෙන්නම් අක්කෙ.. ඒත් කවුරුත් මියාව දන්නෑ.. මෙහෙට දැනගන්න නියන්නත් එපා.. හැමදේම විනාශ වෙලා යයි..."

දෙවිමිගේ වදන් සෙවිමිගේ සිතට ඇතුළු කළේ වියරු වූ සතුටකි. 'හැමදේම විනාශ වෙලා යයි..' ඒ දෙවිමි කළ අනතුරු ඇඟවීමයි. සෙවිමිට දැන් අවශ්‍ය ද ඒ ටිකය. තමාට පුංචිම පුංචි කරුණාවක් නොදක්වා දෙමාපියන්ට පාඩමක් ඉගැන්වීමට ඇගේ අරමුණයි. තමා මෙතරම් පහත් කොට තැකීම සෙවිමිට දරාගන්නට නොහැකි දෙයක් විය. ඉතාමත් ඉක්මනින් දිනක දෙවිමි හමුවන බලාපොරොත්තුවෙන් සෙවිමි ඒ සංවාදය නිමා කළාය.

දුරකතන සංවාදය නිමා කළ පසුද ටික වේලාවක් යනතුරු දෙවිමිට සියල්ල සිහිනයක් ලෙස පෙනෙන්නට විය. සෙවිමි කතා කිරීම ඇය කිසිසේත්ම අපේක්ෂා නොකළ දෙයකි. සිතට බයක්.

අනපේක්ෂිත තිගැස්මක්ද එක්කර ලන්නට විය.

අම්මා නිවසේ නොමැතිවීම දෙවිමිගේ සිතට සහනයක් විය. ඇය පත්සලේ දායක සභාවේ රැස්වීමකට ගොස්ය. සිටින්නේ ලොකු අම්මාත්, නන්දාවතීත් පමණක්ය. ඔවුන්ට ඒ කතාබහ ඇසෙන්නේ නැත. ඇසුණද හරියාකාර වැටහීමක් නැත.

සිය සිතුවිලි පාලනය කර ගනිමින් දෙවිමි මුළුතැන්ගෙට ඇදුණාය. ඇය සිටියේ නන්දාවතීට දිවා ආහාර පිළියෙල කිරීමට උදව්වෙමිනි. එසේම අද ලොකු අම්මා නාවන දවසයි. නන්දාවතීත් සමඟ එකතු වී දෙවිමි හරි හරියට නිවසේ වැඩපල වලට උදව් වෙයි.

ගගන නොමැතිව ගෙවන ජීවිතයෙන් තනිකම, පාලුව මොහොතකට හෝ නිමා වන්නේ මේ කුඩු මහත් රාජකාරි මධ්‍යයේය. දැන් මේ නිවසේ ඇයට දෙවිමි නැතිවම බැරිය. ඒ ඇගේ උදව් පදවි බලාපොරොත්තුව නොව ඇය සිටිනා තැන තනිකමක්, පාලුවක් නොදැනෙනා නිසාය.

* * * * *

සතියකට වරක් අත්තම්මාගේ නිවසට යන දෙවිමි ඇගේ සැප දුක් සොයා බලයි. දෙවිමි ගෙවන වාසනාවන්ත ජීවිතය ගැන කාටත් වඩා සතුටු වන්නේ පියවතී හාමිනේය. කැන කුණු අතහා ඔවදන් දී හදා වඩාගත් දරුවා කිසිදු වරදකින් තොරව ජීවත්වීම ඇගේ සැනසීමට හේතුවිය. දෙවිමිගේ ආදර කරුණාව ලබන තවත් පවුලක් ජීවත්වෙයි. ඒ බුලත්කොහුපිටියේ ගගනගේ මිතුරා වූ මාලිංගගේ බංගලාවේ වැඩ කර සිටියේනත්, ඔහුගේ පවුලේ අයත්ය.

සිටියේනගේ පාසල් යන දියණියට මාස්පතා මුදලක් යවන ඇය මසකට වරක් ඔවුන්ට අවශ්‍ය කලමනා සපයයි. ඇ මේ සියල්ල සිදු කළේ කැපී පෙනෙන්නටත් වෙන යම්

බලාපොරොත්තුවනින් නොව සද්භාවයකින්ය. නම පවුලේ අය පරිහරණය කරන ඇඳුම් පැළඳුම් ඉවත් කළ විට ප්‍රයෝජනයට ගත හැකි සියල්ල එක් රැස් කර මාලිංග මාර්ගයෙන් ඒවා සිරිසේනගේ පවුලේ අයට යවයි. නිතර දන් පින් දීමට කැමැත්තෙන් සිටින දිසාසේකර මැණිකේ ලේලියගේ මේ දන්දීමේ කටයුත්තට ඉතා සිතින් දායක වෙයි.

ජීවිතය මේ තරම් සොදුරු ලෙස ගලාගෙන යද්දී සෙවිමිගේ පැමිණීමත් සමග එය අදුරු එකක් බවට පත්වේ යැයි දෙවිමි සිහිනයෙන් පවා නොසිතුවාය. ඒ ඇය එකතුස උපන් නිවුන් සොයුරියව බොහෝ සේ විශ්වාස කළ නිසාය.

ලොකු අම්මාගේ වතුර මුට්ටිය උතුරා එද්දී දෙවිමි බෙසමට ඇල්වතුර දැමුවාය. නිවසේ මුලුතැන්ගෙයට අමතරව සාදා තිබුණ කුඩා කුස්සියේ ලිප මතවූ වතුර භාජනය ඇය ප්‍රවේසමෙන් බිමට ගත්තාය.

"පුංචි නෝනා බලාගෙන.. ඉන්නකො මං ඕක දාලා දෙනකමි.."

අහර පිසින්නට සූදානමින් සිටි නන්දාවතී දෙවිමි අසලට පැමිණියේ කඩිනමිනි.

"මට පුළුවන් හිමිහිට මේක කරගන්න.. නන්දා නැන්දා යන්නකො.."

තවමත් එදා සේම කවුරුත් නැති තැනදී දෙවිමි නන්දාවතීට නැන්දා යයි අමතයි.

"ඒකට කමක් නැ.. මං මේක කරලා දෙන්නමි.. පුංචි නෝනා, මල්ලිකා නෝනව එක්කරගෙන එන්නකො.."

දෙවිමිගේ සාත්තු සප්පායම් නොඅඩුව ලබන මල්ලිකා මැණිකේ දැන් පෙරට වඩා නිරෝගිය. දනහිස්වල අමාරුව ඇරෙන්නට ඇයට දැන් කිසිම ලෙඩ රෝගයක් නැත. දෙවිමි,

ලොකු අම්මා සොයා කාමරයට යද්දී මල්ලිකා සිටියේ ඇඳුම් සූදානම් කරමිනි.

"ලොකු අම්මා.. වතුර ලැස්තියි.. අපි යමු.."

දෙවිමිගේ හඬින් හැරී බැලූ මල්ලිකා සිනාසුණාය.

"ඉන්න මං ඇඳුම් ටික ගන්නමි.."

විත්ත රෙද්දකින් සැරසී සිටි ඇය කිලිටි ඇඳුම් හා නැමෙන් පසු අදින ඇඳුම් වෙත වෙතම ඇඳ මත තබා තිබුණාය. ඇග පිසින තුවාය පමණක් ලොකු අම්මාට දුන් දෙවිමි අනෙක් සියලු ඇඳුම් සියතට ගත්තාය.

දැන් කිසිවෙකුගේ උදව්වකින් තොරව මල්ලිකා මැණිකේට නිවස තුළ එහා මෙහා යා හැකි වුවද ඇය වරක පය පැකිලි වැටෙන්නට ගිය නිසා දෙවිමි බොහෝ විට ඇගේ අතින් අල්ලා ගනියි.

මල්ලිකා මැණිකේ නාන කාමරයේ නාන්නට කැමති නැත. නිවසේ පිටුපස ඇති අව්වට වී ඇය නාන්නේ ගෙතුළ හිතල දැනෙන නිසාය. ඇයගේ ඒ ආශාවට කිසිවෙකුත් බාධා නොකරයි.

* * * * *

ගගන ඕස්ට්‍රේලියාවට ඇවිත් මාස හයකුත් ඉක්ම යමින් තිබුණි. දිනෙන් දින ජීවිතයට ඇතුලුවන තනිකම, පාලුව ඔහු මදකට හෝ නිවා ගන්නේ සතියකට දෙවරක් දෙවිමිට කතා කිරීමෙනි. එය පැයක පමණ සතුටු සාම්චියකින් අවසන්වන ආදරණීය දොඩමලුවකි. මේ දින දෙක උදාවනතුරු ගගන සේම දෙවිමි ද පෙරුම් පුරා බලා සිටියි.

මේ ගතවන්නේ සිසිර සෘතුවයි. දැඩි හීතලට ඔරොත්තු දීමට ගගන අත්දිග කම්සයට අමතරව ජර්සියක් අඳියි. කන් දෙක වැසී යන සේ නොපිපියක් පළඳියි. සමහරක් දිනවලට අත් මේස් ද

පළඳින්නට සිදුවේ. ලෝකයේ වියළීම මහද්වීපය වන ඔස්ට්‍රේලියාවේ ජල සම්පත දුර්ලභය. විශාල ගංගා දක්නට නොමැත. ඇත්තේ කුඩා ඇලවල් පමණකි. පස වියළි වන අතර ගස්කොළන් වලද ලංකාවේ මෙන් නිල්ලක් දක්නට නොමැත. ශීත කාලයට දැඩි ශීතලත් දැනුණද හිම වැටෙන්නේ කඳු මුදුන්වලට පමණකි.

නිවාඩු දිනවලදී ගහන ඔහුගේ මිතුරන් සමඟ විවිධ ප්‍රදේශවල සංචාරය කරයි. යළි කෙදිනක පැමිණිය හැකි වෙනැයි නොදැන සිටි නිසාත්, කිසිදින යළි පැමිණෙන්නට ද පුළුවන්කමක් නැති නිසාත් ගහන එහි විසිතුරු බලන්නට උනන්දු වෙයි.

මාර්ටින් මුළුතර අමතරව ගහනට සිටි යහළුවන් අතර කෙත් මැක්ඩොනල්ඩ් ද සිටියි. ඔහු ද ඔස්ට්‍රේලියානු ජාතිකයෙකි. කේට් හැටන් කාන්තාවකි. ඇය ද එරටේමය. ජේන් මාර්ටින්සන් ඇමෙරිකානු ජාතික කාන්තාවකි. ජෙෆ් බොල්කොවික් පෝලන්ත ජාතිකයෙකි. සේලා අකිමොනොවික් සර්බියානු ජාතික කාන්තාවකි. අතුල් ගුප්තා ඉන්දියාවේය. කිම් චුයි නම් චීන ජාතිකයෙක්ද ට්‍රැන්සිස්කෝ මේස් නම් ඉතාලි ජාතික පිරිමියෙක්ද ඔහුගේ මිතුරු මිතුරියන් අතර සිටියහ. මොවුන් සියලු දෙනාම රැකියාව කළේ එකම ආයතනයේය. එය එරට ඉංජිනේරු ආයතනයක් වූ තියෙස් සමාගමේය. ජාතින් කිහිපයක යාළු මිත්‍රයින් සිටි නිසා ගහනට ඔවුන් ගැන, ඔවුන්ගේ ඇවතුම් පැවතුම් ගැන විශාල දැනුම් සම්භාරයක් ලබා ගන්නට පුළුවන් විය. විවිධ සංස්කෘතීන් ගැන ඉගෙන ගන්නට පුළුවන් විය.

ලංකාවට පොසොන් පොහොය උදාවන දිනට ගහන අනිවාර්යයෙන්ම පන්සලට යයි. එදිනට දෙවිමිත්, අම්මාත්, නන්දාවතීන් පන්සල යන බව ගහන දනියි. කිරිවන්දල පන්සල් භූමියට ගහනගේ සිත ඇදී යන්නේ නිරායාසයෙනි.

ගහන යන්නේ කීස්බරෝ පන්සලටය. ගහන සමඟ ඔහුගේ මිතුරන් කිහිප දෙනෙක්ම මේ ගමනට එක්වේ. ගහන ආගම දහමට ඇති ලැදියාව, හක්තිය ගැන ඔවුන් ගෞරවයෙන් කතා කරයි.

පන්සල් බිමේ හිඳගෙන තමා දන්නා ගාථා දොහොත් මුදුන් තබාගෙන මුමුණන ගහන දෙස ඔවුන් බලා සිටින්නේ වසිවිය. ඔස්ට්‍රේලියාවේ කීස්බරෝවල ධම්ම සරණ විහාරස්ථානය පිහිටා ඇත. ඩැන්ඩිනොන් අවට ලාංකිකයෝ බොහෝ දෙනෙක් පන්සල් එන්නේ මෙහිය.

"ගහන කොහොමද ආගමට මේ තරම් නැඹුරු වූණේ..?"

ඒ ඉන්දියානු ජාතික ඔහුගේ මිතුරු අතුල් ගුප්තාය.

"අපි ආසියානුවෝ.. කොහොමත් ආගම දහමට ලැදියිනෙ අතුල්.. මං පුංචි කාලේ දහම් පාසල් ගියා.. දහම් පාසලෙන් අපිට අපේ ජීවිත හැඩගස්වා ගන්න ලැබෙන්නේ විශාල පිටුවහලක්. ඒ කාලෙ අපේ හාමුදුරුවරු අපට ලැජ්ජා බය දෙක ඉගැන්නුවා. පින් පව් ගැන කියලා දුන්නා. ඒ ඉගෙන ගත් ඒවා තාමත් හිතේ තියෙනවා.. මං තාමත් වැරදි කරන්න බයයි. බුදුහාමුදුරුවෝ ඉපදුණේ උඹේ රටේ උනාට දැන් ලංකාව එකම බොද්ධ රටක්.. උඹේ වැඩිය.."

ගහනගේ කීම පිළිගන්නට අතුල්ට සිදුවිය. ඔහුගේ ඇමරිකානු ජාතික යෙහෙළියන් වූ ජේන් මාර්ටින්සන් බුද්ධාගම වැළඳගෙන ඇත. ලංකාවේ උගත් හාමුදුරුවරු, පඩිවරු ලියා ඇතිබොද්ධ පොත් ඔහු ජේන් වෙනුවෙන් මිලට ගෙන එන්නේ ලංකාවෙනි. ජේන් වැඩිපුර කැමති භාවනා කිරීමටයි. අවිච්ඡි ජීවිතය තුළ දැනෙන ඒ නිදහස් බවට ඇය ඇලුම් කරයි.

දෙවිමි ඇඟිලි ගනින්නේ ගහන ලංකාවට එනතුරුය. මාස හයක් ඉක්ම ගියේ ඉතා ඉක්මනින් යැයි ඇයට සිතෙයි. ඉතිරි මාස හයත් නොදැනීම ගතවෙන්නේ නම් මේ පාලුව තනිකම ඉවසිය හැකි බව ඇයට වැටහෙයි.

සෙවිමිගේ ආගමනයත් සමඟ දෙවිමි සිටින්නේ කනස්සල්ලෙනි. දෙමාපියන්ට කීකරුව ඇය ජීවත් වූවා නම් හෝ ඇගේ කැමත්තට ඉඩදී දෙමාපියන් ඇයව පිළිගන්නා නම් කිසිම ප්‍රශ්නයක් පැන

නොතනින බව දෙවිමි දනියි. එය එලෙස සිදුවුවා නම් ගහන තමාට කවදාවත් ලැබෙන්නේ නැත. සෙවිමි, ගහනට අකමැතිවීම තමාගේ වාසනාව නොවේදැයි දෙවිමිට සිතෙයි. ඒ හා සමගම තම සිතුවිලි ගැන ලැජ්ජාවට පත්වෙයි. එකට ජීවත්වන්නට පතා පැමිණි දෙදෙනෙක් කිසිම බලවේගයකට වෙන් කළ නොහැකිය. ගහනගේත්, තමාගේත් හමුවීම සිදුවූයේ ද එපරිද්දෙනි.

දෙමාපියන් කෙරෙහි ඇති කරගත් වෛරයත්, දෙවිමි වෙත වූ ඊර්ෂ්‍යාවක් නිසා සෙවිමිට තමා කවුද, මේ කරන්නේ කුමක්දැයි යන්න අමතක වන තරමට සිතුවිලි විනාශ වී තිබුණි.

"දෙවිමි මට ඔයාව හම්බවෙන්න ඕන.. ගෙදරට බොරුවක් කියලා අවිස්සාවේල්ලට එන්න.."

එක් උදය වරුවක දෙවිමිට කතා කළ සෙවිමි ඉල්ලීමක් කළා නොව අණ කළාය.

"ඇයි අක්කෙ හදිසියෙ.. මං තනියම ගමන් යන්නෙ නෑ.. අම්මා එක්ක නැතිනම් නන්දාවනි නැන්දා එක්කයි යන්නෙ.. එයාලට ඔයා ගැන කියන්න බෑ කියලා ඔයා දන්නවනෙ.."

දෙවිමි බැගෑපත් වූවාය.

"දෙවිමි මට මේ උදව්ව කරන්න ඕන.. මට ඔයාට කියන්න දෙයක් තියෙනවා.. ඔයා නාවොත් මං මේ හැමදේම ඔයාගෙ ගෙදරට ඇවිත් කියනවා.. එතකොට අම්මා, තාත්තගෙ නම්බුව එහෙම පිටින්ම ඉවරයි.. ඔයා මොකද කියන්නෙ.. හෙට උදේ දහයට මං ග්‍රීන් වේ එක ළඟට එනවා.. ඔයා හිටියොත් එහෙමයි.. නොහිටියොත් දහයයි තිහ වෙනකොට මං ඔය ගෙදර ඉදියි.."

සෙවිමි දුරකථන ඇමතුම විසන්ධි කළේ හිත් පිත් නැත්තියකසේ කර්ජනය කරමිනි. දෙවිමිගේ අහිංසක සිතට මේවා දරාගන්නට නොහැකිය. එය එසේ කියා මේවා කියන්නටද කෙතෙක් නැත. ගහනගේ නිවසට මෙය කිසිසේත් කියන්නට බැරිය. ගෙදර අම්මාටත්, තාත්තාටත් කිව්වොත් සෙවිමි සැමගෙන් පළිගන්නටද

බැරි නැත. සියල්ලට නිහඬව මුහුණ දී පටුලේ නම්බුව තවදුරටත් ආරක්ෂා කරන්නෙමියි දෙවිමි අවසානයේ සිතුවාය. තමා කිසිදින කිසිවෙකුට හෝ වරදක් කර නැත. පවක් කර නැත. එදා සිට ගතකළ යහපත් ජීවිතයේ පිනෙන් කිසිදින ජීවිතයට දුක් කරදරයක් ළඟා නොවෙතැයි ඇයට විශ්වාසය. ඒ විශ්වාසය සිත්හි තිරතූරුව තිබුණ නිසාම දෙවිමි හිතට ශක්තිය එක්තැන් කර ගත්තාය. ඒ වෙන කවුරුත් නොව එකතුස හොත් එක බඩවැල කඩා ආ නිවුන් සහෝදරියයි. ඇයගේ ජීවිතයට යම් කරදරයක්, හිරිහැරයක් පැමිණ ඇත්නම් ඇයට පිහිටවීම තම යුතුකම යැයි දෙවිමිට සිතෙයි.

එදින රාත්‍රියේ ඇය ගහනට ලිපියක් ලිව්වාය. මසකට දෙතුන් වරක් ඇය ගහනට ලිවීම සාමාන්‍ය පුරුද්දකි. ඔහු, ඇගෙන් දිගු ලිපි ලැබෙනකම් මග බලා සිටියි. දුරකථනයෙන් සම්භර අවස්ථාවල පෙන්විය නොහැකි සෙනෙහස ඒ ලිපිවල තැවරී ඇත. ගහන තනිකම, පාලුව නිවා ගන්නේ ඒ ලිපි කියවීමෙනි. මෙවර දෙවිමි, ගහනට ලිපියක් ලිව්වේ එය තැපැල් කිරීමට යන මුළාවෙන් සෙවිමි හමුවීමට යාමටය. වෙනත් හේතුවක් නැතිව දෙවිමිට නිවසින් පිටතට යාමට නොහැකිය.

එදින රාත්‍රිය පුරා දෙවිමිට නින්ද ගියේද නැත. හිසට දැනුණේ බර ගතියකි. කිසිදු හැල හැප්පීමකින් තොරව නිදහසේ ගලාගිය ජීවිතය සෙවිමි අවුල් කරාවිදැයි ඇගේ සිත බියක් ඇතිවිය. සෙනෙහස ගැන පමණක් ලියවුණු ලියුම පුරා ඇගේ දුක ඇයට කියන්නට නොහැකි විය. අඩුම තරමේ ඔහුටවත් මේවා කියා තිබුණා නම් යැයි දෙවිමිට සිතූණේ තනි සිතට සියල්ල දරාගත නොහුන නිසාය.

පළිගැනීමේ වේතනාව පමණක් සිත්හි දරාගෙන සිටි සෙවිමිට තමා කරනා දේවල්වල හොඳ තරක වටහා ගන්නට ශක්තියක් නොවීය. ඇ සුදානම් වූයේ එක් හිතකට පමණක් නොව ජීවිත කිහිපයකම ගිනි අවුලවන්නටය. ඇගේ සිතුවිලි ක්‍රියාත්මක කර ඒ පාපකාරී ක්‍රියාවලිය සිදු කිරීමට අවශ්‍ය පසුබිම සැකසෙමින් තිබුණි.

අනාවරණය ලියකියවිලි පමණක් කුඩා බැගයකට දමා ගත් සෙවිම් පෙර දින ලියූ ලිපිය මේසය මත තැබුවාය. රාජිත කෙරෙහි සෙනෙහස අඩුවක් නැතිව තවමත් සිත පතුලේ තිබුණද දැන් ඇයට ඒ සෙනෙහස වඩා තම දඩබ්බර සිතුවිලි බලවත් විය. 'මං ආයෙ කවද හරි ඔයා ළඟට එනවා රාජිත..' ලිපියේ එලෙස නොලිවද ඇය තම හදවතට එලෙස මුමුණා ගත්තාය.

සෙවිම් නිවසින් පිටවන විට නිවසේ සිටියේ ලීලා පමණකි. රාජිත නිවසින් ගොස් පැයක් පමණ ඉක්ම ගොස් ඇත. කවදාවත් නොමැතිව සෙවිම් කාමරය හොදින් අස්පස් කර අතුගා දැමුවාය. ඇ මේ සුදානම් වන්නේ යළි නොඑන ගමනක් යන්නදැයි ඇය සිය සිතින්ම විමසුවාය. තමා එක සිතින් පෙම් කළේ රාජිතට පමණක් බව සෙවිම් දනියි. ඒ සෙනෙහස අත්හැර තව කෙනෙකුත් ළඟට යන්නට සෙවිම්ට නොහැකිය. මෙය ජීවිතයේ නාවකාලික සමුගැනීමක් වුවද යළි කවදා කොතනක හමුවේදැයි කියන්නට ඇයට නොහැකිය. හමුවුවහොත් අප හමුවනා වේ යැයි යන සිතුවිල්ල පමණක් ඇගේ හදවතේ සටහන්ව තිබුණි.

ඇඳ පැළඳගත් සෙවිම් නැන්දණිය සොයා මුළුතැන්ගෙට ගියාය. රාජිත තමා සොයා එන ගමන වැළැක්වීමට නම් බොරු නොකියා බැරිය. ඉන් සිදුවන්නේ තම අරමුණ ඉටුකර ගැනීමට බාධා ඇතිවීම පමණැයි සෙවිම්ට සිතෙයි.

මුළුතැන්ගෙට පැමිණි සෙවිම් දෙස ලීලා බැලුවේ නෙත් කොනිනි. ඇඳ පැළඳ ගෙන ඉන්නා ලේලිය ගමනක් යන්නට සුදානම්ව ඇති බව ඇය තේරුම් ගත්තාය. ඒ ගැන විමසන්නට නොහිය ඇය තම කාර්යයෙහි නිරත විය.

"අම්මා.. මං ගෙදර යන්න කියලා.."

සෙවිම් පැවසුවේ සන්සුන්කමකිනි. එය මවා ගත් සන්සුන්කමකි. ලීලා මොහොතකට තිගැස්සුණාය.

"ගෙදර යන්න.. ඇයි ඒ..?"

අදහාගත නොහැකි යමක් සිදුවනවා සේ ඇගේ සිතට නොසන්සුන්කමක් ළඟා වුණි.

"මං ගෙදර යන්නෙ, මට අයිති දේවල් ඉල්ලාගෙන එන්න.. මං ආයෙ එනවා.. ඒත් කවදද කියන්න බෑ.. රාජිතට කියන්න එහෙ එන්න කරදර වෙන්න එපා කියලා.."

"මේ ළමයම ඕක පුතාට කිව්ව නම් තේද හොඳ...? මෙතෙම තමන්ගෙ මනුස්සයටවත් නොකියා ගෙදරින් යන සිරිතක් තියෙනවද..?"

ලීලා කතා කරේ අමනාපයෙනි. සිතේ ඇ ගැන තැකීමක් නැතිවුවද මේ සිය පුතණුවන්ගේ බිරිඳයි. ඇය කරනා කියනා දේවල් පුතාගේ ජීවිතයට වැදගත් වන්නා සේම බලපෑම් ඇති කරයි.

"මං රාජිතට ලියුමක් තිබ්බා.. එයාගෙන් අවසර ඉල්ලගෙන යන්න හිටියොත් මට මේ ගමන යන්න වෙන්නෑ.."

එපමණකින් සෙවිම් නිහඩ වූවාය. පළමු වතාවටත්, අවසන් වතාවටත් දැයි නොදැන සෙවිම් ඇගේ දෙපා නැමිදුවාය. 'තුණුවන්ගෙ සරණයි' හිතේ කහටක් තිබුණද ලීලාගේ මුවින් එලෙස පිටවුණි. සෙවිම් නිවසින් පිටවුණාය. ලීලා ගේ දොරකඩට වී බලා සිටියද සෙවිම් යළිත් ආපසු හැරුණේ නැත.

* * * * *

ගහනට ලියූ ලිපියත්, ලිපිනයත් සඳහන් කුඩා දිනපොතත් අත්බැගයට දමාගත් දෙවිම්, ගහනගේ මව සොයා ගියාය. ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට මේ ඇය තමන්ගේම කෙනෙකුට බොරුවක් කිරීමට සැරසෙනවාය. තමා ඉතා සිතින් විශ්වාස කරනා ඇයට මෙසේ රැවටීම පාපයකැයි දෙවිම්ට සිතුවණ්ද තම එකකුස හොත් සොයුරිය වෙනුවෙන් කරනා මේ කැපකිරීමට දෙවියන් ඇයට සමාව දෙනැයි ඇ විශ්වාස කළාය.

ආලිංගනයේ භාණ්ඩ පුටුවේ දිනප්පත් දිසාසේනවර මැණිකක් සිටියේ උදෑසන පුවත්පත බලමිනි. මේ ඇගේ දිනවාරියාවේ එක් අංගයකි. මුහුණකට සෙරුනු හේ කිසිමන් අනතුරුව ඇය කරන්නේ දවසේ පුවත්පත් කියවීමයි. ඒ අතරට භාණ්ඩ පුටුවත්තක්ද අයත් වේ. දෙවිමි ඇ අසලට ලාපුණේ බොරු දෙකක් ගොතමිනි. ගහනට ලිපියක් කැපැල් කිරීම බොරුවක් නොවුණද මෙය රහස්‍ය යන ගමනකට හේතුවක් සපයා ගැනීමට කරන ලද ක්‍රියාවකි.

"අම්මා.. මං අවිස්සාවේල්ලට ගිහින් එන්නමි.."

පුවත්පතින් තෙත් ඉවතට ගත් දිසාසේනවර මැණිකේ දෙවිමි දෙස බැලුවේ සිතාසෙමිණි.

"පුතා ලේස්ති වුණද..? අද වුයිවරුන් කැති දවසක් වුණොන.. ඔයාට කාර් එසේම යන්න තිබුණා.. කමක් නෑ.. පරිස්සමින් ගිහින් එන්නොන.."

"අම්මා.. මං කිව්වෙ යාලුවන්ගෙ බරින්ගෙ එක ලගයි කියලා.. එයාට මං පුසන්ටි එකතුන් අරගෙන එන්නමි.."

"නෑ.. හොඳයි.."

දෙවිමි, ගහනේ මවගේ දෙපා අල්ලා වැන්දේ සිතින් ඇයගෙන් සමාව අයදිමිනි.

ශ්‍රීත්වේ එක ලග බසයෙන් බැසගත් දෙවිමි වටපිට බැලුවාය. සෙවිමි පැමිණ කැතිවාවන්දැයි ඇගේ සිත කොදුරන්නට විය. විනාඩි ගණනක් යනතුරු ඇගේ දෑස් එහෙ මෙහෙ දිවයන්නට විය. රත්තපුරට යන පාර දිගේ පැමිණි තුන්මං නංදියෙන් පාර පැන සෙවිමි ඉදිරියට එනවිට දෙවිමිගේ සිතට සහනයක් ලැබුණි. මාස ගණනාවකින් මුණ ගැසුණු අක්කා තමන් දුටු දෙදෙනාගේම සිත් මදකට සැලුණි. දෙවිමිගේ දෑසට කදුළු ඉච්ඡාවිය. ඇ සොයුරියගේ දෑස් අල්ලා ගත්තේ සැලෙන ඇඟිලි තවුළුවකි.

"අපි ඇතුළට ගිහින් විකක් කතා කරමු.."

සෙවිමි කටහඬ අවදි කළාය. දෙවිමි ඇ පසුපසින් අවන්හල තුළට ගියේ තෙතට කැඳුණු කදුළු රහස්‍ය පිසලමිනි. කොතක තිබූ අසලක කවුරුත් කැති මේසයක් වෙත ගිය සෙවිමි හිඳ ගත්තාය. දෙවිමි අනෙක් අසුනට යද්දී සේවකයෙක් පැමිණියේය.

"අපිට කරන්න මුතුන් හේන්න.. හේත් හේන්න.."

සේවකයා පිටව ගිය සැණින් සෙවිමි, දෙවිමි වෙතට කැරුණාය.

"වැඩිවෙලා අපිට මෙතන ඉන්න බෑ.. දෙවිමි ඔයා දෑත් මං කියන විදිහට වැඩ කරන්න ඕන තේරුණද..? ඔයන් එක්ක මගෙ කිසි කරනක් නෑ.. ඒත් මට ලැබෙන්න ගිය දේවල් දෑත් ඔයාට ලැබිලා.. සල්ලි, දේපල විකරක් තෙමෙයි.. ඔයාගෙ විවාහයත්.."

දෙවිමි නිහඬයි ගියේ සොයුරියගේ වදන්වල තිබුණ රළුකම නිසාමය. මොහොතකට පෙර සංවේගයක් පල කළ වගේ දෑත් තිබෙන්නේත් නපුරුකමකි. ඇගේ වේදනාව සත්‍යයක් නොවුණ නිසා දෙවිමිගේ දෙනතට කදුළු පිරුණේය.

"එහෙම කියන්න එපා අක්ක.. ඒවා මං ඉල්ලලා ගත්ත දේවල් තෙමෙයි.. ඔයා හොඳටම දන්නවනෙ මං ඉස්සර ඉඳන් මගෙ පාඩුවෙ හිටියා කියලා.. මට කොයි කරමි දේවල් අඩුපාඩු තිබුණත් මං කටයාවන් අම්මගෙනුයි, භාණ්ඩාගෙනුයි ඉල්ලුවෙන් නෑ.. අත්තම්මාට කරදර කළෙත් නෑ.. මේ විවාහයට වුණත් මං කැමති වුණේ අම්මයි, භාණ්ඩා නිසාම කියලා ඔයා දන්නවා ඇති.. අකමැත්තෙන් කැමති වුණත් ඒ ගෙදර මට දේවල්යක් වගේ. ගහන, අම්මා, නෑයො.. හරිම හොඳ අය.. ඔයා අම්මටයි, භාණ්ඩායි කීකරු වෙලා එතනට ගියා නම් අද ඔයා කමයි වාසනාවන්තම කෙනා.. ඔයාම තේද ඒ දේවල් කැති කරගන්නෙ..?"

දෙවිමි විමසුවේ කදුළු අතවිනි.

"දෑත් උන දේවල් වුණා.. ඒවා ගැන කතා කරලා වැඩක් නෑ.. මටත් අයිතියක් තියෙන දේවල් නාවනාලිකව හරි ලබාගන්න ඔයා මට උදව් කරන්න ඕන.."

සෙවිමිගේ වදන් දෙවිමිට වැටහුණේ නැත.

"මට තේරෙන්නේ නෑ.. ඔයාගෙ දේවල් ඔයාට හීන නම් මං ආපහු දෙන්නම්.. ඉඩමෙ ඔප්පුව.. බැංකු පොතේ සල්ලි මං ළග තියෙන්නෙ.."

දෙවිමිගේ සිතට බැර වැඩි දේවල් ගැන ඇයට කැකීමක් නැත. ඒවා සෙවිමිට දෙන්නම් යැයි පැවසුවේ ඉතාමත් කැමැත්තෙනි.

"නෑ.. එහෙම නෙමෙයි.. මං ආවේ තීරණයක් අරගෙන.. දෙවිමි මට උදව් කරන්න හීන.. ටික කාලෙකට මං ඒ ගෙදරට යනවා.. සෙවිමි විදිහට නෙමෙයි.. දෙවිමි විදිහට.. අපි දෙන්නගෙ වෙනසක් නෑනෙ.. කාටවත් අපිව අඳුනගන්න බැරිවෙයි.. නේද..?"

සෙවිමිගේ මුහුණේ ඇඳුනේ ජයග්‍රාහී සිනාවකි. දෙවිමිට උන් හිටි තැන් පවා අමතක වන්නට විය. සෙවිමි සුදානම් වන්නේ මොනවා හෝ විනාශයක් සිදු කරන්නටය. ඇය මේ තත්වයට පත්වූයේ ඇයි..? ඇ මේ කතා කරන්නේ හොඳ සිතියෙන්දැයි දෙවිමිට විශ්වාස නොවීය.

"ඇයි දෙවිමි බයවෙලා.. මං කිව්ව දේවල් තේරුණේ නැද්ද..?"

දෙවිමිගේ මුව අගුලු වැටී ඇත. නොනවත්වා දැසින් කඳුළු වැහිරෙයි.. මේ සිටින්නේ සෙවිමි නොව උමතු ස්ත්‍රියක් යැයි දෙවිමිට සිතෙයි.

"ඇයි අක්කෙ ඔයා මෙහෙම දේවල් ගැන හිතන්නෙ.. ඔයාට හීන සල්ලි නම් මං ඒ හැමදේම දෙන්නම්.. ඔයා ඒ ගෙදරට ගිහිල්ලා කරන්න හදන්නෙ මොනවද..? මට තේරෙන්නෑ.. මට තේරෙන්නෙ නෑ ඔයා මොනවා කරනවද කියලා..?"

"ගහන එන්න තව මාස කීයක් තියෙනවද..?"

"හයයි.."

"බයවෙන්න එපා මං ගහනට කිට්ටු වෙන්නෙ නෑ.. ඒත්

ගහන අයිතිවෙන්න තිබුණේ මට.. තවුසෙ සතුටින් ඉන්න කොට මගෙ හිතට ඊර්ෂ්‍යාව වෙනවා.. මං තේද මේ හැමදේම අයිතිකාරයා කියලා හිතද්දි.. ඒකට කමක් නෑ.. අම්මටයි, තාත්තටයි තේරෙන්න හීන දරුවෙක්ගෙ සතුට විනාශ කරන්න හොඳ නෑ කියලා.. මේ තරම් පින්සෙන්න චෙලක් මට සල්ලි දෙන්නෑ.. මුතුත්ම දෙන්න බෑ කිව්වා.. දැන් දෙවිමි ඔයා ඒ වැරදිවලට වන්දි ගෙවන්න හීන..

.. ඔයා අද කොහෙ හරි යන්න... ආත්තම්මා ළගට හරි කමක් නෑ.. මේ රහස් කාටවත් කියන්න බෑ.. ඔයාට වෙන්නෙ හැංගිලා ඉන්න.. මං අද ගහනගෙ ගෙදරට යනවා.. ටික කාලෙකට.. සෙල්ලම් ඉවර වුණ කාලෙක ඔයාට එන්න පුළුවන්.. හැබැයි මේ ගැන කියලා තිබුණොත් අම්මගෙයි, තාත්තගෙයි නම්බුවත් ඉවරයි.. ආයෙ ඔයා ගහන දැකලත් ඉවරයි.. මොකද ඒ මිනිස්සුන්ට බොරුවක් කළා කියලා ඒ අය ඔයාට එළියට දායි.. තේරුණාද..?"

සෙවිමිගේ වදන් දෙවිමිට ඉවසා ගත නොහැකි විය. ඇය මේසයට හිස ගසාගෙන හඬා වැටුණාය.

සෙවිමි බඩහින්නේ පැමිණියද ඇයට කන්නට පිරියක් තිබුණේ නැත. තේ කෝප්පය පමණක් බිව්වාය. මේසයට හිස තබාගෙන හඬා වැටෙන සොයුරිය ගැන ඇගේ හිතේ අනුකම්පාවක් ඉපිද මිය ගියාය.

"දෙවිමි.. නැගිටලා මේ තේ එක බොන්න.. මෙතන අඩන්න එපා.. මිනිස්සු බලයි මොකද කියලා.."

දෙවිමි හිස ඔසවා දැතින් කඳුලු පිසදා ගත්තාය.

"අක්කා.. මට කිසි දෙයක් එපා.. අම්මයි, තාත්තයි දුන්න හැමදේම දෙන්නම්.. ඒත් ඒ ගෙදර සතුට නැති කරන්න එපා.."

දෙවිමි පැවසුවේ වේදනාව අතරිනි.

"නෑ දෙවිමි.. මං ඔයා හිටියා වගේම හොඳට ඉන්නම්.. මං කිව්වනෙ ටික කාලයයි කියලා.."

"ඔයාට මං වගේ ඉන්න බැරිවෙයි.. ඔයාට ගෙදර දොර වැඩක් පුරුදු නෑ.. මිනිස්සු එක්ක කරුණාවෙන් වැඩ කරලා පුරුදු නෑ.. මං දන්නවනෙ ඔයා සර්වත්ව කෙනෙකුටවත් සලකන විදිහ.. එයාලා දැනගත්තොත් මේ රහස අම්මටයි, තාත්තාටයි ලැජ්ජා තේද..?"

"හොඳයි.. ඔයාම කියන්නකො ඒ ගෙදර අය එක්ක කොයි විදිහට ද ඉන්නෙ කියලා.."

කඳුළු අතරින් වුවද දෙවිමි නිවසේ තත්ත්වය සෙවිමිට පැවසුවාය.

"අක්කා.. මේකෙන් හොඳක් වෙන එකක් නෑ.. විනාශයක් මිස.. ඔයාට ඕන සල්ලි විතරක් නම් ඇයි ඒ දේවල් අරගෙන රාජිත ළඟට නොයන්නෙ..?"

"ඔයා හිතන්නෙ මට ඕන සල්ලි විතරයි කියලද..? නෑ.. තාත්තට හොඳ පාඩමක් උගන්වන්න.."

"අම්මයි, තාත්තයි ඔයාට වරදක් කරලා නෑ.."

දෙවිමි එය පැවසුවේ චෝදනාත්මකවය.

"නැත්තෙ ඇයි..? රාජිතට කැමති වුණා නම් දේවල් මෙහෙම වෙන්නෑ.."

"අක්කා.. ඔයා රාජිත ළඟට ගියෙ මුකුත්ම එපා කියලා නම් ඔයාට රාජිතගෙ ආදරේ ඒ තරම්ම වටිනාව නම් කෝ දැන් රාජිත..? ඇයි මේ වගේ දරුණු දෙයක් කරන්න ඔයාගෙ හිත ඉඩ දුන්නෙ.."

"ජිවිතේ කියන්නෙ ආදරේම නෙමෙයි දෙවිමි.. මං ඒ ගැන තේරුම් ගන්නකොට කාලෙ ගිහිත්.."

"මට කිසි දෙයක් නැතිවුණත් ගගනව වටිනවා අක්කා... මට ගගනව නැති කරන්න එපා.."

දෙවිමි පින්සෙන්නු වුවාය.

"ඔයා ඔහොම හිතෙන්නෙ කිසිම අඩුපාඩුවක් නැතිව ජීවත් වෙන නිසා.. ඔයාටත් ප්‍රශ්න ආවා නම් ඕවා තේරෙයි.. දැන් ඔයා මං කියන දේට එකඟ වෙලා එන්න මාත් එක්ක ඡොප් එකකට යමු.. ඔයා ඇඳගෙන ඉන්න ඇඳුම් ගලවලා මට දෙන්න ඇඳගන්න.. මේ බැග් එකේ ඔයාට ඇඳුමක් ඇති.. ඒක ඇඳගෙන කොහෙ හරි යන්න.."

"මං කොහෙ යන්නද..?"

"මං දන්නෑ.. ඔයා ඒක තීරණය කරන්න.."

"මේ කරන වැඩෙන් ඔයාට යහපතක් වෙනවා නම් ඔයා කියන දෙයක් මං කරන්නම්.. ඒත්.. ඒත් අක්කා ඔයා කවද හරි පසුතැවෙයි.."

"මට ඔය බණ වලින් වැඩක් නෑ දෙවිමි.. යමු ඉක්මනට.. පරක්කු වෙනවා.."

සෙවිමිගේ කීමට එකඟවනවා හැරෙන්නට කරන්නට දෙයක් නොමැතිවූ තැන දෙවිමි ඇයත් සමඟ රෙදි සාප්පුවකට ගොස් ඇඳගෙන ආ ඇඳුම් මුදා සෙවිමිට දී ඇය දුන් ගවුම හැඳ ගත්තාය.

"ගගන අයිති ඔයාට නම් කවද හරි එයා ඔයාටම ලැබෙයි.. ඒත් ඒ ගැන වැඩිය බලාපොරොත්තු කියාගන්න එපා.. ඔයා මේ ගැන කාට හරි කියලා මගෙ අරමුණ විනාශ කළොත් මං ඔයාට යහතින් ඉන්න ඉඩ දෙන්නෑ දෙවිමි.. ආ.. මෙන්න.. මෙතන සල්ලි ටිකක් තියෙනවා.. දැන් මට ගෙදර එවුස් එක කියන්න.."

ගලා යන කඳුළු අතරින් දෙවිමි, සෙවිමිට ගෙදර ලිපිනය පැවසුවාය. රෙදි සාප්පුව ඉදිරිපිට නවතා තිබුණු ත්‍රිරෝද රථයකට ගොඩවුණ සෙවිමි රියදුරාට ලිපිනය කියා අසුනට හේත්තු වී හිඳගත්තාය. පිටව යන ත්‍රිරෝද රථය දෙස දෙවිමි බලා සිටියේ කඳුළු අතරිනි.

කාට මේ දුක කියන්නදැයි තෝරා බේරා ගැනීමට දෙවිමිට හැකිවූයේ නැත. අත්තමිමා, පුංචි, බාප්පා ඇගේ සිහියට ආවේ නිතැතිනි. ඒ හා සමගම සෙවිමිගේ වදන් සිහිවිය. මෙවැනි දරුණු සිතක් ඇයට තිබුණා යැයි දෙවිමි කිසිදිනක දැන සිටියේ නැත.

ගහනගේ ලිපිනයත්, දුරකථන අංකයත් සහිත දිනපොත දෙවිමිගේ අත් බැගයේ ඇත. ඇය වහා දුරකථන කුටියක් සොයා ගියේ ඔහුට මේ සියල්ලක් පැවසීමට සිතාය. දුරකථන ඇමතුම් කුටියට ගිය දෙවිමි දිනපොත දිගහරින්නට විය. ගහනගේ දුරකථන අංකය සොයාගත් ඇය රිසිවරය එසෙව්වාය. ඒ හා සමගම ඇයට සෙවිමිගේ වදන් සිහියට නැගුණි.

"ඔයා මේ ගැන කිව්වොත් ගහනගෙ ගෙදර අය අම්මටයි, තාත්තටයි අපහාස කරයි.. නින්දා කරයි.. එයාලට රැවැට්ටුවා කියලා.. අම්මලගෙ නම්බුව විනාශ වෙයි.. ඔයාව ඒ ගෙදරින් එළියට දායි.."

දෙවිමිගේ රිසිවරය එසවූ අත පහළට ගියේ වේගයෙනි. දුරකථන කුටියට වී ඇය හඬා වැටුණාය. තවදුරටත් මෙතැන රැඳී සිටිය නොහැකි නිසා දෙවිමි එතනින් පිටව ආවාය. අම්මා, තාත්තා, සහෝදර සහෝදරියන්, අත්තමිමා, පුංචි ඇරෙන්නට ඇයට කිසිවෙකුත් සිටියේ නැත. උද්ගතවී ඇති තත්ත්වය අනුව ඒ කොතනකටවත් දෙවිමිට යන්නට බැරිය. දුරකථන කුටියෙන් පිටතට එද්දී ඇගේ ඉදිරියට පැමිණියේ කැගල්ල බසයකි. බසය දකිද්දී ඇගේ සිහියට ආවේ මාලිංගය. ඔහු ගහනගේ මිතුරෙකි. ඔහු ළඟට යන්නට දෙවිමිට නොහැකිය. කිසිදිනක මෙවැනි දෙයකට ඔහු වැන්නෙකු ඉට නොදෙන නිසාය.

අනතුරුව ඇගේ සිහියට ආවේ සිරිසේනයි. මාලිංගයේ නිවසේ මෙහෙකරුවා සිරිසේනත්, සිරිසේනගේ පවුලේ අයත් දැන් නැයින් තරමට දෙවිමිට සම්පය. ඒ ඇය ඔවුන්ට බොහෝ උදව් උපකාර කරනා හෙයිනි. එපමණක් නොව සිරිසේනගේ බාල දියණියට ඉගෙනීමට අවශ්‍ය වියදම මසක් ගානේ ඇය සිරිසේනට යවයි. ඒ

මුදල් ඇනවුමකිනි. මේ අවස්ථාවේ ඔහුගෙන් වත් පිහිටක් ලබා ගැනීමට හැකිවෙනැයි දෙවිමිට සිතූණේ මෙලෙස මහ මගට වී කාලය ගතකරන්නට නොහැකි නිසාය. මේ රහස ගැන සිරිසේනගේ පවුලේ අය අතින් මාලිංග වෙත ගියහොත් තත්ත්වයේ වෙනසක් ඇති නොවන බව දෙවිමිට සිතෙයි.

ඒ හා සමගම ඇගේ මතකයට ආවේ නදිකාය. ඇය සැමියා අතහැර ගෙදර පැමිණ සිටියත් පසුව ඔවුන් දෙදෙනා යළි එක්තැන්වී තඹුන්තේගම ප්‍රදේශයේ ජීවත්වන බව මැනකදී දැනගත්තේ නදිකා විසින් එවන ලද ලිපිනයකිනි. නදිකාගේ ලිපිනය ඇය කුඩා දිනපොත් ලියාගෙන ඇත. හොඳම දෙය නම් කාත් කවුරුත් නැති ඉසව්වකට වී රහසේ ජීවත්වීම යැයි දෙවිමිට සිතෙන්නේ එය සෑම අතින්ම නුවණට හුරු දෙයක් වූ නිසාය. ලංකාවට පැමිණි දිනක ගහන තමා සොයා එන බව දෙවිමිට විශ්වාසය. සෙවිමි ගහනට ලංවෙන්නට උත්සාහ කළත් ගහන කිසිදින තම ජීවිතයෙන් ඇත් නොවන බව දෙවිමිට විශ්වාසය.

වහා කැගල්ල බස් රථය නැවතු දෙවිමි ඊට ගොඩවූවාය.

* * * * *

වෛරයත්, පළි ගැනීමත්, ඊර්ෂ්‍යාවත් පෙරටු කොට ගෙන පැමිණි ගමනක් වුවද ගහනගේ නිවස ඉදිරිපිටින් ත්‍රිශෝඳ රථයෙන් බසිද්දී සෙවිමිගේ සිත මදක් පසුබා ගියේය. පැමිණි ගමනේ අරමුණක් තිබූ නිසාම ඇය පෙරට ගත් පය පසුපසට නොගත්තාය. දෙවිමි විසින් පවසන ලද දේවල් සිහියට නගාගත් සෙවිමි හේට්ටුවේ අතුල පැන්නුවාය. මිදුල දිගේ ඇවිද ගිය ඇය කිසිදු හැල හොල්මනක් නැති නිවසේ මහ දොරින් ඇතුළට එවුණාය. ඇ ඉදිරියට එමින් සිටියේ නිවසේ මෙහෙකාරිය වූ නන්දාවතිය. ආයාසයෙන් මුඛයට සිනාවක් නංවා ගත් සෙවිමි නන්දාවතී දෙස බැලුවේ සසල වූණ සිතිනි.

"ආ.. පුංචි නෝනා ආවද..? ලොකු නෝනා මග බලාගෙන

සිවියෙ කාමිත් නැත්තෙ ඇයි කියලා..”

“විකත් පරත්තු වුණා.. තෝ අම්මා..?”

“ලොකු තෝනා කාමරේ.. පුංචි තෝනට මහත්සි ඇතිනෙ.. ඇදුම් මාරු කරගෙන එන්න තේ ඩොන්නා..”

එසේ සි තත්දාවති කාලයේ වූ පුවත්පත රැගෙන යළි හෙතෙමට වැදුණාය. ඇ ඒ පුවත්පත රැගෙන ගියේ මල්ලිකාරිය. තත්දාවති සෙවිම්ව හඳුනා නොගැනීම වාසනාවකැයි ඇයට සිතූණි. එසේම තම රහතැමි සාරයක වීම නැත සිහිත් සතුටු වූවාය. දෙවිමි පැවසූ පරිදි ඇසේත් හඟනේත් කාමරය පිහිටා තියෙන්නේ කාලය කෙලවරේය. ඇය සෙමෙන් සෙමෙන් එදෙසට ඇවිද ගියාය. කාමරයේ දොරින් එබෙද්දී සෙවිම්ව දැනුණේ සුරාගතා ලොවකට පය පැසුරා සේය.

දෙවිමි ඉතාමත් ලස්සනට කාමරය සකසාගෙන තිබුණි. කාමරයේ පිත්තිවල හා තිබුණේ ලා රෝස පාටකි. දොර ජනෙල් දෙකේ ඊටම බැලීමට ලෙස තද රෝස පාටකින්ය. ඇඳ ඇඟිලිල්ලත්, කොට්ටත් ලස්සන මල් වැටුණු රෝස පාට ඇඟිලිල්ලත් විය. කාමරයේ පසෙක කුඩා මේසයකුත් පුටුවකුත් විය. බැගය බැත් රඳවනයේ කැබු සෙවිම් අල්මාරිය දෙසට ගියේ තමා සත්තනට තියෙන රහස් ලියකියවිලි සඟවා තබන්නටය. දෙවිමි පැවසුවේ අල්මාරියේ යතුර සිබෙන්නේ ඇසේ ඉඳිමු පාට අත්බැගයේ බවයි.

යතුර කොයාගත් සෙවිම් දොර හැර තමාගේ ඇම්පන්න සහිත බැගය ඇතුළට දමා යතුරු ලැබාය. හෙදින් පිටවීමට ප්‍රථම දෙවිමි ඇඳ සිටි ඇඳුම් ඇඳුම් රඳවනයේ තිබුණි. අනුත් ඇඳු ඇඳුමත් ඇඳීමට සිටේ අකමැත්තත් ඇති වූවද සෙවිම් එය ඉවසුවාය. එසේම නිවසට කොට කලිසමත්, ටී මට්ට එකත් ඇඳ පුරුදු සෙවිම්ව දෙවිමිගේ යළිමි පෙතූණේ කරදරකාරී ලෙසිනි. යළිමි මාරු කරගෙන ඇඳ මත ඉඳගත් සෙවිම් යළිත් කාමරයේ වටපිටාවට තෙත් යොමු කළාය. ඇසේ ඇස බැටුණේ කාමරයේ පසෙක අලංකාර රාත්තයක් මත තබා තිබුණු ඡායාරූප එකතුව වෙතටය. ඇඳ මගින් නැගී සිටි

ඇය ඒ ස්ථානයට ගියාය.

එහි තිබුණේ හඟනාගේ චිත්තයේ එක් එක් අවස්ථාවල තේන ලද ඡායාරූපත් සිටුන්නේ මංගල ඡායාරූපත්ය. ඉතා රුචිකව තෙතූණු දෙවිමිගේ රුවත්, හඟනාගේ මනා පොරොන්වත් ඉටු වට සෙවිමිගේ සිතේ වූ ඊර්ශ්‍යාව තව තවත් වැඩිවුණි. චිත්තයේ සිහිවූයා නොලැබෙන ඒ සුන්දර අත්දැකීම තමාට අහිමි වී ගියේ දෙමාගේ වැරදිත් නොබව්දැයි සිතෙද්දී සෙවිමිගේ කොල්පවල් එහිතෙතට තද වූණි.

“පුංචි තෝනා..”

සෙවිම් සිතැස්සි වනා කැරුණාය.

“මං පුංචි තෝනා පරත්තු නිසයි ආවේ.. තේ කුඳුරා.. තිවෙයි.. බිලා ඉන්න.. අතේ දෙවියනේ.. මේ මේකද පුංචි තෝනා..”

සෙවිමිගේ සිතේ සිතැස්සි වේවෙත් විය. වැරදුණේ කොතනදැයි ඇය කණයකින් තල්පතා කළාය.

“ඇයි..”

“ඇයි අහන්නෙ.. කොණ්ඩෙට මේකද තබේ..”

සෙවිමිගේ අත දිව ගියේ ඇසේ කොණ්ඩය වෙතය. පිටුපස තිබුණු කෙටි කොණ්ඩය ඉදිරිපසට දමා හත්තා වීට සෙවිමිගේ නොසන්සුන් සිත බැහැරනට පටන් ගත්තාය. දෙවිමිට තිබුණේ ඉතාමත් වඩා විකත් පහළට දික්වූ කොණ්ඩයකි. සිතාගන්නට උත්සාහ කරමින් සෙවිම්, තත්දාවති දෙස බැලුවාය.

“මගෙ කොණ්ඩෙට සිත්තොමි යතවා අප පැවිලා.. කුඳුන් එකට පිහිත් විකත් කල්පවා හත්තා..”

කණදෙවි කුටිණ පහළ වූවකු ලෙසින් සෙවිම් කියවාගෙන ගියාය.

"අනේ.. එත් පුංචි තෝනා අපරාදෙන.. ලොකු තෝනාටත් දුක හිතෙයි.."

"කමක් නෑ... ආයෙ කපන්නෑ.. දිගටම වචනවා.."

සිනාසුණ සෙවිම් පැවසුවේ සන්සුන්වය.

"මං යනවා පුංචි තෝනා එන්න.."

නන්දාවතී ආපසු හැරුණේ මද අමනාපයකින් මෙනි. නන්දාවතීට සැක නොසිතෙන්නට හැසිරෙන්නට පුළුවන්වීම ගැන සෙවිමගේ සිතේ සැනසිල්ලක් ඇතිවිය. ඊළඟට ප්‍රධානම ප්‍රශ්නය වූයේ ගගනගේ මවයි.

නිවසේ දෙවිම් සිටිනා කාමරය කොහිදැයි ඇසුවද අනෙක් ස්ථාන ගැන වැටහීමක් සෙවිමට තිබුණේ නැත. අසා දැන ගන්නට බොහෝ දේ විද දෙවිමගේ ඇඟිල්ල නිසා ඒ එකක්වත් මතක් වූයේ නැත.

කාමරයෙන් පිටතට පැමිණි සෙවිම් අනතුරුව සාලයටත්, සාලයෙන් ගෙතුළටත් පිය ඔසවන්නට විය. සාලයට මුහුණ ලා එකම කාමරයක්ව තිබුණේ නැත. විවරව තිබුණු උලුවස්සෙන් ඇතුළට ගිය පසු පටු කොට්ඨෝච්ච මුහුණලා තිබුණු කාමර දෙකක් පෙනුණි. කොට්ඨෝච්ච දිගේ ඉදිරියට යද්දී කෑම කාමරය විය. කෑම කාමරය අවසන් වූයේ කුස්සියෙනි. කෑම කාමරයෙන් තවත් කාමරයකට ඇතුළු විය හැකිය. කෑම කාමරය පසු කර යද්දී නාන කාමරයක් විය. ඇය වහා මුළුතැන්ගෙට ගියාය. නන්දාවතී සිටියේ දිවා ආහාරය සැකසීමට සූදානම් වෙමිනි. සෙවිම් වහා පිටපිටාවට තෙත් යැව්වේ තේ කෝප්පය සොයා ගැනීමටය. මුලුතැන්ගෙට පිවිසි පියවර හඬින් නන්දාවතී හිස ඔසවා බැලුවාය.

"ආ.. පුංචි තෝනා ආවද..? ලොකු තෝනාට කිව්වේ නැ තේද ආවා කියලා.. ඔයවෙලා බලාගෙන හිටි නිසා කියලා එන්න.."

ඊළඟට පැන නැගින ප්‍රධාන ගැටලුව වූයේ ගගනගේ අම්මාගේ

කාමරය සොයා ගැනීමයි. නන්දාවතී මුළුතැන්ගෙයින් පිටතට නොපැමිණියහොත් කාමරවලට හොරෙන් කර පොවා බිලින්නට පුළුවන. සෙවිම් හිමින් සැරේ ආපසු හැරුණාය.

"පුංචි තෝනා.. තේ ටික බිලාම යන්නකො.."

නන්දාවතී, දෙවිම් දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි. වෙනදාට ගමනක් ගොස් ආ හැටියේ එය ලොකු තෝනාට පවසයි. අද ගියේ ලියුමක් තැපැල් කිරීමටත්, යෙහෙළියකට තැන්ගත් මිලට ගැනීමටත්ය. මෙවැනි කටයුත්තකට ගොස් පැමිණි විට ගෙනෙන දේ තමාටත්, ලොකු තෝනාටත් පෙන්වමින් ඒ ගැන විමසයි. තේ බීමට සැරසෙන්නේ අනෙක් අය තේ බිච්චාදැයි සොයා බලා අහරවය. ඇය අසනීපයෙන් පෙළෙන්නේදැයි නන්දාවතීට සිතූණේ සිටින්නේ බියගත් විලාශයෙන් බව දුටු නිසාය.

දෙවිම් තේ කෝප්පයත් රැගෙන ආපසු හැරුණාය. වෙනදාට ඇ තේ බොමින් මුළුතැන්ගෙයි තිබුණු පුටුවේ හිඳගෙන අතොරක් නැතිව කියවයි. මේ වෙනස්කම් නිසා නන්දාවතීගේ සිතට දැනේනේ අමුත්තකි. කෑම මේසය වෙත ගිය සෙවිම් එහි හිඳගෙන තේ බිච්චේ කන බොන ස්ථානය එය වූ නිසාය. මුළුත්ගෙයි දොර වෙත පැමිණි නන්දාවතී හොරෙන් කෑම කාමරයට එබී බැලුවාය. සෙවිම් සිටියේ පිටුපාගෙනය. මේ නිසා නන්දාවතී බලනවා දුටුවේ නැත. කිසිදින පුංචි තෝනා කෑම මේසයේ හිඳගෙන තේ බොන්නේ නැති නිසා නන්දාවතීට පුදුම සිතූණි.

නිහඬව තේ කෝප්පය සෝදා රාක්කයේ තැබූ සෙවිම්, නන්දාවතී දෙස නොබලාම මුළුතැන්ගෙයින් පිටවුණාය. ඊළඟට වූ අපහසු කාර්යය වූයේ ගගනගේ මවගේ කාමරය සොයා ගැනීමයි. කෑම කාමරය අසල කාමරයේ දොර රෙද්ද අතරින් සෙවිම් කාමරයට තෙතු යොමු කළේ වටපිට බලමිනි. වැඩිපල වල යෙදී උන් නන්දාවතීට තවදුරටත් පුංචි තෝනා දෙස විමසිල්ලෙන් බලා සිටින්නට කාලයක් තිබුණේ නැත. කල්පනාවක්ද වූයේ නැත.

කාමරයේ ඇද මත දිගාවී පත්තරයක් බලමින් සිටින්නේ ගගනගේ ලොකු අම්මාය. ඇය ගගනගේ මව තරම් මහත නැත. සෙවිම් මව ගැන යාන්තම් මතකයක් තිබුණි. වහා එතැනින් ඉවත්වූ සෙවිම් කෑම කාමරයට එන මග තිබූ කාමරවලින් එකකට එබුණාය. එය හිස් කාමරයකි. එසේ නම් අනෙක් කාමරය මවගේ බව ඇයට හොඳින්ම විශ්වාසය. ගැහෙන ඇඟිලි තුඩු වලින් සෙවිම් දොර රෙද්ද මැත් කළාය. දිසාසේකර මැණිකේ හිටියේ දොරට පිටුපා අල්මාරිය හැර ගෙන රෙදි වගයක් පිරික්සමිනි.

"අම්මා.."

සිත බියගත් නිසාම සෙවිම්ගේ හඬ පිටවුණේ උගුරෙනි. දිසාසේකර මැණිගේ පසුපස බැලුවේ මොහොතක් පමාවිය.

"ආ.. ඔයා ආවද පුතේ.. මං බලාගෙන හිටියෙ පරක්කු ඇයි කියලා.."

ඇ සිනාසෙමින් පැවසුවාය. සෙවිම්ගේ සිතට පුදුමයක් දැනෙයි. ගගනගේ අම්මාගෙන් මෙවැනි කාරුණික කමක්, ආදරය, සෙනෙහස, ලොගතුකම තැවරුණු කටහඬක්.. සැබවින්ම දෙවිම් වාසනාවන්තය. රාජ්‍යගේ අම්මා කවදාවත් මෙතරම් ආදරණීයව තමාට කතා කර නැති බව සෙවිම් මතක් වුණි. තමා පයින් ගැසුවේ මෙවැනි වාසනාවකට නොවේදැයි සෙවිම් සිතෙයි. යළිත් කිසිදිනක මේ නිවසින් පිට නෙවෙමිසි යන සිතුවිල්ල සෙවිම්ගේ සිතේ තැන්පත් වූයේ මේ අවස්ථාවේය.

"ටිකක් පරක්කු වුණා අම්මා.. මං සැලෝන් එකටත් ගියා.. මගෙ කොණ්ඩෙ හොඳටම යනවා.. අග පැලිලා.. ටිකක් කැපුවා.."

නන්දාවතීගේ පැනය ඇයගෙන් පිටවීමට ප්‍රථම සෙවිම් පැවසුවේ ඉන් නිදහස් වීමටය.

"කොණ්ඩ කැපුවා..? අවිවර දිගට තිබුණ එක.. මං දැනගෙන හිටියෙ නැතෙ කොණ්ඩෙ යනව බව.. නැත්නම් වෙද මහත්තයෙක්

ගෙන් තෙල් ටිකක් අරන් දෙනවනෙ.. ඇයි පුතේ ඔයාට දුක හිතුවණ නැද්ද..?"

නන්දාවතී සේම දිසාසේකර මැණිකේ ද ඊට එරෙහි වූයේ ඇගේ දිගු වරලස ගැන උපන් ලෝබකමකිනි.

"ආයෙ කපන්නෑ අම්මා.. දැන් හොඳට තෙල් ගාලා වටනවා.."

"ත්මි.. දැන් මොනවා කරන්නද..? කෝ ප්‍රසන්ති එකක් ගන්නද..?"

සෙවිම් යළිත් තිගැස්සුණාය.

"ප්‍රසන්ති එකක්...?"

නොදැනීම ඇගේ මුවින් එසේ පිටවිය.

"ඇයි පුතේ ඔයා කිව්වෙ යාලුවෙක්ගෙ බර්ත්ඩේ එකට ප්‍රසන්ති එකක් ගන්නවා කියලා.. ඔයා වෙනදට නම් මට ගෙනත් පෙන්නලා හොඳයි ද අහනවනෙ.. ඒකයි මං ඇහුවෙ.."

දෙවිම් නිවසින් පිටව යන්නට ඇත්තේ එලෙස කියා බව සෙවිම් වැටහුණි.

"ආ.. ඔව්.. ඔව්.. ගවුමක් ගන්නා.. මං අල්මාරියට දැමිමා.. අම්මට පෙන්වන්නම්කො.."

සෙවිම් එපමණක් පවසා නිහඬ වූවාය. දිසාසේකර මැණිකේට අමුත්තක් දැනුණි. ලේලියගේ ස්වරූපය වෙනස්විය. වෙනදා ඇ හැසිරෙන්නේ මෙලෙස නොවේ. ඇ තැග්ග ගැන සඟවන්නේ ඇයි..? එය එතරම් තැකිය යුත්තක් නොවේ යැයි සිතා දිසාසේකර මැණිකේ කරබා ගන්නාය.

"මං යන්නම් අම්මා.."

සෙවිම්ට අවශ්‍ය වූයේ ඉක්මනින් කාමරයට රිංගා ගැනීමටය.

නොඑසේ නම් ඇගේ තවත් ප්‍රශ්න නිසා අපහසුතාවයට පත්විය හැකිය.

“පුතා යන්න.. මං අල්මාරිය අස් කරලා එන්නම්..”

දිසාසේකර මැණිකේ සුපුරුදු කාර්ය කරගෙන ගියාය.

නන්දාවතී බලා සිටියද පුංචි තෝනා මුළුතැන්ගෙට පැමිණියේ නැත. වෙනදාට කෑම පිසිද්දී වැඩි වැඩක් වෙන්වේ දෙවිමි අතිනි. ඇ දන්නේ නැති කෑමක් පිසින අයුරු නන්දාවතීගෙන් විමසයි. නොකිව්වාට ඇයට අසනීප ගතියක් ඇතැයි නන්දාවතී නිගමනය කළේ ඇ වෙනත් පෙනුණ හෝන්දුමාන්දු ගතිය නිසාය.

කාමරයට ගිය සැණින් සෙවිම් ඇදට වැටුණේ මහා විනාශයකින් ගැලවීමක් ලැබුවායි සිතමිනි. වෙනසක් නොපෙනෙන්නට ඉතා ඉවසිලිවත්තව කටයුතු කළ යුතු යැයි ඇය සිතුවාය. දෙවිමි මේ නිවසේ හැසිරුණ ආකාරය සිතන්නට ඇ උත්සාහ කළාය. දෙවිමි අඩ අඩා පැවසුවේ තමාට ඒ නිවසේ අය ගේ සිත් නොරිඳෙන ලෙස හැසිරෙන ලෙසය. දෙවිමිගේ ගතිගුණ ගැන ඉගෙන ගන්නට සෙවිමිට කාලයක් ලැබුණේ නැත. ඒ අක්ක නගාලා දෙදෙනා මේ දක්වාම ජීවත්වූයේ නිවෙස් දෙකක නිසාය.

දෙවිමිගේ ගතිගුණ තමට වඩා හාත්පසින්ම වෙනස් බව සෙවිම් දනියි. ඒ හා සමගම දෙවිමි කොහේ යන්නට ඇත්දැයි සෙවිම් සිතුවාය. තම නිවසට හෝ අත්තම්මාගේ නිවසට ඇය නොයන බව සෙවිමිට විශ්වාසය. ඒ ඇය කිසිවිටක දෙමාපියන්ගේ නම්බුව මැකීමට කටයුතු නොකරන නිසාය. එසේ නම් ඇය කොහේ යන්නට ඇතිද..? හිතේ දුක වැඩිකමට ඇය සියදිවි නසා ගන්නට ඇතිද..? මේ නිවසේ සිටින්නේ තමා යැයි සියල්ලන්ම දැන ගත් විට ප්‍රශ්න කරන්නේ තමාගෙනි. එවිට තමාට සත්‍යය වසන් කළ නොහැකි බව සෙවිම් දනියි. තමා සිදු කළ දේහි බරපතලකම සෙවිමිට දැනෙන්නේ දැන්ය. නමුත් දෙවිමි සිය දිවි නසා ගත්තේ නැත්නම් මේ එකම ප්‍රශ්නයක්වත් පැන නගින්නේ නැත. එය එසේ වේවායි සෙවිම් පැතුවාය.

දිවා ආහාර උයා අවසන් වනතුරුම සෙවිම් මුළුතැන්ගෙට ගියේ නැත. නන්දාවතීට නම් පුංචි තෝනාගේ මේ වෙනස්කම් හොඳින්ම දැනුණේය. ඒ ගැන සිත සිතා සිටියා මිස ඇය දිසාසේකර මැණිකේ සමග වුවද වැඩි යමක් කතා නොකළාය. වෙනස්වීම ලෝක ස්වභාවය නොවේදැයි නන්දාවතී සිතන්නට උත්සාහ කළාය.

* * * * *

මාලිකා පාසල් ගොස් නිවසට ආ හැටියේ ලීලා, සෙවිම්ගේ වග තුග පැවසුවාය. මාලිකාගේ සිතේ දුකක්, වේදනාවක් සමග කලකිරීමක්ද උපන්නේය.

“අක්කට මෙහෙත් යන්න තරම් අපි වරදක් කළේ නැ අම්මේ.. අයියා උනත් දුක් විඳින්නෙ එයා ගැනත් හිතලා නේද..? එයාට එපා වුණාද දන්නැ.. සැප විඳලා පුරුදු වෙලා, දුක් විඳින එක.. අයියා දැන් කොහොම ඉවසයිද මේවා.. එයා නම් හිත හදාගෙන ගෙරට වෙලා සතුටින් ඉඳියි.. ඒත් අයියා.. අපේ මන්දා අම්මේ.. මගෙ ඔපුවත් කැක්කුම හැදුනා ඒක අහලා..”

පාසල් ඇදුම පිටින්ම පුටුවක හිඳගත් මාලිකා හිසේ අත තබා ගත්තාය. ලීලාගේ නෙතට ද කදුළු ගලා ආවේ පුතු සිහිවීමෙනි. නොගැළපෙන දිගයක් නිසා පුතාගේ ජීවිතය අඳුරු වේදැයි ඇයට සිතූණි.

* * * * *

දෙවිමි

තමුත්තේගමින් බසයෙන් බසිද්දී සවස තුනට ළංවී තිබුණි. විඩාවත්, බඩගින්නත් නිසා ඇය හොඳටම හෙම්බත්වී සිටියාය. දිනපොත අත්බැගයෙන් පිටතට ගත් ඇය එහි ලිපිනය සෙව්වාය. නදීකා පදිංචිව සිටියේ තමුත්තේගමින් ඇතුල් පාරකය. හොඳම දෙය නම් කාගෙන් හෝ ලිපිනය ගැන විමසීමයි. අසන්නේ කාගෙන්ද..? තනිවම ඇතක සිට පැමිණි තමා ගැන කවුරුත් හෝ සැක කරාවිදැයි ඇගේ සිතට බයක් ඇතිවුණි. ටවුමේ ත්‍රිරෝද කිහිපයක්ම තිබුණි. ඒ අසලට ගිය ඇය කාටත් නොදැනෙන්නට මහලු රියදුරෙකු ඇත්දැයි සොයා බැලුවාය. තරුණයන් අතර වැඩිමහලු තැනැත්තෙකු සිටීම ඇගේ වාසනාවට හේතු විය. ත්‍රිරෝද රථය අසලට ලංවූ ඇයට කාරුණික රියදුරා සිනාවක් පෑවේය.

"නෝනා කොහොට යන්නද..?"

"මේ එඩුස් එකට.."

කුඩා දිනපොත රියදුරාට පෙන්වූ ඇය ත්‍රිරෝද රථයට ගොඩවූවාය.

"ටිකක් දුරයි නෝනා.."

"ඒකට කමක් නෑ.. අපි යමු.."

ත්‍රිරෝද රථය ගමන් අරඹද්දී දෙවිමිගේ සිතට බියක් ඇතුළු වන්නට විය. නදීකා ඒ නිවසේ සිටියේ නැතිනම් තමා කුමක් කරන්නදැයි සිතාය. එළඹෙන්නේ රාත්‍රියයි. මේ නාදුනන ප්‍රදේශයේ තමා කාගෙන් පිහිට පතන්නද..? 'මගෙ පුතා හරි වාසනාවත්තයි..' ගහනට කැමති යැයි තමා ආත්තම්මාට පැවසූදා ඒ ඇගේ මුවින් පිටවූ වදන්ය. ඒවා මතකයට නැගෙද්දී දෙවිමිට වාචන්නට බැරිය.

"අත්තමගෙ පුතා වාසනාවත්ත නෑ අත්තම්මේ.. මං හරිම අවාසනාවත්තයි.. ඒ නිසා නේද මේ තරම් දුකක්.. දෙවියෝ මං ඉල්ලපු නැති දේත් මට දුන්නා.. දීලා මගෙන් ඒවා උදුරගන්නෙ මං මොන පාපයක් කරාටද..?"

කම්මුල් දිගේ බේරෙන කඳුළු දෙවිමි දෝතින්ම පිසදැමීමේ රියදුරාට තමාගේ වෙනසක් දැනෙව්වාය.

නදීකාගේ නිවස පිහිටියේ ගම්මානයෙහුත් ඇතකට වන්නටය. එය අත්හැර දැමූ ඉඩමක් යයි දෙවිමිට සිතූණේ පරිසරය වසාගෙන තිබුණ පාලු බව නිසාමය. පෙනෙන තෙක් මානයක ගෙයක් දොරක් තිබුණේ නැත. මෙවැනි තැනක තමාට නිදිකින් සිටින්නට හැකිවේදැයි දෙවිමිගේ සිතේ බියක් ද දැනෙන්නට විය.

"ලිපිනය නම් මේ හරියෙ තමයි නෝනා.. අර තියෙන්නෙ ගේ වෙන්න ඇති.. නෝනා ඔහොම ඉන්න.. මං ගිහින් අහලා එන්නම්.. නම මොකක්ද කිව්වෙ..?"

"නදීකා.."

රියදුරු තමාට මේ තරම්වත් කාරුණික වීම ගැන දෙවිමිගේ සිතේ ඔහු ගැන පැහැදීමක් ඇතිවී තිබුණි. එය ලැලි ගසා පොල් අතු සෙවිලි කළ නිවසකි. නිවසේ වටපිටාව පාලු ස්වභාවයක් ඉසිලිය. වත්තේ තැනින් තැන හිටවන ලද එළවළු පාත්තිය. රියදුරා ගෙයි දොර අසලට ගොස් කිසිවක් විමසා සිටිද්දී දොරින් පළමුව

එවකට කුඩා ළමයින් දෙදෙනෙකි. ඒ නදිකාගේ දරුවන් දෙදෙනා වන්නට ඇතිය. දෙවිමිගේ සිතට සහනයක් දැනුණි. අනතුරුව ඉදිරියට ආවේ නදිකා බව දෙවිමි හොඳින්ම හඳුනා ගත්තාය. ඇ කඩිනමින් ප්‍රියෝද රථයෙන් බැස්සාය. නදිකා දොරින් මිදුලට බසිද්දී දෙවිමි ද අඩි කිහිපයක් ඉදිරියට ගියාය.

"නෝනා.. දෙවියනේ.. මං හිතෙකින්වත් හිතුවේ නෑ.. ඇයි මේ.."

නදිකා එලෙස විමසද්දී දෙවිමිගේ මුඛ ගොලුවී තිබුණි. වේදනාවත්, කෙහෙට්ටුවත් බඩහිත්තත් පමණක් නොව රියදුරා අසලක සිටීමත් දෙවිමිව අපහසුතාවයට පත් කර තිබුණි.

"මේ මාමට ගොඩක් පින් සිද්ධ වෙනවා මාව පරිස්සමින් ගෙනත් ඇරලුවාට.. කියද මාමගෙ ගාන..?"

අත් බැගයට අත දමමින් දෙවිමි විමසුවාය.

"නෝනාගෙන් වැඩිය ගත්තත් බෑ.. මය රූපියල් දෙසියක් විතර දෙන්නකො.."

"කමක් නෑ මාමේ.. මං ලග සල්ලි තියෙනවා.. කියන්නකො ගාන.. මේක මාමගෙ රස්සාවනෙ.."

කාරුණිකව මිනිසා ගැන උපන් අනුකම්පාවෙන් දෙවිමි පැවසුවාය.

"කමක් නෑ නෝනා.. ඒ ඇති.."

අත්බැගය විවර කළ දෙවිමි රූපියල් තුන්සියක් ඔහුගේ අතේ තැබුවාය.

"මං හිහිත් එන්නම් නෝනා.."

"හොඳයි.."

ඔහු පිටව ගිය පසු දෙවිමි, නදිකා වෙත හැරුණාය.

"යමු නෝනා ගෙට.. මට හිතාගන්න බෑ නෝනා දැක්කම.. ඇයි මේ..?"

"මට හරි මහත්සිසි නදිකා.. ගෙට යමුද..? මං විස්තර කියන්නම්කො.."

"යමු.. යමු.."

නදිකා ඉස්සර විය. නිරුවත් සිරුරින් සිටි කුඩා උන් දෙදෙනෙක් පසුපස බල බලා ඇයට අනුව ගමන් කළේ අරුම පුදුම දෙයක් දුටුවා ලෙසය.

* * * * *

සුපුරුදු ලෙස රාජිත පැමිණියේ රාත්‍රි එකොළහටය. ඔහු එනතුරු වෙනදාට අවදිව සිටින්නේ මව පමණකි. අද දොර විවර වෙද්දී ඔහු දුටුවේ නංගිත් අවදිව සිටින බවකි. සෙවිමි නම් හොඳම නිදි ඇතිය.

"මොකද අද මෙයත් නිදිමරන්නෙ.. නිකම් බලා ඉන්න එනේ පාඩම් කරනවා හිහිත්.."

රාජිත මද සිනහවකින් මුඛ සරසාගෙන පැවසුවේය. ලීලාගේත්, මාලිකාගේත් හඳවත්වල ගිනි ඇවිලෙන්නට විය. ඔවුන්, ඔවුනොවුන්ගේ මුහුණ දෙස බලා ගත්තේ ඔහුට මෙය කෙසේ නම් පවසන්නදැයි සිතාය. රාජිත කෙලින්ම ගියේ කාමරයටය. එහි විදුලි පහන දැමූ ඔහු ඇඳ මතට නෙත් හෙලුවේය. සෙවිමි එහි සිටියේ නැත. ඇ අවදියෙන් නිවසේ කොහෝ හෝ ඇතැයි ඔහුට සිතුවේය. ඇඳුම් අහවර කර තුටාය අතට ගත් රාජිත යළි කාමරයෙන් පිටතට පැමිණෙද්දී අම්මාත්, නංගිත් එලෙසම සිටිනු දුටුවේය.

"අම්මෙ සෙවිමි කෝ..?"

ඇ පෙනෙන්නට නොසිටි නිසා ඔහු විසිසිලිමත් වූයේය.

"පුතේ.."

තවදුරටත් මේ රහස සඟවන්නට නොහැකි නිසා ලීලා කටහඬ අවදි කළාය. අම්මාගේත්, නංගිගේත් වෙනසක් ඇතැයි රාජිතට සිතූණේ මේ වෙලාවෙනි.

"ඇයි අම්මේ.. සෙවිම් කෝ..?"

"පුතේ ඒ ළමයා අද ගෙදර ගියා.."

"ගෙදර ගියා..?"

"ඔව්.. ටික දවසක් ගෙදර ඉන්නවා කිව්වා.. ආයෙ එනවා කිව්වා.. මං කිව්වා පුතා ආවම කියලා කරන දෙයක් කරන්න කියලා.. ඔන්න ලියමුක් තියෙනවා කිව්වා මේසෙ උඩ.."

අම්මාගේ වදන් අවසන් වන්නටත් පෙර රාජිත කාමරයට ගියේය. මේසය මත හතරට නවා තිබුණ ලිපිය අතට ගත් ඔහු ගැහෙන ඇඟිලි තුඩු වලින් එය දිගහැරීයේය.

"රාජිත.."

මං අද ගෙදර යනවා.. ඔයත් එක්ක අමනාපයකින් නෙමෙයි.. මං ආයෙත් කවද හරි එනවා.. මං එනකම් ඔයා බලන් ඉදිසි කියලා මං හිතනවා.. මං මේ ගමන යන්නෙ මගෙ අම්මගෙයි, තාත්තගෙයි අකාරැණිකකමට පාඩමක් උගන්වන්න.. ඔයා එහෙ එන්න උත්සාහ කරන්න එපා..

මේ

සෙවිම්.."

එය ඉතා කෙටි ලිපියකි. ඇය පිටව ගොස් ඇත. යළිත් පැමිණෙන්නේ යැයි කිව්වද ඇ යළි එතැයි කාට නම් කිව හැකිද...?

එන නොඑන එක තියෙන්නෙ ඇගේ සිතේය. තමා හැර දමා යන්නට ඇයට හැකිවූයේ නම් යළිත් ඒවි යැයි සිතන්නට තුළුවන.

දෙපා පණ නැතිවී ගියාක් සේ දැනුනේ රාජිත ඇද මත හිඳගත්තේය. ඔහුගේ දැසින් කඳුලක් වැටෙයි. මේ සියල්ලක් කළේ ඇය වෙනුවෙන් නොවේද..? තමාගේ තත්ත්වය දැන දැනම ඇය තමා වෙත ආවාය. දැන් පිටව ගොස් ඇත. ඒ මේ ජීවිතයේ ඇති නිරසකම නිසා නොවේද..? ඇය ඇගේ සැබෑ තත්ත්වය පෙන්වුම් කර ඇත. මිල මුදල්, සැප සම්පත් වලට වඩා තම සෙනෙහස වටිනවා යැයි පැවසුවේ ඇයම නොවේද..? මේවා ගැන සිතද්දී රාජිතට ඉහිලුම් නොදෙයි.

"පුතේ.."

අම්මාගේ හඬින් රාජිත තිගැස්සුණේය. ඇයට කදුළු පෙතේවි යැයි සිතූණේත් රාජිත මුහුණ බිමට නැමුරු කර ගත්තේය.

"මගෙ පුතා වැඩිය හිතන්න එපා.. එයා ආවා.. එයාම ගියා.. ජීවිතේ කියන්නෙ මහා ප්‍රශ්න කන්දරාවක් පුතේ.. ඒවාට මුණ දෙන්න තියෙන හොඳම ක්‍රමය තමයි හොඳ සිහියෙන් ඉන්න එක.. මගෙ පුතා වැරද්දක් කරලා නෑ.. පුතාට පුළුවන් විදිහට සැලකුවානෙ. අපි එයාගෙන් දේපල බලාපොරොත්තු වුණත් නෑ.. ගේ හදන්න ඕන කිව්වෙන් එයාමයි.. පුතා ඉවසන්න.."

අම්මාගේ වදන් හිතට ශක්තියක් වුවද මේ අවස්ථාවේ රාජිතට ඉන් සැනසීමක් ඇතිවුණේ නැත. තමාගේ ජීවිතයේම කොටසක් වූ ඇය මෙලෙස වෙන්ව යාම ඔහුට ඉවසුම් නොදෙන්නක් විය.

"මගෙන් ඔයාට අඩුපාඩුකම් උනා තමයි.. ඒත් මේ විදිහට මාව අසරණ කරලා යන්න තරම් ඔයාට දරුණු හිතක් තිබුණද සෙවිම්.. අඩුම ගානෙ මට කතා කරලා කියලා යන්න තිබුණා.."

රාජිත තමාටම මුමුණා ගත්තේය. කාමරය පුරා පැතිරුණු මුසල පාලුව ඔහුගේ සිත තව තවත් වේදනාවට පත් කළේය. ලීලා

සිය එකම පුතුන් වත් දෙස බලා සිටියේ ගෝකයෙනි.

* * * * *

දෙවිමි සිය සිතේ තිබුණ සියලුම බර නදිකා ඉදිරියේ බිමින් තැබුවේ ඇයට මේ අවස්ථාවේ පිහිටා සිටි එකම තැනැත්තිය ඇය වූ නිසාත්, හිටි වනම ජීවිතය වසා හැමු කුණාටුව ඇයට සිය ජීවිතයම අහිමි වූ නිසාත්ය. දෙවිමි හඬා වැටුණාය. සුසුම් හෙලුවාය. කෙදිරි ගුවාය. නදිකාගේ සිතේ බියක් ඇතිවුණේ දෙවිමිගේ විලාසයටයි.

"අනේ නෝනා.. අඬලා දොඩලා පලක් නෑ.. අපි බලමු මේ ප්‍රශ්නෙන් ගැලවෙන්න මගක්.. මං නම් හිතන්නේ නෝනා මේ ගැන ගෙදරට කියන එක තමයි හොඳ..."

මේ අවස්ථාවේ ඇගේ ජීවිතයට වගකිව යුත්තේ ඔවුන් නොවේදැයි නදිකාට සිතූණි.

"මේ ගැන කිව්වොත් අම්මලා බොරුකාරයෝ වෙනවා නේද නදිකා.. ඒක ලොකු ලැජ්ජාවක් නේද..? තාත්තාට පපුව අමාරුවක් තියෙනවා.. මට බය ඒකයි.."

"නෝනා හැම කෙනෙක් ගැනම හිතනවා.. ඒත් නෝනා ගැන හිතන්නේ කවුද..? අඩුම තරමේ මහත්තයාටවත් මේක කියන්න.. ඒ මහත්තයා රත්තරං මහත්තයෙක් නේද නෝනා.. නෝනාට මෙහෙම දෙයක් වුණා කියලා දැන ගත්තොත් මහත්තයා රට ඉන්න එකකුත් නෑ.."

"සෙවිලි මට තර්ජනය කළා නදිකා.. මේ ගැන කාටවත් කිව්වොත් අපේ ජීවිත විනාශ කරනවා කියලා.. අනේ නදිකා.. ඔයා කාටවත් කියන්න එපා.. සිරිසේන මාමා දැනගත්තොත් මාලිංගට කියයි. මාලිංග ගහනට කතා කරයි.. ගහන එනකම් මං ඉවසගෙන ඉන්න ඕන නදිකා.. මට පොරොන්දු වෙන්න.."

"අනේ මන්ද නෝනා.. නෝනා එහෙම කියනවා නම් මං

නොකියා ඉන්නම්.. ඒත් මං නම් කැමති නෑ ඒ වැඩට.."

"මං ටික කාලයක් මෙහෙ හිටියොත් නදිකාට කරදරයිද..?"

මේ තරම් අසරණ වන්නට සිදුවීම ගැන දෙවිමි ගේ සිත දහස්වර හඬා වැටුණාය.

"මට කරදරයක් නෑ නෝනා.. නෝනා වගේ කෙනෙක්ට උදව් කරන එක මට පිනක්.. ඒත් අපි ගෙවන ජීවිතේ මොකක්ද කියලා නෝනාට තේරෙනවා ඇති නේද..? හරියට ඉන්න හිටින්න තැනක් නැතිව නෝනා කොහොමද මේ පැලේ වැටිලා ඉන්නේ.."

"මට මගේ කියලා කාගේ හරි පිහිටක් ළඟක තියෙනව නම් ගහක් යට හරි නිදාගන්නම් නදිකා.. මට තනිවෙන්න බයයි.. නදිකාව හොයාගෙන ආවෙත් මං විශ්වාසෙකින්.. මට පිහිටවෙයි කියලා.."

"නෝනාගේ කැමත්ත ඒක නම් මං නෝනාව ආරක්ෂා කරන්නම් මැණිකක් වගේ.. නෝනා වගේ කරුණාවත්ත හිතක් තියෙන කෙනෙක් මං මගේ ජීවිතේටම දැකල නෑ.. ඒකයි මට නෝනා ගැන දුක.."

නදිකා හිඳගෙන සිටි තැනින් නැගී සිටියේ දෙවිමිට තේ කෝප්පයක් සාදා දෙන්නටය. කුඩා උන් දෙදෙනා තවමත් කට ඇරගෙන දෙවිමි දෙස බලා සිටියි.

* * * * *

එළඹෙන්නේ පසළොස්වක පොහොය දිනයි. හෙට දිසාසේකර මැණිකේ සිල් සමාදන් වෙයි. ඇය පමණක් නොව පියවතී ඉස්කෝලේ හාමිනේ ද සිල් සමාදන් වෙයි. දෙවිමි විවාහයෙන් පසුව නිවසින් පිටවූ දා සිට ආත්තම්මාත්, ගහනගේ අම්මාත් සමඟ සිල් සමාදන් වන්නට පුරුදුව සිටියාය. දිසාසේකර මැණිකේ උදේ පාන්දරින්ම නිවසේ වාහනය රියදුරා සමඟ තල්දුවට යවයි. ඒ පියවතී හැමිනේ කැන්දාගෙන ඒමටය. අනතුරුව ඇයත්, දෙවිමිත් පියවතී හාමිනේ, දිසාසේකර මැණිකේ කරදර සමඟ පන්සලට යයි. පියවතී හාමිනේ, දිසාසේකර මැණිකේ කරදර

වනවාට අකමැති වුවද, දිසාසේකර මැණිකේ මේ සියල්ල කළේ පින් සිතුවිලි වලිනි. ආත්මාමාටත්, නැන්දාටත් මැදිව දෙවිමි පන්සල් යන්නේ බලවත් කැමැත්තෙනි.

සවස් කාලයේ සිල් රෙදි මැදීමට නන්දාවතීට පවසා දිසාසේකර මැණිකේ, දෙවිමි සොයා කාමරයට ගියාය. කාමරයේ දොර අගුල දාගෙන සෙවිමි සිටියේ අල්මාරියේ ලියකියවිලි පරීක්ෂා කරමිනි. ඇයට දෙවිමිගේ බැංකු පොත හමුවූ අතර කාඩ්පතේ අංකය සොයා ගැනීමට නොහැකිවිය. ඒ ගැන දෙවිමිගෙන් විමසන්නට නොහැකිවීම ගැන සෙවිමිගේ සිතේ පසුතැවිල්ලක් ඇතිවිය.

"පුතා.."

කාමරය අසලට පැමිණි දිසාසේකර මැණිකේ ඊට ඇතුළු වීමට පෙර කතා කළාය. සෙවිමි තිගැස්සී ඇද මතින් නැගී සිටියාය. වහ වහා ලියකියවිලි සහිත ගසිල් කවර ටික අල්මාරිය දමා දොර වැසුවාය. අගුල දමා තිබුණු දොර වෙත පැමිණි ඇය එය විවර කළේ නොසන්සුන් සිතිනි. දෙවිමිගේ ප්‍රමාදය ගැන දිසාසේකර මැණිකේගේ සිතේ අමනාපයක් නොවිද අගුලු ලන ලද දොර විවර වද්දී නම් ඇගේ සිත කුතුහලයෙන් බර විය. ඒ කිසිදින ඇය මෙසේ දොර අගුලු ලාගෙන සිටින්නේ නැති නිසාය. ඇය පමණක් නොව මේ නිවසේ කවුරුවත් මෙලෙස හැසිරෙන්නේ නැත.

"ඇයි.. ඇයි අම්මා.."

සෙවිමිගේ බියපත් දෙනෙත් දිසාසේකර මැණිකේගේ විමසිල්ලට ලක්වුණද ඇය එකවර කිසිවක් නොවිමසුවාය.

"මයා හෙට සිල් ගන්නවා නේද..? අත්තම්මාටත් කතා කරලා අහන්න ලැස්තිද කියලා.. එතකොට අපිට උදේම වාහනය යවන්න පුළුවනිනේ.."

අත්තම්මා මුණ ගැසීමට සිදුවීම ගැන සෙවිමිගේ සිතේ

ඇතිවන්නේ තිගැස්මකි. යම් හෙයකින් ඇය තමා අදහන ගත්තොත් කුමකින් කුමක් වෙයිද..? මේ නිසා මේ ගමන නොගිහිත් ඉන්නට සෙවිමි සිතුවාය. එය සෑම අතින්ම සුදුසු දෙයකි. කිසිදින සිල් රෙද්දක් පොරවා නැති ඇයට මෙය සැබවින්ම තුසුරු කාර්යයක් විය. දවස පුරා එක තැන හිඳින්නට නොහැකිය.

"මට ටිකක් සනීප මදි වගේ අම්මා.. අම්මා යන්න.. අත්තම්මා එනව නම් අම්මට තනිත් නැතො.. මං කතා කරන්නම්.."

දිසාසේකර මැණිකේට දෙවිමිගේ කතාබහ සැබවින්ම පුදුමය. 'මේ ළමයට මොකක් වෙලාද..?' ඇ ප්‍රශ්න කළේ යටි සිතින්ය.

දෙවිමි යැයි සිතා සෙවිමින් සමග කළ කතාබහෙන් පසුව දිසාසේකර මැණිකේගේ මානසිකත්වය ව්‍යාකූල විය. දෙවිමි වෙනස් වූයේ ඊයේ උදෑසන අවිස්සාවේල්ලට ගිහිත් ආපසුව බව මතකය පිරික්සීමේදී ඇයට වැටහුණි. ඇ හිටිවනම වෙනස් වූයේ ඇයි..? මෙතෙක් දවස් ගෙදර තිබුණ පාළුව මැකී ගියේ ඇය නිසාය. හැම වෙලාවේම මුට්ටි මැකී නොයන සිතහවකි. කා සමගත් කතා බහ කර හැමගේම සුවදුක් සොයමින් ඇය සතුටින් කල් ගත කළාය. තමාත්, නන්දාවතීත් කොතරම් එපා කිව්වද ගේ දොර වැට කටයුතු ඉටු කළාය. කිසිවෙක් නුරුස්සන මල්ලිකා අක්කා පවා සිටියේ දෙවිමිට වැඩි වෙලාය.

ඇ ඊයේ ගිය ගමන පිළිබඳව යම්කිසි සැකයක් දිසාසේකර මැණිකේගේ සිතට එන්නට වූයේ දෙවිමි තම දිගු වරලසද කෙටි වන්නට කපාගෙන ආ බව දැන ගත්විටය. පුතාත් නොමැතිව ගෙවන පාලු ජීවිතය තුළ ඇගේ මනස අයාලේ ඇදෙන්නට ඇත්ද..? එය කෙසේ විශ්වාස කරන්නද..? ඇ වැනි යහපත් ගිහිණි වලින් හෙබි යුවතියක් වෙනස් වේ යැයි කෙසේ සිතන්නද..?

නොයෙක් විකාර රූපී අදහස් සිතට ඇතුල්වීම නිසා දිසාසේකර මැණිකේ විඩාවට පත්වූවාය. කිසිදු දුකකින්, කරදරයකින් තොරව ගලා ගිය ජීවිතයට කුණාටුවක් හමා ආ බවක් පමණක්

ඇගේ සිතට දැනුණි. හෙට තමා සිල් සමාදන් වීමට අනිවාර්යයෙන්ම යා යුතුය. එසේම පියවති හාමිනෙන් ගෙන්වා ගත යුතු යැයි ඇය තීරණය කළාය. දෙවිමගේ මේ වෙනස්වීම ගැන පියවති හාමිනෙන් දැන්විය යුතු යැයි ද ඇය සිතුවාය.

මේ අතර සෙවිම් සිටියේ ද මානසික ව්‍යාකූලත්වයෙනි. පන්සලට ගොස් සිල් ගැනීමට ආයාසයෙන් හෝ ඉවසා සිටිය හැකි වුවද එහිදී මුණ ගැසෙන අත්තමිමාට කෙසේ මුණ දෙන්නද..? ඇය තමාව හඳුනා නොගනිවි යැයි කෙසේ නම් නොසිතන්නද..? තමා ක්‍රියාත්මක කළ සැලසුම් හිතුවාටත් වඩා බරපතල බව ඇයට අවබෝධ වන්නට විය.

දිසාසේකර මැණිකේගේ දෙපා නිරායාසයෙන් ඇදුනේ මුලුතැන්ගෙය වෙනසි. දෙවිම, නන්දාවතීට සලකන්නේ තමාගේම නැයෙකුට මෙන් බව දිසාසේකර මැණිකේ දැනි. එහි වරදක් ඇය කිසිවිටෙක නොදකි. කාත් කවුරුවත් නැති නන්දාවතීට හැමගේම ආදරය, කරුණාව අවශ්‍ය බව ඇය සිතුවාය. ඇයත් මනුස්ස දුවක් වීම ද එක් හේතුවකි.

දිසාසේකර මැණිකේ සිතුවේ නන්දාවතීගෙන් සෙවිම් ගැන විමසීමටය. ඇයටත් තමාටත් සේම යම් වෙනසක් දැනී තිබේ නම් මෙහි අගක් මුලක් සොයා ගත හැකි යැයි ඇයට සිතෙයි.

නන්දාවතී සිටියේ දවල්ට කෑම පිසූ භාජන සුද්ද පවිත්‍ර කරමිනි. දිසාසේකර මැණිකේගේ පියවර හඬින් ආපසු හැරී බැලූ ඇය මද සිනහවකින් ඇයට සංග්‍රහ කොට තම කාර්යයෙහි නියැලුණාය.

"ලොකු නෝනා.. මුකුත් ඕනද..?"

තම කාර්යයෙහි නියැලෙමින්ම නන්දාවතී විමසුවාය.

"නෑ.. මං නිකම් ආවෙ.."

එසේ කියමින් වටපිට බලමින් දිසාසේකර මැණිකේ, නන්දාවතීට ලංවූවාය.

තමා අසලටම පැමිණ හිටගත් දිසාසේකර මැණිකේ දෙස නන්දාවතී බැලුවේ විමසිල්ලෙනි. ඒ මුහුණේ පැවති අවුල් සහගත බව නන්දාවතීට දැනුණේ අත්දැකීමෙනි. තමා මේ නිවසට පැමිණියේ වයස අවුරුදු තිස් දෙකේදීය. දැන් ඇයට හැට එකක් ලබා ඇත. ගෙවී ගිය කාලයට ඇය මේ නිවසේ වෙසෙන්නන්ගේ හැඟීම් දැනීම් සියල්ල හඳුනාගෙන සිටියි. ලොකු නෝනා තමා සොයා පැමිණ ඇත්තේ නිකම් ගමනක් නොවන බව ඇයට විශ්වාසය.

"නන්දො.. උඹගෙන් කාරණාවක් අහන්න ආවෙ.. මට ඇත්ත කියන්න ඕන.."

එවර නම් නන්දාවතී තිගැස්සුණාය. 'කාරණය' තමා සම්බන්ධව නම් ඒ කුමක් ගැන දැයි ඇය සිතුවාය. ගෙවී ගිය කාලය තුළ කිසිම හොර බොරුවක්, වංචාවක් නොකළ නිසා ඇයගේ සිතට යම් සහනයක් දැනුණි.

"ඇයි ලොකු නෝනා, මුකුත් ප්‍රශ්නයක්ද..?"

දිසාසේකර මැණිකේ වටපිට බලා නන්දාවතීට තවත් ලංවූවාය.

"මං මේක අහපු බවක් කාටවත් කියන්න එපා.. උඹට තේරුණේ නැද්ද පුංචි නෝනාගෙ වෙනසක් එහෙම.."

"පුංචි නෝනා කිව්වෙ දෙවිම නෝනාගෙ..?"

"ඔව්.. දැන් දවස් දෙකක පටන් මට නම් එයාගෙ වැඩ අල්ලන්නෙ නෑ.."

නන්දාවතීගේ සිතේ දුකක් නැත්තේම නොවේ. රත්තරන් ටිකට සිටිය දරුවාට කුමක්විද..? මෙපමණ දවසක් ඇය ලොකු නෝනාට ද යමක් නොකීවේ ඇයව තවදුරටත් ආරක්‍ෂා කරන අවියෙනි. නමුත් දැන් එළඹ තියෙන තත්ත්වය අනුව එසේ ආරක්‍ෂා

කළා කියා සිදුවන යහපතක් නැතිබව ඇයට හැඟෙයි.

"මං ලොකු තෝනට කිව්වේ නෑ.. මට නම් ඔය වෙනස දැනුණේ එදා අවිස්සාවේල්ලේ ගිහින් ආව ගමන්මයි.. අවිචර දිග කොණ්ඩේ බාගයක්ම කපලා ආවම.. මං ඇහුවා මොකද ඔය කියලා.. එක පාරට ගැස්සුණා.. තනන තනන තමයි කිව්වේ කොණ්ඩේ කැපුවා කියලා.. එදා ඉඳන් හැසිරුනේ හැටි, කතාබහ හැමදේම වෙනස්.. මල්ලිකා තෝනාත් ඇහුවා ඇයි කියලා.. ඒ කාමරේට ගිහින් නෑ එදා ඉඳන්.. ලොකු තෝනා දන්නවනේ ගෙදර වැඩපල උනත් අපි කැගහනකොට බලහත්කාරයටනේ කරන්නේ.. දැන් කිසිම දෙයක් නෑ බැලුවොත් කාමරේ.. ඒ මදිවට දොරත් ලොක් කරගෙන.. අනේ මන්දා තෝනා... මහත්තයත් ගෙදර නැති එකේ අපි හොයලා බලන එක තේද යුතුකම..?"

නන්දාවතීගේ කතාබහෙන් දිසාසේකර මැණිකේගේ සිතට දැනෙන්නේ බියකි, සැකයකි, මිනිස් සිත නම් වහා වෙනස්වන සුළුය. එසේ කළ දෙවිමි වෙනස් නොවේ යැයි කාට නම් කිව හැකිද..?

"අපි මේකට මොකද කරන්නේ නන්දාවතී.. මගේ නම් ඔලුවත් අවුල්වෙලා.."

"හෙට සිල් ගන්න පියව්වි තෝනා එනවා තේද..?"

"ඔව්..."

"එයාවත් කිව්වොත් තේද හොඳ මේ ගැන.."

"හරි වැඩෙන.. මං අද ඇහුවා සිල් ගන්න යනවා තේද කියලා.. සනීප මදි වගේ කියලා අපිට යන්නලු.. වැඩිය මුණ දෙන්නෙනෑ.."

"ඒකට කමක් නෑ තෝනා යන්න.. එහෙදි බැරියැ විස්තරේ කියන්න.. එක අතකට එහෙමත් හොඳයි.. නිදහසේ කතා කරන්න පුළුවනිනේ.."

නන්දාවතීගේ කීමෙහි ද සත්‍යයක් ඇතැයි දිසාසේකර මැණිකේට සිතුවේ. මේ සියල්ලට හේතුව දැන ගත යුත්තේ රහස්‍ය යැයි ඇයට සිතෙයි. දෙවිමිට මේ ගැන නොදැනෙන්නට ඇතේ වර්යාවත් ගැන විමසිල්ලෙන් ඉන්න යැයි දිසාසේකර මැණිකේ නන්දාවතීට උපදෙස් දුන්නාය.

දෙවිමි, ආත්තම්මාට කතා කිරීමට පෙර ඇය පියව්වි හාමිනේට කතා කර සිල් ගැනීමට යාම ගැන මතක් කළාය.

* * * * *

හෙට පසලොස්වක පොහොයයි. පුර හඳ ඇත අහසේ පායා ඇත. තවුනින්තේගමට ඉහළ අහසේ පුන්සඳ හොඳින්ම පෙනෙන්නට විය. දෙවිමි මිදුලට බැස්සේ පුන්සඳ හොඳින්ම දැක ගන්නටය. අම් ගහ යට ලැලි බංකුවේ ඉඳගත් ඇය ඇතිත් පෙනෙන සඳ දෙස බලා සිටියාය. ඇගේ දෑසට කඳුළක් නොඑන වේලාවක් නැත. මුවඟ සුසුමක් නොනැගෙන වේලාවක් නැත.

"ගගන.."

ඇය සිහින් හඬින් කෙඳිරුවාය.

"මේ හැමදේම ඔයා මගෙන් ඇත් වුණ නිසයි.. මට බයයි ගගන.. මට බයයි ඔයා සදහටම මගෙන් ඇත්වෙයි කියලා.. සෙවිමි අක්කා හරි නපුරුයි.. ඔයාව මගෙන් උදුර ගත්තොත්.. ඒත් කාගෙවත් කීමකට, බැල්මකට, රුවකට රැවටෙන්න තරම් ඔයා හිත්පිත් නැති මිනිහෙක් නෙමෙයි කියලා මං දන්නවා.. ඔයා එන්න.. කවද හරි එනකම් මං බලාගෙන ඉන්නවා.."

හෙට අනුරාධපුරේ මල් විකිණීමට මල් කඩන්නට වැවට ගිය නිමල් මල් කුඩා දෙකත් ඔසවාගෙන නිවසට පැමිණියේය. නිමල්, නදීකගේ සැමියාය. ඒවත්වන්න කියා හරි හමන් රස්සාවක් නොකරන නිමල් අතට කියත් හෝ සොයා ගැනීමට මොනවා හෝ කරයි. වරක් නදීකා, නිමල් සමඟ වසන්නට බැරීම නැත

ඔහුත් අන හැර දමා බුලත්කොහුපිටියට පැමිණියාය. අහිංසක දරු දෙදෙනාත් සමඟ ජීවිතයේ බර පියාටත්, මව්වත් දෙන්නට බැරි තැන යළිත් නිමල් වෙත පැමිණියේ ඔහු ඇ සොයා පැමිණි නිසාය. දෙවිමිගේ තතු නිමල් දැන ගත්තේ නදීකාගේ මාර්ගයෙනි. කිසිවෙකුටත් මේ ගැන පවසන්නේ නැතැයි නිමල්, නදීකාට පොරොන්දු විය.

තුන් වේලෙන් එක වේලක් පමණක් හරි හැටි යමක් කා බී සිටී ඔවුන්ට දැන් තුන්වේලටම බත් කටක් කන්නට ලැබෙයි. ඒ දෙවිමි අත තිබූ මුදල් නිසාය. සෙවිමි තමාගේ රත්රන් බඩු උගස්කොට දෙවිමි අත සැහෙන මුදලක් තැබුවේ ඇයට ඒ මුදල් ප්‍රයෝජනවත් වන නිසාය.

නිමල්, දෙවිමිට ගෞරවයෙන් සලකන්නේ ඇය අත මුදල් තිබෙන නිසාය. ගෙන ලංකාවට පැමිණි දවසක නිමල්ට ස්ථිර ආදායම් මාර්ගයක් සලසා දෙන බවට දෙවිමි පොරොන්දු විය. තම ඉරණම කෙසේ විසඳුනද අසරණ ඔවුන්ට පිහිටවීම දෙවිමිගේ අරමුණ විය.

මල් කුඩා දෙක ඔසවාගෙන පයින්ම පැමිණි නිමල් ඒවා බිමින් තබනු මද අඳුරේ උන් දෙවිමිට පෙනුණි. ජීවත්වන්නට කියා නිමල් මේ තරමින් වත් උනන්දුවීම ගැන දෙවිමිගේ සිතට සතුටක් නැගෙයි. නදීකා කියූ ලෙස නිමල් පෙර ගත කර ඇත්තේ සෙල්ලක්කාර ජීවිතයකි. හම්බ කරන අන්තිම සතය දක්වාම යාලු මිත්‍රයන් සමඟ කා බී විනෝද වී ඇත. දරු දෙදෙනෙකුත් සමඟ නදීකා ගත කර ඇත්තේ ඉතා දුෂ්කර වූ ජීවිතයකි.

ගෙට ගොඩ වූ නිමල් කුස්සි කැල්ල දක්වාම ගියේය. කුඩා උන් දෙදෙනා ඉස්තෝප්පු කැල්ලේ නිදයි. නිවසට තිබුණු එකම කාමරයේ නින්දට ගිය ඔවුන් දෙවිමිගේ පැමිණීමත් සමඟ කුඩා ඉස්තෝප්පු කැල්ලට ගියහ. කාමරයේ නිදියන්නේ දෙවිමි පමණය. එහි දොරක් තිබෙන නිසාත්, ඇතුළතින් අගුල දැමිය හැකි නිසාත් නදීකා, දෙවිමිට කාමරය වෙන් කළේ ඇගේ ආරක්‍ෂාව පතාය.

තමාගේ ස්වාමියා වුවද ඇය එතරම් විශ්වාස නොකරයි.

නදීකා තෙළුම් අල ව්‍යාප්තයක් පිසයි. ඒ දෙවිමි වෙනුවෙන්ය. නොඑසේ නම් තෙළුම් අල කැම දැන් එපාවී ඇත. කුස්සි කැල්ලට පැමිණි නිමල් කලය නමා පොල්කටුවට වතුර පුරවාගෙන බිට්ටිය.

"මල් තිබුණද..?"

නදීකා ස්වාමියා දුටුවනව විමසුවේ එයයි.

"ටිකයි තිබුණෙ.. ඔක්කොම කඩලා වේලාසන.."

"මං කිව්වෙ දවාලෙම යන්න කියලා.. අපරාදෙ.."

පොහොය දාට අනුරාධපුරේ ගෙන යාමට මල් කඩන්නට බොහෝ පිරිස් එක්වේ. ජයගන්නේ ඉක්මන් වූවන්ය.

"බඩගිනියි.. කන්න මොනවද තියෙන්නෙ..?"

නදීකාගේ සීම ගතනකට නොගත් නිමල් අත සෝදා ගන්නට පිළිකන්නට ගියේය. සිතේ නොරිස්සුමක් ඇති වුවද නදීකා, නිමල්ගේ බත් පිඟාන බෙදන්නට ගත්තාය.

* * * * *

හෙට ගෙන කතා කරන දවසයි. දෙවිමිගේ සිත පිටවී ගියේය. 'දෙවියනේ.. සෙවිමි මොනවා කතා කරයිද..? ගෙනට තේරෙයි මම නෙමෙයි කියලා..' ඒ සමඟම දෙවිමිට මතක් වුණේ හෙට සිල් ගන්නට යන වගයි. අත්තම්මා, ගෙනගේ නිවසට පැමිණි පසු ඇය සෙවිමිට අඳුනා නොගෙන සිටියිද..? කවුරුන්ට ඔවුන් දෙදෙනා වෙන වෙනම හඳුනන්නට නුපුළුවන් වුවත් පවුලේ අයට ඔවුන් දෙදෙනාම වෙන් කර හඳුනා ගන්නට ශක්තියක් ඇත. සෙවිමි, ගෙනගේ මවත් සමඟ සිල් සමාදන් වීමට පත්සලට ගිය විට ආත්තම්මා ඇයව හඳුනා ගනියි යන සිතුවිල්ල දෙවිමිගේ සිතට දැනුණේය. මේ රහස් කවදා හෝ එළිවන බවත් ඉන්පසුව එළඹෙන

නිවසේ සිටියදීම කළ පුරුද්දක් වශයෙනි. එය හිතා මතා සිදු කරන්නක් නොව ඉබේවම සිදුවන දෙයකි.

"මං ඒක උවමනාවෙන් කරන දෙයක් නෙමෙයි.. ගෙදරදී පුරුද්දටයි කරන්නෙ.."

නන්දාවති ඉන් වඩාත් පුදුම වූවාය.

"ඉතින් පුංචි තෝනා මෙහෙ ඇවිත් දැන් අට මාසයක් වුණා.. කවදාවත් මෙහෙම දෙයක් කරලා නැතෙ.."

සෙවිම් තමාගේ සමහර පුරුදු ගැන පසුතැවුණාය.

"ඒ ගැන ඒ හැටි හිතන්න එපා.. මං මීට පස්සෙ ලොක් කරන්නෙ නැතිව ඉන්නමකො.."

පියවි සිතියට පත් සෙවිම් සැහැල්ලුවෙන් හිනාවෙමින් පැවසුවාය.

"යන්න පුංචි තෝනා.. මහත්තයා දැන් බලාගෙන ඇති.."

රුව නොදකින නිසා හිත සැහැල්ලු වුවද ඔහුත් සමඟ මොනවා කතා කරන්නදැයි සිතෙද්දී සෙවිම් මදක් සසල වූවාය.

"හෙලෝ.."

ගැහෙන සිතින් සෙවිම් කතා කළාය.

"ඔයා ටිකක් පරක්කු වුණා කෝල් එක ගන්න.. ඇයි දෙවි.. මට තරහත් ගියා.."

"මං බාත්රෑම් එකේ හිටියෙ.."

සෙවිම් වචන ගැළපුවේ පරිස්සමිනි.

"ඉතින් කොහොමද ඔයාට..?"

"හොඳයි.."

"ඇයි කෙටි උත්තර.. වෙනදා ගිරවියෙක් වගේ කියවන කෙනා.. ඔන්න මං අද කම්පනි එකට මගෙ ලියුම දුන්නා ඉල්ලා අස්වීම ගැන කියලා.. ඔයාට ඕන වුණේ මාව ඉක්මනට ගෙන්න ගන්නනෙ.. හැබැයි මේ පාර මං එන්නෙ ටික දවසක් ඔයත් එක්ක මෙහෙ ඉන්න බලාගෙන.. මාස දෙක තුනක් හරි.. ඔයාට සතුටුයි නේද..? මට ඕන ඔයත් එක්ක මෙහෙ ටිකක් ඇවිදින්න.. ආයෙ කවදාවත් අපිට එන්න ලැබෙනෙකක් නැහැනෙ.."

ගගන අතොරක් නැතිව කියවාගෙන ගියේ සතුටිනි. සැබවින්ම ඇයව දකින්නට දැන් දැන් ඔහුගේ සිත නොඉවසිලිමත්ය. ඇයටද එසේමය.

"කවද විතර ඔයාට එන්න ලැබෙයිද..?"

සෙවිම් විමසුවේ මේ රංගනයට වැඩි කාලයක් ඉඩ නොලැබෙන හෝ දැනුණ නිසාය.

"හරියටම කියන්න බෑ.. තීරණය තියෙන්නෙ මගෙ ලොක්කාගෙ අතේ.."

ගගනට දෙවිමිගේ වෙනසක් නොදැනුණද ඇ පෙර දිනවල මෙන් කතා නොකර නිහඩව සිටීම නම් මද ගැටලුවක් විය. හිසරදයකින් පෙළෙන බව සෙවිම් පැවසුවෙන් ඒ හේතුව නිසා ඇය එලෙස හැසිරෙන්නේ යැයි ගගන විශ්වාස කළේය. පැය භාගයක් පමණ වූ ඒ කතාබහ අවසන් වෙද්දී සෙවිම්ට මහා සැහැල්ලුවක් දැනුණි.

ගගනගෙන් සමුගෙන කාමරයට පැමිණි සෙවිමිගේ සිත එකවර වෙනස් වන්නට වූයේ මේ නිවසේ සිටීම කිසියම් අනතුරුදායක සිදුවීමකට පෙරනිමිත්තක් බව හැඟෙන්නට වූ නිසාය. කමාට තාත්තා දෙන්නට සිතා සිටී තේ වත්තේ ඔප්පුවත්, දෙවිමිගේ බැංකු පොත හා කාඩ්පතේ අංකයත් සොයාගන්නට සෙවිම්ට හැකිවිය. එහි ලක්ෂ පහක මුදලක් තිබුණි. තේ වත්ත ඊටත් වඩා වටිනා බව සෙවිම් දනියි. තමාගේ අරමුණ ඉෂ්ට වීමෙන් පසු

මෙහි කවුරුන් හිඳිමින් පලක් වේදැයි සෙවිම් කල්පනා කළාය. සියලු වරදවල් දෙවිමි පිට පැවරේ නම් නමා මින් ගැලවී ඉවත යා යුතු බව සෙවිමින් හැඟීම විය. දෙවිමිට යළිත් මෙහි එන්න යැයි කියන්නට සෙවිමිට අවස්ථාවක් නොවූයේ ඇ කොහේ සිටිනවා ඇත්දැයි කිසිවෙකුත් නොදන්නා නිසාය.

කාමරයට පැමිණි වහාම සෙවිම් කළේ දෙවිමි සන්නකයේ තිබුණ වටිනා දේවල් සිය බැගයට දමා ගැනීමයි. ගගනගේ බැංකු පොතත්, වෙනත් ඔප්පු හා ලියකියවිලි එසේම තැබුවේ ඉන් තමාට ප්‍රයෝජනයක් නැති නිසාය. සෙවිමින් සුදානම මේ නිවසින් පිටවන්නය. අද ඊට සුදුසු අවස්ථාව ලැබී ඇත. බාධකයකට ඇත්තේ නන්දාවතී පමණය. සෙවිම් ඉවසා සිටියේ ඇය නාන වේලාව එළඹෙන තෙක්ය.

දිවා ආහාරයට පෙර වැඩ කටයුතු අවසන් කර නන්දාවතී නාන්නට යයි. ඒ වත්ත පිටුපස ඇති ළිඳටය. ඇයට වෙන්වූ නාන කාමරයක් තිබුණද නන්දාවතී කැමති ළිඳෙන් දිය නාන්නටය.

ගමනට අවශ්‍ය ඇඳුම් පැළඳුම් ලැහැස්ති කර ගත් සෙවිම් දොර අගුලු නොදා ඇඳ මත දිහාවී පුවත්පතක් බලමින් සිටියාය. නන්දාවතී ඇගේ කාමරය අසලට ආවේ නාන්නට ළිඳට යන බව පවසන්නටය.

"පුංචි තෝනා.. මං නාගෙන එන්නම්.. කෑම ලැස්ති කරලා තියෙන්නේ.."

"හා.."

සෙවිම් එපමණකින් නිහඩ වූවාය. නන්දාවතී ගෙයින් පිටතට යනකම් බලා සිටි ඇය හිමින් සිරුවේ කාමරයේ දොර අගුලු දමාගෙන ඇඳුම් මාරු කළාය. නින්දේ සිටි මල්ලිකා මේ කිසිවක් දැන සිටියේ නැත. නන්දාවතී සිටි ළිඳ ළඟට ගේට්ටුව පෙනුණේ නැත. මේ නිසා හෙමින් සිරුවේ ගේට්ටුව විවර කර පිටතට යන්නට සෙවිමිට අසිරු නොවීය.

සවස සිල් පවාරනය කරන තුරු දිසාසේකර මැණිකේ ඉවසිල්ලේ බලා සිටියාය. ඒ දෙවිමි ගැන මදක් හෝ පියවතී හාමිනේට පැවසිය යුතුවූ නිසාය. මේ අවස්ථාවේ ඔවුන්ට සත්‍යය පෙන්වාදීම යුතුකමකැයි ඇයට සිතූණේ දෙවිමිගේ ඇවතුම් පැවතුම් දිනෙන් දින වෙනස්වීමට ලක්වෙමින් තිබුණ හෙයිනි.

ලොකු හාමුදුරුවන් සිල් පවාරණය කර කුටියට වැඩි සේක. වටපිටාව මද අඳුරින් වැසී යමින් තිබුණි. දිසාසේකර මැණිකේ නමා අසල උන් පියවතී හාමිනේ දෙස බැලුවේ සන්සුන් වහිනි.

"හාමිනේ.. අපි ටිකක් ඉඳලා යමුද.. මට හාමිනේට කියන්න වැදගත් කාරණාවක් තියෙනවා.."

පියවතී හාමිනේ ඇ වෙතට හැරුණේ උනන්දුවෙනි.

"හාමිනේ.. දෙවිමි දැන් ටික දවසක ඉඳන් හරිම වෙනස්.. හිතාගන්න බෑ මොකද කියලා.. මේ ළඟදි අවිස්සාවේල්ලට ගිහින් එනවා කියලා ගියා.. පුතාට ලියුමක් දාන්නයි, යාලුවෙක්ගෙ උපන් දිනේකට තැග්ගක් ගන්නයි කියලා.. එදා ඩ්‍රයිවර් හිටියේ නෑ.. ඉතින් මං කිව්වා පරිස්සමට ගිහින් එන්න කියලා.. ගෙදර එනකොට කොහොමද ආවේ දන්නවද..? කොණ්ඩේ බාගයක්ම කපලා.. අපි ඇහුවාම කොන්ඩේ යන නිසා ටිකක් වැඩිපුර කැපුවා දැන් හොඳට තෙල් ගාලා ආයෙ වවාගන්න ඕන කිව්වා.. මට දුකේ බෑ.. ඒත් කරබාගෙන හිටියා.. මොකද බනින්නයැ.. එයාටත් නිදහසක් එපායැ.. එදා ඉඳන් තමයි මේ වෙනස.. දැන් ගෙදර ඉන්නෙ ඉස්සර හිටිය දෙවිමි නෙමෙයි.. මට තේරුම් ගන්නවත් බෑ.. මගෙ දුවෙක්ට වැඩිය මට ළංවුණ ළමයට මොනා උනාද කියලා..."

පියවතී හාමිනේට මේ කතාබහ අසන්නටත් බැරිවාක් මෙනි. දෙවිමිගෙන් එවන් වෙනසක් කිසිසේත්ම අපේක්ෂා කළ නොහැකි දෙයකි. 'දෙවියනේ හිටිවනට මේ කුමන වෙනසක් කඩායාත්වීදැයි' ඇයට සිතූණි.

"දරුවාට මුතුන් අසනිපයක්වත්ද මැණිකේ.. මගේ ඔලුවත් අවුල්වුණා.. මට නම් විශ්වාස කරන්නත් බැරිව වාගේ.."

"මටත් එහෙමයි හාමිනේ.. අසනිපයක්මද කියලා මට කියන්න බෑ.. ගෙදර ඉන්නෙ කවදාවත් නැතිව දොරත් ලොක් කරගෙන.."

"මොනවා..."

"ඒකෙන හාමිනේ මට හිතාගන්න බැරි.."

"මං කියන්නද.. අපි යමු ගෙදර.. මට ටිකක් කතා කරන්න ඕන.."

දිසාසේකර මැණිකේත්, පියවති හාමිනේත් වාහනයට ගොඩවුණේ බර කරගත් හිසිනි. දිසාසේකර මැණිකේ සිල් සමාදන් වීමට පැමිණියේ සැහැල්ලු සිතින් නොවේ. යා යුතු ගමනක් පැමිණිය යුතු නිසාය. පියවති හාමිනේ එසේ නොවේ. පැමිණි සැහැල්ලුව දැන් නැත. පපුව තුළ දහසක් ගිනිදැල් ඇවිලෙයි. ඒ ගිනිදැල් නිවීමට හැකි වන්නේ දෙවිමට පමණය. ඇස්වහක්, කටවක් නැතිව සිටි දරුවාට කුමක් සිදුවීද..? ඇගේ දෑසට කඳුලක්ද උනයි. ඇය ඒවා රහසේ පිසදා ගත්තාය. දියණිය කිසිදු අයාලේ නොයන කැනැත්තියකි. නිවසට, ස්වාමියාට ගෞරවයෙන්, කීකරුකමින් ඇය හැදී වැඩුණාය. ඇය යම්කිසි මානසික පසුබෑමකට ලක්වුණාදැයි ඇයට සිතෙයි. ඉතා සතුටින්, වගකීමෙන් ජීවත්වූන ඇයට එකවර එවැනි අසනිප තත්ත්වයක් වැළඳිය හැකිදැයි ඇය සිතත් සමඟ තර්ක කළේ දිසාසේකර නිවසට එන අතුරුදිය.

නිවසේ ගේට්ටුව අසළ වාහනය නතර කරද්දී දිසාසේකර මැණිකේ පුදුමයට පත්වූයේ නන්දාවතී මග බලමින් සිටි නිසාය. වාහනය නතර කළ සැනින් නන්දාවතී ගේට්ටුව හැරගෙන පිටතට පැමිණියාය. ඇය සිටින්නේ කලබලයෙන් බව දිසාසේකර මැණිකේට වැටහුණි. 'දෙවියනේ.. ඊළඟට කුමන විපතක් පැමිණ ඇත්ද..?' ඒ ඇගේ සිතට ඇතුළු වූ ගැටළුවයි.

වාහනය නතර කළ සැනින් දිසාසේකර මැණිකේ පිටතට පැමිණියාය. ඒ සමඟම නන්දාවතී ද ඇයට ලංවූවාය.

"ලොකු තෝනා.. හරි වැඩේ.. පුංචි තෝනා නෑ.."

"පුංචි තෝනා නෑ.. කොහෙ ගියාද..?"

"දන්නෑ තෝනා.. දවල් මං නාන්න ලිද්දට ගියා.. ගිහින් ඇවිත් නිකමට මං කාමරේ ළඟට ගියා.. කතා කරලා බැලුවම දැගත්තෙ.."

"ඉතින් ඇයි මෙව්වර වෙලාවක්.. උඹ ඇවිත් අපට කිව්වෙ නැත්තෙ..?"

"අනේ ලොකු තෝනා.. රත්තරන් ටිකට හිටිය පුංචි තෝනා ඔහොම කරයි කියලා මං හිතුවෙ නෑ.. මං හිතුවෙ ළඟකට ගිහින් ඒවි කියලා.."

මේ කතාබහ අසා සිටි පියවති හාමිනේ පිස්සියක සේ නොසන්සුන් වූවාය.

"බලන්න පියවති හාමිනේ.. අපි මේ ගැන කතා කරලා හුස්මක්වත් ගන්න ලැබුණද..? අපි දැන් මොකද කරන්නෙ..?"

"ලොකු තෝනා.. අපි පුංචි තෝනාගෙ ගෙදරටයි, හාමිනේගේ ගෙදරටයි කතා කරලු බලමුද..?"

ඒ උපදෙස් දුන්නේ වාහනේ රියදුරු පියදාසය. මේ අවස්ථාවේ මේ ගැහැනුන් තිදෙනාගේම මානසිකත්වය හොඳ නැත. හිතාමතා යම් කිසි දෙයක් කිරීමට සිටි එකම පිරිමියා ඔහු පමණක් විය.

නිවස තුළට ගිය සියල්ලෝම දුරකථනය වටා රොක්වූහ. දිසාසේකර මැණිකේ පළමුව දෙවිමගේ මහ ගෙදරට කතා කළාය. දෙවිමගේ නෑදෑ හිතවතුන්ගේ ගෙවල් වලට කතා කළද ඇය ගැන තොරතුරක් දන්නා කිසිවෙකුත් සිටියේ නැත. අවසානයේ ඔවුන්ට සිදුවූයේ පොලිසියට පැමිණිල්ලක් කිරීමටයි. කිසිවෙකුට, කෑමක්

කන්නට, ඇදුමක් අදින්නට, පිළිවෙලකට සිටින්නට කියා මතක් වූයේ නැත. දෙවිමි ගැන තොරතුරක් ලැබෙනැයි සිතෙන හැම තැනකම එවුන් ඇ ගැන සොයා බැලූහ. නමුත් මධ්‍ය රාත්‍රිය එළඹෙන තුරුත් එය නිරවද්‍ය කාර්යයක් විය.

* * * * *

මේ අතර සෙවිමි, රාජිත සොයා ඔහු සේවය කරන ස්ථානයට ගියාය. ඇ නම් සිටියේ බියකින් සැකයකින් නොවේ. තමා දිනුවා යන ජයග්‍රාහී සිතුවිල්ලෙනි. ඇයට අවශ්‍ය වූයේ දෙමාපියන්ට පාඩමක් ඉගැන්වීමටය. ඒ සඳහා ඇයට දෙවිමිගේ චක්කම් ප්‍රමාණවත් විය. එසේම දෙවිමි කෙරෙහි නැගී ඊර්ෂ්‍යාව ඇ පිටින් හටින්නටය. ඒ අරමුණ දෙකම ඉෂ්ඨ වූ පසුව සෙවිමිට යළිත් රාජිතව උවමනා විය.

සතියක පමණ කාලයකට සෙවිමි දුටු පසුව රාජිතගේ හිතේ නම් සෙනෙහසක් ඉපදුණේ නැත. ඇ ගැන කලකිරීමට පත්ව සිටි සිත තවමත් එලෙසමය. ඇයට ඔහු අවශ්‍ය වුවද ඔහුට ඇය අවශ්‍ය නොවීය. සෙවිමි ජයග්‍රාහී සිතාවකින් රාජිතට සංග්‍රහ කළද රාජිත ඇය දෙස බැලුවේ උවමනාවට එපාවට මෙනි.

සෙවිමිට දැන් අවශ්‍ය තමාට හිමි චක්කම් වලින් සැපවත් ජීවිතයක් ගත කිරීමටය. රාජිතට එසේ නොවේ. තමා සොයා ඇ යළිත් ඒවි යැයි රාජිතට විශ්වාස නොවීය. එකවර ඇයව ප්‍රතික්ෂේප කළ නොහැකි නිසා රාජිත ඇයත් සමඟ අසළ වූ අවන්හලකට ගොඩවූයේ ඇයට කතා කළ යුතු වූ නිසාය.

"සෙවිමි.. ඇයි ඔයා ආයෙ ආවෙ..?"

රාජිත විමසුවේ ඇ දෙස නොබලමිනි.

"ඇයි කියලා අහන්නෙ.. මං ඔයාගේ වයිග්.. ඒකනෙ මං ආවෙ.."

සෙවිමි කියවාගෙන ගියේ සැහැල්ලුවෙනි. රාජිත, සෙවිමි

වෙන හැරුණේ අවශ්‍යවෙන් ඇය දෙස බලමිනි.

"වයිග්.. එහෙම වුණේ නිතියට විතරයිනෙ.. හිටපු ගමන් ගෙදරින් යන්නත්, ආයෙත් එන්නත් පුළුවන් රස්තියාදුකාර ගැතියෙක් මගෙ වයිග් උන එක ගැන මං පසුතැවෙනවා සෙවිමි.. ඒත් ඔයාට ආයෙත් අපේ ගෙදර දොර ඇරිලා නෑ.. ඒ නිසා කරුණාකරලා ඔයා ආව අතක යන්න.."

සෙවිමි, රාජිත දෙස බලා සිටියේ විසල් කරගත් දෙනෙතිනි. ඔහු මෙලෙස තමාව ප්‍රතික්ෂේප කරා වි යැයි ඇය කිසිසේතම බලාපොරොත්තු නොවීය.

"ඇයි රාජිත මට ඔහොම කතා කරන්නෙ..? මං මේ හැම දෙයක්ම කළේ ඔයා නිසා නේද..? දැන් අපිට සල්ලි තියෙනවා.. අම්මයි, තාත්තයි දෙන්න බෑ කිව්ව දේවල් මං බලෙන් ගත්තා.. දැන් අපිට දුකක් නැතුව ජීවත් වෙන්න පුළුවන්.."

"සෙවිමි.. ඔයාට වැරදිලා.. ඔයා හිතනවා නම් ජීවිතේ සතුට තියෙන්නෙ මිල මුදල්, සැප සම්පත් මත කියලා ඒක තමයි ඔයාට වැරදිව්ව නැත.. ඔයාගෙ දෙමව්පියො ඔයාට නොදෙන කිසි දෙයක් අරගෙන මං ළඟට එන්න එපා.. මටත් ආත්ම ගරුත්වයක් තියෙනවා.. මං පිරිමියෙක්.. මගෙ අතපය හයිය තියෙනවා.. මං ජීවිතේ ජයගන්න උත්සාහ කරන මිනිසෙක්.. ඔයා නොදන්නවා ඇති.. ලබන සතියෙ මට බෑන්ක් එකේ වැඩ බාරගන්න ලියුම් ආවා.. මේ ටිකේ විතරයි මං වැඩට එන්නෙ.. ඔයා මට නෙමෙයි ආදරේ කරලා තියෙන්නෙ.. එහෙනම් ඔයා සැප සම්පත් හොයාගෙන ගෙදර දුවන්නෑ.. කරුණාකරලා යන්න සෙවිමි.. මගෙ හිත බිඳිලා ඉවරයි.. ආයෙමත් ඒ හිත හදන්න උත්සාහ කරන එක නිශ්ඵල දෙයක්.."

සෙවිමිට කීමට අවශ්‍ය කළ සියලුම දේ රාජිතගේ මුඛින් පිටවීය. ඇ දෙමාපියන් වෙත ගොස් තම ආත්ම ගරුත්වයට කැළලක් කිරීම ඔහුට ඉවසුම් නොදෙන්නක් විය.

"රාජික.. ඔහොම කතා කරන්න එපා.. මං මේ හැම දෙයක්ම කළේ ඔයා දුක් විදින නිසයි.. ඇත්තමයි.. මාව විශ්වාස කරන්න.."

සෙවණේ දෝතින් මුහුණ වසාගෙන හඬා වැටුණාය.

"ඒ විශ්වාසය බිඳිලා ගියාට පස්සෙ අපිට එකට ජීවත්වෙන්න අමාරුයි සෙවණි.. මට ඔයාට බොරුවට ආදරේ කරන්න බෑ.. බොරු ආදරයක් කරලා ඔයාව රවට්ටන්න මට බෑ..."

රාජික හිඳගෙන සිටි තැනින් නැගී සිටියේය. කාර්යාලයට එනතුරු ඇවිද ආවා මිස රාජික පසුපස හැරී බැලුවේ නැත. තවත් මොහොතක් ඔහු යන දෙස බලා සිටි සෙවණේ මාවතට පිවිසියාය. තමාට බොහෝ තැන් වැරදී ගිය බව සෙවණේ තේරුණේ ප්‍රමාද වූ පසුවය.

ත්‍රීරෝද රථයකට ගොඩවුණු සෙවණේ රියදුරාට පැවසුවේ රුවන්වැල්ලට යා යුතු බවය. දැන් කළ යුතු එකම කාර්යය නම් අම්මා වෙත යාම බව සෙවණේ තීරණය කළාය. කාත් කවුරුවත් නැතිව මහ මගට බැසීමට ඇයගේ සිතේ වූයේ බියකි. තමාට හිමි ආරක්ෂාව, සැනසීම අම්මා නැති නොකරාවී යැයි සෙවණේ විශ්වාසය.

කිව යුතු සියල්ල සෙවණේ පැවසුවද රාජිකගේ සිත මදක් නොසන්සුන් විය. කුමක් කළත්, කුමක් කීවත් ඇය තවමත් ඔහුගේ නීත්‍යානුකූල බිරිඳය. යම් කිසි ආකාරයකින් ඇයගේ ජීවිතයට අනතුරක් වුවහොත් එහි වගකීම එන්නේ තමා වෙතය. ඉව්ෂා බංගත්වයට පත් ඇය එවන් අනතුරක් කර නොගනිවී යැයි සිතන්නට නොහැකිය. මේ ප්‍රශ්නය විසඳා ගැනීමට නොව තමාගේ ගැලවුම සඳහා ඇගේ දෙමාපියන් දැනුවත් කිරීම තම යුතුකම හා වගකීම යැයි සිතූ රාජික රුවන්වැල්ලට යාමට සිතුවේය.

සෙවණේ සිය නිවසට ඇතුළු වෙද්දී එහි තිබුණේ ශාන්ත සුන්දර පරිසරයක් නොව ගිනිගත් කතරකි. ඇය යනවිට සිටියේ ගීතාත්,

ගාමිණීත්, වංචලාත් පමණකි.

"අම්මෙ.."

හඬාගෙනම නිවසට ගොඩවුණු සෙවණේ, ගීතා අසලට ලංවූයේ හා පැටවෙක් සේ ගුලි වෙමිනි. දෙවණේ අතුරුදහන් වීමෙන් සිත සසලව සිටි ඔවුන්ට සෙවණේ මේ ආගමනය ද හඳවත් සසල කරවන්නට සමත් විය.

"සෙවණි.. මොකද මෙහෙ..?"

ගාමිණී විමසුවේ තීරණාත්මක හඬකිනි.

"මාව පන්න ගන්න එපා තාත්තෙ.. රාජිකත් මාව පන්නා ගන්න.. තාත්තලාටත් මාව පන්නා ගන්න පුළුවන්ද..? කියන්න.. මං කොහේ හරි ගිහින් මැරිලා යන්නම්.."

සෙවණේ වැලගින්නක් මෙන් හඬා වැටුණාය.

"සෙවණි.. අපි මේ හිස ගිනි අරනෙ ඉන්නෙ.. උඹත් මේ වෙලාවෙම ආවද අපිව කන්න.. ඇත්තට උඹලා වගේ දරුවෝ හැදුවට වැඩිය හොඳයි.."

එසේ කී ගාමිණී අසල වූ පුටුවකට පයින් ගසා කාමරයට වැදුණේය.

"සෙවණි ඇයි මේ.. ඔයා දන්නවද අපිට වෙලා තියෙන දේ.. දෙවණි ගෙදර නැතිලා.. අපි මේ හැමතැනම හොයනවා.. දෙවියනේ අපිට මොන කරදරයක්ද මේ වුණේ..? උඹ නම් හිතුවක්කාර විදිහට හැදුණෙ.. ඒත් අවිචර කීකරුව හැදුන කෙල්ලට මොනවා උනාද..?"

සෙවණේ නොවුණද ගීතා කියවාගෙන ගියේ ඇඬූ කඳුළුනි. සෙවණේ සිත නොසන්සුන් වුණේ මේ සියලු දේ සිදුවුණේ තමාගේම වරදින් නිසා බව තේරුණු පසුවය. තම අකීකරු සිතුවිලි නිසා කී දෙනෙක් දුක් විදිනවාදැයි සිතෙද්දී සෙවණේ මහා

වේදනාවක් සේම තමා ගැනම වූ කලකිරීමක්ද ඇතිවිය.

"සෙවිම්.. ඔයාවත් දන්නැද්ද දෙවිමිට මොකද වුණේ කියලා..?"

අසල වුන් වංචලා, සෙවිම්ගෙන් ඒ ගැන විමසුවේ පිළිතුරක් අපේක්ෂාවෙන් නොව වෙන ඇසිය යුතු කෙනෙක් නොවූ නිසාය. මේ ගිනිගත් සිත් නිවිය හැකි පැත්ත පොදක් තමා අසල තියෙද්දි නිහඬව ඉන්නේ ඇයිදැයි සෙවිම් සිතුවාය. සෙවිම් තමා දන්නා දේවල් කියන්නට සැරසෙද්දි නිවසේ මහ දොරින් ඇතුළට එබුණේ රාජිතයි.

රාජිත ගැන නොදැන සිටි නිවැසියන් ඒ කවුදැයි සිතද්දි සෙවිම්ගේ මුඛින් 'රාජිත' යැයි යන හඬ පිට වෙන්නට විය. කාමරයේ සිට සාලයට එමින් සිටි ගාමිණී, රාජිත දුටු වහාම ඔහු අසලට දුවගොස් ඔහුට තඩ්බාන්නට පටන් ගත්තේය.

"අනේ තාත්තෙ.. රාජිත වරදක් කළේ නෑ.. මමයි මේ හැම දෙයක්ම කළේ.. දෙවිමි ගෙදරින් ගියේ මං නිසයි... රාජිතව අතාරින්න.."

සෙවිම් කෑ නොගසන්නට අද ගාමිණී අතින් රාජිතට බලවත් වරදක් වන්නට ඉඩ තිබුණි. දෙවිමි ගැන අසන්නට ලැබීම සැමගේ සිත්වලට සතුටක් සේම සොම්නසක් ද විය. එය නියඟයට ඇද හැලුණු පොද වැස්සක් සේ විය.

"දෙවිමි ගෙදරින් ගියේ උඹ නිසයි.. ඇයි ඒ..? කියපන් සෙවිම්.. ඒ අතිසංක කෙල්ල කෝ..?"

රාජිතව අතැරිය ගාමිණී, සෙවිම් අසලට ලංවුණේය.

සෙවිම් සියලු විස්තර පැවසුවේ හඬා වැටෙමිනි. ගෙදර එනවා යැයි කියා තමා මුලාකර සෙවිම් පැමිණ ඇති ගමනක්, ඇය සිදු කර ඇති අහස පොළොව තුනුලන අපරාධයක් කන වැකෙන්ම රාජිතගේ සිතේ සෙවිම් ගැන පිළිතුලක් ඇති වන්නට විය.

සැවොමගේ සිත්වලට මේ ආරංචිය ඇසුණේ සත්‍යය සිදුවීමක් ලෙස නොව සුරංගනා කතාවක් ලෙසිනි.

"දෙයියනේ.. මේ කෙල්ල කොහෙ ගියාද..? ජීවිතේ නැති කරගත්තද..? අපි දැන් දිසාසේකරලාට මුණ දෙන්නෙ කොහොමද..? උඹ මිට වැඩිය හොඳයි අම්මයි, මාවයි මරා ගන්නා නම්.. රාජිත.. පුතේ උඹට තිබුණේ මේකිගෙ බෙල්ල මිරිකලා දාන්න.. මට එහෙම කරන්න බෑ.. මං තාත්තා උන නිසා.."

වේගවත් කම්මුල් පහරක් සෙවිම්ගේ කම්මුල හරහා එල්ල කළ ගාමිණී ඇය අසලින් ඉවත්වූයේ දෙවිමිව කෙසේ සොයන්නදැයි සිතමිනි.

"දැන් කවුරුත් කාටවත් දොස් කියලා වැඩක් නෑ.. තණහාව තමයි මේ හැමදේටම මුල.. තාත්තා, තාත්තගෙ යුතුකම් සෙවිම්ටත් ඉෂ්ඨ කළා නම් මේ කිසි ප්‍රශ්නයක් නෑ.. එයා පළිගන්න තරම් මේ හැටි දරුණු උනේ ඒ නිසානෙ.. දැන්වත් සන්සුන් වෙලා අපි දෙවිමිව හොයාගන්න බලමු.."

මෙතෙක් නිහඬව සිටි වංචලා සැමටම ඇසෙන්නට එලෙස පැවසුවාය. ඉන් ගාමිණීගේ සිත යම් පමණකට සැලුණද ලේලිය කියූ දේවල් අසත්‍ය යැයි කියන්නට ඔහුට පුළුවන්කමක් නොවීය.

බුදුපාන ළඟ පඬුරක් ගැට ගැසූ පියවනි හාමිනේ පත්තිනි මැණියන්ගෙන් ඉල්ලා සිටියේ දෙවිමිව ආරක්ෂා කරන ලෙසය. දෙවිමි නිවසින් පිටවී ගියද ඇය ගියේ හිතුවක්කාර ගමනක් යැයි පිළිගන්නට ඇගේ සිත අකමැතිවිය. ඒ ඇය සිය මිණිපිරියව ලොව අත් සියලු දේට වඩා විශ්වාස කළ නිසාය.

මේ අතර ගිතාගෙන් දුරකථන ඇමතුමක් ලැබුණි. එයට පිළිතුරු දුන්නේ ප්‍රියංකාය. ඉතා දීර්ඝ වූ ඒ කතාබහ අවසන් වනතුරු පියවනි හාමිනේ බලා සිටියේ නොඉවසිලිමත්වය. වරෙක කෝපයක්ද, වරෙක ශෝකයෙන්ද ප්‍රියංකාගේ වචන කලු වන හැටි පියවනි හාමිනේ බලා සිටියාය.

ප්‍රියංකා දුරකථන ඇමතුම් නතර කිරීමට බොහෝ වේලාවක් ගත්තාය. මොහොතෙන්, මොහොතක, තත්පරයෙන්, තත්පරය පියවළු හාමිනේගේ සිත නොසන්සුන් විය.

"අනේ අම්මේ.."

ප්‍රියංකා පුටුවට බරවුණේ දෝතින්ම හිස බදා ගනිමිනි.

"ඇයි.. ඇයි පොඩි දුව.. මොකද වෙලා කියෙන්නෙ.. මටත් කියලා ඉන්නකො.."

ප්‍රියංකාට මේ කතාව විශ්වාස කරන්නටත් බැරි කරමිය. මෙවැනි දේවල් මිනිසුන් සිදුවෙනවාදැයි ඇයට සිතාගන්නටත් නොහැකිය. එසේම එක කුස උපන් නිවුන් සහෝදරියක් තම සහෝදරියට මෙවන් අහස පොළොව භූක්‍රමය අපරාධයක් කරාවිද..?

"අම්මේ.. අම්මා දන්නවද වෙලා කියෙන දේ..? මට හිතාගන්න බැ.. දෙයියනේ මේ කෙල්ල ඉන්නවද නැද්ද..?"

"ඇයි පොඩි දුව.. නතරයක් පුපුරලා මාව මැරිලා යයි.. මට කියලා ඉන්න මොකද වෙලා කියෙන්නෙ..?"

ප්‍රියංකාට මවගේ තත්ත්වය මතක් වූයේ බොහෝ වේලාවකට පසුවය. ඇ ඉවසිල්ලේ අක්කා කියූ දේවල් මව හා පැවසුවාය. පියවළු හාමිනේට සිතූණේ මේ චිත්‍රපටියක් නරඹනවා යැයි කියාය. මිනිසුන් ජීවත්වන තමාගේම අය විසින් ඇගේ අසරණ ජීවිතය විනාශ කරාවි යැයි ඇය කිසිවිටක විශ්වාස නොකළාය. ප්‍රියංකා එය ඇත්තක් යැයි පුත පුතා නොකියන්නට පියවළු හාමිනේ මෙය අසතය යැයි කියනු නොඅනුමානය.

* * * * *

පසුදින උදෑසන හිතාත්, හාමිණිත්, පියවළු හාමිනේ හා ප්‍රියංකා සමඟින් දිසාසේකර නිවස වෙත ගියහ. මේ ගමන යාමේ දැඩි අවධානය තිබුණේ පියවළු හාමිනේටය. තමා පණ මෙන් ආරක්ෂා

කළ මිනිසිරියගේ ජීවිතයට, ඇත්ම හරුත්වයට කැළලක් කරන්නට ඇයට නොහැකිය. හිතාත්, හාමිණිත් මේ සත්‍යය හෙළි කරන්නට දෙක් අකැමති වුවද පියවළු හාමිනේගේ බලවත් ඉල්ලීම උඩ එබ අත් අරින්නට සිටුනට පුළුවන්කමක් තිබුණේ නැත. දෙවිමිනේත්, සෙවිමිනේත් ඇත්ත කතාව පවසා දෙවිමි මේ අවමානයෙන් කලවා ගන්නට සිටුන්ට අවශ්‍ය විය.

පළමුව දිසාසේකර මැණිකේ ගෙන් සමාව ඉල්ලූ හාමිණි අබේවික්‍රම එදා සිට මේ දක්වා සිදුවූ සත්‍යය ඇය ඉදිරියේ දිග හලේය. දෙවිමි නැති සොවින් පෙළුණේ දිසාසේකර මැණිකේ පමණක් නොව, නන්දාවතී ද, මල්ලිකා ද, ගගනගේ සහෝදරයින් ඒ අතර විය.

"අපි කොහොමද දැන් මේ කෙල්ල සොයාගන්නෙ.. දෙයියනේ කෙල්ලට නපුරක් වෙලා එහෙම නම්.. හාමිණි.. අපිට පියාලගෙ දැවැද්ද සහ පහක්වත් එපා.. දේපලත් එපා.. මට මගෙ දරුවා හොයලා දෙන්න.. පුතා ලංකාවට එන්න ළගයි.. මං මොනවද එයාට කියන්නෙ..?"

දිසාසේකර මැණිකේ කුඩා දරුවෙකු මෙන් ඉකිබිඳ හඩා වැටුණාය.

"මේ ගෙදර දල්වපු එකම පහන එයා.. ඉන්නකොට මුළු ගේම පිරිලා.. නන්දාවතීටවත් වැඩ කරන්න දෙන්නැ.. දුවලා පැනලා හැමදේම කරනවා.. උදේ පාන්දර නැතිවිට වෙලේ ඉඳලා අපි තුන්දෙනා ගැන හොයලා බලලා තමයි කැවේ බිවෙත්.. එහෙව් දරුවට ද මෙහෙම දුකක් දෙවියො දුන්නෙ.. අනේ ඔබ විහන්සේලාවටත් පේන්නෙ නැද්ද මේවා.. හාමිණි.. පියාලා කැන හිතලා හේද මේ දරුවා හැම දුකක්ම එයාගෙ කරට අරගෙන පිටවෙලා ගිහින් කියෙන්නෙ.. මට හොයලා දෙන්න එයාව.. දරුවා හොයා ගෙන මිසක් ආයෙ මෙහෙ එන්න එපා.. ඔව්.. මෙහෙ එන්න එපා.."

ඉදහොන සිටි තැනින් නැගී සිටි දිසාසේකර මැණිකේ සිය කාමරය වෙත දුටු ගියාය. නන්දාවතී ඇය පසුපස දිව ගියේ ඇගේ අසනීප තත්ත්වයන් දන්නා නිසාය. සාලයේ සිටි සැවොම බලා ගත් අත බලාගෙන සිටියහ.

* * * * *

"මන්න මං ඊයෙ ශ්‍රී මහා බෝධිය ළඟ නෝනා වෙනුවෙන් බාරයක් වුණා.."

පෝයදාට පසුදින ගෙට ගොඩවූ නිමල්, දෙවිමි දෙස බලා සිනාසුණේය.

"ඒ මොකද නිමල්..?"

"ඇයි මට නදිකා පඬුරක් දුන්නා බාරයක් වෙන්න කියලා.."

"ඒ මොකටද..?"

දෙවිමි බැලුවේ නදිකා දෙසය.

"නෝනට ඉක්මනට ගෙදර යන්න ලැබෙන්න කියලා.."

දෙවිමි සිනාසුණාය. හදවත නොරිදුණා ද නොවේ.

"ඇයි මං ඉන්න එක නිමල්ලාට වදයක්ද..?"

"අනේ රත්තරං නෝනෙන.. එහෙම හිතන්න එපා.. මට දුකයි නෝනා දුක් විදිනවට.. ඒකයි මං නිමල්ට පඬුරක් හෝදලා දුන්නෙ.. බාර වෙන්න කියලා.."

නදිකා වහ වහා පැවසුවේ ඇගේ සිත තැලේවී යැයි බියෙනි.

මේ අතර ගගනගේ සොයුරා වූ අරවින්දගේත්, සොයුරිය සදුනිගේත් එකම තීරණය වූයේ මේ සිද්ධිය ගැන පොලීසියට දන්වනු යන්නයි. දිසාසේකර මැණිකේ තවත් ඉවසා සිටින්නේ ගාමිණීලාගේ නම්බුව ගැන සලකාය. දරුවන් විසින් සිදු කරනා

වැරදිවලට දෙමාපියන් පළි නැත. තමාත් ඒ තත්වයෙහිලා සැලකුව හොත් එවැනි අවස්ථාවකට මුණ පෑවොත් සිතට දැනෙන අසරණකම මේ යැයි කියන්නට බැරිය.

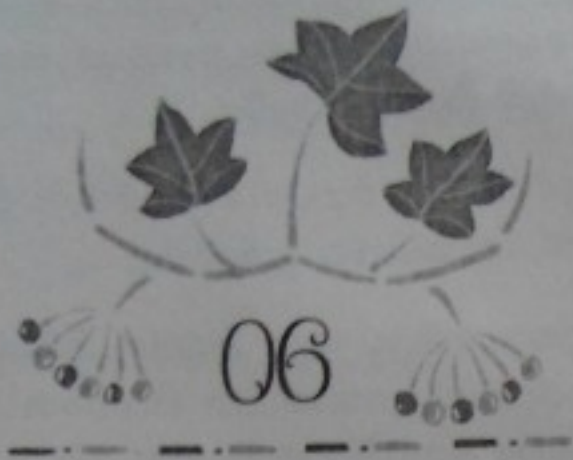
"මං තව ඉවසන්නේ එයාලා ගැන හිතලා පුතා.. එහෙම නැතුව ඒ තීරණ ගන්න බැරිව නෙමෙයි.."

"අපි එයාලගෙ නම්බුව ගැන හිතන්න ගිහින් ඒ කෙල්ලට මොකක් හරි කරදරයක් උනොත් වග කියන්නෙ කවුද..? අපිට කරන්න බැරි දෙයක් පොලීසිය කරයි නේද..?"

"මට හිතෙන්නෙ කෙල්ල දන්න කියන තැනක ඇති.. මල්ලිට දෙවියෙකුට වගේ සලකන්නෙ.. පණ උනත් දෙයි.. එහෙව් කෙල්ල මෝඩ වැඩක් කරගන්න එකක් නෑ පුතේ.. එයා දන්න කියන හැම තැනක් ගැනම ප්‍රියංකා දන්නවා කිව්වා.. ඒවා ගැන හොයලා බලයි.. අපිත් හොයමු.."

අවසානයේ මවගේ තීරණයට එකඟ වී නිහඩ වන්නට අරවින්දට සිදුවිය. සැවොම බුදුන් වැන්දේ, දෙවියන් යැද්දේ දෙවිමිව ආරක්ෂා කර දෙන මෙන් ඉල්ලාය.

* * * * *

නිමල්

දෙව්මිගේ උපදෙස් පිට වත්ත පුරා රට කපු දැමීමේය. ඊට ආර්ථික පහසුකම් සලසා දුන්නේ දෙව්මිය. වටපිටාවේ ගෙවල්වල රටකපු වැවීම සිදු කරයි. නිකම් කාලය ගත කරනා අවස්ථාවලට නිමල්ට කරන්නට කාර්යයක් පැවරුණි. අනුන්ට අත පා ජීවත් වනවාට වඩා තමාගේ ශක්තියෙන් නැගී සිටීමට වැදගත් බව දෙව්මි, නිමල්ට අවබෝධ කර දුන්නේය. නිමල්ගේ තනියට, නදිකා පමණක් නොව දෙව්මිද හරි හරියට වැඩ කරයි.

රටකපු ඇට පැලවෙන කාලයට යහමින් වතුර දැමීම අවශ්‍ය වේ. නිමල් වත්තේ කොනක ලිදක් කපා ඇත. එහි වතුර ඇත්තේ අඩයේය. අපහසු යැයි නොසිතා දෙව්මින් මේ වතුර ඇදීලීමට සහයෝගය දෙයි. මහත්සි වී වැඩ කරනා විට සිත වෙහෙස යොමු වන විට දෙව්මිගේ සිතින් දුක්බර සිතුවිලි මොහොතකට හෝ මැකී යයි. යළිත් දැස් කඳුළින් තෙත් වන්නේ රාත්‍රී නින්දේදීය.

දන්නා කියන හිතවතුන් සිටිනා තැන්වල දෙව්මිව සොයා බලා අවසානයේ ප්‍රියංකා සිතුවේ දෙව්මි විසින් උදව් කරන බුලත්කොහුපිටියේ සිටින සිරිසේනලාගෙන් ඇය ගැන විමසීමටයි. මාලිංගගේ දුරකථන අංකය සොයා ගත් ඇය මාලිංගට සියලු

විස්තර පවසා සිටියාය. නමුත් සිරිසේනට ඇ ගැන ආරංචියක් ලැබී තිබුණේ නැත. සිදුවූ සියලු දේ දැන ගත් පසු මාලිංග සේම, සිරිසේනත් දුක් වූහ.

"මේ මොන අපරාධයක්ද උනේ මහත්තයා..?"

මාලිංගත් සමග දෙව්මි ගැන කතාබහ කරමින් සිටිනා විටදී සිරිසේනගේ මුඛින් පිටවූයේ එවැනි වදන්ය.

"හිය මාසෙන් කෙල්ලගෙ වියදමට සල්ලි එව්වා මහත්තයෝ.. ටො ඒකයි උහුලන්න බැරි.. එහෙව් ඇත්තිට නේද මේ කරදරේ උනේ.. අනේ අපි මොකද කරන්නෙ මහත්තයෝ..?"

"හොඳම දේ නම් පොලිසියට දන්වන එක.. ඒත් ඒකෙන් වෙන්තෙ ඔය දෙව්මිගෙ නිවුන් සහෝදරිය හිරිට යන එක.. දෙව්මිගෙ සහෝදරියව හිරිට යවලා බලාගෙන ඉන්න පුළුවන්ද ඒ අයට.. ඒකයි තවමත් ඉවසගෙන හොයන්නෙ.."

"අනේ අනිවිට.. මෙහෙමත් සහෝදරකම් තියෙනවනෙ.. දැන් ඉතින් නිකම් ඉඳලා බැ.. අපිත් මේ වැඩේට බහින්න ඕන.."

"ඒක නම් ඇත්ත සිරිසේන.. සිරිසේනගෙ ලොකු දුව කොහෙද ඉන්නෙ..?"

"තමුත්තේගම මහත්තයෝ.."

"දෙව්මිගෙ එයත් එක්ක සම්බන්ධයක් නැද්ද..?"

"ඇයි නැත්තෙ මහත්තයෝ.. ලියුම් කඩදාසි එවනවා කියලා කෙල්ල ඒ දවස්වල කියල එවලා තිබුණා.."

"එහෙමද..? සිරිසේන නිකමට වගේ ලියුමක් දාලා බලන්න.. කියන්න බැහැනෙ.. අපි නොහිත දේවල්නෙ වෙන්තෙ.."

"ඒක හැබැව් මහත්තයෝ.. මංපොඩි කෙල්ල ඉස්කෝලෙ ඇවිලා ආව ගමන් ලියුමක් ලියාගෙන හිහිත් නැපැල් කරන්නම්.."

දින ගණනාවක සිට දෙවිමි හිසේ කැක්කුමකින් පෙළෙන්නට
විය. නොයෙක් අත් බේන් කළද පලක්වූයේ නැත. බේන් ගන්න
යමු යැයි නදිකා කෙතරම් පෙරැන්න කළද ඇ එය ගණනකට
නොගත්තාය. කඩෙන් බේන් පැකට් එකක් ගෙන තම්බා දුන් නදිකා,
දෙවිමිට නිදියන්නැයි පවසා දරුවන් දෙදෙනා සමඟ වැවට ගියේ
නාගෙන එන්නය. මේ නමුත්තේගමට දැඩි ලෙස පායනා කාලයයි.
දෙවිමිට මේ පැවිල්ල ඔරොත්තු නොදෙනැයි නදිකාට සිතෙයි.

කුලී වැඩක් සොයන්නට උදෙසාම නිවසින් පිටත්වූ නිමල් කිසිදු වැඩක් නොලැබුණ නිසා යළිත් නිවසට පැමිණියේය. නිවසේ ඉදිරිපස දොර වසා තිබුණද එහි අගුල දමා තිබුණේ නැත. නිමල් සෙමෙන් දොර විවර කළේය. ගෙතුළ කිසිදු හැල හොල්මනක් නැත. සියලු දෙනාම වැවට නාන්නට යන්න ඇති බව නිමල්ට වැටහුණි. දෙවිමි නිදන කාමරයේ දොර මදක් විවර වී තිබුණි. නිකමට ඒ දෙස හොඳින් බැලූවිට ඔහුට පෙනුණේ ඇඳ මත නිදාගෙන සිටින දෙවිමිය.

සෙමෙන් දොර අසලට ගිය ඔහු ඇතුළට එවුණේය. දෙවිමි
සිටියේ තද නින්දේය. ඇ ඇඳ සිටී ගවුම දණහිසින් මදක් ඉහළට
එසවී තිබුණි. ඇගේ ඇත් දල පැහැති සිරුර නිමල්ගේ සිනේ රාගික
හැඟිම අවුස්සන්නට සමත් වූයේ නිතැතිනි. වටපිට බැලූ ඔහු
සෙමෙන් කාමරය තුළට ගියේය. ඇඳේ පසෙකින් හිඳගත් ඔහු
ගැහෙන ඇඟිලි තුඩු වලින් දෙවිමිගේ ගවුම මදක් ඉහළට එසවුවේය.

කකුල දිගේ ඉහළට ඇදෙන උණුසුම් අතක පහසින් නින්දන්
නොනින්දන් අතර සිටි දෙවිමි අවදි විය. තමා අසල ඉදගෙන උන්
නිමල් දුටු ඇය බියපත්ව කැගැසුවාය.

"කැමැත්ත එපා නේනා.. කවුරුත් නැ.. බියවෙන්න එපා.. අපි දෙන්නා විතරයි ඉන්නෙ.."

නදීකා නාන්තට වැට්ට ගිය බව දෙවිමිට මතක් වූයේ දැන්ය.

“උඹ මහ චන්ද්‍ර මිනිසෙක්.. පලයන් මෙතනින් එළියට.. මං

කැගහනවා.. මං කොයි තරම් විශ්වාසෙකින් ද මෙතන ඉන්නෙ..
උම් ඒ විශ්වාසෙ නැති කරා.. මං අසරණ වෙච්චි ගැනියෙක් මිනිසො..
මෙහෙමද මට සලකන්නෙ.."

තමා කළ ක්‍රියාවේ බරපතලකම නිමල්ට වැටෙහුනේ දැන්ය. තමාගේ අකීකරු, නොහික්මුණු සිත ගැන ඔහු පසුතැවුණේය. තමා විනාශ කිරීමට සිතුවේ දේවතාවියක් වත් සිතක් ඇති ස්ත්‍රියක්ව නොවේදැයි ඔහුට සිතුණි.

"මට සමාවෙන්න නෝනා.. මට සමාවෙන්න.. මේ මං හිතලා කළ දෙයක් නෙමෙයි.. අනේ නෝනා.. මට සමාවෙලා මේ ගැන නදීකාට කියන්න ඵ්පා.. නෝනාට කවදාවත් මගෙන් අතුරු ආත්තරාවක් වෙන්නෑ.."

නිමල්, දෙවිමි අසළ වැද වැටුණාය. අනතුරුව කාමරයෙන් පිටව ගියේය. දෙවිමිගේ ඇඟට ලේ පොදක් ඉනුවේ දැන්ය. නොපෙනෙන බලවේගයක් විසින් හෝ තමාව මේ මොහොතේ ආරක්ෂා කළ බව ඇයට විශ්වාසය. තවදුරටත් මේ ස්ථානය තමාට ආරක්ෂිත වේ යැයි ඇයට සිතන්නට බැරිය. තමාට තමා අහිමි වී ගියද ඔහුට තමාව අහිමි කළ නොහැකි බව ඇයට සිතෙයි. තමා නැති ජීවිතයක් ඔහුට නැත. ඔහු කවදා හෝ දිනක එතතුරු තමා ඒ ජීවිතය ආරක්ෂා කළ යුතු නොවේදැයි දෙවිමිට සිතෙයි.

චිත්ත ඇඳ මිනිස් නැගී සිටී දෙවිමි ඇඳ පැළඳ ගත්තාය. නදීකා ඒමට පෙර මෙතනින් පිටවිය යුතුය. බැගයේ ඇති පැනත්, දින පොතත් අතට ගත් ඇ නදීකාට කෙටි ලිපියක් ලිව්වාය. තමා යන බවත්, ඊට හේතුවක් නැති බවත්, කොහේ හෝ ආරක්ෂා වී සිටින බවත්, සොයන්නට කරදර නොවන ලෙසත් ඇය ඉල්ලා සිටියාය. නිමල් ගැන කිසියෙක් නදීකාට කියන්න දෙවිමිට නොහැකිය. ඇය මේ තත්ත්වය දැන ගැනීමෙන් සිදුවන යහපතක් නැත. දෙදෙනා යලිත් රණ්ඩු සරුවල් වී ඇය දරා දෙදෙනාත් සමඟ පාරට වැටෙන තත්ත්වයට පත් කරන්නේ කුමකටදැයි දෙවිමිට සිතෙයි. තමා සන්නක වූ මුදලින් විකක් නදීකාටත් තමා දෙවිමි

එළියට බැස්සේ වට්ටිට බලමිනි. පෙනෙන තෙක් මානයක් නිමල්
නොවීය. එය දෙවිමගේ සිතට සහනයක් විය.

තවුත්තේනම වට්ටිට පැමිණීමට සැතපුම් හයක් පැමිණිය යුතුය.
මේ දිගු දුර දෙවිම පැමිණියේ පයින්මය. ඇගේ දෙපා රිදුම් දෙන්නට
විය. හිසරදය තව තවත් උත්සන්න විය. අතරමගදී හමුවන කඩවලින්
වතුර ටිකක් ඉල්ලා බොන ඇය දෙපා ඉක්මන් කරන්නේ රැ
බෝවීමට ප්‍රථම කොහේට හෝ යාගන්නටය.

* * * * *

නදීකාට මේ තරම් දුකක් මුළු ජීවිත කාලය තුළදීම දැනිලා
නැත. නිමල් තමා හා දරු දෙදෙනා අත්හැර ගියදා වුවද නදීකා
මේ තරම් වැළපුණේ නැත. දෙවියනේ ඇය කොහේ යන්නට
ඇත්ද...? මේ නාදුනන ඉසව්වේ ඇයට කාගේ පිහිටක්ද...? නිමල්
ගෙදර සිටියේ නම් ඔහුව පිටත් කර හරින්නට තිබුණා නොවේදැයි
ඇයට සිතූණි.

යන එන තැනක් කියා ගියා නම් සිහිත් මේ තරම් විඳවන්නට
වන්නේ නැත. සා පැටියෙකු තරම් අහිංසකය. හිත කුඩා දරුවෙකුගේ
මෙන් පිටිතුරුය. කිසිදින කාටවත් නපුරක් ඒ සිත තුළ ඇතිවූයේ
නැත. තමාට මේ තරම් විපතක් කළ සහෝදරියටද ඇය අනුකම්පා
කළාය. දෙමාපියන්ගේ නම්බුව ආරක්ෂා කළ යුතු නිසා ජීවිතයට
පැමිණි සියලු දුක් කරදර ඉවසා ඇය දුක් විඳින්නීය. පොඩි උන්
දෙදෙනාට දවල්ට කන්නට දුන්නද නදීකාට කන්නට පිරියක්
තිබුණේ නැත. බලා ගත් අත බලාගෙන සුසුම් හෙලනවා
හැරෙන්නට ඇයට කරන්නට දෙයක් තිබුණේ නැත.

ගෙයින් එළියට බැස පිටව ගියද දෙවිම නිවස හැරදා යාහි
යැයි නිමල් සිතුවේ නැත. තමා කළ වරද ගැන දහස් වර පසුතැවුණු
ඔහු ඇය ඒ වරදට සමාව දේවි යැයි යන විශ්වාසයෙන් හවස්
යාමේ ගෙට පහාට වූයේය. ඔහු එන පෙරමගට හඬා වැටී පැමිණියේ
නදීකාය.

"අනේ දෙයියනේ අපිට වෙච්ච දේ.. තෝනා ගිහින්.. කොහෙ
ගියාද..? අතුරු ආත්තරාවක්ද කවුද ඉතින් දන්නෙ..?"

නිමල්ගේ සිත තිගැස්සුණේය.

"තෝනා ගිහින්.. කොහෙ ගියාද..?"

"දන්නෑ.. ලියුම් කැල්ලක් තියලා ගිහින්.. හදිසියෙම යන්න
හිරණය කළා.. කලබල වෙලා හොයාන්න එපා.. කරදරයක් නොවී
ඉන්නම් කියලා.."

නිමල්ගේ දෙපා පණ නැතිවී ගියාක් මෙනි. නිවසට පිරිකතක්
වී මෙපමණ දවස් තම සිතටද ශක්තියක් වූයේ ඇය නොවේද...?
ඇගේ මුදල් වියදම් කර රට කපු වගාවට සූදානම් වූයේ ඇය
නොවේද...? ඇය කොතරම් ජීවිතයට ඔව්දන් දුන්නේද...? ඔහු කිසි
දිනක එවන් අවවාද අනුශාසනා අසා නැත. එහෙව් තැනැත්තියට
මා මේ කළ අපරධය කුමක්දැයි ඔහු සිතුවේය. පිල උඩ හිඳගත් ඔහු
පුංචි දලු උඩට ඉස්සි ඇති රට කපු ගස් දෙස බලා සිටියේය. තව
ටික දවසකින් මේ ගස් වැඩි රටකපු සෑදෙනු ඇත. අනේ ඇයට
ඒවා බලන්නට වාසනාව අහිමි කළේ තමා නොවේද...?

"බැරිවෙයිද අපිට ටිකක් විපරම් කරලා බලන්න කොහෙ
ගියාද කියලා...?"

නදීකා දෑසත් නාසයත් පිස දමමින් ස්වාමියාට ළංවූවාය.

"දවල් ගියා නම් දැන් කොහෙ කියලා හොයන්නද..?"

"මට කියන්න එපා කියලා කිව්ව නිසා නොකිව්වෙ.. තාත්තට
මේ ගැන දන්වලා ඇරියා නම් ගෙවල්වලට කියලා මෙලහකට
තෝනාව ගෙදර එක්ක ගිහින්.. අනේ මං මෝඩියක් වුණානෙ..
තාත්තාට ලියුම් කඩදාසියක් යවන්න ඕන විස්තරේ කියලා..
එතකොට ගෙවල්වලට දන්වලා හොයලා බලයි.. තෝනාට අතුරු
ආත්තරාවක් වුණොත් අපිටත් හොඳක් වෙන එකක් නෑ.. ඔහේ
දන්නවද..? මට සල්ලිත් තියලයි ගිහින් තියෙන්නෙ.. අත්තිම

මොහොතෙන් අපේ දූෂකට පිහිට වෙන්නයි හිත තිබිලා තියෙන්නේ.. ඇයි දෙයියනේ මගෙන් වරදක් වුණාද හිටි හැටියෙ පිටවෙලා ගියෙ..?”

නදිකාගේ වදන් නිසා නිමල්ගේ සිත පුරා විදුලි කොටන්නට විය. දැන් ඉතින් තමාට ගැලවුමක් නැත. මුළු ජීවිත කාලය තුළම මේ පව පටිසන් දෙනු නොඅනුමානය.

සිරිසේන, නදිකාට ලිපියක් ලිව්වේත්, නදිකා සිරිසේනට ලිපියක් ලිව්වේත් එකම බලාපොරොත්තුවෙනි. තාත්තා විසින් එවන ලද ලිපිය දුටු නදිකා විස්සෝප වූවාය. ඇ නංගිගේ අත් අතුරු රැගත්, තාත්තාගේ අදහස් පිරි ලිපිය කියෙව්වේ කඳුළු පිරි නෙතිනි. සියල්ල සිහිනයක් වන තරමට බලාපොරොත්තු දැගිලි අතරින් ගිලිහී ගියේ කෙතරම් ශෝචනීය ලෙසද..? ඇය වෙනුවෙන් මීට වඩා දෙයක් කරන්නට තිබුණා නොවේදැයි නදිකාට සිතෙද්දී ඇගේ ලය රිදුම් දෙන්නට විය.

* * * * *

මේ කිසිත් නොදත් ගගන ලංකා ගමනට සූදාම් විය. ලංකාවට ගොස් ටික දිනකින් නැවත දෙව්මිත් සමඟ මාස කිහිපයකට ඔස්ට්‍රේලියාවට පැමිණීම ඔහුගේ අදහසයි. ඇයට මේ ඉසුරින් පිරි රට පෙන්වීම ඔහුගේ බලාපොරොත්තුවයි. විවාහ වුවද ඇයත් සමඟ නිදහසේ ඇවිදින්නට යන්නට, කතා බහ කරන්නට අවස්ථාවක් ලැබුණේ නැත. සියල්ල කඩිනමින් සිදුවීම නිසා ඔවුන් දෙදෙනාටම ඔවුන්ගේ නිදහස සීමා විය. ටික දිනක් හෝ දෙව්මිත් සමඟ නිදහසේ ජීවත්විය යුතු යැයි ගගනට සිතූණි. ගගනගේ කැමැත්තට සහයෝගය දීමට ඔහුගේ මිතුරන් ද ඔහුට උදව් වන්නට විය.

දෙව්මිත් සමඟ ඔස්ට්‍රේලියාවට ආපසු ඔවුන් දෙදෙනාට නවාතැන් ගන්නට ගගනගේ මිතුරු මාර්ටින් කදිම නවාතැන්පලක් සොයා තිබුණේය. එය පිහිටා තිබුණේ ඩැන්ඩිනොන්වලය. එය,

ඩැන්ඩිනොන් වල උප නගරයක්වූ ස්ප්‍රින්ට්විල්ය. මෙම නවාතැන් පල මාර්ටින්ගේ සීයා ජීවත්වූ නිවසයි. සීයා මිය ගිය පසු එය වසා දමා ඇත. එය සුද්ද පවිත්‍ර කර ගගනට මාස දෙකක් දෙව්මිත් සමඟ ජීවත්වීමට ඉඩ සලසා දෙන බවට මාර්ටින් පොරොන්දු විය.

එසේම ගගනගේ සියලු යාලු මිත්‍රයන් වෙනුවෙන් සංග්‍රහයක් පැවැත්වීමටද ගගන සිතා සිටියේය. එයද මේ ස්ථානයේම සැලසුම් කිරීමට ඔවුන් කතාබහ කළහ. ඩැන්ඩිනොන් අවට ප්‍රදේශයේ පිහිටි තවත් උප නගර අතර ස්ප්‍රින්ට්විල් එක් උප නගරයක් පමණි. මෙම නගරවල ලාංකිකයන් බහුලව ජීවත්වේ. එසේම ඉන්දියානුවන්ද ජීවත්වේ. ලාංකික මෙන්ම ඉන්දියානු කඩ සාප්පුද මෙම ප්‍රදේශයේ බහුලය. මෙම ප්‍රදේශය පුංචි ඉන්දියාව ලෙස ද හඳුන්වන්නේ ඉන්දියානුවන් බහුල ප්‍රදේශයක් වීම නිසාය.

ගගන සියල්ල සැලසුම් කළේ සතුටිනි. දෙව්මි දකින්නට යනතුරු ඔහුට ඉවසිල්ලක් නැත.

බොහෝ අවස්ථාවල ගගන, මාර්ටින් සමඟ ඔහුගේ රථයේ වැඩට යයි. එකම සේවා ස්ථානයේ වැඩ කළ දෙදෙනාටම එය පහසුවක් විය. මෙල්බර්න් වලටම වාහනයෙන් යාමට පුළුවන්කමක් නැත. එයට හේතුව වූයේ නගරය තුල තදබදය වැඩිවීමයි. මේ නිසා ගගන හා මාර්ටින් ඊරුක්කත්තටත් වල පිහිටි දුම්රිය පලට කාරයේ ගොස් කාරය එහි නවතා නගරයට දුම්රියේ යති. මෙල්බර්න් වලට රැකියාවට යන සෑම දෙනෙක්ම අනුගමනය කරන්නේ මෙම ක්‍රමයයි. එය කුමන තරාතිරමක රැකියාවක් කළ ද සම්ප්‍රදාය විය.

ගගන රැකියා ස්ථානයෙන් නිදහස් කළ බව දැන්වූ ලිපිය ලැබුණේ අදය. ඔහුගේ සතුට නිමිහිම් නැතිවිය. ඔහු වහාම මාර්ටින්ට දුරකථන ඇමතුමක් දුන්නේය. ප්‍රමාද නොවී අදම ලංකාවට යාමට විසා ලබාගැනීම ඔහුගේ අදහස විය. මිතුරාගේ සතුට ඉදිරියේ මාර්ටින් ඔහුට සුබ පැතුටේය.

දෙව්මිව පුද්ගලයෙකුත් පුද්ගලයාට පත් කිරීමට සිතූ ගගන ඉතා

අත්මනින් ලංකාවට එන බවත් ඇයට නොකියන්නට තීරණය කළේය. ඔහු දෙවිමීට කතා කරන්නේ සතියට දෙවරකි. ඒ අතර තුළ මසකට ලිපි දෙකක් පමණ එවයි. මෙවර කතා කළ යුතු දිනය උදා වුවද ගගන එය නිසා මනාම අවකාශ කළේය. හිටි හැටියේම ඇය වෙත ගොස් ගේට්ටුව අසල පෙනී සිටින්නට සිත්වූ බොහෝ දායාව නිසා ඔහු ඇට කතා නොකර සිටින්නට තීරණය කළේය.

ගගනගේ ඇවතුම් පැවතුම් හැන මාර්ටින් සුදුසියට පත්වන වාග් අන්තය. ඔහු දෙවිමීට මේ තරම් දැරිය කිරීම හැන ඔහුගේ සිතට සුදුසියක්ද ඇතිවිය. මාර්ටින්ට ලාංකිකයන් බොහෝ ලෙස ආශ්‍රය කරන්නට ලැබී ඇත. එසේම අන් ජාතිකයන්ද විය. ඒ හැමටම වඩා ගගන වෙනස්ය.

වෙනත් රටවලින් මෙවරට පැමිණෙන්නවුන් තම තනිකම, පාලුව මග හරවා ගැනීමට කාන්තා ඇසුර අපේක්ෂා කරයි. ඒවා තාවකාලික බැඳීම් මිස සදාකාලික වූවක් නොවේ. මාර්ටින් තවම විවාහ වී නැත. තමා කැමති කාන්තාවක් හා කලක් එකට වාසය කිරීම, අන් හැටිම මේ රටවල සුලභ කරණයකි. නමුත් ගගන එසේ නොවේ. ඔහු දිවිහිමියෙක් තම ප්‍රේමය ආරක්ෂා කරයි. විවාහ වීමට ප්‍රථම වුවද ඔහු එවැනි ආශ්‍රයක් පැතුමේ නැත. මෙහෙම මිනිසුන් දක්නට ලැබීම ද සුදුසියට කරුණක් යැයි මාර්ටින්ට සිතෙයි. මෙවැනි සුවිශේෂී ගතිගුණ නිසාම මාර්ටින් අනෙක් මිතුරු මිතුරියන්ට වඩා ගගනට ලැබීය. ඔහුගෙන් උගත් දෑ ද බොහෝ විය.

එදින රාත්‍රියේ ගගන සිය යහළුවන් වෙනුවෙන් කුඩා ප්‍රිය සම්භාෂනයක් පැවැත්වූයේය. ඒ උරුන්ක්ස්ටන්ටල පිහිටි කුඩා වෙනත්ලකයි. කා සී විනෝද වූ ඔවුන් මිදුරු සංගීතයකටද සවන් දුන්හ. යාළු මිත්‍රයන් එකිනෙකා වැළඳගෙන සංගීතයට අනුව නටන්නට පටන් ගත්තේය. පිරිමින් සමග නැටුමට පැමිණියද ගගන කාන්තාවක් තුරුම කොටගෙන නැටුමට කිසිම කැමැත්තක් නොදැක්වූ සුද්ගලයෙක්ය. ගගනගේ මේ ඇවතුම් පැවතුම් වලට ඔහුගේ මිතුරු මිතුරියන් සරදම් කළද ගගන තම ප්‍රතිපත්ති අත්හැරේ

නැත. ගගනගේ තරම් දන්නා ඔවුන් ඔහුට සරදර කළේ ද නැත.

ඔබවම රාත්‍රිය වනතෙක් පැවති මේ ප්‍රිය සම්භාෂණය අවසන් වූයේ ගගනට සැමගේ සුබ පැතුම් පිරිනැමීමෙනි. මිතුරු මිතුරියන් ගෙන් ඇත්වීම ගගනට වේදනාත්මක එකක් විය. ඒ ඔහු ඔවුන් අතර සැබෑ මිතුරෙකු වීම නිසයි.

සැමගෙන් සමුගත් ගගන, මාර්ටින් සමග ඔහුගේ රටයට ගොඩ වුණි. අද ගගනත් සමග ඔහුගේ තවානැතේ නතරවී හෙට ගගනට කල්මවින් දක්වා රැගෙන යාමේ කටයුත්ත ඔහු බාරගෙන තිබුණි. නිහඩව කල්පනාවේ හිලී සිටිය ගගන වෙත මාර්ටින් හැරුණේ ඔහුගේ නිහඩකම පාලුවකට හැරුණ නිසාය.

"උඹ මොකද කල්පනා කරන්නෙ..?"

ගගන මිතුරා වෙත හැරුණේ දුක්බර වහිනි.

"මට ඇත්තටම දුකයි මාර්ටින්.. දැන් මගෙ කියලා හිතෙන තරම්ම මෙහෙ හැමදේටම හුරුවෙලා.. යන එන තැන් යාලු මිත්‍රයෝ, මට දුකයි දාලා යන්න.. ඒත් මට යන්නම් වෙනවනෙ.."

මාර්ටින් සිතාසුණේය.

"අපේ යාලුකම් අපි රටවල් දෙකක හිටියත් වෙනස් වෙන්වෙතැ ගගන.. උඹ මට විශේෂයි.. මගෙ වර්ගයේ අයටත් වැඩිය මං උඹට ලංවුණා.. මේ ගමන හිහිත් හොඳ තීරණයක් අරගෙන වගේත්. ගගනට ආයෙත් රස්සාවට ගන්නත් එයාලා සතුටුයිනෙ.."

මාර්ටින් සිතාසමින් පැවසුවේ මිතුරාගේ සිත සතුටු කිරීමටය.

* * * * *

දෙවිමී අනුරාධපුරයට යන බසයකට ගොඩවූයේ අරමුණකින් තොරවය. ගමන් වෙහෙස, ඉවහාංගත්වය, මෙහි නොකී සියල්ලත් නිසා ඇය වෙහෙසට පත්ව සිටියාය. තමා මේ යන්නේ තම ජීවිතය විනාශ කර ගැනීමට යන ගමනක් නොවේදැයි දෙවිමීට

සිතෙයි. සෙවිම්මේ බලතැම් වලට යටත් නොවී. මිය නොවී මේ සියල්ල බලාපොරොත්තු වී හා පැවසුවේය. ඇය තමාට සමාන දෙනු ඇතැයි දෙවිමි සිතුවාය. එවිට සියලු වරදවල් පැවැත්මෙන් දෙමාපියන්ගේ කර මතය.

සිසිටත්, සිසිටත් හා නොකියන්නා යැයි ඉල්ලා සිටි දෙමාපියන්ට එවිට තමා අසීරු දරුවන් වනු ඇත. තොරා ගත යුත්තේ කුමන පැත්තදැයි තොරා අධ්‍යයනයට දෙවිමි නොහැකිය. සියල්ල රහස්‍ය කොට ගෙන යළිත් පැත්තමිමා වෙත ගිය හැකිය. සෙවිම් දිවිත් දිවමි දෙවිමිමේ වර්තය ගෙන ගියහොත් ගෙන ද ඇයට යටපුරණයක් තමාට එහි සිටි තත්ත්වයක් නැත. ගෙන, සෙවිමිත් සමග ජීවිතය ගෙන යයි නම් ඒ සිසිටත් තමාට දරාගන්නට පුළුවන් දේවල් නොවේ. තොරම් දෙය නම් සියල්ලන්ගේම ඇත්වී සිටීම යයි දෙවිමි සිතෙයි.

තොත්දොස්තරවරයා ඇය අසලට පැමිණියෙන් දෙවිමිමේ සිසිටිලි ලෝකය මදකට විසිරුණේය.

"තොතොද...?"

"ලක්‍ෂ්‍යාධිපතිවරයා..."

මහ වීතරි පත දුන් පසුව එය දෙස බැලූ දෙවිමි මහුගේ පාත්‍රයට ගෙවා දැමුවාය. යළිත් අසුනට ගිය තමා ගත් ඇය කල්පනා කරන්නට වුවාය.

නදීතාගේ නිවස තමාට අතය කුමියක් යැයි දෙවිමි සිතුවාය. මවුනට කරදරයක් නොවී යහපතක් වෙතුවෙන් කටයුතු කිරීමට සිතා සිටි ඇයට මුහුණ පාන්නට සිදුවූයේ සිසි වීරකත් නොසිතූ සිදුවීමකටය. නිමල් සමාන ගත්තට මහුට සමාන දී එහි වීසුවේ නම් තමාගේ ජීවිතය අනාගතයට බව දෙයට සිතූණි. එසේම නදීතාගේ මිදී විසිරී ගිය පවුල් ජීවිතය එක් තැන්වූ මොහොත් යළිත් එය කැවී මිදී යන්නට පුළුවන.

නිමල්, නදීතාත් සමග යළිත් එක්තැන්ව ඇත්තේ මහුගේ පරණ පුරුදු, යකිතුණ අත්කැර නොවේ. ඇයට දැනුණේ පිළිතුරකි. මහුගේ අත විටේ තමාගේ කකුලේ පහළ සිට ඉසවුවයි. එය නැවතුණේ කලාං ප්‍රදේශයටය. ඇයට අත්පිටියාවත් දැනුණේ සිතට තරහක්ද එක් කරලමිනි. ගෙන වෙතුවෙන් ආරක්‍ෂා කළ, යතොත් නැවත සේම සිරුවේ ද අත් කෙතොකුණේ ස්පර්ශයට ලක්වීම මතා වේදනාවක් ලෙසින් දෙවිමිට දැනුණි. මහු තමාට කෙතොකුණ දැක්වූයේ කෙතොම් ආදරණීය විලසින්ද? තමා මහුගේ උණුසුම් දැවුණේ මල් පියල්ලක් තරම් සැකැල්ලුවේනි. සතුටිනි. ගෙන මතකයට එද්දී දෙවිමිමේ දැක් කෙලින් තෙත් විය.

ගෙන නිවසට තමා කරන්නට ඇත. මහු සෙවිමිට කදුකා ගන්නට නැත. සෙවිමි මහුවද යටටත්තට ඇතැයි දෙවිමි සිතෙයි. සෙවිමි නිවසේ සියල්ලන්ම යටටුවේ නම් යළිත් තමාට ඒ නිවසේ දොරගලු විවර වන්නේ නැත.

බසය අනුරාධපුරයට එනවිට දෙවිමිට තොරවීම තිත්ද ගොත් සිටුණි. ඇයට අවදි කළේ ඇය අසල ඉරගෙන සිටි කාන්තාවකි. දෙවිමි අවදිවුණේ නිගැස්සි වටපිට බලමිනි.

"මේ තොතොද...?"

ඇය ළඟ සිටි කාන්තාව ගෙන් විමසුවේ කරදරයක් අනුරාධපුරයට පැමිණ නැති නිසාය.

"මේ අනුරාධපුරේ වටුම..."

කාන්තාව දෙවිමි දෙස බැලුවේ විමසිල්ලෙනි. ඇ සිටින්නේ වීඩාවෙන් හෙමිබත්ව සේම යම් කිසි සියකින් හා කුතුහලයකින් බව දෙවිමි දුටු ජීනෑම කෙතොකුට වැටහෙයි. පෙනුමෙන් ඇය උසස් පවුලකට අයත් තැනැත්තියකැයි කාන්තාවට සිතෙයි.

"මේ දරුවා තොතොද යන්නේ..."

දෙවිමි නිගැස්සි ඇ දෙස බැලුවාය. යන්නේ තොතොදැයි

ඇය දැන සිටියේ නැත. පැමිණියේ හිස හැරුණු අතේය. දෙවිමිගේ විලාසයට කාන්තාව සිතේ කුකුසක් එක් කරලන්නට සමත් විය.

"ඇයි ළමයෝ.. මොකක් හරි ප්‍රශ්නයක්ද..? ඔයාට හොඳටම කෙනෙට්ටු පාවයි.. බයවෙලා වගේ.. යන්න කොහොටද ඇහුවට දෙන්න උත්තරයක් නැතුව වගෙයි.. ඔයා මේ කොහෙද යන්න..? ගෙදරින්වත් තරහා වෙලා එන ගමනක්ද..? මේ ශුද්ධ භූමියක් තමයි.. ඒත් දෙවියෝ බුදුන් වගේම යක්කු, පෙරේතයෝත් මෙහෙ ඉන්නවා.. ඔය විදිහට පාර දිගේ යන්න ලැස්තිවෙන්න එපා.. ඔයාට තේරෙනවද..?"

මේ කාන්තාව තමාට අවවාද දෙන්නේ තරවුවක ස්වරූපයකිනි. එය සැබෑම ලොංගතුකමකින් යැයි දෙවිමිට සිතෙයි. තමාගේ අසරණකම මැය හා පැවසුවහොත් ඇගෙන් යම්කිසි උපකාරයක් ඉල්ලාගත හැකි යැයි දෙවිමි සිතුවාය.

"බස් එක ආපහු යනවා.. ඔය දෙන්නත් බහින්න.."

කොන්දොස්තරවරයා ඔවුන් වෙත එමින් පැවසුවේය. දෙවිමිත් නාදනනා කාන්තාවත් වහ වහා බසයෙන් බැස්සේ ඔහුගේ පෙනුමේ වූ රළු බව නිසාමය.

"නැන්දෙ.. මම කරදරයක් වැටිලා ඉන්නෙ.. මට උදව් කරන්න.. කොහෙ හරි මෙහෙ තියෙන ආරාමෙකට යන්න.. මෙහෙ එහෙම තැන් ඇති නේද..?"

දෙවිමි එය සිතාමතාම කීවේ එවැනි තැනක් තමාට අහය භූමියක් වන හෙයිනි. එසේම මේ කාන්තාව ගැන විශාල පැහැදීමක් ඇතිවූ නිසාමය.

"ඇයි දරුවෝ මොකද ඔයාට වුණේ..? ගෙදරින් තරහා වෙලා ආවද..?"

"නෑ.. ඒත් මට ගෙදරින් එන්න උනා.. මගෙ ඕනකමකට නෙමෙයි.."

කාන්තාවගේ සිතේ තම දියණියගේම වයසේ ඉන්නේ යැයි සිතූණු මේ දරුවා කෙරෙහි අනුකම්පාවක් ඇතිවිය. ඒ පමණක් නොව ඇය ගුරුවරියකි. සමාජයේ ප්‍රශ්න ගැන අවබෝධයක් සිටියා සේම අසරණ දරුවෙකු කරදරයකට පත්ව සිටි අවස්ථාවක ඇයට ඉවත බලාගෙන යාමේ හැකියාවක්ද නොවුණි. කළ යුතු හොඳම දෙය කුමක්දැයි ඇය මොහොතකට කල්පනා කළාය.

"නැන්දෙ.. මට වතුර ටිකක්.."

දෙවිමි පැවසුවේ දැඩි පිපාසයක් දැනුණ හෙයිනි. ඇය තවමත් දහවලට කෑවේ නැත. දවල්ට කන්නට සිටියේ නදිකා නාගෙන ආ පසුවය. දෙවිමි නළල මිරිකා ගත්තේ ඇඟිලි තුඩුවලිනි. බඩහින්න, වෙහෙස, පිපාසය හා වේදනාව නිසාම ඇගේ හිස රිදුම් දෙන්නට විය.

"ඔය දරුවා දවල්ට කෑවද..?"

"බැරිවුණා.."

"යමු කඩට ගිහින් තේ ටිකක්වත් බොමු.."

නාලනී ඉස්කෝලෙ හාමිනේ, දෙවිමිත් සමඟ අසල කඩයකට ගොඩවුණාය. වැඩි වේලාවක් නොයා දෙවිමි බනිස් ගෙඩියක් කෑවාය. නාලනී ඇයට තවත් බනිස් ගෙඩියක් ළං කළාය. එපා යැයි නොකියූ දෙවිමි එයත් කුසට දමා ගත්තාය. බනිස් කා අහරව තේ කෝප්පයක්ද දෙවිමිට ලැබුණි.

දෙවිමි අත් බැගයේ වූ පසුම්බිය අතට ගත්තාය. නාලනී ඊට පෙර මුදල් කොලයක් අතට ගෙන තිබුණ බවක් දෙවිමි දැන සිටියේ නැත. දෙවිමි මුදල් පසුම්බිය අතට ගත් බව දුටු නාලනී ඇය දෙස බැලුවාය.

"ඔය ළමයා ඉන්න.. මං සල්ලි දෙන්නම්.."

"එපා නැන්දෙ.. සල්ලි තියෙනවා.."

සේවකයා ඔවුන් අසලට පැමිණියෙන් ඒ කතාව අවසන් විය.

"ආ.. ඉතිංයා මේකෙන් සල්ලි ගන්න.."

දෙවිමීට පෙර, නාලනී මුදල් පැවැය. සේවකයා එතනින් ඉවත් වූයේ ඉතිරි මුදල් යතොන යන්නය. ඒ ඇසිල්ලේ නාලනී, දෙවිමී වෙතට හැරුණාය.

"දුව.. මං ඔයාට විශ්වාස කරනවා.. ඒ වගේම ඒ විශ්වාසය ඔයා ආරක්ෂා කරන්න ඕන.. ඔයාගෙ වගේ වයසෙ දරුවෙක් මටත් ඉන්නවා.. ඔයාට කරදයක් කියලා දැන දැන මට මෙහෙම ඔයාට පාරේ දාලා යන්න බෑ.. අද කාලෙ රටේ ලෝකෙ වෙත දේවල් නිසා මේ ඇතුළට අනවශ්‍ය ප්‍රශ්න ගන්නත් බෑ.. ඒත් මට ඔයාගෙ ප්‍රශ්නෙ දැන ගන්න ඕන.. ඊට පස්සෙ මං කියන්නම් ඔයාගෙ ප්‍රශ්නෙට විසඳුමක් ලැබෙන විදිහක්.. ඔයාට තේරුණා තේද..?"

මැය කරුණාවන්ත කාන්තාවකැයි විශ්වාසය හිත තුළ පැල පදිංචි වුවද දෙවිමීගේ සිතට දැනෙන්නේ බියකි. ඇය නදීකාගේ සෙවනද විශ්වාස කළාය. ඒත් පිරිමියෙක් සිටිනා සෙවනකට යළිත් යන්නට දෙවිමීට නොහැකිය. ඇය යළිත් නාලනී වෙත හැරුණේ කමාගේ අසරණකම කියාපාන්නටය.

"නැන්දෙ.. මට නැන්දුව විශ්වාසයි.. ඒත් පිරිමියෙක් ඉන්න නැතකට යන්න මට බයයි.."

එවර නාලනී, දෙවිමී දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි.

"ඇයි..?"

"මම ටික දවසක් හිටියා මං අදහන නැතක.. ඒ ගෙදර හිටිය කොතා අද මං නිදාගෙන ඉන්නෙයාට කාමරේට ඇවිත්.."

"ඉතින් මුතුන් කරදරයක් වුණාද..?"

"නෑ.. මං කොතොම හරි එළියට ආවා.. ඒ මිනිහා මගෙන් කමාව ඉල්ලුවා.. ඒත් මං ගෙදර අයටත් නොකියයි මෙහෙම ආවෙ.."

දෙවිමී කවුදැයි යන්න හඳුනා ගැනීමට නාලනීට ඒ වදන් නොදුටම සැහුණි.

"ඔයාට අපේ ගෙදර නම් එහෙම කරදරයක් වෙත එකක් නෑ.. මගෙ මහත්තයා භාරුවරයෙක්.. දුවයි, පුතයි ඉස්කෝලෙ යනවා දුව උසස් පෙළ පන්තියෙ.. පුතා අපේ පන්තියෙ.. ඉස්සර වෙලාම මට ඔයාගෙ ප්‍රශ්නෙ දැනගන්න එපායැ.. ඊට පස්සෙ මං සිදුසු පියවරක් ගන්නම්.. ඔයා කැමතිද ඒකට..?"

දෙවිමී වහා හිස නගා බැලුවාය.

"නැන්දෙ.. නැන්ද වගේ කෙනෙක් මට මුණගස්වන්න ඇත්තෙ මගෙ වාසනාවකට.. මගෙ හිතේ තියෙන බය නිසාය මං එහෙම කිව්වෙ.. මගෙ මහත්තයා කවද හරි මාව නොයාගෙන එනකම් මං ආරක්ෂා වෙන්න ඕන.."

නාලනීගේ සිත තිගැස්සුණි. එසේ නම් මැය විවාහක යුවතියකි. නමුත් මෙතෙක් ඒ වගක් ඇයට පෙනුණේ නැත්තේ දෙවිමීගේ ලාබාලකම නිසාමය.

දෙවිමීගේ මේ වදන් නිසා නාලනීගේ සිත සැබවින්ම අනුකම්පාවෙන් බරවිය. දෙවිමී කුමක් හෝ කරුණක් නිසා අසරණ වූ යුවතියකි. සැබවින්ම ඇයට අහිංසක තැනැත්තියකැයි නාලනීට සිතෙයි.

නාලනීගේ නිවස පිහිටා තිබුණේ අනුරාධපුර ටවුමේය. බස් නැවතුමේ සිට මද දුරක් පයින් යන්නට තිබුණි. දෙවිමීගේ පහසුව තකා නාලනී ඇයත් සමඟ ත්‍රිරෝද රථයකට ගොඩවුණාය.

නුවර වැව පිස හමා එන මද සුළඟ දෙවිමීගේ ගතට සනීපයක් එක් කළද සිතේ පිඩාව ඒ සිසිලසින් නිවුණේ නැත.

නාලනී ඉස්කෝලෙ හාමිනේගේ නිවස තිබුණේ නුවර වැවට මුහුණලාය. මේ යන ගමන ගැන දෙවිමීගේ සිතේ බියක් නැත්තේ ද නොවේ. නදීකාගේ නිවසේදී මුහුණ පාන්නට සිදුවූ

අවාසනාවන්ත සිදුවීම සිහියට එද්දී ඇගේ සියොලගම හිරිවැටේ. මේ යන්නේ තමා නාදුනන තැනකටය. පෙනුමෙන් මේ කාන්තාව කරුණාවන්ත තැනැත්තියකි. පෙනුමෙන්, කතාබහෙන් මිනිසුන් මතින්ට පුළුවන් සමාජයක තමා ජීවත්වන්නේ නැති බව දෙවිමි වටහාගෙන සිටී දෙයකි.

ගගන යළි කිසියම්ම දිනක තමා සොයා ඒ නම් ඔහු වෙනුවෙන් ආරක්ෂා කළ යුතු බොහෝ දේ තම ජීවිතයේ වේ. ඒ සියල්ල අමතක කර දමා ගගන, සෙවිමින් සමඟ ඉදිරි ජීවිතය ගෙන යයි නම් තමාට කුමක් සිදුවුවද කම් නැතැයි දෙවිමිට සිතෙයි. ගගනට එවැනි දෙයක් කරන්නට පුළුවන්වේදැයි සිතේදී දෙවිමිගේ හඳවන රිද්ම දෙයි. ඒ ගින්න සිරුර පුරා දිවගොස් දෙනෙතින් පිට පනියි.

"අපි මෙතනින් බහිමු දුව.."

නාලනී බැලුවේ කල්පනාවේ ගැලී සිටිනා සෙවිමි දෙසය. ඇගේ තෙත් බොඳවී ඇති බවක් දුටුවෙන් ඇය හඬනා බව නාලනීට දැනුණි. ස්වාමියාත් සමඟ එකතුවී ඇගේ ප්‍රශ්නයට හොඳ විසඳුමක් ලබා දෙන්නට නාලනී තීරණය කළේ ඇ ගැන උපන් අනුකම්පාවෙනි.

* * * * *

සුපුරුදු ලෙස ගගනව කල්මරින් ගුවන්තොටුපළට ඇරලවීමට පැමිණියේ මාර්ටින්ය. වාහන නැවතුම්පලේ වාහනය නවතා මාර්ටින් ගගනත් සමඟ අමුත්තන්ගේ ශාලාව දක්වා පැමිණියේය. ගුවන් යානය පිටත්වීමට ඇත්තේ තවත් සුළු කාලයක් නිසා දෙමිතුරන්ට ඔවුනොවුන්ගෙන් සමුගන්නට සිදුවිය. වෙන්වීමේ අවස්ථාවේ ඔවුනොවුන් උණුසුම් හැඟීමෙන් වැළඳ ගත්තද දෙදෙනාගේම දැස්වල දිදුලන කදුළක් දක්නට ලැබුණි.

"ආයෙත් ඉක්මනට අපි හමුවෙමු ගගන.."

මිතුරාගේ දැස් බලා මාර්ටින් තෙපලුවේය.

"මං ලංකාවට ගිය ගමන් කතා කරන්නම්.."

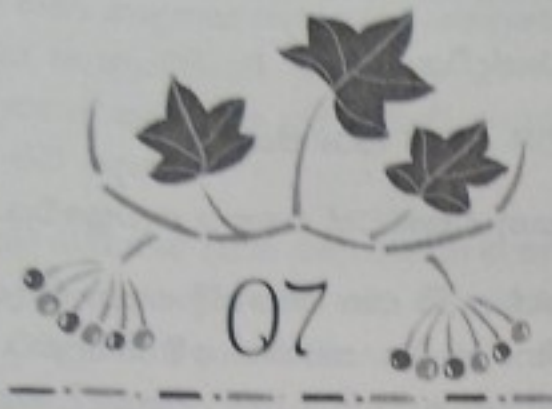
ගගන පොරොන්දුවිය.

"වයිෆ් - දෙවිමි මතක් කරා කියන්න.."

මාර්ටින් අවසන් වතාවටත් ගගනට පැවසුවේය.

ගුවන් යානයේ නැගී එන ගමනේදී ගගන සිතුවේ දෙවිමිව පුදුමයට පත් කරනා හැටිය. තමාගේ මේ විහිදුවට අම්මා නම් හොඳටම දොස් කියනු ඇතැයි ගගනට සිතෙද්දී ඔහුගේ මුවගට දඟකාරී සිනහවක් මැවෙයි. ගගන හිතාමතාම දෙවිමිට කතා කරන දිනය ද මග හැරියේය. ඒ මේ ගමන ගැන නිකමටවත් ඔහුගේ මුවින් පිටවෙතැයි බියෙනි.

* * * * *

මුළුතැන්ගෙයි

සිටි බිරිඳ අසලට ගිය රණවිර ඉස්කෝලෙ මහතා බිරිඳගේ මුහුණ දෙස බැලුවේ බැරැම් කතාවකට මුල පිරීමට මෙනි. මේ වනවිට දරුවන් දෙදෙනා හැර මේ ප්‍රශ්නයේ සියලු තොරතුරු රණවිරත්, නාලනීත් දැන උන්න. දෙවිමි බොරුවකින් තොරව සියලු දේ ඔවුන් හමුවේ පවසා සිටියේ තමාගේ පිහිටට සිටිනා එකම දෙවිවරු ඔවුන් යැයි සලකාය. දෙවිමි ඔවුන්ව විශ්වාස කළා සේම ඔවුන්ද දෙවිමිගේ කියුම් සත්‍යයක් යැයි විශ්වාස කළහ. මේ අවස්ථාවේ දෙවිමි සිටියේ ඉස්කෝප්පු කාමරයේ නින්දකය. නිවසේ සිටි දරුවන් දෙදෙනා පාසල් වැඩ කටයුතුවල නියැලී සිටියහ.

"නාලනී.."

රාත්‍රී අහර පිසින්නට සූදානම්ත් සිටි නාලනී හිස නගා සැමියා දෙස බැලුවාය.

"මේ දරුවා මේ ප්‍රශ්නෙන් පටලවාගෙන ඉන්නේ විහින්නයි. ඇයි එයාට බැරි අම්මා, තාත්තා ළඟට නෙමෙයි, එයාගේ අත්තම්මා ළඟට යන්න.. වැඩිහිටියෝ වග කියන්න ඕන ප්‍රශ්නයක් නේද මේක.. අපි ළඟට ආව එක හොඳට ගියා.. මෙහෙම පාරට වැටුනානම් අද ජීවිතේ පවා විශ්වාස නෑ.. හොඳම දේ අපි මේ ගැන

වැඩිහිටියන්ට දැනුම් දෙමු.."

නාලනී සිතන්නේත් එයමය. මේ දැවිවිය නිකරුනේ දුක් විදිය යුතු තැනැත්තියක් නොවේ. සියලු දෙනාගේම ආදරය, සෙනෙහස නොඅඩුව තියෙද්දී ඇය මංමුලා වී සිටින්නේ අනුකම්පාවෙන් පිරි හදවතක් තිබීම නිසාය. දෙමාපියන්ගේ නම්බුව තමා තම ආත්මය බිලිදීමට ඇය සූදානම්ව ඇති සෙයකි.

"එක තමයි මාත් හිතපු දේ. පව්.. අහිංසක දරුවා.. ඒ ළමයාගේ පින්වත්තකම නිසා තේද අපි ළඟට ආවෙත්.. අතේ ඇත්තට හෙත්තයා කිව්ව වගේ වෙන විපතක් වුණා නම්.. කී දෙනෙක් හින්දර උහුලන්නද..?"

නාලනීට හිල්ලිණි. මේ ඇයට පල දෙන්නට ඇත්තේ පෙර කළ අතුසලයක් වන්නට ඇත. ඇය අවදි වූ පසු යළිත් මේ ගැන කතා කළ යුතු යැයිද, ඇයට සියල්ල පහදා දිය යුතු යැයිද නාලනී සිතුවාය.

* * * * *

කටුනායක ගුවන් තොටුපලින් පිටතට පැමිණි ගගන කුලී රියකට නැගුණේ ද කාට්ටත් රහසිනි. දෙවිමිව පුදුමයට පත් කිරීමේ නොඉවසිල්ල ඔහුගේ සිතේ බලවත්ව නැගුණි. තමා දුටු විට ඇය කෙතරම් පුදුමයට පත්වේවිද..? සතුව දරාගත නොහැකිව ඇයගේ ඇස්වලින් කඳුළු පිටවෙනු ඇත. තමාගේ දැත් අතර සිරවී උරහිසේ මුහුණ හංගාගෙන ඇය කඳුළු යටපත් කරගන්න සැරසෙන ආකාරය ඔහුට මැවී පෙනෙන්නට විය. ගතවුණු මාස දහයක කාලයට වඩා ඇය දැකීමේ නොඉවසිල්ල මේ අවස්ථාවේ ඔහුගේ සිතේ බලවත් විය.

දිසාසේකර මැණිකේ දින ගණනාවක සිට හිසරදයකින් පීඩා වින්දාය. මවගේ අසනීප තත්ත්වය නිසාම දියණිය සඳුනි සිය දරු දෙදෙනාත් සමඟ දින කිහිපයකට නිවසේ නතර වන්නට ආවාය. මව සිටින්නේ දෙවිමි නොමැති ශෝකයෙන් බව සඳුනි වටහා

ගත්තාය. මවගේ අසනීප තත්වය වැඩිවෙදැයි සඳුනි නිතර සිටියේ බියෙනි.

දෙවිමිගේ ප්‍රශ්නය විසඳීමට මේ අවස්ථාවේ නීතියේ පිළිසරණ පතනු විනා කළ හැකි අන් යමක් නැතිබව සඳුනි සැමියා වූ තරංගත් සමඟ කතාබහ කළ දෙයක් විය. නමුත් දෙවිමිගේ දෙමාපියන් ඊට අනුබලයක් නොදෙනි. එයට හේතුව වී ඇත්තේ මේ සියල්ලෙහි වැරදිකාරිය වූ සෙවිමිට නීතිය ඉදිරියට යාමට සිදුවන නිසාය. එසේ කියා දෙවිමිගේ ජීවිතය විපතට පත් කිරීම යුතු නොවේ යැයි ගගනගේ සොයුරිය හා සොයුරා නිගමනයකට බැස සිටියද ඔවුන්ට මේ අවස්ථාවේ ඊට පියවරක් ගැනීමට ඉදිරිපත් විය නොහැකි විය. මේ ව්‍යසනය නිසා සැවොම සිටියේ අසහනයෙනි. හරි හැටි කෑමක්, බීමක් ගැනීම පවා සිදුවුණේ නැත.

දහවල් ආහාර ගෙන බෙහෙත් බොන දිසාසේකර මැණිකේ මේ වේලාවට මදක් විවේක ගත්තේ කෙටි නින්දකට යාමෙනි. පාසල් ගොස් පැමිණෙන දරුවන් දෙදෙනා නිහඬ කර ගන්නට සඳුනිට උපක්‍රම යොදන්නට සිදුවන්නේ ඔවුන්ගේ කැගැසීම් මවගේ නින්දට බාධාවක් වන නිසාය. දරු දෙදෙනා ඇතුල් කාමරයට ගෙන යන සඳුනි ඔවුන් දෙදෙනාව වෙස් ඇඳීම සඳහා යොමු කරවන්නේ එය නිහඬ ක්‍රීඩාවක් වන නිසාය. දරුවන් දෙදෙනාට යළිත් නිදහසේ කෑකෝ ගැසීමට ඉඩ ලැබෙන්නේ ආත්තම්මා අවදි වූ පසුවය.

දරුවන් දෙදෙනා කාමරයට දැමූ සඳුනි රෙදි සේදීම සඳහා නාන කාමරය ගියාය. ඇ රෙදි සේදුවේ ද දෙවිමි ගැන කල්පනා කරමිනි. පවුලේ නම්බුව ආරක්‍ෂා කිරීමට සියල්ල හැර දමා අබිනික්මන් කිරීමට ඇය සිත හදාගත්තේ කෙසේද..? ඇයට මේ ගැන මවත් සමඟ කතා කරන්නට තිබුණි. මේසා ගින්දරක් මුළු පවුලටම දී ඇය සැනසීමක් නොලැබුණ බවද සඳුනි දනියි. සෙවිමි ඇයගේ රැවටිල්ල දිගටම කරගෙන යාමේ යැයි දෙවිමි සිතන්නට ඇත. එක කුස උපන් නිවුන් සොයුරියන් දෙදෙනාගේ ගතිගුණ

අහසට පොළව මෙන් ඇත් වූයේ කෙසේදැයි සඳුනි කල්පනා කළාය.

"සඳුනි නෝනා.. සඳුනි නෝනා.."

සඳුනිගේ කල්පනා ලෝකය කඩා වැටුණේ නන්දාවතීගේ කැගැසිල්ලෙනි.

"ඇයි නන්දා.. මොකද මේ බෙරිහන් දෙන්නෙ.. මාව එක පාරටම බයවුණා.."

සඳුනි නාන කමරයෙන් පිටතට ආවේ බියපත්වය. අම්මාට අසනීපයක්වත් සෑදී ඇත්දැයි ඇගේ සිත මොහොතකට නතර විය. අධි රුධිර පීඩනය උත්සන්න වුවහොත් සිදුවන අයහපත් ප්‍රතිඵල ගැන ඇය දැන සිටියාය.

"දෙයියනේ.. සඳුනි නෝනා.. ගගන මහත්තයා.."

නන්දාවතීට ඉතිරි හරිය කියා ගැනීමට නොහැකි වූයේ එදෙසට එන සපත්තු හඬක් කන වැකීම නිසාය. සඳුනිට ද ඒ හඬ දැන් දැන් ලංව ඇසේ.

"මොකද නන්දාවතී මං දැකලා දිව්වෙ, ආතක් පාතක් නැතුව.."

ගගනගේ හඬ ඇසෙද්දී සඳුනි ද ගල් ගැසුණාය. ඇය තවත් පුදුමයට පත්වූයේ මොහොතකින් සොයුරාගේ රුව දැස් ඉදිරිපිට දකින්නට ලැබුණ නිසාය.

"මල්ලි.. ඔයා.. මොකද මේ..?"

අක්කාගේ ස්වරූපය ගගනගේ මුවහට සිනාවක් එක් කරලන්නට සමත් විය.

"මොකද අක්කා.. දැන් නන්දාවතී මාව දැකලා පන එපා කියලා දිව්වා.. ඒ පාර මොකද මේ ඔයා බයවෙලා.. හරියට මහ රූ පැකියුලා දැක්කා වගේ.."

මේ අපූරු නාටකයේ සද්දය ඇසී දරුවන් දෙදෙනා ද එතනට දිව ආහ.

"මල්ලි.. ඇයි කියන්නැතුවම ආවෙ..?"

"කවිටියටම සපුයින් එකක් දෙන්න.. විශේෂයෙන් දෙව්ට.. කෝ එයා..?"

සඳුනි, නන්දාවතී දෙස බැලුවාය. කුඩා සොයුරියත්, සොයුරා දෙස බැලුවාය. නන්දාවතීගේ මුහුණ ශෝකයෙන්ද, බියෙන් ද ඇලලී ගියේය.

"චූටි මාමා.. නැන්දා.."

පුතාගේ කටහඬ ඇසෙද්දී සඳුනි බියට පත්විය. ඇය වහා සිහි එලවා ගත්තාය.

"මල්ලි.. දෙවිමි අත්තම්මලගෙ ගෙදර ගියා.. අත්තම්මට ටිකක් සනීප නැතුව.."

තාරක පුතු මව දෙස බැලුවේ පුද්ගමයෙනි. එවැනි බොරුවක් ඇය මාමාට පැවසුවේ ඇයිදැයි ඔහුට තෝරා බේරා ගැනීමට නොහැකි විය. සඳුනි පුතු දෙස හෙලුවේ තරවුටු බැල්මකි. ගගන ඒ බවක් දුටුවේ නැත.

"ඒකත් එහෙමද..? කමක් නෑ අක්කා.. අම්මා කෝ..?"

"අම්මටත් ටිකක් සනීප නෑ.. දැන් නම් නිදි.."

"ඇයි ඒ..?"

"දන්නැද්ද පුංචි හිසරදයක්.."

"අක්කා.. මං මේ ගමන් ගිහින් දෙව්ව එක්ක එන්නම්.."

එක බොරුවක් වැසීමට තවත් බොරුවක් ගොතන්නට සඳුනිට සිදුවිය.

"මල්ලි ආව ගමන්නෙ.. ටිකක් මහන්සිය ඇරලා යන්න.. අම්මත් එහෙ යන්න ඕන කතාවක් කිව්වා.. නැගිටිම අම්මත් එක්ක යන්න.. අත්තම්මාව බලන්න ඕන කිය කියා හිටියෙ. අපිට එක්ක යන්න බැරිවුණා.. ඩ්‍රයිවරුත් නෑ මේ දවස්වල මල ගෙයක් වෙලා ගිහින්.."

අක්කාගේ ඉල්ලීමට පිටුපාන්නට ගගනට නොහැකි විය.

"මහත්තයාට මං තේ එකක් හදන්නද..? දවල්ට කාලත් නැතිව ඇතිනෙ.. මං කෑම ලෑස්ති කරන්නද..?"

නන්දාවතී ද පියව් තත්ත්වයට ලංවෙමින් විමසුවාය.

"එහෙනම් මං නාගන්නම්.. කන්න නම් බෑ.. නන්දාවතී මට තේ එකක් හදන්නකො.."

ගගන සිනාසෙමින් කාමරයට හැරුණේය.

"පුතාලා.. මාමට මහන්සියි.. ඔයාලට ගෙනාපු දේවල් අපි පස්සෙ බලමුද..?"

ආපසු හැරුණ ගගන පුංචි උන් දෙදෙනාගෙන් විමසා සිටියේ සැබවින්ම ගතට දැනුණ මහන්සිය නිසාමය.

"කමක් නෑ මාමෙ.."

තාරක සිනාසී පැවසුවේය.

ගගන නොපෙනී ගිය පසුව සඳුනි සුසුමක් හෙලුවාය. මල්ලි දැන් සිටිනා තත්ත්වය අනුව ඔහු දෙවිමිට කතා නොකරන බව විශ්වාසය. අම්මාත් අවදි වූ පසු ඔහුට හිමිත් සැරේ මේ ගැන පැවසිය යුතුය. සඳුනිගේ සියොලගම ගැහේ. මේ සියල්ල දැන ගත් පසු ඔහුගේ හැසිරීම කෙබඳු විය හැකිද..?

"අපි මොකද කරන්නෙ සඳුනි තෝනා.. පුංචි මහත්තයා දැන් මේක දැන ගත්තම මොනවා වෙයිද..? අපි හැමෝටම ඉන්න

හම්බවෙන්නෙ නැතිවෙයි..”

නන්දාවතී සිහි එලවා ගනිමින් විමසා සිටියාය.

“අනේ මන්දා නන්දා.. මං කල්පනා කළෙත් ඒක.. එයා අපිට දොස් කියාවි.. අපි මීට වැඩිය දෙයක් කරන්න තිබුණා කියලයි මට හිතෙන්නෙ..”

“පුංචි මහත්තයා නම් තව ඉවසන එකක් නෑ.. මං හිතන්නෙ පොලිසි යාවි.. එහෙම හරි කමක් නෑ අපිට දෙවිමි නෝනව හොයා ගන්න පුළුවන්නම්..”

“නන්දා මල්ලිට තේ එකක් හදන්න.. මං රෙදි ටික හෝදලා එන්නම්..”

සඳුනි යළිත් නාන කාමරයට වැදුණාය.

කාමරයට ගිය ගගන කාමරය පුරා තෙත් යැව්වේය. දෙවිමි නැති නිවසේ මහා පාලුවක් ඔහුට දැනුණි. ඇඳ ආසන්නයේ වූ කුඩා මේසය මත ඔහුගේ විශාල කරන ඡායාරූපයක් තබා තිබුණි. තමා නිවසින් යනවිට එය තිබුණේ කාමරය කොතේ වූ රාක්කයේය. මෙය දෙවිමිගේ වැඩක් වන්නට ඇතැයි ගගනට සිතෙයි.

අම්මා අවදි වූ විගසම තල්දූව යන්නට ගගන සිතුවේය. ඔහු නාන කාමරයට වැදුණේ ඉක්මනින් නා ගැනීමට සිතාය. ගමන් මහත්සිය දැනුණද විවේකයක් ගන්නට ඔහු නොසිතුවේය.

“අක්කා කවදද මෙහෙ ආවෙ..?”

තේ කෝප්පය තොල ගාමින් ගගන විමසුවේ සොයුරියගෙනි.

“දවස් දෙකක් වෙනවා..”

“දෙවිමි ගියේ කවදද..?”

සඳුනිගේ තනි සිතට මේවා දරා ගැනීමට අපහසුය. මල්ලි මෙලෙස පැමිණෙන බව දන්නේ නම් තරංගට නිවසට වී ඉන්න

කියන්නට තිබුණා නොවේදැයි ඇයට සිතෙයි.

“ඊයෙ ගියෙ..”

සඳුනි පැවසිවේ ඔහුගේ බැල්ම මගහරිමිනි.

“දැන් අම්මා ඔයාට හොඳටම බනිවි.. මෙහෙම දන්නන්නෙ නැතුව ආවා කියලා..”

කතාව වෙනතකට යොමු කරලීමට සඳුනිට අවශ්‍ය විය.

“මං එහෙම ආවෙ දෙවිමිව පුදුම කරන්න.. අම්මා බනින්නෑ.. මං දැක්කම බොරු තරහක් නම් ගනියි.. දන්නවනෙ එයාගෙ හැටි...”

ගගන පැවසුවේ සැහැල්ලුවෙනි.

“මං අම්මව ඇහැරවන්නද..?”

තේ කෝප්පය නන්දාවතී අතට දෙමින් ගගන විමසුවේය.

“එපා මල්ලි.. ඔයා එක පාරටම දැක්කම අම්මව ගැස්සිලා යයි.. දන්නවනෙ එයාගෙ ලෙඩවල හැටි..”

මල්ලිව දුටු විට අම්මා සතුටු වනවාට වඩා කදුළු වගුරු වන්නට පටන් ගන්නා බව සඳුනිට විශ්වාසය. ඇගේ සිතේ තිබෙන වේදනාව දෙගුණ තෙගුණ වී ඇයගේ අසනීපයට එය බලපාවී යැයි සඳුනිට බිය සිතෙයි.

“එහෙනම් ඔයාවත් ඇහැරවන්නකො අක්කෙ..”

මල්ලිගේ මේ නොඉවසිල්ල සඳුනිට වැටහෙයි. ඇගේ සිතට බියක් දැනෙන්නේ මේ සතුට මොහොතකින් ගිලිහෙන නිසාය.

මවගේ කාමරයට ගිය සඳුනි මොහොතක් ඇඳ මත නිදන මව දෙස බලා සිටියාය. මල්ලිගේ පැමිණීම ඇගේ සිතට සතුටකටවත් වඩා වේදනාවක් ගෙන දෙන්නක් බව සඳුනිට විශ්වාසය. තවත් මොහොතකින් මේ ගේ දෙවනත් වන්නට මල්ලි

කැපුණු ඇත. මේ අවස්ථාවට මුහුණ දෙන්නට දැන් දැන් සඳුනිගේ සිතේ විශ්වාසයක් නැතිවා සේය.

සෙමෙන් කාමරය හරහා ගිය ඇය මවගේ ඇඳුමක හිඳ ගත්තාය. පලා නොයන්නට බැරි මේ ප්‍රශ්නය කෙසේ හෝ විසඳා ගතයුතු බව සඳුනිට වැටහේ. මව තමා අසළ සිටීම ඊට ශක්තියක් වේ. මේ නිසාම සඳුනි මවගේ උරහිසට අත තබා කතා කළාය.

දිසාසේකර මැණිකේ දෙනෙත් හැරියේ තිගැස්සෙමිනි. සිතේ ගින්දරින් ජීවත්වන ඇය දැන් සෑම මොහොතක්ම ගෙවන්නේ කනස්සල්ලෙනි. බියෙනි. මේ නිසා ඇගේ නින්දද වෙනදා තරම් ඇයට සුබදායක නොවේ. දිසාසේකර මැණිකේ දියණිය දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි. වෙනදා කවදාවත් ඇය මෙලෙස තමාව අවදි කරන්නේ නැත. ඒ ගැන සිතේ ඇතිවුණේ විමතියකි.

"අම්මා නිදාගත්තා මදිද..? මට කතා කරන්න උනානෙ.."

"ඒකට කමක් නෑ.. දැන් වෙලාව කීයද..?"

"තුනයි කාලයි.."

දිසාසේකර මැණිකේ ඇඳුමක හිඳගෙන හිසකෙස් සකසා ගත්තේ දෝතින් හිස පිරිමදිමිනි.

"ඇයි මට කතා කළේ.. මුතුන් හදිසියක්ද.."

දෙපා බිමට දමමින් මව විමසද්දී සඳුනිගේ සිත මදක් පසුබා ගියේය. නිහඬවම තමා දෙස බලා සිටිනා දුචණියට කුමක් හෝ ගැටලුවක් ඇති බව දිසාසේකර මැණිකේ ඉවෙන් මෙන් හඳුනා ගත්තාය.

"අම්මෙ.. අම්මා කලබල වෙන්නැත්නම් කාරණාවක් කියන්න.. කලබල වෙන්න දෙයක් නෙමෙයි.. සතුටු වෙන්න දෙයක්.."

දිසාසේකර මැණිකේ දියණිය දෙස බැලුවේ තිගැස්සෙමිනි. නමුදු ඇය තම සිත පාලනය කර ගන්නට උත්සාහ කළාය.

"ඇයි දුව.. දෙවිමි..?"

"නෑ අම්මෙ.. මල්ලි ආවා.."

මවගේ දෑස් උඩ යද්දී මුව විවර වෙද්දී සඳුනිගේ සිතට බියක් දැනුණි.

"මල්ලි...!"

"ඔව් අම්මෙ.. අපිව පුදුම කරවන්න හිතාගෙන නොකියම ඇවිත්.. විශේෂයෙන් දෙවිමි.."

සඳුනි ඒ ටික පැවසුවේ ඇසෙන නැසෙන තරම් හඬිනි.

"අම්මා.."

මෙවේලේ කාමරයට පැමිණියේ ගගනය.

"මගෙ පුතා.."

මේ සතුටු විය හැකි අවස්ථාවක් නොවේ. පුතණුවන් දකිද්දී දිසාසේකර මැණිකේගේ සිත වාචනට නොහැකි විය. ගගන ඇඳුමක හිඳගෙන මවගේ කර වටා අතක් යවා ඇගේ හිස සිප ගත්තේය. මවගේ දෑසට නැගුණු කඳුළු ගගන දුටුවේ නැත.

"අම්මා.. මමයි අක්කට කිව්වෙ අම්මව ඇහැරවන්න කියලා.. දෙවිමිව එක්ක එන්න යන්න.. අම්මත් යන්න ඕන කිව්වලුනෙ.. ආත්තම්මව බලන්න.. ඒකයි මං නොගියෙ.."

ගගන කියවාගෙන ගියේ නොවඉසිලිමත් හඬිණි. දිසාසේකර මැණිකේ දෙනෙතින් වැහිරෙන කඳුළු පිසදා ගැනීමට උනන්දු නොවුණද මුවින් නැගි ඉකිය යටපත් කර ගත්තේ එය පුතුට පෙනේවි යැයි බියෙනි.

"ඇයි ඔයා එන වගක් නිකමටවත් කිව්වෙ නැත්තෙ..?"

හිස ඔසවා පුතු දෙස බැලූ දිසාසේකර මැණිකේ විමසුවාය.

ගගන සිතුවේ මව හඬන්නේ තමා දුටු සන්තෝෂයට කියාය.

"හරි අම්මා.. මං ආවා.. දෙවිමිව බය කරන්නයි මං මෙහෙම ආවෙ.. දැන් මං දැක්කම පුදුම වෙයි.."

දිසාසේකර මැණිකේ එවර බැලුවේ සඳුනි දෙසය. සඳුනි ද මව සේම අසරණ වූවාය. සොයුරාගේ මේ සතුව, මේ සෙනෙහස ගිලිහී ගියේ කුමන පාපයකටදැයි ඇයට නොවැටහේ.

"යමුකො.. අම්මා ලැස්ති වෙන්නකො.. අක්කා පොඩි දෙන්නත් යනව නම් ලැස්ති කරවන්නකො.."

ගගන එක දිගට කිවාගෙන ගියේය. අම්මා තවමත් ඇඳ මත හිඳගෙන බලා සිටියි. අක්කා ද නිසොල්මන්ය. ඔවුන්ගේ මුහුණ වල සිනාවක සේයාවක්ද නැත. ගගනගේ සිතට සැකයක් ඇති නොවුණද නොවේ.

"අක්කා.."

එවර ගගන සොයුරිය වෙත හැරුනේ නොඉවසිල්ලෙනි.

"ඇයි.. ඔය දෙන්නා නිකං අප්පට එකේ වගේ.. ඇයි අක්කා මුතුන් ප්‍රශ්නයක්ද..?"

මල්ලි දෙස බැලූ සඳුනි නිහඬවම අම්මා වෙතටද හැරුණාය. දැන් ඉතින් මෙය කියන්නේ නැතිව බැරි තත්ත්වයට පත්ව ඇත. කොතරම් කල් ගත්තද කොයි මොහොතේ හෝ එය කිව යුතුව ඇත.

"පුතා.."

දිසාසේකර මැණිකේ පුතුගේ උරහිසට අත තබා ඔහු තමා වෙතට හරවා ගත්තාය.

"මගෙ පුතා කලබල වෙන්න එපා.. පොඩි ප්‍රශ්නයක් වුණා.."

ගගනට එකවර කිසිවක් වටහා ගැනීමට නුපුළුවන් විය.

"අම්මා.. ඇයි දෙවි... දෙවිට මුතුන් කරදරයක්ද..?"

"පුතා කලබල වෙන්න එපා.. අපි නොහිතපු දෙයක් සිද්ද වුණා.. දුව.. නන්දාටත් කතා කරගෙන එන්න.. එදා උන දේවල් හරියටම දන්නෙ නන්දා.."

දිසාසේකර මැණිකේ සඳුනිට පැවසුවෙන් සඳුනි කාමරයෙන් පිටතට ගියේ නන්දාවකි කැඳවාගෙන එන්නටය.

පුරා පැයකට ආසන්න කාලයක් මවත්, නන්දාවකිත් කියනා දේවල් ගගන අසා සිටියේ සිහිනයෙන් මෙනි. එය සත්‍යයක් යැයි ඔහුට වටහා ගැනීමට ද නුපුළුවන් විය. දෙවිමිට නිවුන් සොයුරියක්, ඇය දෙවිමිගේ ජීවිතය විනාශ කර ඇති වගත්, දෙයියනේ දෙවිමි.. දැනටමත් ඇයගේ ජීවිතයට යම් කිසි කරදරයක්..

ගගන දෝතින්ම හිස බදාගත්තේය. කිසිදිනක ඇයට තමාගෙන් ඇත්වී සිටිය නොහැකි බව ගගන දනියි. ඒත්.. දෙමාපියන්ට නැදැයිත් කිකරු සෑම විමට පරාජිතයා ගැහැනියක් වූ ඇය මේ අවස්ථාවේ සියල්ල දරාගෙන කොහේ හෝ සිට දුක් විඳිනවාදැයි ඇයට සැක සහිත විය.

"අම්මා.. ඇයි අක්කා ඔයාලා මේ තරම් දෙයක් වෙලත් සද්ද නැතුව ඉන්නෙ.. ඇයි පොලීසියට ගියෙ නැත්තෙ.. ඇයි මට කිව්වෙ නැත්තෙ..? ඔක්කෝටම හපන් මේ පිරිමි ටික.. උන් එකෙකුටත් මොලේ නැති වුණාද..? දෙවිමිගෙ අම්මා, තාත්තාට ඕන විදිහට හැමදේම කරන්න ඇයි ඔයාලා ඒ මිනිස්සුන්ට මේ වෙලාවෙ යටත් වුණේ..? එයාලට ලොකු එයාලගෙ නම්බුව විතරයි. ඒ කෙල්ල මේ තරම් ලොකු වෙනකම් කොන් වෙලා ජීවත් වෙලා තියෙන්නෙ.. එයාලා දෙවිමිව ළඟට අරගෙන තියෙන්නෙත් එයාලගෙ නම්බුව ආරක්ෂා කරන්න.. ඇයි ඔයාලා ඒ වගේ මනුස්සයෝ වෙනුවෙන් අර අහිංසක කෙල්ලගෙ ජීවිතේ අනතුරට දැමීමෙ.. අම්මා මං

හිතුවේ නෑ අර තරම් දෙව්ට ආදරේ කළ ඔයාවත් මේ වෙලාවේ මෙහෙම දෙයක් කරාට් කියලා..”

ගගනගේ වත කෝපයෙන් රතුට් ඇත. ඔහු කාමරයෙන් පිටව ගියා නොව දිව ගියේය. ඔහුට දැන් මුළු ලෝකයම එපාට් ඇත. ඇයට සරණ තමා මිස අන් කවරෙක්වත් නැත. ඇයගේ අඩුව දැනෙන්නේ තමාට මිස අන් අයට නොවේ. ඇය කෙසේ හෝ සොයා ගැනීමට වැඩ පිළිවෙලක් සකසා ගත යුතුය. කුමක් පළමුව කරන්නේදැයි ගගනට නිතර නැතිවිය.

සඳුනිත්, දිසාසේකර මැණිකේත් ගගන පසුපසින් කාමරයෙන් පිටවූයේ එකවරය.

කාමරයට ගිය ගගන සරම ගලවා දමා කලිසමක් හා කම්සයක් ඇඳ ගත්තේය. මුදල් පසුම්බිය අතට ගත් ඔහු අල්මාරිය විවර කළේ අත වූ මුදල් ප්‍රමාණවත් නොවූ නිසාය.

ලාවිවුර විවර කළ ඔහු තමාගේත්, දෙව්මිගේත් බැංකු කාඩ්පත් තැන්පත් කර ඇති කුඩා කවරය අතට ගත්තේය. එහි බැංකු කාඩ්පත් දෙකම තිබුණේ නැත.

“පුතා මොනවද බලන්න..?”

දිසාසේකර මැණිකේ ඔහු අසලට පැමිණියේ එවරය.

“මගෙ කාඩ් එක බැලුවෙ.. අතේ තියෙන සල්ලි මදි...”

“පුතා.. කලබල වෙලා මේ ප්‍රශ්න විසඳගන්න බෑ.. අනික ඔය කාඩ් දෙක තියෙන්නෙ සෙවිම් ළඟ..”

එවර මව දෙස බැලුවේ තිගැස්සෙමිනි. සෙවිම් යනු දෙව්මිගේ නිවුන් සොයුරියයි. ඇය බැංකු කාඩ්පත් රැගෙන ගියේ ඇයි..?

“එයා මෙහෙට ඇවිත් තියෙන්නෙ දෙව්මිට දුන්න දේවල් අරගෙන යන්න.. හැමදේම අරගෙන ගිහිත්.. වත්තෙ ඔප්පුව..”

දෙව්මිගෙ බැංකු පොත.. ඒක දැන් නම් ගාමිණී ලඟ තියෙන්නෙ කිව්වා.. එයා ඒ ටික බාරදෙන්න එනවා කිව්වා ළඟදි.. මේ කරදර නිසා එන්න බැරි වෙන්න ඇති..”

ගගනගේ සිතේ වූ වේදනාව දෙගුණ තෙගුණ විය.

“මේ ගැනි සහෝදරියෙක් නෙමෙයි.. ගිය ආත්මෙක ඉඳන් එන වෛරක්කාරියෙක් වගෙයි..”

අල්මාරිය වසා දමා ගගන ඇඳ මත හිඳ ගත්තේය.

“අම්මා එයාලගෙ දේවල් එයාලට ගන්න කියන්න.. මට ඒවා එපා.. ඒත් දේව්මිගෙ තාත්තාට කියන් මගෙ කාඩ් එක ගෙනත් දෙන්න කියලා..”

“අරයා ඒකෙ නම්බර් එක හොයා ගත්තද දන්නෑ සල්ලි ගන්න..”

“නෑ පුතා.. හැමදේම තරහට අරගෙන ගියත් ගැණි තාත්තාට ඔක්කොම දීලා.. දැන් බයේ ගැහෙනවලු.. කරපු දේවල් ගැන පසුතැවෙනවලු.. ගාමිණී ඒවත් අරගෙන එදාම එන්න හැදුවෙ.. මමයි කිව්වෙ පස්සෙ ගන්න බැරියෑ කියලා..”

“මොනවා උනත් මම එහෙට යන්න ඕන.. අර අම්මණ්ඩිගෙන් අහන්න ඕන දෙව්මි යන තැනක් හරි කිව්වද කියලා..”

“යමු පුතා.. මාත් එන්නම්..”

පුතු තනිවම මේ ගමන යනවාට මව සතුටු වූයේ නැත. හිතේ වේදනාවෙන් තරහෙන් වාහනය රැගෙන යාම සුදුසු කටයුත්තක් නොවේ. සඳුනි ද මේ අවස්ථාවේ අම්මාගේ ඉල්ලීමට විරුද්ධ වූයේ නැත. මල්ලි ගැන ඇගේ සිතේ ඇත්තේ වේදනාවකි. එසේම බියකි. දෙව්මිගේ ජීවිතයට යම් හෙයකින් අනතුරක් වී ඇත්නම් මල්ලිගේ අනගාතය අඳුරු වනු ඇත. ඒ සිතිවිල්ල පවා සඳුනිගේ

හදවන රිදවන්නට සමත් වුවෙන් වහා ඇ ඒ සිතුවිල්ලෙන් ඉවත් වූවාය.

ගහන මවත් සමග රුවන්වැල්ලට ගියේය. ඔවුන් දෙවිමිගේ මහ ගෙදරට යද්දී ගාමිණීත්, ගිතාත් නිවසේ විය. සෙවිම් ද ජීවත් වූයේ කාමරයේ සිරකාරියක් ලෙසිනි. දෙමාපියන් රාජ්‍යට සමාව දුන්නද සෙවිම්ව යළිත් ළං කර ගැනීමට රාජ්‍යයේ සිතේ හැඟීමක් නොවීය. ඇය වෙනුවෙන් සිතවූ සෙනෙහස ඔහු කෙරෙන් ඇත්වූයේ ඇ කෙරෙහි සිතේ පිළිකුලක් එක්කරලමිනි. සෙවිම් දැන් ජීවත් වෙන්නේ එය විය යුතු නිසාම මිස කැමැත්තකින් හෝ සතුටකින් නොවේ.

ගහනව දුටු නිවැසියන් තිගැස්සි ගියහ. ඔහු දෙස බලන්නට පවා නොහැකිව ගිතාත්, ගාමිණීත පසුබැවහ.

"පුතා කවදද ආවේ..?"

ගාමිණී ඔහු පිළිගනිමින් විමසුවේ සිතේ බලවත්වූ පීඩාවෙනි.

"අද.. දැන් පැය දෙක තුනක් වෙනවා.."

"ඉදගන්න පුතා.."

ගිතා අමුත්තන්ට අසුන් පැනවූවාය.

"දෙවිමි ගැන තාවම ආරංචියක් ලැබුණේ නැද්ද..?"

ගහන, ගාමිණී දෙස බලමින් විමසුවේය.

"නෑ පුතා.. මේ වෙනකොට අපි අපේ නෑයෝ හැම කෙනෙක් ගෙන්ම ආරංචි කළා.. යන්න පුළුවන් තැන්වලට ගියා.. දෙවිමිගේ යාලුවන්ගෙන් විපරම් කළා.. ඒ එක තැනකවත් නෑ.."

තවත් බලා සිටීමෙන් පලක් නොවේ. ගහන තම සිතේ වූ එකම සිතුවිල්ල ක්‍රියාත්මක කිරීමට සිතුවේය. ඒ දෙවිමිගේ අතුරුදහන් වීම ගැන පොලීසියට දැන්වීමටයි.

"දැන් ඉතින් ඔයාලා බලාගෙන හිටියට මට බලාගෙන ඉන්න බෑ.. මං අදම මේ ගැන පොලීසියට පැමිණිල්ලක් දානවා.."

ගිතාත්, ගාමිණීත් ඔවුනොවුන්ගේ මුහුණු බලා ගත්හ. ගහනට ඒ ගැන ක්‍රියා කිරීමට අයිතියක් ඇත. සියලු වරදවල් වූයේ තමන් අතිනි. ඊටත් විරුද්ධ වන්නට පුළුවන්කමක් දැන් නැත.

"අපි කළේ වැරද්දක් කියලා අපි දන්නවා පුතා.. සමාව දෙන්න බැරි තරම් වරදක්.. ඒත් අපි පොලීසියට දැන්නුවේ නැත්තෙ දෙවිමිගේ ජීවිතේ අපට නොවටිනා නිසා නෙමෙයි.. මොන වරද කළත් අපේ දරුවෝ හිරිසිට ගියොත් අපි කොහොමද ඒක ඉවසන්නෙත්.. ඒකයි.. ඒත් පුතාට අයිතියක් තියෙනවා දැන් අපිට වැඩිය.. ඔයා කැමැත්තක් කරගන්න.."

ගාමිණීගේ වදන් අභියස ගිතා හඬා වැටුණාය. සෙවිම් තමා කළ වරදවල් ගැන උවමනාවටත් වඩා පසුතැවෙයි. ඇය ඒ තත්ත්වයට පත්වුණේ තමන්ගේම වරදින් යැයි ගිතාට සිතෙයි. ඇයගේ කැමැත්තට ඉඩදී ඇයට අයිති දේවල් දුන්නා නම් අද මේ තරම් ව්‍යසනයක් සිදුවන්නේ නැත. සෙවිම්, අම්මා හා තාත්තාගෙන් ගන්න බැරිවූ පළිය ගත්තේ දෙවිමිගෙනි. තමා කී වරක් නම් ගාමිණීට මේ ගැන ඇවිටිලි කළාදැයි ගිතා දනියි. ඉන් පලක් නොවූ තැන ඇයට සිදුවූයේ නිහඬ වන්නටය.

මේ අවස්ථාවේ මාලනී අමුත්තන් සඳහා තේ පිළිලෙ කරගෙන සාලයට පැමිණියාය. සාලයේ පුටු සෙටිය අසළ වූ ටීපෝව මත තේ බන්දේසිය තැබූ මාලනී ගෙතුළට වැදුණාය. ඇයට මේ කතාබහෙන් අග මුල හොඳින්ම වැටහුණි. මෙතෙක් දවස් දෙවිමි නෝනා ගැන අකම්පාල වෙමින් සිටි මාලනී මෙවර සෙවිම් නෝනා ගැන ද දුක් වූවාය.

ගහන මහත්තයා පොලිසි ගියොත් සෙවිම් නෝනා හිරිසිට යයි. දෙවියනේ.. මේ තරම් ලාබාල දැරිවියක් එවැනි තැනකට ගියොත් ඇයට අනාගතයක් හෝ ජීවිතයක් ඉතුරු වෙයිද..? ඇයගේ

හිස යකාගේ කම්මල බඳු විය. මාලනී නොසිතාම ගියේ සෙවිමිගේ කාමරයටයි. නිවසට පැමිණි අමුත්තන් කවුරුන්දැයි දැනසිටි සෙවිමි දැන් සිටියේ බියපත්වය. මාලනී කාමරය තුළට යද්දී සෙවිමි ඇඳමත හිඳගෙන කඳුළු වගුරුවමින් සිටියාය.

"සෙවිමි නෝනා.."

"මාලනී.."

සෙවිමි තිගැස්සි මාලනී දෙස බැලුවාය.

"ගගනයි, අම්මයි ඇවිත් නේද..? එයාලා මොකද කියන්නේ..?"

"අනේ නෝනා.. දෙවිමි නෝනා ගැන ආරංචියක් නැති නිසා ගගන මහත්තයා පොලිසියට දන්වන වගක් කිව්වා.."

සෙවිමි ඇඳ මතින් නැගී සිටියේ ඉද්ද ගැසුවාක් මෙනි. සිර ගෙදරකට යනවාට වඩා ජීවිතය නසා ගැනීම සුදුසු යැයි සෙවිමිට සිතෙයි. ඇය කෙසෙල් කදක් මෙන් ඇඳ මතට වැටුණාය.

"අනේ මාලනී.. මං වැරද්දක් කළා තමයි.. ඒත්.. ඒත් මං කෙහොමද හිර ගෙදරකට යන්නේ.. අනේ දෙවියනේ.. මං මේ මොනවද කර ගත්තේ..?"

දැනින් මුහුණ වසාගත් සෙවිමි හඬා වැටුණාය. ඇ කළ පව් තේරුම් ගත්තේ මහා විනාශයක් වූ පසුව නොවේදැයි මාලනීට සිතෙයි. දෙවිමි නෝනා කිසිදිනක කාටවත් වරදක් කළ කෙනෙක් නොවීය. එහෙව් ඇයටවූ මේ අසාධාරණයට දෙවියන් වුවද සමාව නොදෙන බව මාලනීට විශ්වාසය. කෙනෙකුගේ පව් පල දෙන්නට ඇත්නම් එය කාටවත් වැළැක්විය හැකි කටයුත්තක් නොවේ. ඇයට සෙවිමි ගැන සිතෙන්නේ ද ඒ අයුරිනි.

සෙවිමි යළිත් ඇඳ මතින් නැගී සිටියාය. අවුල්ව ගිය හිසකෙස් අතින් සකසා ගත්තාය. මාලනී ඇය දෙස බලා සිටියේ බියපත්

නෙතිනි. සෙවිමිගේ අමුත්තක් පෙනුණේ මාලනී වඩාත් ඇය අසළට ළංවූවාය.

"මාලනී.."

"ඇයි නෝනා.."

"මං ටිකක් ගගන එක්ක කතා කරන්නද..?"

"මොනවද නෝනා..?"

"පොලිසි යන්න එපා කියන්න.."

මාලනීගේ සිතේ සෙවිමි ගැන විශාල දුකක් ඇතිවිය. ඇයගේ මානසිකත්වය ගැන මාලනීට හොඳ වැටහීමක් ඇතිවිය.

"නෝනා එහෙමවත් කරලා බලන්න.. ඒ මහත්තයා තරක කෙනෙක් නෙමෙයි.."

සෙවිමි ඉස්සර වූවාය. මාලනී ඇය පසුපසින් පිය මැත්තාය.

සෙවිමිගේ පැමිණීම ගාමිණීගේත්, ගීතාගේත් මුහුණුවලට විශ්මයක් එක්කරලා ලත්තක් විය. ඇගේ විලාසය ඔවුන්ගේ සිතට බයක් වැනි හැඟීමක් ද නැංවූවේය. සෙවිමි පැමිණියේ ගගන දෙස බලාගෙනමය. ගගනද බලා සිටියේ දෙවිමිගේ මේ නිවුන් සහෝදරිය දෙසයි. ඔහුගේ සිත ද විශ්මයෙන් පුරවා ලූයේ දෙවිමිගේත්, සෙවිමිගේත් සමානකමය.

නමුත් දින ගණනාවකට සිට දුකක්, වේදනාවක්, කලකිරීමක් නිසා පීඩාවට පත්ව සිටි නිසා සෙවිමිගේ සිරුර වැහැරී ගොස් තිබුණි.

"ගගන.."

සෙවිමිගේ හඬ කෙදිරිල්ලක් විය. සැවොම ඇය දෙස බලා සිටියේ හිනියෙන් ගල් ගැසීගෙනය. ගගන ඉදිරියට ගිය සෙවිමි ඔහුගේ ඉදිරියේ වැඳ වැටුණේ මහා හඬින් හඬා වැටෙමිනි.

"මට සමාවෙන්න ගගන.. මම ඒ කිසිම දෙයක් කළේ හොඳ සිහියෙන් නෙමෙයි.. ඒත් මාව පොලිසි එක්ක යන්න එපා ගගන.. මට බයයි. මට හිරගෙදරකට ගිහින් දුක් විදින්න බෑ.. ඊට වඩා හොඳයි මං මැරෙන එක.."

සෙවිමිගේ වැලපිල්ල හැමෝගේම නෙත්වලට කදුළු උනන්නට සමත්විය. කිසිවක් කරකියා ගත නොහැකි මානසිකත්වයක සිටියද ගගන ඇයගේ උරහිස්වලින් අල්වා ඇ නැගිටිටුවේය.

"දැන් අඩලා වැලපිලා තේරුමක් නෑ සෙවිමි.. ඒකෙන් දෙවිමි ලැබෙන්නෙ නෑනෙ.. ඔයාටවත් කිව්වෙ නැද්ද එයා යන තැනක්.."

නැතැයි කියන්නට සෙවිමි හිස දෙපසට සැලුවාය. තවදුරටත් මෙතන රැඳීමෙන් එලක් නොවන බව දැනගත් ගගන මව දෙස බැලුවේය.

"අපි යමු අම්මා.."

එවර සෙවිමි, ගිතාගේ සිරුරට වාරුවී හඬා වැටෙන්නට වූවාය.

"පුතා.. පොඩ්ඩක් ඉන්න.."

ගාමිණී එසේ කියමින් කන්තෝරු කාමරයට ගියේය. ගගනත්, දිසාසේකර මැණිකේත් නැගි සිටියේ පිටව යන්නටය. කාමරයට ගිය සැණින් ගාමිණී නැවත ආවේ ආසල් කවරයක් ද අතැතිවය.

"ගගන.. මේ ළමයා එහෙත් ගෙනාව දේවල් අඩුවක් නැතිව මෙනත තියෙනවා.. මේක ගන්න.. මං එහෙ එන්න හිටියෙ.. ඒත් මේ කරදර නිසයි මග හැරුණෙ.."

"මට ඔතන තියෙන දේවල් වලින් මගෙ කාඩ් එක විතරක් දෙන්න.. අනිත් දේවල් මට එපා.. සෙවිමි මේ තරම් අපරාධයක් කළේ එයාගෙ දේවල් දෙවිමිට දුන්න නිසානෙ.. ඔය වගක් දැනගෙන හිටියා නම් මං දෙවිමිව එක්ක යන්නෙ කිසිම දෙයක්

ආසල් කවරය අතට ගත් ගගන එයින් ඔහුගේ බැංකු කාඩ්පත පමණක් ගෙන ඉතිරිවා ගාමිණීගේ අත තැබුවේය.

"පුතා.. මේ මෝඩ කෙල්ල මෝඩකමට කළ දේවල්.. මේවා දෙවිමිට අයිති.. කාටවත් නෙමෙයි.."

"එපා තාත්තෙ.. පුළුවන් නම් මට දෙවිමිව හොයාගන්න උදව් කරන්න.. ඒත් බැරි නම් කමක් නෑ.. මං කොහොම හරි ඒ කෙල්ල හොයා ගන්නවා.."

මව දෙස බැලූ ගගන කිසිවෙකුගෙන් සමූ නොගෙනම නිවසින් පිටවූවේය.

ගගන, මවත් සමඟ නිවසට ගියේ කුමක් කරන්නදැයි සිතමිනි. වාහනය ගේට්ටුව අසළ නතර කරනවාත් සමඟම සඳුනි දුවගෙන ආවාය. ඔවුන් නිවසේ නැති අතරේ ගගනගේ මිතුරා වූ මාලිංග කතා කළේය. මාලිංග කිවූ දේවල් වලින් සඳුනිගේ සිතට බලවත් සතුටක් සේම බලවත් වේදනාවක්ද පැන නැංගාය. මාලිංග ගෙනාවේ දෙවිමි ගැන ආරංචියකි.

මිදුලට පැමිණි කාරයෙන් සොයුරා පිටතට පැමිණීමටත් පෙර සඳුනි ඔහු වෙත ඉගිලුණේය.

"මල්ලි.. මාලිංග කතා කරා.. බලන්න වෙලා තියෙන වැඩේ.."

"ඇයි මොකද..?"

ගගනට වාහනයෙන් පිටතට එන්නටත් සිහියක් නොවීය. දොර හැර ගෙන ඔහු එලෙසම හිඳගෙන සිටියේය.

"මාලිංගගෙ ගෙදර ඉන්න සිරිසේන දන්නවනෙ.. සිරිසේනගේ ගෙදරට දෙවිමි හරියට උදව් කරනවනෙ.. සිරිසේනගෙ ලොකු දුව ඉන්නෙ තඹුත්තේගමලු.. දෙවිමි එහෙ ගිහින්.."

"මොනවා.. දෙවිමි එහෙ ගිහිනි..?"

"ඔව්.."

"දැන් එහෙ ඉන්නවලද..?"

ගගන වාහනයෙන් පිටතට පැමිණෙමින් විමසුවේය.

"නෑ මල්ලි.. ගෙදර කවුරුත් නැති දවසක එහෙත් ගිහිනිලු..."

"මොනවා.. ඇයි ඒ..?"

"ඒක තමයි කවුරුත් දන්නැත්තෙ..?"

වහා ගෙනුළු ගිය ගගන, මාලිංගට දුරකථන ඇමතුමක් ගත්තේය.

"මාලිංග.. සිරිසේන ඉන්නවද..? මට ටිකක් කතා කරන්න දෙන්න.."

"ඉන්න ගගන.. මං කතා කරන්නම්.."

මාලිංග, සිරිසේනට ගගනත් සමඟ කතා කරන්නට ඉඩ දුන්නේය. සිරිසේන තමා තඹුන්තේගම සිටින ලොකු දූවට, දෙවිමි ගැන දැන්වූ බවත් ඇය ලිපියක් එවා දන්වන ලද තොරතුරුත් ගගන සමඟ පැවසුවේය. ගගන, සිරිසේනගේ දූවට ද දොස් නැගුවේ මේ ගැන සඟවා සිටීම ගැනයි.

"අපි මොකද කරන්නෙ මාලිංග.. මට අම්මලාත් එක්කත් තරහයි.. මට මේ ගැන කියන්න තිබුණා.. මං ආව නම් දෙවිමි එහෙ ඉන්නකොට දැන ගන්න තිබුණා.. බලපං.. මං මොකද කරන්නෙ කියලා.."

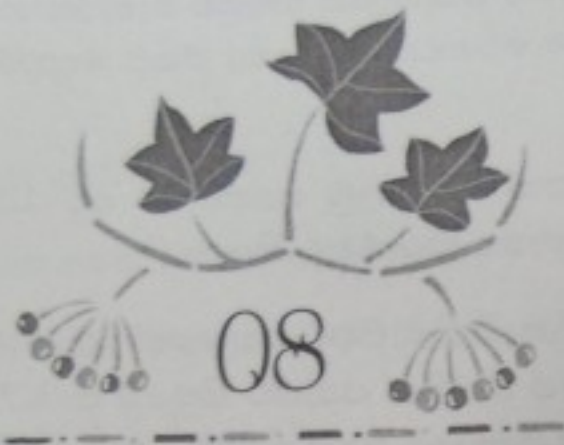
"මං නම් කිව්වා ගගන පොලිසි යමු කියලා.. කොහෙද දෙවිමිගෙ ගෙදර අයත් කැමති නෑ.. එයාලගෙ බලපෑමටද මන්දා ආන්ටිත් කැමති වුණේ නෑ.."

"තවත් උන්ගෙ මහ ලොකු තම්බුව ගැන හිතනවා.. මට දැන් ශ්‍රීරණයක් ගන්න වෙනවා මම.. මං ඒකට දෙපාරක් හිතන්නෙ නෑ..."

"අපි මොකක් හරි බලමු ගගන.. මං අද ධට එනවා.. අපි හිතලා බලමු මොකද කරන්නෙ කියලා.."

මාලිංගගේ පැමිණීම සිතට සහනයක් බව ගගනට වැටහුණි. දෙවිමි, නදීකාගේ නිවසින් යන්නට සිතුවේ ඇයි..? ඇය කොහේ යන්නට ඇතිද..? ගගනගේ සිතේ දෙවිමි ගැන ද උපදින්නේ තරහකි. තමාගේ සෙනෙහස ගැන මේ තරම් දැන සිටි ඇය සිතට මේ තරම් ගින්දරක් දෙන්නට සිතුවේ ඇයි..? ඉන්න තැනක සිට තමාට කතා කරන්නට ඇයට තිබුණා නොවේදැයි ගගනට සිතෙයි.

* * * * *

පියවැනි

හාමිනේත්, ප්‍රියංකාත්, සඳුරුත් සිටියේ පන්සලේය. ඔවුන් බෝධි පූජාවක් පැවැත්වීමට පන්සලට ආ සත්වන දිනය අදයි. මේ බෝධි පූජාවේ අවසන් දිනයයි. දෙවිමිගේ වේලාව බැලූ පියවැනි හාමිනේ ඇයට ඇති අපල උපද්‍රව සඳහා බෝධි පූජාවක් තැබීමට සැලසුම් කළහ. දෙවිමි නැතිවූ දා පටන් ප්‍රියංකාගේත්, පියවැනි හාමිනේගේත් නෙතට ඉනු කඳුළු වියලුණේ නැත.

දෙවිමිගේ ජීවිතයේ හරි තොරතුරු ගගන දැන ගත්තේ දෙවිමි හා විවාහ වී දස මසකුත් ඉක්මගිය තැන ඇයගේ මෙම අතුරුදන් වීමත් සමඟය. පියවැනි හාමිනේ, දෙවිමි හැදුණු වැඩුණු ආකාරය දිසාසේකර මැණිකේ හා පැවසුවේ හැඩු කඳුළුනි. පවුලේ කා හටත් අමතකව තිබූ ඇය උවමනා වූයේ සෙවිමි විසින් කරන ලද නොපනත් කම්වලට පිළිතුරක් සොයා ගැනීමටය. මේ දේවල් මවගෙන් දැනගත් පසු ගගනගේ සිතේ දෙවිමි ගැන විශාල අනුකම්පාවක් උපදියි. පෙරටත් වඩා සෙනෙහසක් නැගෙයි.

සෙවිමි, රාජ්‍යත් සමඟ විවාහවීම ගගනගේ සිතට නම් දැනුණේ සහනයකි. නොඑසේ නම් ගගනට විවාහ වන්නට සිදුවන්නේ සෙවිමිත් සමඟය. ඇයගේ ගතිගුණ ගැන සිතද්දී සිදුවූ සියල්ල යහපත් යැයි ගගනට සිතෙයි.

ගගන, පියවැනි හාමිනේ සොයා ආවේද දෙවිමි ගැන කුමක් හෝ තොරතුරක් දැන ගන්නා අරමුණෙනි. ගගන පන්සල වෙත ආවේ බෝධි පූජාවට ඔවුන් සුදානම් වෙද්දීය. තල්දූව නිවසට ගිය ගගනටත්, මාලිංගටත් දැන ගැනීමට ලැබුණේ පියවැනි හාමිනේ පන්සල් ගිය බවයි. ඒ අල්ලපු නිවසේ සිටි කාන්තාවගෙනි.

පියවැනි හාමිනේත්, ප්‍රියංකාත් ගගන දුටු විට ගල් ගැසී ගියහ. ඒ මේ අවස්ථාවේ ඔවුන් ඔහුගේ පැමිණීම බලාපොරොත්තු නොවූ හෙයිනි.

"පුතා.. පුතා කවදද ආවෙ..?"

ගගන දුටු හැටියේම පියවැනි හාමිනේ කඳුළු වගුරුවන්නට පටන් ගත්තාය. ප්‍රියංකාගේත් දෙනෙත් තෙත් වන්නට ගියේ නිමේශයකි.

"මං අද ආවෙ අත්තම්මෙ.."

ගගන, පියවැනි හාමිනේගේත්, ප්‍රියංකාගේත් දෙපා අල්වා වැන්දේය. ගගනට මුහුණ දීමේ අපහසුතාවයෙන් මේ වේලාවේ පියවැනි හාමිනේත්, ප්‍රියංකාත් නොසන්සුන් විසිටියහ.

"අපි බෝධි පූජාවක් තියන්න ආවෙ පුතේ.. අද අත්තිම දවස.. පුතාත් ආව එක කොයි තරම් දෙයක්ද..? දුවගෙ වෙලාව බැලුව ඉස්කෝලෙ මහත්තයා නම් කිව්වා කිසිම අතුරුආත්තරාවක් නැතුව ඉන්න තැන ඉන්නවා කියලා.. ගෙදරත් ඒව් කිව්වා.. මගෙ හිතත් එහෙමයි පුතේ කියන්නෙ.. කාටවත් දුකක්, කරදරයක් නොකළ දරුවා.. දෙවියො ආරක්ෂා කරන්නම් එපායැ.."

පියවැනි හාමිනේට ඉන් එහා කතා කරන්නට අපහසු විය. ඉකිබිඳුම අතරින් ඇය නිහඩ වූවාය.

"පුංචි දන්නෙනැද්ද දෙව්ගෙ යාලුවො ගැන..."

ගගන මේ ගමන පැමිණියේ ද දෙවිමි ගිය අතක් සොයා

ගැනීමට හෝදුවාවක් හෝ දැන ගැනීමටය.

"මං දන්න හැම තැම බැලුවා පුනේ.. අනික මේ ළමයා ගිහින් තියෙන්නෙ අපි හිතපුවත් නැති තැනකට.. යාලුවෙක්ගෙ, නෑ කෙනෙක්ගෙ තැනකට ගියා කියලා හිතන්න අමාරුයි.. නරකද අනුරාධපුරේ පැත්තෙ හොයලා බැලුවොත්.. ඇයි දෙයියනේ මේ ළමයාට අපි ළඟට එන්න තිබුණා නේද පුනේ.. ඇයි අපිට මේ තරම් ගින්නරක් දුන්නෙ.. එයා හොඳටම දන්නවා අපි එයාට කොයි තරම් ආදරෙයිද කියලා.. මං ගැන ඕන නෑ.. අම්මා ගැන හොඳටම දන්නවනෙ.."

ගගනට සිතෙන්නේද ප්‍රියංකාට සිතූණ දේවල්මය. ඔහුගේ සෙනෙහස ගැන මේතරම් දන්නා ඇය මෙසේ සැඟවී සිටින්නේ ඇයි..? ඔහු සුසුමක් හෙලා ප්‍රියංකා පුංචි වෙතට හැරුණේය.

"අපි හෙට සිරිසේනත් එක්ක තමුත්තේගම යනවා පුංචි.. තවත් බල බලා ඉඳලා බෑ... මාලිංගගෙ යාලුවෙක් ඉන්නවලු පොලිසියෙ.. නීතියෙන් නොගියත් අපි එයා හම්බවෙලා උදව්වක් ගන්න බලනවා.. මං හිතාගෙනම හිටියෙ පොලිසියට දන්වන්න.. කෝ මං ගෙදර ගිය වෙලාවෙ සෙවිම් වැඳලා ඉල්ලුවනෙ පොලිසි යන්න එපා, එයාට හිරේට යන්න වෙයි කියලා.."

ගගන කියුවක් අසා සිටි ප්‍රියංකාගේ සිතට දැනුණේ විශ්මයකි.

"පුතා එහෙ ගියාද..?"

"ඔව්.. ආව ගමන්මයි ගියෙ.."

"එයාලා තමයි මේ දරුවගෙ ජීවිතේ විනාශ කළේ.. හැමදේම කරලත් දැන් සෙවිම් බබා වෙන්න හදනවා.."

"දැන් ඕවා කතා කරලා වැඩක් නෑ පුංචි.. කොහොම උනත් සෙවිම් එක්ක විවාහ වෙන්න නොලැබී මට දෙවිමිව ලැබුණ එක නම් හොඳයි.. ඒ පැත්තෙන් හිතුවොත් සෙවිම් මට කළේ කියන්න බැරි උදව්වක්.."

ගගනගේ කතාවෙන් ප්‍රියංකාගේ මුවට සිනාවක් නොනැගුණා ද නොවේ.

"ඔන්න පුනේ හාමුදුරුවො වඩිනවා.."

පියවති හාමිනේ හාමුදුරුවන් වඩිනා පෙරමග බලමින් පැවසුවාය. ගගනත්, මාලිංගත් එළා තිබුණ පැදුර මත හිඳගත්ත.

* * * * *

නාලනීලාගේ නිවස පිහිටා තිබුණේ නුවර වැවට මුහුණලාය. දැඩි අවිරශ්මියක් වටපිටාවේ තිබුණද වැව් ඉස්මත්තේ සිට ගලා ආ සිසිල් සුළඟ ඒ දාහය නිවන්නට සමත්වීය. තමුත්තේගම සිටියදී වාගේම දෙවිමිගේ සිතට සැනසීමක් ගෙනාවේ මේ පරිසරයයි.

නාලනීගේ දියණිය තරින්නිය. පුතා තරිදිය. තරින්නි, දෙවිමිගේ රුවට, ගතිගුණවලට දැඩිව ආශා කළාය. තරිදු ද ඇයට ලෙගතු වූවේය. නමුත් දෙවිමි කවුරුන්දැයි යන්න මේ දෙදෙනා හරි හැටි දැන සිටියේ නැත. නාලනී පැවසුවේ ඇගේ යෙහෙළියක්ගේ දියණියක් බවය. මේ නිසා තරින්නි, දෙවිමිගෙන් කිසිවක්ම විමසුවේ නැත. දෙමාපියන් නොකියන දේවල් භාරා ඇවිස්සීමේ කැමැත්තක් මේ දරුවන් දෙදෙනාට නොවුණේ ඔවුන් දෙමාපියන්ට කිකරුව ජීවත්වූ නිසාය.

"අම්මෙ.. අපි අක්කව වැව පෙන්නන්න එක්ක යන්නද..?"

පසුවදා ඉරිදා දිනයක් විය. මේ යෝජනාව ගෙනාවේ තරිදිය.

"නාන්න නම් යන්න දෙන්න බෑ.. වැව බලන්න විතරයි.."

මේ නිවැසියන් නාන්නට වැවට ගියේ ඉඳහිටය. ඒ නිවසට අමුත්තතෙක් පැමිණිය විටදී පමණය. දරුවන්ගේ පහසුව තකා නිවසේ නිවසේ නාන කාමරයක් සෑදුවේ රණවිරය. වැවට යාමට පුරුදු වුවහොත් තමා නිවසේ නොමැති අවස්ථාවල දරුවන්ගේ ආරක්ෂාව ගැන බලන්නට නාලනීට බැරිය.

"අපි නාත්ත නෙමෙයි අම්මෙ.. අක්කට වැව පෙන්නන්න..
තාත්තා හිටියා නම් හොඳයි.. අපිට නාත්ත තිබුණා.. කොහෙද
අම්මෙ, තාත්තා උදේම ගියේ.."

රණවීර මහතා උදේ පාන්දර ගමනක් ගියේය. ඒ ගැන දැන
සිටියේ නාලනී පමණය. රණවීර ගියේ දෙව්විමේ අත්තම්මා
හමුවීමටය. මේ ගමන දෙව්විමගෙන් ද රහසක් කොට ගන්නට
නාලනීටත්, රණවීරත් කතා කරගත්තේ දෙව්විමේ හොඳටය. දෙව්විම
මෙහි ආ දිනම රණවීර ඔවුන්ගේ ආරක්ෂාවත්, දෙව්විමේ ආරක්ෂාවත්
තකා ආත්තම්මාගේ නිවසේ දුරකථන අංකය ඉල්ලා ගත්තේය. දෙව්විම
නොපැකිලිව එය ලබා දුන්නාය.

"තාත්තා ලොකු මාමලගෙ ගෙදර ගිහින් එන්න ගියේ..
ඉක්මනට එයි.. ඔන්න ඔය දෙන්නා අක්කට බලාගන්න ඕන
හොඳද..? වැවට බහින්න යන්නැ තේරුණාද..? තාත්තා මට බනිවි
හොඳටම.. නැති වෙලාවේ යැව්වා කියලා.."

නාලනී දරුවන් තිදෙනාට කිහිප වරක්ම අවවාද කළාය.
දෙව්විම ඔවුන්ගේ විශ්වාසය නොබිඳිවී යැයි ඇයට සිතූණේ ඇගේ
කිකරුකම නිසාමය. මේ තරම් ගුණයහපත් දැරිවියක් දුකට පත්වූයේ
ඇගේම අයගේ වරදින් නොවේදැයි සිතෙද්දී නාලනීට ඔවුන්ගේ
දෙමාපියන් ගැන කලකිරීමක් ඇතිවිය.

රණවීර, අත්තම්මා සොයා යාමට සිතුවේ දෙමාපියන් හමුවට
යාමට වූ දැඩි අකමැත්ත නිසාය. ගගනගේ මව හමුවීමට නොයාමට
සිතුවේ මේ වන විට එහි තත්ත්වය කෙසේදැයි නොදැන ඒ ගමන
යාමට අපහසු නිසාය. යම් හෙයකින් ඔවුන් සෙව්විම, දෙව්විම යැයි
පිළිගෙන ඇත්තම් තත්ත්වය ඊට වඩා වෙනස් වනු ඇත. දෙව්විම
පවසන්නේ ඒ නිවස අවුල් කරන්නට අකමැති බවය. ඒත් ගගන,
සෙව්විමට ලංවෙනවාටද ඇය අකමැතිය. ඒ ගැන ඇගේ සිතේ
ඇත්තේ බලවත් වේදනාවකි. ඇය ඒ වේදනාව සිතේ සඟවාගෙන
සිටිනවා මිස වදනක් හෝ දොඩන්නේ නැත.

දෙව්විමගේ හැඟීම් රණවීරත්, නාලනීත් දැන ගත්තේ ඇගේ
හැසිරීම් අනුවය. දෙව්විම පවසනා ආකාරයට ගගන මේ වනවිටත්
සිටින්නේ ඔස්ට්‍රේලියාවේය. ගගන ලංකාවට එනතුරු ගගනගේ
වෙත්, සමඟ මේ ප්‍රශ්නය කතා කරන්නට නොහැකිය. දෙව්විම ඊට
කැමත්තක් නැත. ඒ මේ අවස්ථාවේ සිය දෙමාපියන් පාවා දෙන්නට
ඇය අකමැති වූ නිසාය.

තරිදුන්, තරින්දීන් දෙපසින් තබාගෙන දෙව්විම මාවතට පිවිසියේ
සිටියේ සහෝදරියත්, සහෝදරයාත් තමා අසළ සිටින්නේ යැයි
හැඟීමෙනි. ඇයට කවදත් තම සහෝදර, සහෝදරියන්ට වඩා
ලංවූයේ හිතවතුන්ය. ඇයට සෙනෙහස පෑවේද එවැන්නන්ය.

* * * * *

ගගනත්, මාලිංගත් තඹුත්තේගම යන්නට පිටත් වූයේ මාලිංගගේ
ජීප් රථයෙනි. ඒ සිරිසේනද සමගින්ය. තිදෙනා උදේ රැස්වීම
ගමනට යාමට පිටත්වූයේ වටපිටාවෙන්ද දෙව්විම ගැන තොරතුරක්
ලබා ගැනීමට හැකිවේ යැයි සිතමිනි.

ගගන පළමුව සිරිසේනට තෝක්කාවූ කිව්වේය. ඒ ඇගේ
දියණිය, දෙව්විමගේ පැමිණීම ගැන කාටවත් නොදැන්වීම පිළිබඳවය.
ඇය නිහඬ වී ඇත්තේ දෙව්විමගේ ඉල්ලීම නිසා බව සිරිසේන,
ගගනට පැහැදිලි කර දුන්නේය. ගගනගේ සිත මදක් සන්සුන්
වූයේ නදීකා, දෙව්විමගේ වචනය රැකීමට සිතූ එක වරදක් නොවේ
යැයි හැඟුණ හෙයිනි.

දෙව්විම එතැනින් නොකියාම පිටවී යාම තම කාගේත් සිතේ
කුකුසක් දනවන්නට වූ කරුණක් වූයේ දෙව්විම, නදීකාත් සමඟ
සුභද්‍රාව සිටීමත් ඉන් පිටව යන්නට ඇයට උවමනාවක් නොතිබීමත්
ගැන නදීකා ලියා එවූ කරුණත් සලකා බැලීමේදීය. ඉන් එහා
පිටව ගොස් ඇයට යන්නට එන්නට තැනක් නොමැති බව කාටත්
හැඟෙන දෙයක්ය.

දෙව්විම තනිවම නිවසේ සිටියදී කවුරුත් හෝ ඇයට කරදරයක්

එත් කළාද..? ඇයව පැහැරගෙන ගියාද..? මේවා ගැන සිතෙන්නේ
ගහනගේ සියොළඟම වෙවිලයි. ඇය ගැන පොලිසියට නොදන්වා
සිටීම අනුවණකමකැයි දැන් දැන් ගහනට සිතෙන්නේ දෙවිමිගේ
පලා යාමත් සමඟමය. නදීකා හමුවී ඇයත් සමඟ කතාබහෙන්
පසුව කුමක් හෝ තීරණයක් ගන්නට ගහන සිතුවේය.

ගහනලා තමුත්තේගම යද්දී රණවිර මහතා තල්දූව පැමිණියේය.
ඔහුට මේ ගමන නුහුරු දෙයක් නොවුණේ මේ ප්‍රදේශයේ කලක්
ඔහු ගුරුවරයෙකු ලෙස සේවය කළ නිසාය. ඒ මානියම්ගම
ප්‍රදේශයේය. ඔහු අවුරුදු දෙකක් පමණ එහි සේවය කළේය. ඒ
විවාහයටත් පෙරය. එදාට වඩා අද මේ ප්‍රදේශය බෙහෙවින් දියුණු
වී ඇති බව රණවිරට සිතූණේ බසයේ එන අතරවාරයේ වටපිටාව
නැරඹීමෙනි.

තල්දූව නගරය ඔහුට හඳුනා ගැනීමටත් නොහැකි ලෙස
වෙනස්වී තිබුණි. අවිස්සාවේල්ල බසයේ පැමිණ තල්දූව නගරයෙන්
බසයෙන් බැසගත් රණවිර මහතා වටපිටාව බැලුවේ දුරකථන
ඇමතුමක් ගැනීමට හැකි තැනක් සොයා ගැනීමටයි. දුරකථන
ඇමතුම් මධ්‍යස්ථාන බහුල මේ කාලයේ ඔහුට එවැනි තැනක්
සොයා ගැනීමට අපහසු නොවීය. අත වූ බැගය හැර දෙවිමි ලියා
දුන් දුරකථන අංකය සහිත කොළය අතට ගත් රණවිර මහතා එහි
අංක දුරකථනය ක්‍රියාකරවන්නියට ලබා දුන්නේය.

දුරකථනය ගත්තේ ප්‍රියංකාය. ඇසුණේ නාඳුනන කටහඬකි.
කතා කළේ නාඳුනන පුද්ගලයෙකි. අසා සිටියේ පියවතී හාමිනේගේ
නිවස ද යන්නය. උවමනාවකට හමුවීමට පැමිණි බව කී නිසා
ප්‍රියංකා එන මග විස්තර කළාය. ගමන් පහසුව තකා රණවිර
මහතා ත්‍රිරෝද රථයකට ගොඩවුණි. පියවතී හාමිනේගේ නිවසට
යැයි කී විට ත්‍රිරෝද රථ රියදුරන් ඇයව දැන සිටියහ. ඒ පියවතී
හාමිනේගේ ස්වාමියා එවකට දක්ෂ ව්‍යාපාරිකයෙක් වූ නිසාය. ඔහු
තල්දූව ටවුමේ සිල්ලර බඩු කඩයක් කරගෙන ගියේය. එම වෙළඳ
සැල ඔවුන්ට අහිමි වූයේ ඔහුගේ අභාවයෙන් පසුවය. ඒ වෙළඳසැල
කරගෙන යාමට පිරිමි දරුවෙක් පවුලට නොසිටි නිසා එය විකුණා

දමන්නට පියවතී හාමිනේට සිදුවිය. දියණියන් දෙදෙනා වූ ගිතාත්,
ප්‍රියංකාත් වෙනුවෙන් සැහෙන මුදලක් ඉතිරි කර යාමට පියාණන්ට
හැකිවූයේ මේ වෙළඳසැලේ පිහිටෙනි.

ප්‍රියංකා වසා තැබූ ගේට්ටුව විවර කළේ පැමිණෙන අමුත්තාගේ
පහසුව සඳහාය. මේ සති අන්තයේ අතුල පැමිණියේ නැත. ඒ
කාර්යාලීය කටයුත්තකට ඔහු එම ප්‍රදේශයෙන් බැහැරව සිටි නිසාය.
අම්මාත්. තමාත් සිටිනා නිවසට අමුත්තෙකු, විශේෂයෙන් පිරිමියෙකු
එසේම නාඳුනනා පිරිමියෙකු පැමිණීම ගැන සිතේ මද තිගැස්මක්
ඇතිවුවද ප්‍රියංකා ඒ තිගැස්ම සඟවා ගෙන සිතට ශක්තියක් ගත්තාය.
මටව ද ඒ බව දැනුම් දුන්නාය.

රණවිර මහතා රැගත් ත්‍රිරෝද රථය ගේට්ටුව අසළ නතර
වෙද්දී ප්‍රියංකා මවත් සමඟ සාලයේ සිට ඉස්තෝප්පුවට පැමිණියාය.
ත්‍රිරෝද රථය පිටව යන අයුරුත්, රණවිර මහතා විවාහ වූ
ගේට්ටුවෙන් ඇතුළට එන අයුරුත් මවත්, දියණියත් බලා සිටියහ.
රණවිර මහතා මිදුලටත්, ඉන් නිවසට එන පඩියටත් නගිද්දී
ප්‍රියංකාගේ සිත මදකට සැතපුණේ ඔහුගේ තලකුනා පෙනුමත්,
පෙනුමෙන් වැදගතෙකු යයි හැඟුන නිසාත්ය.

"එන්න මහත්තයා.."

ප්‍රියංකා ඔහුට අසුනක් පෙන්වුවාය. සිනාවුසු මුහුණින් ගෙට
ගොඩවුණ රණවිර මහතා ඉස්තෝප්පුවේ ඉඳ ගත්තේ වටපිටාවද
නරඹමිනි.

"මේ අය බය වුණාද දන්නෙත් නෑ මං කතා කළාම.."

රණවිර මහතා, පියවතී හාමිනේත්, ප්‍රියංකා දෙසත් බලමින්
පැවසුවේ ඔවුන්ගේ සිනහවට යටින් ඇති කුතුහලය හඳුනාගත්
නිසාය.

"බයවුණේ නම් නෑ.. ඒත් නාඳුනන අමුත්තෙක් නිසා කවුද
කියලා බැලුවා.."

පියවති හාමිනේ ඔහු ඉදිරියේ අසුන් ගන්නා ගමන් පැවසුවාය.

"මං ආවේ නම් ටිකක් දුර ඉඳලා.. අනුරාධපුරේ.."

පියවති හාමිනේ හිඳගෙන සිටි අසුනින් නැගිටිවා නොව, ඉබේම නැගිටුණාය.

"මහත්තයා.. මහත්තයා අපේ නැතිවුණ දරුවා ගැනවත්..?"

පියවති හාමිනේගේ වචන පැටලුවෙන්නට විය. ප්‍රියංකාගේ හුස්ම මොහොතකට නතර වූවා සේය.

"කලබල වෙන්න එපා හාමිනේ.. මං ආවේ සතුටුදායක ආරංචියක් අරගෙන.. දෙවිමි.. මං ළඟ ඉන්නවා.."

පියවති හාමිනේගේ හිස කරකැවෙන්නට විය. වටපිටාව අඳුරු වන්නට වූ නිසා ඇයට හිඳගෙන සිටි පුටුවවත් පෙනුණේ නැත.

"දු..ව.."

කෙසෙල් කඳක් සේ බිමට පහත්වන මව, ප්‍රියංකා වාරු කර ගත්තේ වැර වැයෙමිනි. රණවිර මහතා ද වහා පුටුවෙන් නැගී සිට ප්‍රියංකාට උදව් වූවාය. හාන්සි පුටුවේ මව්ව ඉන්දවූ ප්‍රියංකා වහා ගෙට දිව ගියේ වතුර කෝප්පයක් රැගෙන ඒමටය. ප්‍රියංකා එනතුරු රණවිර මහතා ද බියපත්ව ඇ අසලටම වී සිටියාය.

"මං හිතුවේ නෑ මෙහෙම දෙයක් වෙයි කියලා.. මට සමාවෙන්න ඕන නංගි.."

"ඒකට කමක් නෑ.. අම්මට ප්‍රේෂ් තියෙනවා.. මේ සතුව උනුලගන්න බැරිවුණා.."

ප්‍රියංකා වහා වතුර ඉසිමින් පියවති හාමිනේ පියවි තත්ත්වයට පත් කරමින් උන්නාය. අසල ටීපෝව මතවූ පුවත්පත අතටගත් රණවිර මහතා ඇයට පවත් සැලුවාය. තවත් මොහොතකින් පියවති හාමිනේ දැස් හැරියාය.

"දෙවිමි ඉන්නවා.. මගෙ කෙල්ල ඉන්නවා.. ඇයි මහත්තයා එක්ක ආවේ නැත්තෙ.. අපේ කෙල්ලට කරදරයක්වත්ද..?"

පියවි සිහිය ලැබූ වහාම පියවති හාමිනේ රණවිරගෙන් විමසුවාය.

"බයවෙන්න එපා හාමිනේ.. දරුවාට කිසිම කරදරයක් දුකක් නෑ.. අපේ දරුවෙක් වගෙයි අපේ ගෙදර ඉන්නෙ.. මගෙ නෝනයි, දරුවො දෙන්නයි ඒ දරුවාව බලාගන්නවා.."

පොඩි දුවගේ අතේ වූ වතුර වීදුරුව අතට ගත් පියවති හාමිනේ ඉන් උගුරක් බිවාය. ඇගේ දෑසින් කඳුළු වැගිරෙන්නට විය. ප්‍රියංකාගේ සිත ද සතුටින් උඩ පැන්නේය. සතුවේ වැඩිකමට ඇයට කතා කරන්නට පවා අමතක විය.

"දුවේ මේ මහත්තයාට බොන්න මොනවා හරි ලැස්ති කරන්න.. මහ දුරක්නෙ ඇවිත් තියෙන්නෙ.. උදේ රැසින්ම එන්න ඇති.. ඉතින් මහත්තයො.. කොහොමද මහත්තයාට කෙලි මුණ ගැහුනෙ.."

මේ මිනිසාගේ ගමන් අපහසුව හෝ වෙනස කොතකාම පියවති හාමිනේ විමසා සිටියේ ඇගේ සිත නොඉවසිලිමත් වූ නිසාය. තේ කෝප්පයක් සෑදීම පසෙකලා ප්‍රියංකාද ඒ කතාවට සවන් දුන්නේ සියලු විස්තර දැන ගන්නට සිත ආශා කළ නිසාය.

රණවිර මහතා සිය බිරිඳට, දෙවිමිව මුණ ගැසුනු තැන් සිට මේ දක්වා සිදුවූ සියල්ල නොවලඟා පැවසුවේය. අම්මාගේත්, දුවණියගේත් දෙනෙත් වලින් උණු කඳුලැල් වැගිරෙන්නට විය.

"මදැයි.. මං හිතුවා වගේම දෙයියො කෙල්ලව ආරක්ෂා කළා.."

පියවති හාමිනේ 'සාදු.. සාදු' යැයි පවසා දැන් ඉහළට කොට වැන්නදාය.

"අම්මේ ගගනලා දැනටමත් එහෙට ගිහින් ඇති.. මං කතා කරලා කියන්නම්.."

ප්‍රියංකා වහා පුටුවෙන් නැගී සිටියාය.

"ගගන කිව්වේ දෙවිමිගෙ මහත්තයද..?"

රණවීර මහතා විමසුවේ පියවැඩි භාමිනේගෙනි. ප්‍රියංකා මේ වනවිටත් සිටියේ දුරකථනය අසලය.

"ඔව් මහත්තයෝ.. පුතා ඊයේ ඇවිත් තියෙන්නේ.. කාටවත් නොදන්නවා ආවේ දුවට පුදුම කරවන්නලු.. කොයි තරම් සතුටින් ආව ළමයෙක්ටද..? මේ තරම් දුකක් දැනෙන කාරණාවක් දැනගන්න ලැබුණේ.."

"එතකොට ඔය කියන දෙවිමිගෙ නිවුන් සහෝදරී.."

"සහෝදරී තමයි මහත්තයා.. අපූරු සහෝදරියක්නේ ළමයට හිටියේ.. එයාටම ඒ රඟපෑම ඇතිවෙලා ඔන්න දැන් මහ ගෙදර ගිහින්.."

රණවීර මහතා සුසුමක් හෙලුවේය. මෙවැනි බහුබ්‍රිත චිත්‍රපටිවල මිස සැබෑ ලෝකයේ ඔහු දැක තිබුණේ නැත. දැන් දැන් මේ සමාජයේ පිරි තිබෙන්නේ ද බහුබ්‍රිත නොවේදැයි ඔහුට සිතුවේය.

"අම්මේ.. ගගනගෙ ෆෝන් එක වැඩ කරන්නේ නෑ.. සිග්නල් නැතුව ඇති.."

ප්‍රියංකා පැවසුවේ පසුතැවිලි හඬිනි.

"අපරාදේ ඒ දරුවා හිතින් විඳවනවා.. ඔය ගමන කොහෙ කොහෙ යාට්ද දන්නෑ.."

පියවැඩි භාමිනේ වේදනාවෙන් පැවසුවාය.

"සැරෙන් සැරේ බලමු ගන්න.. ඉන්න මං මහත්තයාට තේ

එකක් හදන් එන්න.. මහත්තයා ගැන හිතුවේ නැතුව අපි කතාවට වැටුණා.."

ප්‍රියංකා නැවත නිවස තුළට ගියාය. සතුව මේයැයි කියන්නට බැරි තරම් පිරි ඉතිරෙද්දී ඇයට තුමක් කරන්දැයි එකවර නිතව් නොවීය.

උදෑසන තේ බීමෙන් පසුව දහවල ආහාරය ගන්නද රණවීර මහතාට සිදුවිය. ඉක්මනින් යන්න පැමිණියද පියවැඩි භාමිනේට ඔහු වෙනුවෙන් කෙතරම් සංග්‍රහ කළත් මිදිවිය. මේ කාලය තුළ පියවැඩි භාමිනේ ඔහුගේ පවුලේ සියලු තොරතුරු අසා දැන ගත්තාය. දෙවිමිට මුහුණ පාන්නට සිදුවූ අභාග්‍යසම්පන්න සිදුවීම ඇය නොසැලවා රණවීර හා පැවසුවේ ඔහු වැනි උතුම් මිනිසුන් මේ සමාජයේ විරල නිසාය. අනුන්ගේ කරදර ගෙට ගැනීමට අකමැති වෙන මිනිසුන් ඇති සමාජයක මෙවැනි පරාර්ථකාමී මිනිසුන් දකින්නටත් ලැබීම වාසනාවක් බව ඇය නිහතමානීව පැවසුවාය. ඒ සමඟම ඔහුගේ බිරිඳට ද මුව නොසැහෙන සේ ස්තූති කළාය. පින් දුන්නාය.

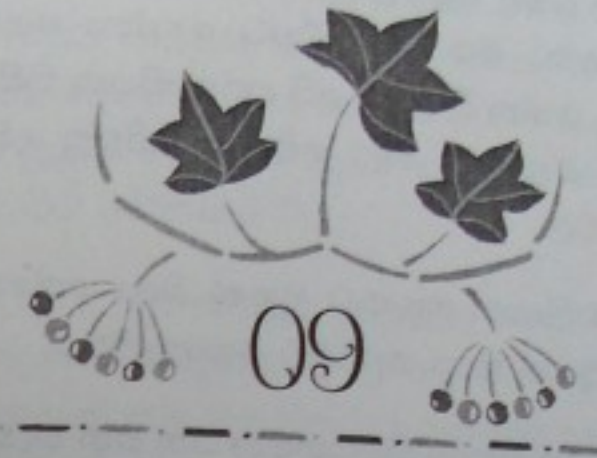
රණවීර මහතා පිටත්වන තුරුත් ගගනව සම්බන්ධ කර ගැනීමට ප්‍රියංකාට නොහැකි විය. ඔහුගේ දුරකථනයේ යම්කිසි දෝෂයක් වන්නට ඇතැයි සිතුවේත් ඇය ගගනගේ නිවසට කතා කළාය. දිසාසේකර මැණිකේට මේ ගැන එකවර දන්වන්නට එපා යැයි ප්‍රියංකාට, මව අවවාද කළේ ඇය ද රුධිර පීඩනයෙන් පීඩා විඳින නිසාය. නමුත් ප්‍රියංකා, සඳුනිට නම් විස්තරය කියා සිටියේ ඉතා සතුටිනි. ඔවුන්ගේ අවාසනාවට මාලිංගගේ ජංගම දුරකථනයේ අංකය ඔවුන් දැන සිටියේ නැත. දැන සිටියේ නිවසේ අංකය පමණකි. මේ වේලාවේ සිරිසේනන් ඔවුන් සමඟ පිටව ගිය නිසා නිවස වසා දමා තිබුණි.

"අපරාදේ මේ ළමයි රස්තියාදු වෙනවා.. දැන් ඉතින් කියට එයිද..? ආවම තමයි මේ ගැන කියන්න වෙන්නේ.."

පියවති හාමිනේ, ගගනට පණිවිඩයක් දීමට නොහැකිවීම ගැන පසුපාටුණය. ගගන නිවසට කතා කළොත් මේ ගැන දැන්වීමේ වගකීම සඳහා බාර ගත්තාය.

පියවති හාමිනේත්, ප්‍රියංකාත් රණවීර මහතාට මුඛ නොසැහෙන සේ ස්තූති කළහ. ඔවුන්ට ඔහුගේ ගුණ වැසීමට වචන මදි තරම් විය. ගගන මෙහි පැමිණි පසු පසුදිනම ඔවුන් සියලු දෙනාම අනුරාධපුරේ එන බවට ඔවුන් පෙරොන්දු වූහ. රණවීර මහතා ද ඔවුන්ගෙන් සමුගත්තේ තමා යුතුකමක් ඉටු කළා සේ සැනසුනු සිතිවිල්ලෙනි.

* * * * *

නදීකාත්

සමග කළ කතාබහෙන් ගගන සිටියේ සිතුවිලි අතර අතරමංවිය. මෙතැනින් පිටව යන්නට දෙවිමට කිසිම ඕනෑකමක් තිබී නැත.

“මහත්තයා කවද හරි මාව හොයාගෙන එයි නදීකා.. එතකම් මං ඉන්නවා.. කවුරු සෙවීමට රැවටුණත් ගගනට ඒ වෙනස දැනේවි..’ ඔන්න ඔහොමයි මහත්තයා නෝනා කිව්වෙ.. මං ඉතින් තාත්තාටවත් දන්වල යවන්න හිතුවෙ නැත්තෙ නෝනා ආයෙ කොහෙවත් නොයන නිසයා.. නෝනම කිව්වනෙ ගෙවල්වලට දැන්නුවොත් හැමෝම මේක දැනගෙන අම්මටයි, තාත්තටයි අපහසා කරයි කියලා.. නැත්නම් මං තාත්තට කියනවා මහත්තයලට දන්වන්න කියලා..”

නදීකා පැවසුවේ හැඬු කඳුලෙනි. මාලිංගත් කල්පනා කළේ දෙවිම මෙහෙන් යන්නට සිතුවේ ඇයිද යන්නයි.

“මෙහෙට වෙන කවුද ආවෙ ගියේ.. නෝනා මෙහෙ ඉන්නවා කියලා කවුද දැනගෙන හිටියේ..?”

මාලිංග, නදීකාගෙන් විමසුවේ වෙනත් කරදරයකට දෙවිම මුහුණ දුන්නා ඇයි සිතේ ඇතිවූ දෙහිඩියාවෙනි.

"මේ අහල පහළ ගෙවල්වල අය දන්නෑ මහත්තයා.. ලඟක කවුරුත් නැහැනෙ.. ඔය දවස් ටිකට නෝනා ගෙයින් එළියට බැස්සේ නාන්න යන්න විතරයි.. අපි දන්න කියන කිසි කෙනෙක්ට නෝනාව මුණ ගැහුණේ නෑ.. මෙහෙ මිනිස්සු දවල් කාලෙට ඉන්නෙ හේන් වල.."

ගගනත්, මාලිංගත් මුහුණට මුහුණ බලා ගත්තේ දෙවිමිගේ පලායාමට හේතුවක් සිතා ගැනීමට නොහැකිවය.

"මං නිමල්ටත් කියලා තියෙන්නෙ යන එන තැන්වල හොඳට හෝදිසියෙන් ඉන්න කියලා.."

ගගනලා මෙහි පැමිණෙන විට නිමල් ගෙදර සිටියේ නැත. ඔහු කුලී වැඩක් සොයන්නට ගොස්ය.

"මේ වැඩේ හරියන්නෙ නෑ මාලිංග.. අපි හෙට උදේම පොලිසියට යමු.. අපි කෙහෙ කියලා හොයන්නද? අපි දන්නවද මේ ළමයට මොන කරදරයක් වෙලාද කියලා.. මෙහෙම හිතනකොට මගෙ හිතට සැකයි.. නැත්නම් යන්න හිතකවත් නැතුව හිටිය කෙනා එකපාරට නදිකාට නොදන්වාම ගිය එක.."

ගගන, මාලිංගට පැවසුවේ සිතින් බොහෝ සේ අසරණවය.

"ඔව්.. අපි එහෙම කරමු ගගන.. මේ වෙලාවේ අපිට හැමෝම ගැන හිතලා බෑ. අන්තිමේදී අපිට පසුතැවෙන්න වෙයි..."

ගගනලා තඹුත්තේගමින් පිටවූයේ සවස් වරුවේය. මාලිංග ජීප් රථය පැදවූ අතර ගගන ඉදිරි අසුනට වී බලාගත් අත බලා සිටියේය. සිදුවී ඇති සිදුවීම් අනුව දෙවිමිට කාගෙන් හෝ කරදරයක් වී ඇතැයි ගගනට සිතෙයි. ඒ සිතුවිල්ල ඔහුගේ ලේ, මස්, ඇට, තහර පවා රිදුම් දෙන්නට විය. ඇය නැති ජීවිතයෙන් තමාට පලක් නැත. එවැනි ජීවිතයක් ගැන සිතන්නට පවා නොහැකිය.

දෙවිමි මුල සිටම මේ සියල්ල තමා හා පැවසුවේ නම් කිසි

දිනක මෙවැනි ව්‍යසනයක් සිදුවන්නේ නැත. දෙමාපියන්ගේ තත්ත්වය, නම්බුව ආරක්‍ෂා කරන්නට ගොස් විපතකට පත්වූයේ අහිංසක ඇයම නොවේද..? හැමදෙනා ගැනම සිතූ ඇයට තනිවම මේ ප්‍රශ්නයට මුහුණ දෙන්නට සිදුවිය. ගගනටත් නොදැනීම ඔහුගේ දැසින් කඳුළු පිට වෙන්නට විය.

මාලිංග තිගැස්සුණේ කුඩා දරුවෙකු මෙන් ඉකිගසනා ගගන දැකීමෙනි. ඔහුගේ වේදනාව මාලිංගට වැටහේ. යම් හෙයකින් දෙවිමිට කරදරයක් නම් සිය මිතුරාට යන කල කුමක්දැයි සිතෙද්දී මාලිංගගේ පවා සිතුවිලි දවයි.

"ගගන.. බලාපොරොත්තු අත්හරින්න එපා.. දෙවිමි කොහේ හරි හොඳින් ඇති.. කාටවත් කරදරයක් නොකළ කෙල්ලව දෙවියො හරි ආරක්‍ෂා කරයි.."

මාලිංග, ගගනගේ උරහිසට තට්ටුවක් දමමින් පැවසුවේය.

"දෙවිමිට මුකුත් උනොත් මං අරකිව තියන්නෑ මම.. ඒකිට සල්ලි ඕන නම් දෙවිමි ගෙන් ඉල්ලන්න තිබුණා.. දෙවිමි සේසතම හරි දෙන ජාතියෙ කෙල්ලෙක්.. මේ අහිංසක කෙල්ලට මෙහෙම අපරාධයක් කරේ ඇයි...?"

ගගන කඳුළු අතරින්ම විමසුවේය. ගගනගේ විලාසය සිරිසේනගේ පවා දැස්වල කඳුළු නංවන්නට සමත්විය. දෙවිමි නෝනාට කරදරයක් නොවේයැයි සිරිසේන සිතින් පැතුවේය.

* * * * *

සඳුනි දුරකථනයෙන් කතා කර දන්නා සියල්ලන්ටම දෙවිමි ඉන්නවාය යන ආරංචිය පවසන්නට අමතක නොකළේය. දෙවිමි වෙනුවෙන් බාර භාර වූ සියල්ලෝම එය දැන ගත් මොහොතේ දෙවියන් නැමදූහ. ගීතා ඉකිබිඳීමත් හැඩු අතර ගාමිණීද සතුටු කඳුළු හෙළුවේය.

සියල්ලන්ටම වඩා සැනසුණේ සෙවිමිය. දෙවිමිව මුණ නොගැසුණේ නම් ගගන අනිවර්යයෙන්ම පොලිසි යන බව සෙවිමිට විශ්වාසය. ඔහුට අත් අයගෙන් කම් නැත. අවශ්‍ය කෙසේ හෝ දෙවිමිව සොයා ගැනීමයි. දැසේ වූ අන්තිම කඳුළු ද හෙලූ ඇය සැනසීමෙන් හුස්මක් ගත්තාය. තවමත් ගින්දරින් ඉන්නේ ගගනය. සඳුනි ඉවසා සිටියේ ඉතාමත් අපහසුවෙනි. ගගනයේ දුරකථනයට සම්බන්ධවීමට නොහැකි වීම ගැන ඇගේ සිත දහස්වර පසුපෑවුණේය.

"මේ ළමයි තවමත් නැහැනෙ.. අනේ ඇත්තට එක්කො කතා කරන්න ඕන ඉන්න තැනක ඉදන්.. දන්නවනෙ අපි මෙහෙ බයේ ගැහි ගැහි ඉන්නෙ කියලා.."

තවදුරටත් අම්මාගෙන් මෙය රහසක් කොට තියාගන්නට සඳුනිට නොහැකි විය. ඇය හිමින් සිරුවේ මේ වග අම්මා හා පැවසුවාය. සතුට වැඩිකමට දිසාසේකර මැණිකේ හඬා වැටුණාය. ඒ මෙතෙක් දවස් හදවතේ සිර කරගෙන සිටි වේදනාව වන්නට ඇත. කඳුළු සලා අවසානයේ ඇගේ සිතට ගෙනාවේ සැනසුමකි. දියණියගෙන් විස්තර අසා දැනගත්තද සිතට මදිවූ නිසා ඇය ප්‍රියංකාටද කතා කර තොරතුරු විමසුවාය.

ඇ ඉන්පසු බොහෝ වේලාවක් ගත කළේ බුදු කාමරයේය. තමා තරමට ආගමට දහමට ලැදි ලේලිය ධර්මය විසින් ආරක්‍ෂා කරන බව ඇය දැන සිටියාය. ඇ ඒ සියල්ලටම පින් දුන්නේ හක්තිමත් හැඟීමෙනි.

* * * * *

සිරිසේනව බුලත්කොහුපිටියේ මාලිංගගේ නිවසට ඇරලවූ දෙමිතුරන් යළිත් පුවක්පිටිය බලා ගමන් අරැඹූහ.

ගගනත්, මාලිංගත් නිවසට ගොඩවුණේ රාත්‍රී නමයට පමණය. මේ වනවිට දිසාසේකර මැණිකේත්, සඳුනිත් ඇයගේ ස්වාමියාවූ

තරංගත් ඇගේ ලේ වතුර වන තරමට බියවී උන්න. තරංගට වඩාත් අපහසු වූයේ නැන්දණියත්, බිරිඳත් සන්සුන් කිරීමටයි.

අවිස්සාවේල්ල නගරයට පැමිණි පසු ගගනයේ යෝජනාවකට අනුව මාලිංගට රිය පදවන්නට සිදුවූයේ අවන්හලකටයි. සිතේ වූ ප්‍රීඩනය නැති කර ගැනීමට කොතෙක් උත්සාහ කළත් ගගන ඉන් පැරදිණි. අන්තිමට සිතුවේ හෙට උදේ වන තුරු හෝ මේ සියල්ල මොහොතකට අමතක කිරීමටයි. සිහියෙන් නම් සිත හදාගන්නට බැරි බව ගගන දන්නේය. මාලිංගගේ අකමැත්ත මැද වුවද ගගන පමණ ඉක්මවා මත්පැන් පානය කළේය. ඔහු සිතුවා සේම ඔහුගේ පියවි සිහිය ගිලිහී තිබුණි. මේ නිසා මාලිංගට සිදුවූයේ ගගනව වත්තන් කරගෙන වාහනයට ගොඩවීමටයි.

මාලිංගගේ ජීප් රථය ගේට්ටුව අසළ තවත්වන විට තරංග වහා යතුරත් රැගෙන එළියට ගියේය. මාලිංගගේ වාරුවෙන් ජීප් රථයෙන් බසිනා ගගන දුටු විට තරංගට ඔවුන්ගේ පමාවට කාරනාව වැටහුණි.

සඳුනිත්, මවත්, ගගන දෙස බලා සිටියේ කඳුළු අතරිනි. ඔහුගේ විලාසයට සැබවින්ම ඔවුන් බියපත් වූහ.

"දැන් මුතුන් කියන්න එපා අම්මෙ.. එයාගෙ මානසික තත්ත්වය තේරුම් ගන්න ඕන අපි.. දැන් නිදාගන්න අරින්න.. හෙට උදේ අපි මේ හැමදේම කියමු.."

ගගනවත්, මාලිංගවත් කාමරයට ඇරලූ තරංග සන්සුන් හඬින් එලෙස පැවසුවේය.

"මල්ලි දැනගත්තොත් නම් ආයෙ දෙකක් නෑ දැන් අනුරාධපුරේ යයි.."

සඳුනි පැවසුවේ ඔහු ගැන උපන් අනුකම්පාවෙනි.

"ඒකම තමයි නොකියා ඉන්න කිව්වෙ.. ඔහොම කොහොමද එහෙ යන්නෙ..?"

තරංග පැවසුවේ මද සිනාවකිනි.

* * * * *

දෙවිමිගේ දෙනෙතට නින්ද නොයන තවත් එක් රාත්‍රියක් ගතවෙමින් තිබුණි. අඳුර අතරින් එළියක් දකින්නට දැස් විවර කළද කැලි කැපිය හැකි අඳුරේ ඇයගේ දැස් එළියක් දුටුවේ නැත.

උදේ රැයින් නිවසින් පිටව ගිය රණවිර මාමා නිවසට ගොඩ වුණේ රාත්‍රි අඳුරත් රැගෙනය. ඔහු කොහේ ගියාදැයි තමා පමණක් නොව තරිඳු හෝ තරින්දිද දැන සිටියේ නැත. නාලනී නැන්දා නම් දනියි. ඒත් ඇය කිසිවක් නොකිව්වාය.

රණවිර මාමා ගෙට ගොඩවුණේ 'හරි මහන්සිය' කියමිනි. ඔහුගේ වෙහෙස මහන්සිය මුහුණින් හොඳටම පළවිය. මේ නිසා තරින්දි හෝ තරිඳු ඔහුට කරදර නොකර තමන්ගේ වැඩ කටයුතුවල නිරත වූහ. මේ නිසා දෙවිමිට ද සිදුවූයේ කාමරයට කොටුවන්නටය. ඇය රාත්‍රි ආහාර ගන්නට යනවිට රණවිර මාමා වේලාසනින් ආහාර රැගෙන නින්දට ගොස් තිබුණි.

නාලනී නැන්දා වෙනදාටත් වඩා කරුණාවෙන් දෙවිමිට සැලකුවාය. දෙවිමිට ඒ සෙනෙහස, කරුණාව විශේෂයක් දැනුණද ඒ ඇයිදැයි තෝරා බේරා ගන්නට ඇයට නුපුළුවන් විය.

හැමදාමත් සේ එදින රාත්‍රියේදී දෙවිමි ගගන මතක්වී කඳුළු සැලුවාය. ඔහු තවමත් ඇත්තේ ඕස්ට්‍රේලියාවේ වන්නට ඇත. සෙවිම් ගගනත් සමඟ කතා කරන්නේ දුරකතනයෙනි. ඔහුට, ඇය තමාත් අතර වෙනසක් නොදැනෙන්නට ඇත. සියල්ලන්ම එකතු වී ඔවුන්ගේ මුළු පවුලම රැවටූ බව දැන ගත්විට ගගනත් තමාට පිළිකුල් කරනු ඇතැයි දෙවිමිට සිතෙයි. එය එසේ වුවහොත් ගගන යළිත් කිසිදින තමා වෙත එන්නේ නැත. ඒ තරම් දුකක් දැන් තමාට උනුලන්නට බැරි බව දෙවිමි දනියි. ගගන නොමැති ජීවිතයෙන් තමාට පලක් නැත. මේ රැවටීලීම තමාද සහයෝගය දුන් නිසා ඔහුගෙන් සමාව ඉල්ලන්නට බැරි බව දෙවිමි දනියි. මේ

සියල්ල සිතට වද දෙද්දී දෙවිමිගේ හදවත රිදුම් දෙයි. හඬනවා ඇරෙන්නට අයට කළ හැකි කිසිවක් නැත. කවුරුත් අඬන්න එපා යැයි නොකියන නිසා ඇයට සිත්සේ හඬා වැටෙන්නට පුළුවන.

පසුදින නාලනී උදේ රැයින්ම අවදි වූවාය. අද දින පැමිණෙන අමුත්තන් සඳහා විශේෂ ආහාර වේලක් සැකසිය යුතුය. සැමියාටත් තමාටත් අද පාසල් යාමට සිදුවන්නේ නැත. සැමියා කැමති නම් දරු දෙදෙනා ද නිවසේ රඳවා ගන්නට ඇය සිතුවාය.

මුළුතැන්ගෙයින් ඇසෙන පුංචි පුංචි ශබ්ද නිසා දෙවිමිද අවදි වූවාය. හැමදාමත් සේ අවදි වූ සැනින් තමා සිටින්නේ කොහේදැයි සිතන්නට ඇය උත්සාහ කරයි. අද සඳුදා දිනයකි. නිවසේ සියල්ලෝම අද පිටව යන බව දෙවිමිට මතක් විය. ඇය වහා ඇඳ මනින් නැගී සිටියාය. මුළුතැන්ගෙයින් ඇසුණේ නාලනී නැන්දා උයන්නට ලැහැස්ති වන හඬ බව දෙවිමිට වැටහුණි. ඇයට උදව් කිරීම තම යුතුකම යැයි හැඟුණෙන් දෙවිමි මුළුතැන්ගෙට යන්නට සිතුවාය.

වැව් ඉස්මත්තේ සිට කොරවක්කන්, කොකුන් කෑගසන හඬ ඇසෙයි. තවමත් වටපිටාව සීතලය. දෙවිමි නම් නොදන්නා බොහෝ කුරල්ලන් ඊයේ දුටුවාය. ඒ තරිඳුන්, තරින්දිත් හා වැවට ගිය ගමනේදීය. පරිසරයෙන් නැගුණේ අමුතු චමත්කාර බවකි. කුරුල්ලන් කෑගසන්නේ නිදා සිටිනා අය අවදි කරන්නට මෙනැයි දෙවිමිට සිතෙයි. සිතේ වූ වේදනාවත් මොහොතකට අමතක කරන්නට ඒ චමත්කාර හැඟීමට පුළුවන.

මුළුතැන්ගෙට එන පියවර හඬ ඇද්දී නාලනී සිතුවේ ඒ සැමියා බවය. උදෑසනින් අවදි වී නිවසේ වැඩ කරනා නාලනීට හැමදාමත් සැමියා උදව් කරයි. පොල් ගෑම, ලෑණු සුද්ද කිරීම හා තේ සාදන්නේ ද රණවිර මහතාය. තරින්දිගේ විභාගය ලංවී ඇති නිසා නාලනී දැන් ඇයව ගෙදර වැඩ කටයුතු වලින් ඇත්තර තබයි. මුළුතැන්ගෙයි දොරින් එබුණ දෙවිමිගේ සිනාපිරි වත දකිද්දී නාලනීගේ සිතට පුදුමයකුත්, සතුටකුත් ගලා ආවේය. ඇය මෙතරම්

උදෙන් අවදිවේ යැයි නාලනී නොසිතුවාය.

"දුවට සද්ද බද්ද නිසා නින්ද යන්නෙ නැතිද..?"

"නෑ නැන්දෙ.. මට පුරුද්දට ඇහැරෙනවා.. ඊයෙ පෙරේදා මං නැගිටිමට නැත්තෙ නැන්ද මේ තරම් උදෙන් ඇහැරියෙ නැති නිසා. අද ඉස්කෝලෙ යන්න තියෙනවනෙ නේද..? නැන්දට උයන්න පිහන්න මාත් උදව් කරන්නම්... ඉන්නකො.. මං මුණ කට සෝදගෙන එන්න.."

"දුව නිදියගන්න.. මං ඉස්කෝල යන්නෙ නෑ.. අද නැදෑයො කට්ටියක් එනවා කියලා ඊයෙ රැයි කිව්වෙ.. ඉතින් ගෙදර ඉන්න හිතුවා..."

නාන කාමරයට යන්නට ගිය දෙවිමි මොහොතක් නතර වූවාය.

"කමක් නෑ නැන්දෙ.. දැන් නින්ද යන්නෙ නෑ.."

මෙවන් සිරිකතක් නිවසට වාසනාවක් නොවේදැයි නාලනීට සිතෙයි. සැමියා පැවසූ තොරතුරු අනුව ඇය අතට පයට මෙහෙකරුන් තබාගෙන ජීවත්විය හැකි තැනැත්තියකි. නමුත් ඇය එලයෙන් බරවෙන වී කරලක් මෙන් බීමට නැමෙයි. ආඩම්බරකමක්, අහංකාරකමක් නැත. තම අයිතීන් ඉල්ලා සටනට නොගියාය. සියල්ල අහිමි වෙද්දී නිහඬව ඉවසුවාය. සැබෑ ගැහැනියකගේ ගති ලක්ෂණ ඇයට නොඅඩුව ඇත.

ස්වාමියා ලංකාවට පැමිණි ඇති නිසාත්, ඇය නැති ශෝකයෙන් සිටින නිසාත් මෙය දැන ගත් විගස ඇ සොයා එන බව නාලනී දැන සිටියාය. ඒ නිවැසියන් තමාව පිළිකුල් කරාවී යැයි සිතා සිටියද සිදුව ඇත්තේ අනෙකකි.

අනුන් රැවටීමට උපක්‍රම යෙදූ සොයුරියට සිදුව ඇත්තේ සියල්ලන්ගේම පිළිකුලට භාජනය වී නිවසේ සිරකාරියක්ව ජීවත්වීමටය. සියල්ල යහපත්ව විසඳී ඇති නිසා නාලනීගේ සිතට

සැනසුමක් දැනෙයි. දෙවිමිව නිවසට කැඳවාගෙන එද්දී මෙතරම් දෙයක් වේ යැයි නිකමටවත් සිතුවේ නැත. මැය මෙතරම් පින්වත්ත කාන්තාවක් බවත් නොදැන සිටියාය.

තමාට, ඇයට පිහිට වන්නට සිතූණේ ඇගේ පින්මහිමය නිසාම බව නාලනීට විශ්වාසය. දෙවිමි නාන කාමරයෙන් පිටතට පැමිණෙන විට කේතලය උතුරමින් තිබුණි. නාලනී සුදානම් වූයේ තේ සාදන්නටය. මුහුණ පිසදාගෙන පැමිණි දෙවිමි මුලුතැන්ගෙයි වූ කුඩා පුටුවේ හිඳගත්තාය.

"උදේම මෙහෙ ඇහෙන සද්ද හරිම ලස්සනයි නැන්දෙ.. මාව ඇහැරුණේ ඒ සද්දට..."

දෙවිමි ප්‍රබෝධමත් හඬකින් පැවසුවේ ජීවිතයේ දූක අමතක කරමිනි.

"තව ටිකකින් එළිය වැටෙනකොට වැව දිහා බලන්නකො දුව.. ඉර එළිය වැටට වැටිලා දිලිසෙනවා.. කොයි තරම් බලන් හිටියත් මදි.."

නාලනී පැවසුවේ අත්දැකීමෙනි. සැමියා සමඟ විවාහ වී අනුරාධපුරේ පදිංචියට පැමිණි අලුත ඇය ද මේ සොන්දර්යයෙන් වශීකෘතව සිටියාය. දැන් දැන් ඇයට ඒ සුන්දරත්වය අත්විඳින්නට කාල වේලාවක් නැත. ඒ කාර්යබහුල වීමයි.

"අපේ පළාතට වැඩිය මෙහෙ කොයි තරම් ලස්සනද..?"

"එහෙනම් දුව හැමදාම මෙහෙ ඉන්න.."

නාලනී දෙස බැලූ දෙවිමි සිනාසුණාය.

"මං ඉන්න ආසයි.. ඒත් නාඳුනන මං නිසා නැන්දලාට කරදර කරන්න මං කැමති නෑ.. මේ දවස් තුනටත් මං කරදරයක් වුණා කියලයි මගෙ හිත කියන්නෙ.."

නාලනී තේ කෝප්ප දෙකක් වත්කර දෙවිමිගේ කෝප්පය ඇයට ලං කළාය.

"අපි නම් එහෙම හිතන්නෙ නෑ.. දුවව ආයෙ ගෙදරට බාර දෙනවා මිසක් අපි වෙන තැනකට නම් යවන්නෙ නෑ.."

එය සතුට කාරණාවක් වුවද තමාට යළිත් ඒ සෙවන අයිතිවේ යැයි දෙවිමිට විශ්වාස නොවීය. නම්බුකාර විදිහට ජීවත්වන දිසාසේකර පවුල මේ අවමානයට තම පවුලට දැඩි දඬුවමක් දේවි යැයි දෙවිමිට සිතෙයි.

"ඇයි දුව කල්පනා කරන්නෙ.. තේ ටික බොන්න.."

දෙවිමිගේ සිතුවිලි බිදුනේ නාලනීගේ කටහඬිනි.

"හැමදේම හොඳින් සිද්ද වෙයි දරුවෝ.. ඔයා අවාසනාවන්ත නෑ.. යන්න එන්න තැනක් නැතුව පාරට වැටුණ ඔයා නතර වුණේ අපි ලඟ.. මේ සමාජේ වෙන දේවල් ගැන හිතන කොට ඔයාට කිසිම කරදරයක් වුණේ නෑ.. ඒ ටිකම මදිද හිත හදාගන්න.."

දෙවිමිගේත්, නාලනීගේත් කතාබහට වැටකඩොලු බැඳුණේ මුළුතැන්ගෙයට පැමිණි තරින්දි නිසාය.

"අක්කත් උදෙන්න නැගිටලානෙ.. ඇයි තව ටිකක් නිදියගන්න තිබුණනෙ.."

"අක්කට කුරුලු සද්දෙට ඇහැරිලා.. මෙහෙ හරි ලස්සනයි කියලා ඉන්න ආසයි කියන්නෙ.."

නාලනීගේ කතාවෙන් දෙවිමිගේ සිතට ඇ ගැන උපන්නේ ආදරණීය හැඟීමකි. මේ නිවැසියන් තමාට පිට මිනිසුන් යැයි නොහැඟෙන බව ඇයට දැනෙයි.

"ඉතින් අක්කා හැමදාම මෙහෙ ඉන්න.. තේද අම්මෙ.. මල්ලිටයි, මටයි අක්කා කෙනෙකුත් නෑනෙ.."

තරින්දි පැවසුවේ දෙවිමිත්, නාලනීත් සිතා ගත්වමිනි.

* * * * *

නිවසේ අය මෙන්ම මාලිංග ද එළිවෙන තුරු බලා සිටියේ ගගන අවදිවෙනතෙක්ය. උවමනාවටත් වඩා, කවදාවත් නැතිව මත්පැන් පානය කළ ගගන නිවසට ආවේ සිහියෙන් නොවේ. ඇදට වැටුණ සැනින් ඔහුට නින්ද ගියේය. ගගනගේ ඇඳුම් මාරු කළේ මාලිංගය. සඳුනින්, දිසාසේකර මැණිකෙන් කඳුලු සැලුවද අදින් පසුව මේ වේදනාව උහුලන්නට නොවන නිසා දෙදෙනාම සිත සාදා ගත්හ. මාලිංග අවදි වී තේ කෝප්පයක්ද පානය කරනා තුරු ගගන සිටියේ නින්දෙනි.

උදෑසන හත පසුවන විට නම් මාලිංගට ඉවසා සිටින්නට නොහැකි විය. ඔහු ගගනගේ උරහිසට තට්ටු කරමින් කතා කළේය. දෙතුන් වරක් කතා කරද්දී ගගන අවදි වූයේ හිතේ බර ගතියක් සමඟය.

"ආ.. මාලිංග උඹ ඇහැරලද..? මට හොඳටම නින්ද ගියා මවං.. ඔලුවත් කකියනවා හොඳටම.."

සිරුරට කිසිදු පතක් නැති වූයෙන් ගගන එලෙසම වැහිරී සිටියේය.

"ඔලුව කකියන්නෙ නැතැයි ඊයෙ බිපු බිවිල්ලට.."

මාලිංග පැවසුවේ තරහින් බව ගගනට වැටහුණි. මාලිංගගෙන් මිදුනු ගගනගේ තෙත් දිව ගියේ කාමරයේ වූ දෙවිමිගේත් ඔහුගේත් මංගල ඡායාරූපය වෙතය. ඇගේ සිතහවෙන් ඔහුගේ හදවත පිවිච් ගියේය.

"බොනවා ඇරෙන්න මං මොනවා කරන්නද මාලිංග.. සිහියෙන් ඉඳගෙන මට මේ වේදනාව උහුලගන්න බෑ.. අම්මලා කෝ.. මට බැන්නද..?"

"බැනලා කියලා මොනවා කරන්නද...? හැබැයි අම්මයි, අක්කයි හොඳටම බයවෙලා.. මේ දැන් හැමදේම ඉවරයි.. ඉස්සර වෙලාම නැගිටලා හොඳට නාපන්.. මං තේ එකක් අරගෙන එන්නම්.. එතකොට ඔය ඔලුවෙ කැක්කුම අඩුවෙයි.."

"ඔව්.. මං නාගන්නම්.. උදේම යමු අපි පොලිසියට.. තත්පරයක්වත් කාලෙ අපතෙ යවලා බෑ.."

ගගන වහ වහා ඇඳ මතින් නැගී සිටියේ ඇඟේ වූ අප්‍රාණිකත්වයද අමතක කරමිනි. තමාගේ පමාව ඇඟේ ජීවිතය අඳුරට හෙළිමකැයි ගගනට සිතෙයි.

මුවට නැගී සිනාව සඟවා ගනිමින් මාලිංග කාමරයෙන් පිටවුණේය.

ගගන පොලිසියට යන්නට සැරසෙද්දීම නිවැසියන් අනුරාධපුරේ ගමනට ලැස්ති වූහ. ඇඳ පැළඳගෙන කාමරයෙන් පිතට පැමිණි ගගන සාලයේ එක් රැස්ව සිටි නිවසේ සාමාජිකයන් දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි. අයියාත් පැමිණ ඇත. ඊයේ අයියා මෙහි සිටියේ නැත. ඔහු එන්නට ඇත්තේ උදේ වන්නට ඇත. ඊයේ රාත්‍රියේ නිවසට ආ හැටි සිහිවෙද්දී ගගනට ඔවුන්ට මුහුණ දෙන්නට සබකෝලයක් දැනුණි. තමා මේ ස්වරූපයෙන් නිවැසියන් දුටුවේ ප්‍රථම වරයට. ඉඳහිට මිතුරු හමුවකදී මත්පැන් තොල ගැවේද ඔහු තමාගේ සීමාව පිට පනින්නට තරම් ඊට ගිජු වූයේ නැත.

"ඇයි මේ හැමෝම කෙහෙ හරි යන්නද...?"

වෙනසක් දැනුණෙන් ගගන විමසුවේ හොඳින්ම හැඳ පැළඳ ගෙන සිටිනා අම්මා දෙස බලමිනි. සැමගේම මුහුණේ සිනහවල්ය. මේ පෙනෙන්නේ ඇස් බැන්දුමක්ද, නොඑසේ නම් තමාට මත්පැන් මතට පෙනෙනා සැට්දැයි ගගනට නිශ්චිත නොවීය.

"අපි යන්න මනමාලියක් බලන්න තේද අම්මා..?"

ගගනගේ සොයුරා වූ අරවින්ද පැවසූ දෙයින් ගගනගේ

මුහුණට නැගුණේ නොරිස්සුමකි.

"මේක විහිලු කරන වෙලාවක්ද අයියෝ.. ඔයාලා යන ගමනක් යන්න.. මං මාලිංගත් එක්ක පොලිසියට යනවා.. යමු මාලිංග..."

ගගන අනිත් අය නොතකමින් සාලයෙන් පිතට යන්නට සැරසුණේය. තවදුරටත් මෙය ගගනගෙන් සඟවා ගන්නට කවුරුත් සිතුවේ නැත.

"පුතා.."

දිසාසේකර මැණිකේ පුතු දෙස බැලුවේ සතුටු කඳුළු තෙතට නැගෙද්දීය. ඉදිරියට තැබූ පය පසුපසට ගන්නට ගගනට සිදුවූයේ මවගේ ආමන්ත්‍රණය හදවතට බරට දැනුණු නිසාය.

"පුතා.. පොලිසියට යන්න ඕන නෑ.. අපේ දරුවා ඉන්නවා.."

මුළු ලොවම එක තැන නතර වූ සෙයක් ගගනට දැනුණි. අම්මා 'අපේ දරුවා' යැයි කියන්නේ කාටදැයි ගගන හොඳින්ම දනී. දෙවිමි මේ නිවසට කැන්දන් ආ දින සිට මව ඇයට සැලකුවේ තමාගේම දුවකට මෙනි. තමාගේ දියණියටත් වඩා සෙනෙහසින් ඇය දෙවිමිට සැලකුවාය. ගගන වටපිට බැලුවේ මෙය අදහාගන්නට බැරිවාක් මෙනි. සැමගේම මුවහ සිනහවෙන් විකසිත වෙද්දී ගගනගේ තෙත් අහට කඳුළුක සිතලක් දැනුණේය.

"දෙ..විමි.."

ගගනට තම සවන් අදහාගත නොහැකිවාක් මෙන් විය.

"ඔව් පුතේ.. දෙවිමි ඉන්නවා.."

ගගන මව දෙස බැලුවේ කඳුළු පිරි ගිය තෙතිනි.

* * * * *

නිවසට එන අමුත්තන් කවුරුන්දැයි යන්න නොදැන සිටියද

දෙවිමි අමුත්තන් සඳහා සංග්‍රහ කටයුතු කරන්නට නාලනීට හරි හරියට උදව් වූවාය. තෙළුම් අල ව්‍යාප්තය සාදන්නට, වැව් මාලු බදින්නට දෙවිමි ඉගෙන ගත්තේ නාලනීගෙනි.

"අම්මයි, තාත්තයි නම් හරිම අය තමයි අක්කෙ.. බලන්න තාමත් අපිට කිව්වෙ නෑනෙ කවුද එන්නෙ කියලා.. අපේ නෑයොලු.. ඒත් මෙව්වර දවසක් නොහිටිය අපි නොදන්න නෑයො කවුද..?"

තරින්දි මවටත්, පියාටත් නෝක්කාවූ කීවාය. නාලනීත්, රණවීරත් නිහඩ මුවින් සිනාසුණා මිස මුකුත්ම නොකිව්වාය. තරින්දි, දෙවිමිට තොල පිට පෙරලා සිනාසුණාය. දෙවිමි ඒ ගැන සිතන්නට හියේ නෑත.

"නාලනී.. කට්ටිය එනව වගේ.."

නිවසේ ඉදිරිපිට සිට රණවීර මහතා කඩිනමින් මුළුතැන්ගෙයට පැමිණෙමින් පැවසුවේය.

"හානේ.. ඇත්තද..? යන්න ඔයාලා ඉස්සරහට.. මං ඉක්මනට එන්නම්.."

දෙවිමිගේ සිතේ ඇතිවූයේ කලබලයකි. නිවසට අමුත්තන් පැමිණෙයි නම් තමා මෙතන රැදීම සුදුසු නොවේ. දෙවිමි කාමරයට යන්නට සිතුවාය. නාලනී බැලුවේ දෙවිමිගේ කලබලය දෙසය.

"දුව කොහෙද යන්නෙ..?"

"වැඩ ඉවරනෙ නැන්දෙ.. මං කාමරෙන් ඉන්නම්.. නැන්දලා නිදහසේ එයාලත් එක්ක කතා කරන්නකො.."

දෙවිමිගේ අදහසට නාලනී විරුද්ධත්වයක් නොපැවැත්වීය. දැන් පිසදාගත් ඇය ද නිවසේ ඉදිරිපසට යන්නට සිතුවාය.

අමුත්තන් පැමිණ සිටියේ වාහන දෙකකිනි. ඒ අරවින්දගේ වෑන් රථයත්, මාලිංගගේ ජීප් රථයෙනුත්ය. මේ ගමන රණවීරලාට

කරදරයක් යැයි සිතූණද නිවෙස් දෙකේ සියලු දෙනාටම මේ ගමන නොගොස් බැරිවිය.

රණවීර මහතා අමුත්තන් පිළිගැනීමට මිදුලට බැස්සේය.

"ගේ හොයාගන්න අමාරු වුණේ නැතිද..?"

රණවීර මහතා දැන සිටියේ පියවති හාමිනේත්, ප්‍රියංකාත් පමණකි. ඔවුන් දෙදෙනා අසලට ගිය ඔහු විමසුවේය.

"අනේ නෑ.. එවුස් එක දීලා ආව නිසා පහසුවෙන් හොයා ගත්තා.."

ප්‍රියංකා ඉස්සර වූවාය.

"යමු.. යමු.. හැමෝම ගෙට.."

රණවීර ආරාධනා කළේය.

"මේ තමයි මහත්තයා, දෙවිමිගෙ මහත්තයා.. මේ අම්මා.. අනිත් අය අක්කයි, අයියයි, යාලුවෙකුයි.."

පියවති හාමිනේ අමුත්තන්ට එතනදීම හඳුන්වා දුන්නාය. මේ ගමන දෙවිමිගේ කියා පැමිණියේ ප්‍රියංකාත්, අතුලත්, සඳරු පුතාත්, පියවති හාමිනේත් පමණය. ප්‍රියංකා මේ ගමනට අක්කාත්, මස්සිනාත් සහභාගී කරවා ගැනීම හිතාමතාම මග හැරියාය.

"එන්න.. එන්න.. ගෙට.. අපි මේ බලාගෙන හිටියෙ එතකම්.."

නාලනීගේ කරුණාවන්ත කටහඬ ගැන සැවොම පැහැදී සිටියහ. දෙවිමිට මේ නිවස අහය භූමියක් වූවාට ඒ සාක්ෂි ප්‍රමාණවත්විය.

ගගන නිවසට ගොඩවුණේ හිස් අතින් නොවේ. ඔහුගේත්, මාලිංගගේත් දෝත් පුරා තැහි බෝග විය.

"ඉතින්.. ඔන්න අපි මනමාලියක් බලන්න ආවා.."

අරවින්ද පුටුවේ ඉඳ ගනිමින් සැවොම සිනා ගන්වමින් පැවසුවේය. ඇතුල් කාමරයේ සිටි දෙවිමිට කතා බහ, සිනා හඬ ඇසුණද ඒ එකක්වත් හරි හැටි වැටහුණේ නැත.

"ඉන්න මං දුවව එක්ක එන්නම්.. තවම දන්නෑ ඔයගොල්ලො එන බව.. කෙල්ලට සතුට දරාගන්න බැරිවෙයි.."

නාලනි කඩිනමින් ඇතුල්ගෙට වැදුණාය. තරින්නේ, තරිඳුන් අම්මා පසුපස ඇදුනේ මේ කිසිවක් හරි හැටි තෝරා බේරා ගන්නට නොහැකිවය.

"දුව..."

කල්පනාවේ ගිලි සිටි දෙවිමි, නාලනිගේ හඬින් තිගැස්සුණාය.

"එන්න දුව එළියට..."

"කමක් නෑ මං මෙහෙම ඉන්නම්..."

දෙවිමි කාමරයෙන් පිටතට නොඑන බව දැනගත් නාලනි ඇය අසළට ගියාය.

"දුව.. ඒ ඇවිත් තියෙන්නෙ අපේ නෑයො තෙමෙයි.. ඔයාගෙ නෑයෝ.. බලන්න කවුද ඇවිත් ඉන්නෙ කියලා..."

දෙවිමි ඇඳ මතින් නැගී සිටියා නොව ඉබේටම නැගිටිටුණාය. පැමිණ සිටින්නේ කවුරුන්ද..? අම්මා, තාත්තා, අත්තම්මා වන්නට ඇත. ඔවුන් සෙවිම්ව හඳුනා ගන්නට ඇත. කවුරුන්ට බැරි වුවද තම නිවැසියන්ට ඔවුන් දෙදෙනාගේ වෙනස හඳුනා ගන්නට හැකි බව දෙවිමි දැන සිටි දෙයකි. ඔවුන් එන්නට ඇත්තේ ගගනලාභ නිවසට හොරෙනි. සෙවිම් තවමත් එහි වන්නට ඇත. හදවත පෙලූ වේදනාවත් සමඟම අත්තම්මාත්, පුංචිත් දැකීම සතුටක් බව දෙවිමිට හැඟුණි. ඇය නාලනිට පෙර කාමරයෙන් පිටතට පැමිණියාය.

සාලයේ සිටි අමුත්තන් දුටු විට දෙවිමි ගැහෙන්නට පටන්

ගත්තාය. ආත්තම්මාත්, පුංචිත් දකින්නට පැමිණි ඇය ඔවුන් දෙදෙනාත්, ගගනත්, ගගනගේ මවත්, අක්කා, අයියා, මාලිංගත් දුටු විට සිහි එලවා ගැනීමට නොහැකි තරම් බිය විය.

"ග...ග..න..."

සියලු දෙනා වෙතම ඇඳී ගිය දෙනෙත් යළි තතර වූයේ ගගන අසළය. සිහිනෙන් ඔහුගේ පැමිණීම බලාපොරොත්තු වූවා මිස සැබවින් ඒ දේ සිදුවෙතැයි දෙවිමිට විශ්වාස නොවීය.

දෙවිමිගේ විලාසය දකිද්දී ගගනට හිඳගෙන සිටි තැනින් නැගී නොසිටින්නට බැරිවිය. දෙවිමි ඔහු අසළට පැටලෙන දෙපා එසෙව්වේ හඬා වැටෙමින්මය.

"දුව.. අපි යමු තේ ටික හදන්න..."

ඔවුන්ට නිදහෙස් ඉන්නට ඉඩ සැලසූ නාලනි දියණියත්, පුතාත් සමඟ මුළුතැන්ගෙට ගියේ තේ සාදන්නටය.

ගගනගේ උණුසුමින් මොහොතකට මිදුනු දෙවිමි පළමුව ගගනගේ මවටත්, අත්තම්මාටත්, පුංචිටත්, ගගනගේ සොයුරිය හා සොයුරාටත් වැඳ වැටුණාය.

"මට හිතෙන්නෙම අපි අදයි ආවෙ මල්ලිගෙ මනමාලි බලන්න කියලා.. මොකද මංදා..."

අරවින්ද අසළ උන් මාලිංගගේ උරහිසට අත දමමින් සිනාසුණේය. සැවොම ඒ සිනාවට හවුල් වූයේ කඳුළු අතරිනි.

* * * * *

දෙවිමි ඇගේ නෑදෑයින් සමඟ නිවසින් පිටවී ගිය පසු නාලනිට දැඩි පාඨවක් දැනෙන්නට විය. ඇයට පමණක් නොව රණවිරට ද, තරින්නිට හා තරිඳුට ද එසේ විය.

දෙවිමි නාලනිගේත්, රණවිරගේත් දෙපා අල්ලා වැන්දේ

ඔවුන්ගේ දෙපසුල් මත නලල තබමිනි. නාලනි ඉකිබිඳ හඬා වැටෙනු දුටු රණවිර පුදුම වූවේය.

"මේ දරුවා පෙර ආත්මෙක අපි දෙන්නගෙ දරුවෙක් වෙලා ඉන්න ඇති.. මෙහෙ හිටියෙ දවස් කියද..? හරියට අවුරුදු ගානක් මං ළඟ ඉඳලා වෙන්වෙලා ගියා වගේ.."

එදින රාත්‍රිය නාලනි සැමියාට පැවසුවේ දෙවිමිගේ වෙන්වීමේ ශෝකය තවමත් සිතේ රිදුම් දුන් නිසාය.

"ඒක නම් මටත් දැනෙනවා නාලනි.. අපි ලොකු පින්කමක් කරගත්තා.. ඒ ගැන හිතලා අපි සතුටු වෙමු.. අනික ඒ දරුවා අපිව බලලා යන්න ආයෙත් එනවා කිව්වනෙ.. අපිට දැනෙයි ගිය ආත්මෙක අපේ වූණ දරුවෙක් මේ ආත්මෙන් අපට ලැබුණා කියලා.."

රණවිර බිරිඳගේ සිත සුවපත් කිරීමට උත්සාහ කරමින් පැවසුවේය.

අනුරාධපුරේ සිට එන ගමනේදී තදිකාගේ නිවසට ගොඩවී එන්නට සැවොම සිතා සිටියද වෙනත් දිනයක ඒ ගමන යමු යැයි දෙවිමි පැවසුවෙන් සැවොම ඒ ඉල්ලීමට නිහඬවම එකඟ වූහ. ඒ ඇයිදැයි ගෙන, දෙවිමිගෙන් ඇසුවත් ඇය නිහඬව සිනාසුණා මිස මුකුත්ම නොකිව්වාය. දෙවිමි වසං කරනා කුමක් හෝ කාරණාවක් ඇතැයි ගෙනට සිතුවේද ඒ අවස්ථාවේ ඇයව වෙහෙස කරවන්නට ඔහු සිතුවේ නැත.

* * * * *

සැවොම

සැවොමෙත් නින්දට වැටුණා නම් ඒ කාලයකට පසුවය. සැවොම නිදි ලොවට පිවිසෙද්දී ගගනත්, දෙවිමිත් සිටියේ අවදියෙනි. මේ රාත්‍රිය සැවොමෙත් නින්දට නම් ඒ දෙදෙනාටම නොහැකි විය. දෙවිමිට කියන්නට බොහෝ දේ විය. ගගනට අසන්නටද එවැනිම දේ විය.

ගගනගේ විසල් පපුතුවේ හිස තබා ගෙන කතා කරමින් සිටි දෙවිමි හිස ඔසවා ඔහුගේ දෑසට එබුණාය.

"ඔයාට තේ එකක් හදන්නද..? හොඳටම රැ වෙලා.. හරියට කෑමක්වත් කෑවෙ නෑ කියලා අම්මා කිව්වා.."

ඔහු නිහඬ මුවින් මොහොතක් ඇය දෙස බලා සිටියේය. ඒ දෑස්වල ඇති තරවටු බැල්ම හඳුනාගන්නට දෙවිමිට අපහසුවක් නොවීය.

"ඔය තරම් මං ගැන හිතන කෙනා.. ඇයි මෙහෙම හැංගිලා ජීවත්වෙන්න හිතුවෙ.. හිතුවේ නැද්ද ඔයා නැතුව මට ජීවත්වෙන්න පුළුවන් වෙයිද කියලා..?"

ඇයගේ බඳ වටා එහි තිබුණ ඔහුගේ අත සෙමෙන් පිරිමදිමින් දෙවිමි කටහඬ අවදි කරන්නට උත්සාහ කළාය. ඒ මුවින් නැගි

ඉකිය වලකා ගන්නට අසාර්ථක උත්සාහයක ද යෙදෙමිනි.

"මං එහෙම හිතුව නිසා තමයි මෙහෙම හරි ජීවත්වෙන්න හිතුවෙ.. ඔයා මාව හොයාගෙන ඒවි කියන විශ්වාසෙ මගෙ හිතේ තිබුණා.. ඒත් එදා සෙවිම් මාව හොයාගෙන ආව දවසෙම මං මේවා කිව්වා නම් අම්මයි, තාත්තයි අසරණ වෙනවා.. ඔයාගෙ අම්මා වුණත් අපිව පිළිකුල් කරාවි කියලා මට හිතුණා.. ඔයාලව රවටපු එක.. ඒකයි මට බය හිතුවේ.."

දෙවිම් සමාව අයදින හඬකින් පැවසුවාය.

"ඔයා අපේ අම්මා තේරුම් අරගෙන නෑ දෙවි.."

"නෑ ගගන.. මට හොඳට තේරෙනවා.. අපෙ අම්මට වැඩිය ඔයාලගෙ අම්මට මාව වටිනවා කියලා මං දන්නවා.. ඒත් මට බය හිතුණා.. ඒකයි මෙහෙම වුණේ.."

"මොනවා උනත් මං සෙවිම්ට නම් ගොඩක් පින් දෙනවා.."

ගගනගේ වතේ සිතා රැල්ක් නැගෙද්දී දෙවිමිගේ තෙත්වල කඳුළු වියලීමට පටන් ගත්තේය.

"එයා රාජික එක්ක නොයන්න මං එයාව එපැයි මැරි කරන්න.. එහෙනම් මට ඔයාව ලැබෙන්නෙ නෑ.. සෙවිම් ජීවිත කාලෙම මගෙන් පළිගනිවි.. මගෙ මුළු ජීවිතේම අපායක් වෙවි එහෙනම්.."

දෙවිම් නිහඬව සිනාසුණාය.

"මට නම් හිතා ගන්නවත් බෑ සිද්ද වුණ දේවල්.. හරියට හිතයක් දැකලා ඇහැරුණා වගේ.."

දෙවිම් පැවසුවේ සිය උතුල මත හිස තබාගත් ගගනගේ කෙහෙරැලි අතරින් ඇඟිලි තුඩු යවමිනි.

"දෙවි.. තව එක දෙයක් මට දැනගන්න ඕන.. මට ඇත්තම කියන්න.. ඔයා ඇයි නදිකාගෙ ගෙදරින් යන්න හිතුවෙ..?"

ඒ වදන් හමුවේ නම් දෙවිමිගේ හිත මදක් තිගැස්සුන බව ගගනට හොඳින්ම වැටහුණි. ගගන හිස ඔසවා ඇයගේ දෑසට එබුණේය. ඇය කුමක් හෝ දෙයක් වසං කරනා බව හැඟුන තැනයි.

"දෙවි.. ඇයි..? ඔයාට එහෙදි මුකුත් ප්‍රශ්නයක් වුණාද..?"

එය නොකියා සිටිය හැකි කතාවකි. නමුත් ගගන දැන් සිටින්නේ සැකයෙනි. තමා ඒ දේවල් හෙලි කළොත් ඉන් නදිකාට නපුරක් වෙතැයි දෙවිමිට සිතෙයි. නදිකාටත්, ඇයගේ පවුලේ අයටත් තමා කරන උදව් පදව් නතර වේ යැයි දෙවිමිට සිතෙයි. ඇයට නිවසින් යන්නට වූ පසුව එක් වරක් ඔවුන්ට මුදල් යවන්නට නොහැකි විය. මේ කරදර ඉවර වූ විගස තමාගේ ඒ යුතුකම ඉටු කළ යුතු බව දෙවිමි සිතා සිටියාය.

නිමල් ගැන ගගන හා පැවසුවහොත් ගගන කුමන තීරණයක් ගනිවිදි..? ඒ සියලු උදව් පදව් නතර කරන්න යැයි ඇයට නීතියක් දමන්නටද බැරිය. ඉන් අසරණ වන්නේ නදිකාය. දෙවිමි සිතා සිටියේ ගගන ලංකාවට පැමිණි පසු පටන් ගන්නා ව්‍යාපාරික කටයුත්තක සේවයට නිමල්ව යොදා ගැනීමටයි. ඉන් නදිකාටත් ඇගේ දරුවන්ටත් විශාල සේවයක් සිදුවේ. නිමල්ව මනුෂ්‍යයෙක් කිරීමට ගගනට හැකිවෙතැයි දේවමිට විශ්වාසය.

දෙවිමිගේ ප්‍රමාදය ගගනගේ සිතේ නොයෙක් සිතුවිලි ඇති කරන්නට සමත් විය.

"දෙවි.."

එය කෙදිරියක් විය. ඔහුගේ ශක්තිමත් දෑත් වලින් සිය උරහිස් මිරිකෙද්දී දෙවිමිට සියුම් වේදනාවක් දැනුණි.

"ගගන.. මට පොරොන්දු වෙන්න නදිකලාට කරදරයක් කරන්නෑ කියලා.. කාටවත් මේ ගැන කියන්නෙ නෑ කියලා.."

ගගනගේ සිත හොඳටෝම බියපත් විය. ඒ තරම් ලොකු පොරොන්දුවක් ඇය නිකමට ඉල්ලන්නේ නැති වග ගගන දනියි.

ඇගේ ගත සිතල වෙද්දී ගගනගේ දෙනොලේ උණුසුම්ත් තලලට දැනුණු සුවය නිසා දෙවිමිගේ සිත නිවුණේය.

"හම්මි.. දැන් කියන්න.. ඉතින්.."

දෙවිමි සිහි එලවාගෙන ගගන දෙස බැලුවේය.

"ගගන.. එදා මට ටිකක් ඔලුව රිදෙන්න ගත්තා.. මං නදිකලා එක්ක නාන්න ගියෙ නෑ.. කාමරේට වෙලා නිදාගත්තා.. වෙනදට මං නිදාගන්නෙ දොර ඇතුළෙන් අගුල දාගෙන. ඔලුව රිදෙන නිසාම මට ඒක අමතක වෙලා.. නිදියගෙන ඉන්නකොට මං හිතෙන් වගේ දැනුණා කවුරු හරි මගේ ඇඟ අතගානවා.."

දෙවිමිගේ වදන් ගගනගේ සිරුර උණුසුම් කරවන්නට සමත් විය. ඇයට කාගෙන් හෝ අතුරු අත්තරාවෙක් විදැයි ඔහුගේ සිත ගිනිගත්තේය.

"එකපාරටම මට ඇහැරුණා.. මං ඒ මිනිහත් පෙරලගෙන ඇඳෙන් පැන්නා.. පස්සෙයි මං බැලුවෙ කවුද කියලා.. බලනකොට නිමල්.. මං කාමරෙන් එළියට දිව්වා.. මිනිහා පස්සෙ හොඳටම බයවුණා.. සමාව ඉල්ලුවා.. නදිකාට මේ ගැන කියන්න එපා කියලා.. මං එහෙමම ඉන්නකොට මිනිහා යන්න ගියා.. මං ඇඳුමකුත් ඇඳගෙන බැග් එකක් අරගෙන එවෙලෙම ගෙයින් පිටවුණා.."

ගගනගේ සිතට සැනසුමක් ලැබුණේ මේ මොහොතේය. ඇ කිවූ සියල්ලක් සත්‍ය බව ඔහුට හොඳටම විශ්වාසය. ඇය කිසිදින තමාට බොරු කරන්නේ නැතිවග ගගන දනියි. එවැනි අවාසනාවන්ත සිදුවීමකට මුහුණ දුන්නා නම් ඇගේ සිතේ ඇතිවන පසුතැවිල්ල ඔහුගෙන් වසං කළ නොහැකි බව ඔහුට වැටහිණි. දෙවිමි, ගගනගේ උණුසුමට තුරුල් වුණේ අවසන් කඳුලක් නෙතින් පිට කරමිනි.

"ග...ග...න.."

ඇගේ කෙදිරිලි හඬ ඔහුගේ සිතට ඇති කළේ අනුකම්පාවකි.

"ආයෙ නම් මං ඔයාව දාලා කොහේවත් යන්නෑ දෙවි..."

ගගනගේ නෙතින් ගිලිහුණු කඳුලක් දෙවිමිගේ ගෙලට වැටුණි. ඇ ඉහිලුව දුක් කරදර ගැන ගගනගේ සිතේ ඇතිවන්නේ බලවත් වේදනාවකි. මුදල් සොයන්නට කියා තනිව ඇය මෙරට තබා තමා පිටව ගිය එක වැරදි යැයි ගගනට දැන් සිතෙයි. දෙවිමිගේ ජීවිතයට කරදරයක් වී නම් තමා හරි හම්බ කරගත් මුදල් කුමකටදැයි ඔහු පසුතැවුණේය.

කඳුළින්, සුසුම්ත් වැසි ගිය ඒ අඳුරු හෝරා කිහිපය අවසන් විය. තමා දුක් වින්දා යයි යන සිතුවිල්ල දෙවිමිගේ සිතින් ගිලිහී ගියේ ගගනගේ උණුසුම්ත් ජීවිතයට නව පනක් ලැබෙද්දීය. ඒ සියල්ල සැබවින්ම සිහිනයකැයි සිතා ඒ සිහිනයෙන් මිදීමට දෙදෙනාටම හැකිවිය. හිස ඔසවා ඔහු දෙස බැලූ දෙවිමි සිනාසුණාය. සියලු දුක් වේදනාවන් නිමාවූ වග ඒ සිතහව ගගනට කියා පෑවේය.

"දෙවි.. තේ එකක් බොමු.."

දෙවිමිගේ සිතහව විකසිත විය.

"ඇයි අද නිදියන්නෙ නැද්ද..?"

"අද නින්ද යන එකක් නෑ.."

කියවන්නට ගත් විට ගගන සිමාව ඉක්මවා යන බව දන්නා නිසා දෙවිමි ඇඳෙන් බැස්සාය.

සැමදෙනාගේම ජීවිත සාමාන්‍ය අතට පත්වීමට දින කිහිපයක්ම ගතවුණේය. ඒ අතර දෙවිමි වෙනුවෙන් වන ලද බාර භාර ඔප්පු කිරීමට ගගනගේ මවත්, පියවනි හාමිනේත්, ගිහාත් උනන්දු වූහ. සියලු හිත් අමනාපකම් අමතක කර පවුල් දෙක අතර සුභදත්වය වර්ධනය කිරීමට දෙවිමි බොහෝ වෙහෙසුණාය.

දෙවිමිට වඩා අවශ්‍ය වූයේ සෙවිමි මුණ ගැසී කතා කිරීමටය. නිවසේ කාමරයට කොටු වී සිරකාරියක ලෙස ජීවත්වූ සෙවිමිට

මේ වනවිට ලොවම එපාවී තිබුණි. එක් පැත්තකින් නිවැසියන්ගේ පිළිතුලට භාජනය වීමත්, අනෙක් පැත්තෙන් රාජිත ඇයව ප්‍රතික්ෂේප කිරීමත් සෙවීමට දරාගත නොහැකි වේදනාවක් විය. රාජිත ඇයව පිළිතුල් කළ ද ඇයට රාජිතගේ සෙනෙහස තරම් වටිනා දෙයක් ලොව නැතැයි මේ දින කිහිපයට තේරුම් ගිය දෙයක් විය.

ගහනත් සමඟ සෙවීම් ගැන කතා කළ දෙවිම් ඇයව මුණ ගැසීමට නිවසට යාමට සිතුවේය. ගහන, දෙවිමිගේ ඉල්ලීමට නිහඩව කැමැත්ත දුන්නේ ඇය තමාගේ සතුට ගැන පමණක් සිතා ආත්මාර්ථකාමීව ක්‍රියා කරන්නියක් නොවීම නිසාය. දෙවිම්, ගහනත් සමඟින් කාරයට නැගුණේ ගෙදර යාමටයි. ඇයට සෙවීම් මුණ ගැසී කතා බහ කළ යුතු බොහෝ දේ විය.

"දෙවි... ඔයාව ගෙදරින් දාලා මං පැයකින් විතර එන්නම්.."

ගහනට මේ දින කිහිපය ඉතා කාර්ය බහුල විය. ලංකාවට පැමිණි විගස ව්‍යාපාරික කටයුත්තක් කිරීමට සැලසුම් කර සිටියද දෙවිමින් සමඟ ටික දිනකට යළි ඕස්ට්‍රේලියාවට ගොස් ඒම ඔහුගේ බලවත් කැමැත්ත වූයේ මාර්ටින් සමඟ ඒ සඳහා සියලු කටයුතු සැලසුම් කරගෙන පැමිණීමත් දෙවිමින් සමඟ නිදහසේ ටික දිනක් හෝ ගත කිරීම ඔහුගේ ආශාව වූ නිසාත්ය.

"ඔයා මාව දාලා ගියාම අම්මලා මුකුත් හිතයිද..?"

දෙවිම් වහා විමසුවේ ඔහු නිවැසියන් මග හරින්නට හඳුනවා යැයි සැකයක් සිතේ ඇතිවූ නිසාය.

"දෙවි.. ඔයා හිතන්නෙ මං තරහට මගඅරින්න හඳුනවා කියලද..? නෑ ළමයෝ.. මට වැඩ කියක් නම් කරගන්න තියෙනවද..? රට යන වැඩේ එක පැත්තක, මාර්ටින් ඊයෙන් කතා කළා.."

ඒ වදන් වලින් දෙවිම් සැනසුණාය.

රුවන්වැල්ලේ නිවසට දෙවිම් ඇරලවූ ගහන, ගිනාත් සමඟ

වචන කිහිපයක් හෝ කතාබහ කර එන්නට අමතක නොකළේ දෙවිම් තමාව වැරදියට තේරුම් ගනිවි යැයි සිතූණ නිසාය.

දෙවිමිගේ පැමිණීම ගිනාට නම් සැනසිල්ලක් වූයේ සෙවීම්ගේ මානසිකත්වය දිනෙන් දින පිරිහියාම ඉවසුම් නොදෙන්නක් වූ නිසාය. ඒ බව දැන සිටි නිසාම දෙවිම් වහා සෙවීම් සොයා ඇගේ කාමරයට ගියාය.

"අක්කා.."

දෙවිම් කාමරයට එබුණේ උද්යෝගයෙනි. ඒ සතුට ඇය බොහෝ සැනසිල්ලෙන් සිටිනා වග කියාපෑමකි. සෙවීම් කාමරයට එබුණ සිය නැගණිය දෙස බැලුවේ දැස් හකුළුවා ගනිමිනි. තමාගේ හෘද සාක්ෂිය තමාට වදදෙද්දී ඇයට සැහැල්ලු සිනාහවක් මුවට නංවාගන්නට නොහැකි විය.

"අක්කා.. මදැයි දැන් කාමරේට වෙලාම හිටියා.. එන්නකො එළියට.. මං ආවෙ ඔයත් එක්ක ටිකක් කතා කරන්න.."

ඇදේ දිගාවී උන් සෙවීම් ඇඳ මතින් නැගී සිටියේ යුතුකමක් ඉටු කිරීමට මිස කැමැත්තකින් නොවේ.

"ඔයා කා එක්කද ආවෙ..?"

සෙවීම් විමසුවේ මදක් සෙමිනි.

"ගහන එක්ක.. එයා මාව දාලා ඉක්මනට ගියා වැඩ වගයක් තියෙනවා ඉක්මනට කරගන්න.. යමුකො එළියට.. එන්න.."

දෙවිමිගේ දයාබරත්වය සෙවීම්ට පුදුමය. තමා මෙතරම් අකටයුතුකම් කර තිබියදීත් ඇය හැසිරෙන්නේ කිසිවක්ම සිදු නොවුණ අයුරිනි. දෙවිම්, සෙවීම්ගේ අතින් ඇඳගෙන වාගේ කාමරයෙන් පිටතට පැමිණියාය.

"අම්මෙ.."

සාලයේ කිසිවෙකුත් නැත. ගීතා මුළුතැන්ගෙට ගියේ දෙවිමිට බොන්න මොනවා හරි ගේන්න යැයි කියන්නටය. දෙවිමි, සෙවිමින් ඇදගෙන යළි මුළුතැන්ගෙය පැත්තට යද්දී දොරින් එබුණේ ගීතාය.

"අම්මෙ.. මටයි, සෙවිටයි කුල් මොනවා හරි එවනවද මාලනි නැන්දා අතේ.. රස්තෙ නිසා හොදටම තිබෙයි.."

"හරි.. හරි.. මං මාලනිට කියලා ආවෙ.. ඔයා ආසම කෑමකුත් තියෙනවා අද.."

"ඒ මොනවද..?"

"වොක්ලට් කේක්.."

දෙවිමිට සිතා ගියේය. අම්මට ඒ ගැන මතක තිබීම එක් අතකින් පුදුමයට කරුණකි. තමාගේ රූපි අරුවිකම් වැඩියෙන්ම දැන සිටියේ අත්තම්මාත්, ප්‍රියංකා පුංචිත්ය.

"හා අම්මා.. අපි එළියෙ ඉන්නවා.."

දෙවිමි, සෙවිමින් සමඟ ගෙයින් පිටව මිදුලේ සිමෙන්ති බංකුව මත හිඳ ගත්තාය. කලාතුරකින් ගෙයින් එළියට එන සෙවිමි වටපිට බැලුවේ අමුත්තන් කවුරුත් හෝ නිවස අසල සිටිදැයි සැකයෙනි. තාත්තා හමුවීමට සේම අයියා හමුවීමට ද බොහෝ දෙනා නිතර නිවසට එයි. අද නදීක හෝ වංචලා නිවසේ නැත. වංචාලට කුළුණු දරුවා ලැබුණ හෙයින් ඇය ටික දිනකට ඇගේ මව වෙත ගොස්ය. සෙවිමිගේ සිතට දැනුණේ සැනසීමකි. තාත්තාත් ලි මඩුවට ගියේ උදෙන්නමය.

"අක්කා.. හැමදාම ඔයා ගේමුල්ලට වෙලා ඉන්නද කල්පනාව..?"

දෙවිමි කරුණාවෙන් විමසුවේ ඇය බොහෝ විට කේන්ති ගන්නා තැනැත්තියක් නිසාය.

"මං වෙන මොනවා කරන්නද දෙවිමි.. මං හරියට තටු කැඩිව්ව කිරිල්ලියක් වගේ. මට අයිති දැන් කුඩුවක් විතරයි.."

සෙවිමිගේ විලාසයෙන් දෙවිමිගේ හඳවන දැවුණේය.

"එහෙම කියන්න එපා අක්කෙ.. වෙච්ච දේවල් වුණා.. හැම දෙයක්ම මිනිස්සුන්ගෙ සිත්වලින් ඉක්මනට ඇත්වෙලා යනවා.. ආයෙන් ඉස්සර වගේ හැමෝම සාමාන්‍ය විදිහට ඉන්නවා.. ඔයා ඕනවට වැඩිය හිතන්න එපා.. මං මේ ගමන් යනවා රාජ්‍යව හම්බ වෙන්න.."

දෙවිමි ඒ වදන් පැවසුවේ කල්පනාකාරීවය. සෙවිමිගේ ප්‍රතිචාර ඇයට විශ්වාස නොවීය. රාජ්‍ය මතක් වෙද්දී සෙවිමිගේ මුහුණේ මස්පිඩු නලියන්නට විය. ඇගේ මුවගින් සුසුමක් ගිලිහුනේ ඉබේටමය. යළිත් කිසිදින තමාට ඒ ජීවිතය හිමි නැති බව සෙවිමි දනියි. මේ පලක් නැති කතාව ඇගේ සිතට බරක් විය.

"එපා දෙවි.. එයා මට කිසි දවසක සමාව දෙන්නැ.. මට හොදටම විශ්වාසයි.. මං එයාට කළේ සමාව දෙන්න පුළුවන් වරදක් නෙමෙයි.."

වදන් අවසන් වෙද්දී සෙවිමිගේ දෙනෙතින් කඳුළු වැටෙන්නට විය.

"එහෙම හිතන්න එපා අක්කෙ.. මට විශ්වාසයි රාජ්‍ය එහෙම වෙන්නැ කියලා.. වෙච්ච දේවල් වුණා.. මිනිස්සු අතින් තමයි හැමදේම සිද්ධ වෙන්නෙ.. මේ ලෝකෙ සමාව දෙන්න බැරි වරදවල් නැ.. එයාටත් ඔයාටත් වෙන ජීවිතයක් ගැන හිතන්න බෑ.. ඔයා බය නොවී ඉන්න.. මං ඒ වගකීම ගන්නමි.."

දෙවිමිගේ වදන් මේ අවස්ථාවේ සෙවිමිගේ සිතට ශක්තියක් විය. අම්මාත්, තාත්තාත් තමාට බැණ බැණ සිටියා මිස කිසිදිනක තමා වෙනුවෙන් රාජ්‍ය සමඟ කතා කළේ නැත.

"නංගි.. හැබැයි ඔයා කියන්න එපා ඔයාව මං එවපු කතාවක් එහෙම.. එයා එහෙම හිතයි.."

දෙවිමිට සිනා ගියේය. සෙවිමිගේ අකැමැත්තක් නැත. දෙවිමිට රාජ්‍යත් සමඟ නිදහසේ කතාබහ කළ හැකිබව ඊට සාක්ෂිය. ඉතා ඉක්මනින් මේ ප්‍රශ්නය විසඳිය යුතු බව දෙවිමි සිතුවේ සෙවිමිගේ අසරණ විලාසය පෙනුණ විටය.

සෙවිමින් සමඟ කතාබහ කර ඇගේ සිත යම් තාක් දුරට හෝ සුවපත් කරන්නට දෙවිමිට හැකි විය. ඇගේ කාරුණික වදන් හමුවේ සෙවිමිගේ සිතේ වූ කලකිරීම හා දැඩි ගතිය ටිකින් ටික තුනී විය. දෙවිමිගේ ඊළඟ අරමුණ වූයේ රාජ්‍යත් සමඟ කතාබහ කිරීමයි. ඔහුත් සමඟ කතාබහ කර මේ ප්‍රශ්නයට විසඳුමක් ලබාගත හැකිවෙතැයි දෙවිමිගේ සිතට විශ්වාසය.

මාලනී සිසිල් පැන් රැගෙන පැමිණියෙන් දෙදෙනාගේ කතාබහ මොහොතකට නතර විය.

"ලොකු කේක් කැල්ලක් ගන්න පුංචි නෝනා.."

මාලනී පැවසුවේ සිනාසෙමිනි. මේ නිවසේ සිටි මෙහෙකරුවන් දෙවිමිට සලකන්නේ ඉතාමත් ආදරයෙනි. ඇය ඉතා ඉණ යහපත් දැරිවියක් බව ඔවුන් දනියි.

"නෝනා දවල්ට කාලා යන්න ඉන්නවද..?"

මාලනී විමසන්නේ තමා වෙනුවෙන් මොනවා හෝ විශේෂ දෙයක් සෑදීමට බව දෙවිමි දනියි. එක් තැනක රැඳී සිටින්නට තරම් විවේකයක් මේ දිනවල ඇයට තිබුණේ නැත. ගගන ගිය ගමන් බිමන් වලදී බොහෝ විට ඇයවත් රැගෙන යයි. ඇයට යායුතු ගමන් වලදී ගගන ඇ පසුපසින් වෙයි. සිදුවූ දේවල් නිසා ගගන සිටින්නේ තවමත් සිතේ බියෙනි.

"ඉන්න වෙන එකක් නෑ මාලනී නැන්දෙ.. මහත්තයා ඒව් තව ටිකකින්.. තව ගමන් දෙක තුනක්ම තියෙනවා.."

දෙවිමි කේක් කැල්ලක් සමඟ දොඩම් වීදුරුවද අතට ගත්තාය.

"දෙවිමි නෝනා ආයෙමත් දවසක එන්න.. සෙවිමි නෝනටත් පාලුනෙ මෙහෙ.."

මාලනී පැවසුවේ සෙවිමි ගෙවන ජීවිතය ගැන අනුකම්පාවක් සිත්හි දරාගෙනය. ඇගේ මේ හිතුවක්කාරී ජීවිතයට ඇ පමණක් නොව ඇගේ දෙමාපියන්ද වග කිවයුතු බව ඇගේ මතයයි. දැන් කළ යුත්තේ ඇයව හෙලා දැකීම නොව ඇ සියලු වරදවල් වලින් මුදවා ගැනීමය. ගිතා නෝනාත්, ගාමිණී මහත්තයාත් බොහෝ විට සෙවිමිට කැගසනු මාලනී අසා ඇත.

"සෙවිමි නෝනගෙ පාලු මකන්න මං ඇවිත් හරියන්නෙ නෑ මාලනී නැන්දෙ.. මං හදන්නෙ රාජ්‍ය මහත්තයා එක්ක එන්න.."

දෙවිමිගේ කතාවට සෙවිමිගේ මුවහට ද සිනාවක් එක් කළේය.

"අනේ ලොකු දෙයක් පුංචි නෝනා.. මාත් කියන්නමයි හිටියෙ.. කෝ අපේ ලොකු නෝනටයි, මහත්තයටයි ඕව තේරෙන එකක්යැ.."

දෙවිමි හිස් වීදුරුව මාලනී අතවූ බන්දේසිය මත තබමින් නැගී සිටියාය.

"අපි යමුද ගෙට..?"

තවදුරටත් ඒ ප්‍රශ්නය ගැන කතා කර සෙවිමිගේ සිත තලන්නට ඇයට අවශ්‍ය නොවීය. සිදුවිය යුත්තේ කතාබහටත් වඩා ක්‍රියාත්මක වීම යැයි දෙවිමිට සිතෙයි.

දෙවිමි රැගෙන යන්නට ගගන පැමිණි මොහොතේ සෙවිමි කාමරයට වැදුණාය. ඔහුට මුහුණ දෙන්නට සෙවිමිට තවමත් හිත හදාගන්නට නොහැකිය. ගගන ඒ සියල්ල සිහින් ඉවත් කළේ දෙවිමි ගැන සිතාය. දෙවිමි ඉල්ලා සිටියේ ඇ වෙනුවෙන් ඒ සියල්ල අමතක කරන ලෙසයි. ඇගේ ආදරණීය ඉල්ලීමක් ඉවත ලන්නට ගගනට කවදත් නොහැකි විය. ගගන නිවසට එන විට

ගාමිණී සිටියේ නැත. සිටියේ ගිතා පමණය. ගිතා වහා මුළුතැන්ගෙට ගියේ ගගනට සංග්‍රහයක් කිරීමටය.

"කෝ සෙවිමි..?"

ගගන විමසුවේ සාලයේ උන් දෙවිමිගෙනි.

"කාමරේට දිව්වා ඔයා එනවා ඇහිලා.. ඔයාට තාමත් බයේ.. අපි ගිහින් කතා කරමුද ගගන.. පව්නෙ.."

"ඔයාට ඕන නම් අපි යමු.."

දෙවිමිගේ සිතට පිටිසියේ දැඩි සතුටකි. ඔහු අහංකාරයෙන් හිස උදුම්මවා නොගැනීම දෙවිමිගේ සිතට එක් කළේ ගෞරවයකි. ගගන, දෙවිමි සමඟින් කාමරයට යද්දී සෙවිමි සිටියේ ජනේලයෙන් පිටතට බලාගෙනය.

"අක්කා.."

ගගනගේ පැමිණීමක් නොදැන සිටි සෙවිමි වහා පසුපස හැරී බැලුවාය. සිතා පිරි මුවින් තමා දෙස බලා සිටිනා ගගන දුටු විට සෙවිමිගේ සිතට නුහුරු බවක් දැනුණි.

"කෝ සෙවිමි මාත් එක්ක තරහා වෙලානෙ.. ඉතින් මං ආවා ඔයාව බලන්න කාමරේට..."

සෙවිමිගේ මුහුණ ලැජ්ජාවෙන් රතු විය.

"තරහ නෑ අයියා.. මං කොහොමද ඔයාගෙ මුණ බලන්නෙ..?"

සෙවිමි පැවසුවේ සිත් නැවුලෙනි.

"මුණ බලන්නෙ කොහොමද අහන්නෙ..? මං ඒ තරමට කැතද..?"

එවර සෙවිමිගේත්, දෙවිමිගේත් සිතා හඬ මුළුතැන්ගෙයි සිටි ගිතාටද ඇසුණි. මාලනි, ගිතා නෝනා දෙස බලා සිනාසුණාය.

"බලපන් මාලනි.. මේ දරුවෝ සතුටින් ඉන්නකොට මගෙ ඇස්වලට කඳුළුත් එනවා.."

ගිතා පැවසුවේ සැබෑවටමය.

"බයවෙන්න එපා නෝනා.. දෙවිමි නෝනා හැමෝටම වාසනාව ගේනවා.. සෙවිමි නෝනාගෙ හැම ප්‍රශ්නයක්ම විසඳාපි.."

ගිතාට ඒ වදන් සිතට සැනසීමක් විය.

* * * * *

ගගනත්, දෙවිමිත් පිටව යද්දී වෙනදා සේ ගිතා පමණක් නොව සෙවිමිත් කාරය අසලට පැමිණියාය. සියලු දුක් ගිනි නිමාවුවා යැයි යන හැඟීමෙන් මෙන් සෙවිමි සතුටින් ඔවුන් සමඟ සිනාසුණාය. කතාබහ කළාය.

"ඉතින් මොකද වුණේ..?"

කාරය ගේට්ටුවෙන් පිටතට ගත්තායින් පසු ගගන විමසුවේය. පළමුව දෙවිමි සිනාසුණාය. සියලු උත්සාහයන් සාර්ථක යයි ඒ සිතාවෙන් ගගන අවබෝධ කර ගත්තේය.

"සෙවිමි කැමතියි ආයෙ රාජිත ළඟට යන්න.. ඒත් බයේ ඉන්නෙ රාජිත මොනාව කියයිද කියලා.."

දෙවිමි එවදන් පැවසුවේ දෙගිඩියාවෙනි.

"මටත් සැකයි ගගන.. කියන්න බැහැනෙ.. අපි රාජිත ගැන ටිකක්වත් දන්නෑනෙ.."

"හොඳයි අපි කතා කරලා බලමුකො.."

ගගන පැවසුවේ ඒ වගකීම තමා වෙත බාර ගනිමිනි.

"ගගනගෙ කලින් ගිලිස් නම්බර් එකට කතාකළාම කිව්වා එහෙත් අස්වුණා කියලා.. වෙන ජොබ් එකකට යන්න කියලයි

කිවිවෙ.. එයාලා වෙන නම්බර් එකක් දන්නා.. අපිට වෙන්තෙ ගෙදරට ගිහින් හම්බවෙන්න තමයි.."

සෙවිමි, රාජිතගේ නිවසේ අංකය දෙවිමිට දුන්නේ ඔහුව මුණ ගැසිය හැකි අත් මගක් නොවුණ නිසාය.

"මං කියන්නද දෙවි.. ඉස්සරවෙලාම අපි රාජිත එක්ක කතා කරලා ඉමු.. අපි දන්නානෙ ගෙදර තත්ත්වය මොන වගේද කියලා.. මං ගෙදරට ගිහින් රාජිත වැඩ කරන තැන හොයාගෙන එන්නම්.. ඊට පස්සෙ අපි දෙන්නම යමු එයාව හම්බවෙන්න.."

ගගනගේ අදහස වඩාත් සුදුසු යයි දෙවිමිට සිතෙයි. රාජිතගේ මවත්, වැඩිමල් නැගණියත් සෙවිමිට එතරම් කැමති නොවූ බව ඇ පැවසුවාය. සෙවිමිගේ නැති වැරදි සොයාන්නට උත්සාහ කළ නැන්දම්මා කාරුණික ස්ත්‍රියක් නොවේ යැයි දෙවිමිටද සිතූණි.

රාජිත රැකියාව කළේ රාජ්‍යය බැංකුවකය. ඉතා දුෂ්කර ජීවිතයක් ගත කළ ඔහුට ප්‍රමාද වී හෝ අධ්‍යාපන සුදුසුකම් වලට සුදුසු රැකියාවක් ලැබීණි. එය පවුලේ සියලු දෙනාගේම සතුටටත්, යහපතටත් හේතු විය. රාජිතගේ නිවසට ගිය ගගන ඔහු රැකියාව කරන ස්ථානය සොයාගෙන දෙවිමිත් සමඟ ඔහුගේ රැකියා ස්ථානය සොයා ගියේ සවස් යාමයේය. ඒ ඔහුට පහසුවක් සේ සලකාය.

ගගනවත්, දෙවිමිවත් ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට දුටු රාජිත තිගැස්සි ගියේය. පළමුව සෙවිමි යැයි දෙවිමිට රැවටුණ නිසාය.

"රාජිත.. මම දෙවිමි.. සෙවිමිගෙ නංගි.. මේ මගෙ මහත්තයා ගගන.."

රාජිතගේ සැක දුරු කරනු වස් දෙවිමි වහා පැවසුවේ ඔහුගේ බැල්ම යම් පමණක සිත අපහසුතාවයට පත් කළ නිසාය.

"මං අහලා තිබුණා.. ඒත් දැක්කෙ අදනෙ.. ඇත්තටම මට අදහනගන්න බැරිවුණා.. එකපාරටම මට හිතුණෙ සෙවිමි කියලා.."

රාජිත සත්‍යය පවසන්නට සිතුවේ ඔහු යම් තරමක දෙවිමි කෙරෙහි සිත පහදවාගෙන සිටී නිසාය.

"රාජිත දන්නවද මං ගෙදර ආවා කියලා.."

දෙවිමි විමසුවේ සිතාටිගෙනමය.

"ඔව්.. මට ආරංචි වුණා.. කතා නොකළා කියලා මුතුන් හිතන්න එපා.. මට ඇත්තටම ලැජ්ජයි වෙච්ච දේවල් වලට.."

"ඒක ගණන් ගන්න එපා රාජිත.. අද අපි ආවෙ විශේෂයෙන් ටිකක් කතා කරන්න.. රාජිත අකමැත්තක් නැත්තම් යමු අපි එක්ක.. කොතනකට ගිහින් හරි පොඩ්ඩක් කතා කරමු.. අපි ගේ ළඟට දාගෙන යන්නම්.."

ගගන එසේ පැවසුවේ රාජිතගේ ප්‍රමාදයෙන් නිවසේ අය බියවෙතැයි සිතූ නිසාය.

"කොහොමද දන්නෙ මං මෙහෙ කියලා..?"

වාහනයට නැගීමට පෙර රාජිත විමසුවේය.

"මයා කලින් වැඩ කළ තැනින් ගෙදර එඩුස් එක ඉල්ලා ගන්නා.. ඇත්තටම මං අද උදේ රාජිතලාගේ ගෙදර ගියා.. එහෙදි තමයි දැන ගත්තෙ.."

සෙවිමිගේ ඉල්ලීම කඩ නොකළ ගගන පැවසුවේ රාජිතගේ සිතේ සැකයක් ඇති නොවන පරිදිය.

"යමු රාජිත.."

ගගන, රාජිතට දොර හරිමින් පැවසුවේය. රාජිතගේ කතාබහ හැසිරීම ගගනගේ පමණක් නොව දෙවිමිගේද සිත් ගත්තේය. සෙවිමි තෝරා ගෙන ඇත්තේ නිවැරදි පුද්ගලයෙකි. රූපයෙන්, උගත්කමින් ඔහුගේ කිසිදු අඩුවක් නොවීය. සෙවිමිගේ දෙමාපියන් දුප්පතුන් යැයි රාජිතව කොත් කළද ඔහු පවුලට සම්බන්ධ කර නොගැනීමට

තරම් දිළින්දෙකැයි ගහනට සිතුණේ ඔහුගේ නිවසට ගිය මොහොතේය. සෙවිමි තමා සන්නකව තිබුණු මුදල් වියදම් කර රාජ්‍යයේ නිවස අලුත්වැඩියා කළ බවක් ගහන මෙන්ම දෙවිමි ද දැන සිටියේ නැත.

රත්නපුර නගරය පසුකර ඇහැලියගොඩට පැමිණි තිදෙනා අවන්හලකට ගොඩ වුණේ තේ කෝප්පයක් බී වැදගත් වූ කාරනා කිහිපයක් ගැන කතා කරන්නටය. රාජ්‍ය මේ තරම්ත්වත් කතාබහට කැමතිවීම දෙවිමිගේ සිතට නම් සැනසිල්ලක් වී තිබුණි.

කෙටි කෑම කිහිපයක් සමඟ තේ ගෙනෙන්නැයි සේවකයෙකුට පැවසූ ගහන රාජ්‍ය වෙතට හැරුණේය.

"රාජ්‍ය අපි කෙලින්ම කාරණාවට එමුකො.. අපි මේ ගමන ආවේ සෙවිමි නිසා.. ඇත්තටම එයා දන්නෙවත් නෑ මේ ගමන එන බව. වෙව්වී දේවල් වුණා. මං ලංකාවට එනකොට මං වින්දෙ හිනෙකින්වත් හිතපු දේවල් නෙමෙයි.. සෙවිමි නරක කෙනෙක් නෙමෙයි.. එයා හැදුන වැඩුණ පරිසරය මත තමයි එයා ජීවිතේ ගැන හිතුවේ. ඒ හැමදේටම අපි දෙන්නා නම් සමාව දීලා ඉන්නෙ.. සෙවිමින් හොඳටම පසුතැවෙනවා.. තාමත් කාමරෙන් එළියට එන්නෑ.. රාජ්‍යට අපි බල කරන්නෙ නෑ.. ඒත් අපි හිතනවා සෙවිමි යථා තත්ත්වයට පත්වෙයි ඔයාගෙ ආදරේ එයාට ලැබුණොත්.."

රාජ්‍ය ඉතාමත් කල්පනාකාරීව විනාඩි කිහිපයක් ගත කළේය. සෙවිමි ගැන යහපත් ලෙස සිතන්නට තවමත් ඔහුගේ හිත හදාගෙන නැත. ඇය ගැන මතකය ඔහුගේ හිත පැරෑ අවස්ථාවන් ගෙවනු යුගයේ නොතිබුණා නොවේ.

"ගහන.. මගෙ ආදරේ සෙවිමිගෙ ජීවිතේට වැදගත් නම් එයා මේ වගේ දේවල් කරාවිද..? මටත් නොකියා ගෙදරින් යයිද..? එයා ආයෙත් මං ළඟට එන්න හිතාගෙනද මේ දේවල් කරලා තියෙන්නෙ.. මට එහෙම හිතෙන්නෙ නෑ.."

"නෑ රාජ්‍ය.. එයාට ඕන වුණේ දෙමව්පියන්ගෙන් පළිගන්න.."

ඒ පළිගැනිල්ලට දෙවිමින් අයිතිවුණා.."

"සෙවිමි ගියෙ එයාට නොලැබෙන සැප සම්පත් හොයාගෙන. එයාට ටික කාලයක් ඉවසගෙන ඉන්න බැරිවුණා ගහන. මට ඇත්තමට ආදරයක් තිබුණා නම් එයා මේවා ඉවසයි. මොකද මොන අඩුපාඩු තිබුණත් එයාට මං අඩුවක් නැතුව ආදරේ දුන්නා. ජීවිතේ කියන්නෙ මොකක්ද කියලා තේරුමක් දන්නැති කෙනෙක් එක්ක ජීවත්වෙන එක අපහසුයි.. ඒක ගහනටත් තේරෙනවා ඇති නේද..?"

දෙවිමිගේ හදවත හඩා වැටුණේ රාජ්‍යගේ වදන් හමුවේය. සෙවිමි කෙරෙහි අනුකම්පාවක් හෝ ඔහුගේ සිතේ නැතැයි ඇයට සිතූණි.

"ඒ හැමදේම ඇත්ත රාජ්‍ය.. ඒත් කෙනෙක් අතීත කරපු වැරදි පිළි අරගෙන ජීවිතේ තේරුම් අරගෙන හොඳ ජීවිතයක් ගත කරන්න උත්සාහ කරනවා නම් එයාට අත දෙන එක නේද අපේ යුතුකම..?"

ගහනගේ වදන් ඔස්සේ රාජ්‍ය මොහොතක් කල්පනා කළේය. තම ආත්මාහිමානය පහතට හෙලන්නට ඔහුගේ සිත කැමති වූයේ නැත.

"මට ඇත්තම කියන්න.. ඔයාලට එව්වේ සෙවිමිද..?"

දෙවිමින්, ගහනත් මොහොතකට ඔවුනොවුන් දෙස බලා ගත්හ. රාජ්‍ය ඔහුගේ ආත්ම ගරුත්වය උසස් කොට සලකන බව ගහනට වැටහුණි. රාජ්‍ය කෙරෙහි ඔහුගේ සිත ඇදී ගියේද ඒ නිසාමය. ඔහු කෙලින් මිනිසෙකි. සෙවිමි නැති කර ගන්නට උත්සාහ කළේ උසස් ගතිගුණ ඇති මිනිසෙකැයි ඔහුට සිතූණි.

"ඇත්තටම මේ ගමන ආවේ දෙවිමිගෙ ඕනකමට.. සෙවිමි අද ගෙවන ජීවිතේ අපි හැමෝටම දුකක්.. එයා ඉස්සර ඉදන්ම බොහොම සැහැල්ලුවෙන් හිතපු කෙනෙක්ල රාජ්‍ය.. එහෙම

කෙනෙකුට ජීවිතේ ගැන තේරුම් යන්න කාලයක් ගිහින්න. මොනවා උනත් එයා හැම දෙයක්ම අතැරලා ඔයත් එක්ක ආවනෙ.. එයාට සල්ලි ඕන වුණේ ඔයා දුක් වින්ද නිසයි. ඒ වෙනුවෙනුයි එයා දෙමව්පියො එක්ක සටන් කළේ. මෙනනදි අම්මයි, තාත්තයිත් වැරදියි.. දරුවන්ට දෙන දේවල් දුන්නා නම් ඉවරයි.."

ගහන, සෙවිම්ව නිවැරදි කරන්නට උත්සාහ කළේ ඇය වෙනුවෙන් රාජ්‍යයේ සිතේ ලතෙන්බවක් ඇති කිරීමටයි.

"දෙවිම් හිතනවද, සෙවිම් මාත් එක්ක ජීවත්වෙන්න කැමති වෙයි කියලා..."

"සියට දෙසියක් රාජ්‍ය අයියෙ.. එයා කියන දේවල් වලින් මට තේරෙනවා.."

රාජ්‍ය නිහඩවම තේ කෝප්පය පානය කළේය. සෙවිම් තවමත් තමාගේ බිරිඳය. තමා තවමත් ඔහුගේ ස්වාමියාය. රැකියාව අවසන්ව තවමත් ඔහු නිවසට යන්නේ පාලුවකින් වෙලි ගිය සිතෙනි. ඇය පරිහරණය කළ දේවල් තෙතට හසුවෙද්දී ඔහුගේ සිත පිවිසී යයි. ඇ කළ කී දේවල් සිහිවෙද්දී හදවතට සුසුමක් නැගෙයි. ඇයට තවමත් තමාව අවශ්‍ය නම්..

දෙවිම් දෙස වරක් බැලූ රාජ්‍යයේ තෙත් ගහන අසල නතර විය.

"සෙවිම්ට එන්න කියන්න ගහන.. ඒත් එයාගෙ දේවල අරගෙන එන්න එපා කියන්න.. එයා තනියම ආවොත් මං බාරගන්නම්.. මං හම්බ කරන දේවල් එයාට ජීවත්වෙන්න මදි කියලා හිතෙනවා නම් මං ළඟට එන්න එපා කියලා කියන්න.."

ඉහළට ගත් හුස්ම පහළට ගත නොහැකිව මෙන් දෙවිම් බලා සිටියාය. රාජ්‍ය මේ තරම් ඉක්මණට වෙනස් වෙව් යැයි ඇයට සිතූණේ නැත.

* * * * *

ගේට්ටුව අසළ රිය නතර කළ පසුව දෙවිම් 'කාරයෙන් බැස ගේට්ටුව විවර කළාය. ගහන වාහනය ඇතුළට ගත්තේය. පියවති හාමිනේත්, ප්‍රියංකාත්, සඳුරු පමණක් නොව අතුලද අද නිවසේ විය.

"අපි මේ බලා හිටියෙ තව පරක්කු මොකද කියලා..?"

අතුල බාප්පා දෙස බැලූ දෙවිම් සිනාසුණාය.

"අදයි බාප්පෙ වැඩ ටික ඉවර කරගත්තෙ.. අම්මෝ පණ ගියා.."

ඉතාම වෙහෙසට පත්ව සිටි ගහන පුටුවක් මත හිඳගත්තේ ආරාධනා කිරීමටත් පෙරය.

"දැන් කවදද යන්න තියෙන්නෙ..?"

"ලබන සතියෙ.. විසි දෙවනිදා.."

ගහන පැවසුවේ සැහැල්ලුවෙනි. මේ සියලු කලබලකාරී බවින් මිදී දින කිහිපයක් දෙවිමත් සමග සැතපිල්ලෙන් සිටීමට ඔහුට අවශ්‍ය විය.

"තව සති දෙකනෙ.."

ප්‍රියංකා පැවසුවේ සැබවින්ම සතුටින්ද, වේදනාවෙන්දැයි දෙවිම්ට තෝරා බේරා ගත නොහැකි විය.

"දැන් සෙවිම්ගෙ වැඩ හරිද පුනේ..?"

අත්තම්මා විමසුවේ ඇ අසළ උන් දෙවිම්ගෙනි.

"ඒ වැඩත් හරි අත්තම්මෙ.. අම්මටයි, තාත්තටයි පොඩියට හරි පාටියක් ගන්න ඕන කියන්නෙ.. රාජ්‍ය නම් කැමති වුණේ නෑ මුලදි.. ඒත් අපි තේරුම් කරලා දුන්නා පරණ අමනාපකම් අත්හැරලා.

හැමෝම සතුටින් ඉන්න මේ මොහොතෙ විරුද්ධවෙන්න එපා කියලා..”

දෙව්මි ඒ වික පැවසුවේත් හිතේ සැහැල්ලුවෙනි. සියලු ප්‍රශ්න අවසන්ව ඇති මොහොතක ඒ ගැන සිත සිතා තැවීම පලක් නැතැයි ඇයට සිතේ.

“ඒ දවස්වලම මේවා මෙහෙම උනානම් මේ එක ප්‍රශ්නයක්වත් නැතො.. අයියටයි, අක්කටයි දැන්වත් මොලේ පෑදුනා නම් ඇති.. නිස්කාරතේ මේ කෙල්ල දුක් වින්දා..”

අතුල බාප්පා එලෙස පවසද්දී ගගනගේ දෑස් දිවගියේ දෙව්මි වෙතය. සියලු හැඟීම් කැටිකොට ගත් ඒ සෙනෙහස උතුරන බැල්ම දරාගත නොහැකිව දෙව්මි බිම බලාගත්තාය.

“අද ඉඳලා යන්න පුතේ.. ආයෙ මෙහෙම දවසක් එන්නෙ කලාතුරකින්නො..”

ප්‍රියංකා මුළුතැන්ගෙට ගියේ තේ සඳන්නය. ගගනත්, ආත්තම්මාත්, අතුල බාප්පාත් සාලයේ දිග කතාබහකය. දෙව්මි, ප්‍රියංකා පසුපස මුළුතැන්ගෙට ගියාය. ප්‍රියංකාගේ ඉල්ලීමට දෙව්මිගේ සිත පිවිසී ගියේය. කොයි ලොවක සිටියද ඔවුන්ගේ සෙනෙහස තමාට නොඅඩුව ලැබෙන බව දෙව්මි දනියි.

“පුංචි ගගනට කියන්නකො..”

ප්‍රියංකා සිනාසුණේ දෙව්මිගේ හැටි දන්නා නිසාය. තේ සැදීමට ආම්පන්න ලං කරගත් ප්‍රියංකා යළිත් දෙව්මි දෙස බැලුවාය.

“ඔයා මේ ප්‍රශ්නට මැදිහත් නොවෙන්න සෙව්මි අතරමං වෙන්න තිබුණා.. ඒ කොල්ලාට මහ තද හිතක් තියෙන්නො..”

“එහෙම ගතිගුණ තියෙන කෙනෙක් වාසනා කරන්න ඕන පුංචි.. කාගෙවත් වාරුවෙන් නෙමෙයි රාජිත කැමති එයාගෙ උත්සාහයෙන් දියුණුවෙන්න.. අම්මයි, තාත්තයි තේරුම් ගන්න

ඕන ඒක.. දැන් කාලෙ බැනලා, නැන්දම්මලා, මාමටයි කරදර කරනවා දැවැද්ද ඉල්ලලා.. ඒ විතරක්ද.. තමන්ගෙ ගැතිටත් වද දෙනවා ගෙනපු දේවල් මදි කියලා.. රාජිත කිව්වෙම සෙව්මිට තනියම එන්න කියලා.. එයාගෙ දේපල අරගෙන එන්න ඕන නම් නාවට කමක් නෑ කිව්වෙ..”

“දැන් ගගනත් දැවැද්ද එපා කියනවද..?”

ප්‍රියංකා ඇසුවේ සිනාපිරි වකිත්ය.

“එයාටත් එපාලු.. පුංචි දන්නවද තාත්තා හිනාවුණා.. මව හරිම බැනලා දෙන්නෙක් හම්බවුණේ කියලා..”

ප්‍රියංකාත්, දෙව්මිත් සිනාසෙන හඬ සාලයේ සිටි තිදෙනාට හොඳින්ම ඇසුණි. ප්‍රියංකා තේ සාදාගෙන සාලයට ගියාය. දෙව්මි ඒ පසුපසින්ම විය.

“ඔන්න ඔහෙ අද ඉඳලා යන්න ගගන..”

ගගනට තේ කෝප්පය පිරිනමමින්ම ඇ පැවසුවාය. ඇගේ ඉල්ලීම අහක දමන්නට ගගනට නොහැකි විය.

* * * * *

ඇඳේ දිගැදුන ගගන ඉදිරියේ හිඳගෙන සිටි දෙව්මිගේ උතුල මත දෙපා තැබුවේය.

“කකුල් දෙක ටිකක් අතගාන්න දෙව්.. හරියට රිදෙනවා.. මේ ටිකේ කිසිම නිදහසක් නැහැනො.. ඇවිද්දමනෙ වැඩේ..”

දෙව්මි ඔහුගේ යටිපතුල් පිරිමැද්දේ සෙමිනි. ජීවිතයේ සියලු දුක් කරදර නිමාවී උදාවන හෙට දින ඉතා සුන්දර එකක් වන බව ඇයට විශ්වාසය. තමාගේ ජීවිතය මෙන්ම සෙව්මිගේ ජීවිතයද සුන්දරවීම ගැන දෙව්මිගේ සිතේ ඇත්තේ බවත් සතුටකි. ගගන බලා සිටියේ දෙව්මිගේ වන දෙසය. ඇය දෙපා වෙත යොමු

කරගත් තෙතින් යුතුව නිහඬව දෙපා පිරිමදිසි. ඇ රුවින් මෙන්ම
ගුණයෙන්ද නොඅඩුවූ බිරිඳකි. මෙවන් බිරිඳක් ලැබීමට තමා
වාසනාවත්ත වීම ගැන ගගනගේ සිතට දැනෙන්නේ සතුටක්
සේම සැහැල්ලුවකි.

"ငါ့ဦး.."

දෙවිමි තිගැස්සි ගියේ ගගනගේ හඬටය. තමා කල්පනාවේ ගැලි සිටි බවක් ඇයට දැනුණේ ද ඒ මොහොතේය. දෙවිමි සිනාසි හිස ඔසවා බැලුවාය. ඒ ආදරණීය දෑස් දිගේ ඇ ජීවිතය සෙව්වාය.

- ၅၅ -

2. ദൂര ഭൂമിയിൽ സാക്ഷാൽ സരസ്വതി തോടുകൂടി ചരയിടം...
 ഒരു തോടുകൂടി കൂടാതെ സരസ്വതി തോടുകൂടി ചരയിടം...
 ദൂര ഭൂമിയിൽ സാക്ഷാൽ സരസ്വതി തോടുകൂടി ചരയിടം...
 ചരയിടം ചരയിടം ചരയിടം ചരയിടം ചരയിടം...
 ചരയിടം ചരയിടം ചരയിടം ചരയിടം ചരയിടം...
 ചരയിടം ചരയിടം ചരയിടം ചരയിടം ചരയിടം...
 ചരയിടം ചരയിടം ചരയിടം ചരയിടം ചരയിടം...

סס

நீங்கள் என்னை
எனக்கு என்னை
என்னை என்னை
என்னை என்னை